

என் முருகனுக்காக

(கந்த புராணச் சுருக்கம்)

முதல் பாகம்

We acknowledge with thanks
Thirumala-Thirupathi Devasthanams
for the grant of financial Assistance to bring out this book

துரை. சுந்தரேசன்

கிடைக்குமிடம்

மனசை ப. கீரன்

'தணிகை' 135, சாந்தி நகர் முதல் தெரு.
குரோம்பேட்டை, சென்னை - 600 044

Title

En Muruganukkaga - Volume I
"For my Lord Muruga" based on Kandapuramam

First Edition	:	June, 2000
Pages	:	Demy 212+12+புடய்துள் 18 பத்தம்
Author	:	D. Sundaresan, I.A.S.
Paper used	:	Maplitho
No.of copies	:	1000
Typeset	:	PADMA GRAPHICS CHENNAI - 600 034 Phone 8270648
Price	:	Rs.90/-
Printed at	:	Kavikuil Printers 47, Nallathambi Street Triplicane Chennai-600 005

Copies available with
Manasai Pa. Keeran

'Thanighai' 135, Shanthi Nagar Street
Chromepet, Chennai - 600 044

முன்னுரை

என முருகனுக்காக (கந்த புராணச் சுருக்கம்) என்ற இந்நூல் என்னுடைய பத்தாவது நூலாகும் திருமுருகப் பெருமானுடைய வரலாற்றை ஒரு சேர ஒரே இடத்தில் தெகுக்க வேண்டும் என்பது, என்னுடைய நீண்டநாள அவா இதற்குத் தேவையான தகவல்களைச் சேகரிக்க முற்பட்டபொழுது, பல தகவல்கள் கிடைப்பதற்கு அரிதாக இருந்தது அந்தச் சமயத்தில் கந்த புராணத்தினுடைய பத்தாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பாடல்களை பொழிப்புரையைப்படிக்கும்சந்தாபமனன்குக்கிட்டியது அப்படிப்பட்ட ஒரு காவியத்தைப் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இயற்றிய மாமனிதரை, ஒரு சாதாரணராகக் கருத முடியாது

2 அந்நூலில் பல செய்திகள், புராணத்தின் அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டுள்ளது முருகப் பெருமானின் வாழ்க்கை மட்டும் இயம்பும் பகுதிகளை மட்டும் திரட்டி இந்நூலில் அளித்துள்ளேன் இதில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள தகவல்கள், தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு ஒரு புராணக் கதையாகவும் அல்லது வரலாற்றைப் படிக்கக் கூடிய அனுபவமாகவும் அமையும் என்று நான் நம்புகிறேன் இந்நூல் இரண்டு பாகங்களாக வெளிவருகிறது இந்நூலை வெளிக்கொணரத் திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தான நிறுவனத்தினர் ஒரு பகுதி நிதியுதவி அளித்துள்ளார்கள் அவர்களுக்கு என நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன் இந்நூலைப் பதிப்பிக்கத் தமிழக அரசு வழக்கம் போல அனுமதி தந்திருக்கிறது அவர்களுக்கும் என நன்றி உரிததாகுக

3 கந்த புராணத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள தகவல்களைத் தவிர முருகக் கடவுள் தொடர்பான மேலும் பல தகவல்கள் இங்கே சேர்க்கப்பட்டு பல தலைப்புகளில் வழங்கப்பட்டுள்ளன முருகன்பால் ஈர்க்கப்பட்டுள்ள பக்தார்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் இத்தகவல்கள் மிகவும் பயன் உள்ளனவையாக இருக்கும் என்று நான் எண்ணுகிறேன் சாதாரணமாக, இதுவரையிலும் தெரியாத மற்றும் தெரிந்து கொள்ள முடியாத கந்தபுராணச் செய்திகள் இந்நூலில் ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன படிப்போர்க்கு அவை நினைவில் நிற்கக் கூடியதாக அமையும்

4 திருமுருகப் பெருமான சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து உதித்த பிறகு, குழந்தையாக, குமரனாக வளர்ந்து சூரனை வதைக்கத் தெற்கு நோக்கிச் சென்றதைக் கந்தபுராணம் மிகவும் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது திருக்குமரன் தேவகிரியை விட்டு, திருக்கேதாரத்தைக் கடந்து, காசியில் தரிசித்து, ஸ்ரீ சைலத்தை அடைந்தார் என்றும், தொடர்ந்து

தென்கயிலை என்று அழைக்கப்படுகின்ற திருக்காளத்தியில் தன்னுடைய படைகளுடன் சேர்ந்து, தொடர்ந்து திருவாலங்காடு, கம்பை நதி சூழ்ந்த சீரார் காஞ்சி, திருவண்ணாமலை, பெண்ணை ஆறு சூழ்ந்த திருவெண்ணைநல்லூர், காசி நகரிலும் சிறந்ததான விருத்தாச்சலம், மூதூரான சிதம்பரம், காவிரியின் வடகரை பால் உள்ள மண்ணிநதிக்கரை போன்ற எல்லா ஊர்களையும் கடந்து திருச்சேய்ஞல்லூரை அடைந்து தங்கினார். பிறகு, காவிரியைக் கடந்து திருவிடைமருதூர், மயிலாடுதுறை, அரியலூர் மற்றும் திருவிளஞ்சியங்கானத்துக் கோயிலைத் தரிசித்து, திருவாரூரைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். பின்பு பாலை வழியைக் கடந்தார். திருப்பரங்குன்றத்தை நீங்கினார். சூரபத்மனுடன் போர் செய்து தேவர்களின் குறையைத் தீர்க்கத் திருச்சீரலைவாய் ஆகிய திருச்செந்தூரை நண்ணி, தன்னுடைய படை வீட்டை அமைத்துக் கொண்டார், என்று கந்த புராணம் வரிசையாகத் தொகுத்துத் தருகிறது. இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள இந்தத் தொகுதி உதவும் என்று நான் நம்புகிறேன்

5. இந்நூலைப்பதிப்பிக்க, தொடர்ந்து எனக்குப் பல உதவிகளைச் செய்து வருகின்ற நண்பர் மனசை ப. கீரன் அவர்களுக்கும், இந்நூலில் அணிந்துரை வழங்கியதோடல்லாமல், இத்தொகுப்பைப்படித்து, திருத்தி, சிறிய தலைப்புகள் கொடுத்து, தெளிவாக வெளிவர உதவிய நண்பர் திரு. ஞா. மாணிக்க வாசகனாருக்கும் இந்நூலில் இடம் பெற்றிருக்கும் திருமுருகன் வண்ணப் படங்களைத் திரு. அரங்கநாதன் கற்பனைத் திறத்துடனும், மிகுந்த இறை ஈடுபாட்டுடனும் வரைந்து நூலுக்குச் சிறப்பை சேர்த்துள்ளமைக்கும், நூலை வடிவமைத்த ஓவியர் திரு. ஓ. கிருஷ்ணராஜ் அவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றி உரித்தாகுக.

6. வழக்கம் போல் இப்படிப்பட்ட பணிகளில் என்னுடைய குடும்பத்தினர் மிகவும் உறுதுணையாகவும், ஊக்கப்படுத்தியும் வந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் என் ஆழ்ந்த ஆசியையும், குறிப்பாக என் துணைவியார் திருமதி. ஜோதிலட்சுமி அவர்களுக்கு என் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கவிஞர்கோ

ஞா. மாணிக்கவாசகன்.

அணிந்துரை

தமிழ்க் கடவுள் முருகன். முருகன் என்ற சொல்லுக்கு அழகன் என்று பொருள். "முருகு அல்லது அழகு" என்பார், திரு. வி.க.

"ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்" என்ற தமிழ்ச் சாதி வாழ்வை "அகம்" என்றும் "புறம்" என்றும் இரண்டாகக் கண்டது. பேசுமகிழும் மொழியை, இயல், இசை, நாடகம் என்று மூன்றாக வகுத்தது. வாழும் நிலப்பரப்பை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நான்காக அமைத்தது. மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமே குறிஞ்சி நிலம். இந்தக் குறிஞ்சி நிலத்தலைவன், குன்று தோறும் குமரன். குறிஞ்சி நில விளைபொருள் தேனும் தினைமாவும். இன்றும் பழநி முருகனுக்கு இரவுப் பூசையில் படைப்பது தேனும் தினைமாவும்? குறிஞ்சிக் கிழவன் என்று குமரனைப் பாடுவர், அடியார்கள்.

**"இழுமென இழி தரும் அருவிப்
பழமுதிர் சோலை மலைகிழவோனே!"**

என்று பாடுவார், "திருமுருகாற்றுப் படையில்" நக்கீரர் பொருமான். குன்று தோறும் குடியிருப்பான் வேலவன் என்றாலும், "திருச்சீரலைவாய்" என்னும் "திருச்செந்தூர்" திரு ஆவினன்குடி என்னும் பழநி, திருப்பரங்குன்றம், பழமுதிர்சோலை, திருத்தணி, திருஏரகம் என்னும் கவாமி மலை, என்னும் ஆறுபடை வீடுகளும் அவன் அருளாட்சி புரிகின்ற இடங்களில் சிறப்பானவை என்பார் அடியார்கள். மற்ற இறைவன் திருநாமங்களை நூற்றி எட்டு, ஆயிரத்தெட்டு என்று போற்றிப் பரவ வேண்டும். ஆனால் முருகனின் "சரவணபவ" மந்திரத்தை ஒருமுறை உச்சரித்தாலே போதும் பிறவிப்பிணி அகலும் என்பார் அருணகிரியார். "சரணக் கமலாயத்தை அரை நிமிட நேரம்" தவமுறைத்தியானம் செய்தால் போதும் என்று பாடும், திருப்புகழ்.

விலங்கிலிருந்து தோன்றியவன், மனிதன். இந்த மனித மனத்துள் விலங்கும் குடியிருக்கிறது. மனிதன் அறிவாலும், முயற்சியாலும், விலங்கு குணத்தை வெளியேற்றிவிட்டு உயர்ந்த நிலை பெறுகிற போது மாமனிதனாக - தேவனாக இயலும். சூரபத்மன் அரிய தவம் பல செய்து எண்ணிய வரம்பல பெற்று, தேவர்களும் கண்டஞ்ச வாழ்ந்தான். தவத்தால் அவன் பெற்ற மேன்மை, வரத்தால் அவன் பெற்ற வல்லமை, அவனைத் தன்னை மறக்கச் செய்தது. ஆணவம் தலைக்கேறியது. "ஆணவம்", "கன்மம்", "மாயை" என்னும்

முமமலங்கினிருந்து அவனை மீட்க முருகப் பெருமான திருவுளம் கொண்ட கதையே **கந்தபுராணம்**

கந்தபுராணம்" பாடியவா கச்சியப்ப சிவாசாரியா இவா கற்றவா போற்றும் கஞ்சியில் வாழ்ந்தவா, குமரகோட்டம் கந்தப் பொருமான கோயில் குருக்கள முருகப் பெருமானே, கந்த புராணம் பாட இவருக்குத் "திகட சக்கரச செம்முகம் ஐந்ததுளான்" என்று அடி எடுத்துக் கொடுத்ததாகவும், இது பிழை உடைய சொற்பிரயோகம் என்று புலவர்கள் அரங்கேற்ற மறுத்த போது, முருகப் பெருமானே ஒரு புலவராக வந்து திகழ, தசக கரம் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளச் சொன்னதாகவும், குமர கோட்டத் தல வரலாறு கூறும்

செய்யுள் வடிவாகச் செய்யப்பட்ட இந்தக் கந்த புராணத்தை உரைநடை ஒவியமாக ஆக்கியுள்ளா போற்றுதலுக்குரிய **திரு. துரை. சுந்தரேசன்** அவர்கள் அழகான எளிய இனிய தமிழில்

திரு துரை சுந்தரேசன் அவர்கள் இந்திய ஆட்சிப் பணியில் உயர பதவியில் இருப்பவா ஆட்சிப்பணி அந்தஸ்து பெற்ற பலா ஆங்கிலப் புலமையாளர்களாக இருப்பதே - இருந்ததே மரபு தமிழில் சிந்திப்பவர்கள், சிந்தித்தவற்றை எழுத்தாக வடிக்க நினைப்பவர்கள் எழுத்ததாக வடிப்பனவற்றையும் எல்லாருக்கும் புரிய நூலாக்கும் எண்ணம் உடையவர்கள் அருமையிலும் அருமையே!

இந்த அருமையிலும் பெருமைக்குரிய பணியைச் செய்திருக்கிறா திரு துரை சுந்தரேசன் இந்த நூல் மூலம் நூலாசிரியர்கள் சிலா தங்கள் புலமையைக் காட்ட எழுதுவார்கள் பலா மற்றவர்களுக்குப் புரியவைக்க எழுதுவார்கள் எல்லோருக்கும் புரியும் வகையில் புலமையும் திறமையும் பளிச்சிட எழுதுவோ சிலரே! இந்தச் சிலரிலும் சிறந்த முதலிடம் பெறத்தக்க பெருமைக்குரியவா **என் முருகனுக்காக** நூல் ஆசிரியா திரு துரை சுந்தரேசன்

தமிழ் ஆட்சி மொழி என்னும் இவருடைய நூல் தமிழக அரசின் பரிசில் பெற்றது ஆட்சித் தமிழுக்கு அணிசெய்யத் துடிக்கவும் ஆவலா திரு துரை சுந்தரேசன் என முருகனுக்காக என்னும் நூல் மூலம், தமிழ் கடவுள் முருகனுக்கு ஒரு சொல் மாலை, நூல் மலா சூட்சுயுள்ளா இவரின் சீரிய முயற்சிகள் வாழ வளர வெல்ல வாழ்த்துக்கள்

வணக்கம் ! வாழ்க தமிழ் !

ஞா. மாணிக்கவாசகன்.

காணிக் கைக

தமிழ்
கூறாம்
நல்லுலகிற்கு!

நூல் ஆசிரியரின் பணிகள்

- * வட ஆற்காடு அம்பேத்கார் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- * 1968-இல் இந்திய ஆட்சிப்பணியில் சேர்ந்தார்.
- * 1979-'82 ஆண்டுகளில் கன்னியா குமரி, தஞ்சாவூர் மாவட்டங்களின் ஆட்சியாளராக இருந்துள்ளார்.
- * 1984-'85 இல் - இலண்டனில் M. B. A. மேற்கல்விக்காகச் சென்றார்.
- * ஐரோப்பிய நாடுகள், அமெரிக்கா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, தாய்லந்து, இந்தோனேஷியா, ஹாங்காங் முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்றுள்ளார்.
- * இந்து அறநிலையத் துறை ஆணையாளராக இருந்துள்ளார்.
- * தமிழ்நாட்டுப்பொருளாதார முன்னேற்றம் பற்றி ஆய்ந்துடாக்டர்பட்டம் பெற்றுள்ளார்.
- * இவரின், என் குழந்தைகளுக்காக, என் நண்பர்களுக்காக, என் உறவினருக்காக, என் தெய்வங்களுக்காக - என்று தொடர்ச்சியாகக் குடும்பம் - நட்பு - உறவு தொடர்பான தன் வரலாறு போன்ற வாழ்க்கை அனுபவ நூல்கள் நான்கு வெளிவந்துள்ளன.
- * என் தலையில் தெறிக்கும் பூக்கள், விடிந்தது! என, கவிதைகளில் சில இரு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன.
- * ஆவணக் காப்பக நூல்கள் பிற வெளியீடுகள் ஆகியவற்றில் ஆழ்ந்துதொகுத்துத் தொடர்ந்து பல்லாண்டுகளாக ஆய்ந்து தமிழ்நாடு அரசு, தமிழ் அறிஞர்கள், தமிழ் இயக்கங்கள் முதலியோர் ஈடுபட்ட தமிழ் ஆட்சி மொழி - பயிற்சி மொழி நடவடிக்கைகளின் வடிவத்தை ஆவணங்கள் வழியே முழுதாகக் காட்ட முனைந்துள்ளார்.
- * 1986-இல் தமிழ் ஆட்சி மொழி: ஒரு வரலாற்று நோக்கு தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வெளியீடாகவும், 1993-இல் தமிழ் ஆட்சி மொழி: ஒரு வரலாற்று நோக்கு : மாநாடுகள், இதழ்கள் நூலும், இப்போது, இந்தத் தமிழ் ஆட்சி மொழி: ஒரு வரலாற்று நோக்கு, 1960-'65 நூலும் வெளி வந்துள்ளன. பணி தொடர்கிறது.

முதல் பாகம்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1.	உலகநாயகி ஒரு குழந்தையாய் பிறந்து	-	1
2.	இந்திரன் தபக்கோலம்	-	5
3.	காம தசனம்	-	12
4.	தவம் கலைந்தது	-	17
5.	தவம் செய்த தையல்	-	21
6.	மணப்பேச்சு	-	23
7.	விழாக்கோலம்	-	24
8.	திருக்கல்யாணம்	-	26
9.	தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்ட குறுமுனி	-	26
10.	திரு அவதாரம்	-	29
11.	துணைவர் வருகை	-	40
12.	சரவணப் பொய்கை	-	43
13.	தகர் ஏறுதல்	-	54
14.	பிரமனுக்கு சிறை	-	56
15.	பிரமனுக்கு விடுதலை	-	58
16.	இருவர் தவம்	-	62
17.	படை எழுச்சி	-	69
18.	தாரகன் வதை	-	70
19.	அக்ஷேபத்திரன் மகேந்திரன் சென்றான	-	81

20.	தலம் பலதரிசித்தல்	-	83
21.	குமாரபுரிக் கோயில்	-	85
22.	பாலை வழி	-	90
23.	திருச்செந்திப் படலம்	-	91
24.	மாயை தோற்றம்	-	92
25.	காசிபன் உபதேசம்	-	97
26.	மாயை நீங்கியது	-	102
27.	வேண்டும் வரம் கிடைத்தது	-	106
28.	சுக்கிரன் உபதேசம்	-	109
29.	அண்டகோசம்	-	112
30.	திக்கு விசயம்	-	124
31.	திருமாலும் தோற்றல்	-	127
32.	வரவேற்பு	-	130
33.	புதியதாய் ஒருநகர்	-	131
34.	முடிசூட்டல்	-	135
35.	அரசாட்சி	-	137
36.	தேவர் எல்லாம் ஏவல் செய்ய	-	138
37.	புதல்வரைப் பெறுதல்	-	139
38.	வில்வலன் வாதாவிப் படலம்	-	141
39.	இந்திரனுக்கு வந்தநிலை	-	143
40.	சயந்தன் துயரம்	-	144

XI

41.	கிரவுஞ்ச மலை	-	146
42.	மலையின் கர்வம் தரை மட்டம் ஆனது	-	147
43.	வில்வலன் வாதாவி வதை	-	148
44.	பாவம் தொலைந்தது	-	151
45.	இந்திரன் அருச்சனை	-	151
46.	தேவர் துயர்	-	152
47.	இந்திராணியின் சோகம்	-	153
48.	இந்திரன் கயிலை செல்லல்	-	154
49.	அசமுகி	-	155
50.	இந்திராணி அமுகை	-	157
51.	மகாகாளர் வருகை	-	157
52.	அசமுகி சோகம்	-	158
53.	இந்திரன் மீட்சி	-	159
54.	சூரன் அரசிருக்கை	-	160
55.	அசமுகி வருகை	-	161
56.	அசமுகி புலம்பல்	-	161
57.	சூரன் தண்டஞ்செய படலம்	-	162
58.	அமரா சிறை	-	165
59.	சயந்தனுடன் சமர்	-	167
60.	சிறையில சயந்தன	-	168
61.	வீரவாகு தூது	-	170

62.	மலை எழுந்து கடல் அழுந்த	-	173
63.	வீரசிங்கன் வதை	-	173
64.	இலங்கை அழிந்தது	-	175
65.	அதி வீரன் வதை	-	175
66.	மகேந்திரம் செல்லல்	-	177
67.	சுயமுகன் வதை	-	179
68.	மலைகள் தூளாயின்	-	181
69.	நகர் புகல்	-	183
70.	சுயந்தன் புலம்பல்	-	186
71.	பரமன் அருள்வேண்டிப் பணிதல்	-	187
72.	சுயந்தன் கனவு காண் படலம்	-	188
73.	அவை புகுதல்	-	190
74.	தூதுவந்த சேதி	-	195
75.	சுதமுகன் வதை	-	197
76.	காவலாளர் வதை	-	199
77.	வச்சிரவாகு வதை	-	199
78.	யாளிமுகன் வதை	-	201
79.	வீரவாகு மீட்சி	-	202
80.	சூரன கவலை	-	204
81.	சூரன ஆலோசனை	-	206
82.	சிங்கமுகன் சீலம்	-	208

என் முருகனுக்காக

1. உலகநாயகி ஒரு குழந்தையாய் பிறந்து.....

பொன்மயமாக விளங்கும் ஒப்பற்ற திருக்கோயிலில் ஒப்பற்ற கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும் குழந்து ஒளி மயமாக விளங்க அழகியதொரு ஆசனத்தில் உமை அம்மையுடன் வீற்றிருந்தபோது பர்வதகுமாரி இறைவன் பாதமலர் தொழுது சொல்வாள்:-

கற்பனை கடந்த பரம்பொருளே! முக்கண் முதல்வா! தக்கனிடத்தில் பல நாட்கள் வளர்ந்து, 'அத்தீயவன் பெற்ற மகள்' என்று சொல்லப்படும் பெயரையும் (தாட்சாயணி) சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

"அத்தாட்சாயணி என்னும் பெயரையும் அத்தக்கனிடம் வாழ்ந்து வளர்ந்த இந்த உடம்பையும் இதுவரையில் நான் சுமந்தேன், இனிமேலும் அவற்றைச் சுமக்க அஞ்சினேன். அவற்றை எவ்வழி மூலம் நீக்கிக் கொள்வேனோ அவ்வழியைச் சொல்லி ஆணையருளுக என்று வேண்டவும்", கண்ணுதல் பெருங்கடவுளும் "நங்கையே! இது நல்ல முயற்சி; உன் எண்ணம் நிறைவேற வேண்டுமானால் அதற்கு ஒரு வழி கூறுகிறேன். மேருமலைக்கு உறவுடைய பழைய இமயமலை அரசன், கடுமையான பெரிய தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

உன்னைத் தன் மகளாகப் பெற்று, வளர்த்து பிரியத்தோடு எனக்கு மணம் செய்து தருகின்ற எண்ணமே இமவான் தவநோக்கம் ஆகும். எனவே, நீ அவனிடம் குழந்தையாகச் செல். உடம்பு இளைத்து மெலியும்படி கடுந்தவம் செய்யும் மலையரசனின் சிறு குழந்தையாக நீ சென்று, அவன் மனம் மகிழும்படி ஐந்து வயதுவரை வளர்ந்து, அதற்குப் பின் குறைவற்றபெரும் தவத்தைச் செய். பாற்கடலில் தோன்றிய நஞ்சினை உண்ட சிவபெருமான், இவ்வாறு நடக்கவேண்டிய முறையைச் சொல்லவும் அதைக் கேட்ட உமை, 'அவ்வாறு செய்வது நல்லது' என்று மகிழ்ந்து சிவன் திருவடிகளை வணங்கி, நின்று அன்போடு போற்றி, அவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றாள். சிவனைப் பிரியும் துன்பமும், தக்கன் தொடர்பான பெயரும் வடிவும் நீங்கப் போவதால் ஏற்பட்ட இன்பமும், சிவனைப் பிரிந்தாலும் குறையாத அன்பும், அதற்குக் காரணமான சிவனது அளவற்ற கருணையும் ஒன்று சேர்ந்து முன்னே செல்ல, மென்மையான சாயலுடைய உமை, கயிலை மலையை விட்டு, இமயமலைக்கு விரைந்து சென்றாள்.

இந்திரனது ஐராவதம் எனனும் வெள்ளை யானையின் வடிவைப் போலச் சிந்துகின்ற துளிகளை உடைய பனிமழை தொடர்ந்து எங்கும் பரவுவதால், இகழ்வதற்கரிய - பெரிய இமயமலை, கயிலை மலை போலக் கட்சியளித்தது. அத்தகைய இமயமலைக்கு அரசனானவன், நிலை பெற்ற உமாதேவியைத் தன் மகளாகப் பெறுவதற்காகவும் அம்மகளைத் தனக்குவமை இல்லாத சிவனுக்கு மணம் செய்து கொடுப்பதற்காகவும், அந்தத் தடாகத்தில் முன்னதாகவே ஓர் அரிய தவத்தைத் தொடங்கிச் செய்து கொண்டிருந்தார். அவ்வாறு உண்மையான தவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்த இமயமலை அரசன் காணும் பொருட்டு, உலகத்து உயிர்களுக்கெல்லாம் தாயான உமாதேவி அத்தடாகத்தில் மலர்ந்திருந்த ஒரு தாமரை மலரில் தானே ஒரு பசங்குழந்தையின் வடிவத்தை மேற்கொண்டு எய்தினாள். இமயமலை அரசன் அத்தாமரை மலரில் அக்குழந்தையைப் பார்த்து, 'உமாதேவி, அடியவனாகிய என் பொருட்டு, முக்கண் பெற்ற-மாசற்ற சிவபெருமானை நீங்கி வந்தாள் போலும்' என்று எண்ணி தனது தவத்துக்காகச் சிவபெருமான் இரக்கம் கொண்டான் என்றும், இச் செயல்கள் யாவும் சிவனது பெருங்கருணையால் நிகழ்பவை என்றும் எண்ணி மகிழ்ச்சிக் கடலுள் மூழ்கினான்.

உயர்ந்ததான இமயமலையின் அரசன், தாமரை மலர் என்னும் ஆசனத்தில் இருந்த உமையைத் தன்னுடைய சிவந்த கைகளால் எடுத்து, விரைவாகத் தலைமேல் வைத்து எடுத்துச் சென்று, இல்லத்தை அடைந்து, மங்கலம் பொருந்திய மனைவியாகிய மேனையின் கையில் கொடுத்தான்.

அவ்வாறு கொடுத்த குழந்தையை வணங்கி வாங்கிக் கொண்ட மேனை, 'அரசே இவள் உன்னிடம் வந்தது எவ்வாறு?', என்று கேட்டதை இமயமலை அரசன் நடந்த செயல்கள் அனைத்தையும் சொன்னான். குற்றமற்ற கற்பு மிக்க மேனை அதைக்கேட்டு இது இறைவன் திருவருளோ என்று வியப்படைந்து, மனமகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

இமயமலை அரசனின் மனைவியான மேனைக்கு அப்போதே பால் சுரந்து, புளகம் உடல் முழுதும் பரவியது. உமையின் அருளே உடலெல்லாம் நிறைந்தது. கவலைகள் யாவும் நீங்கின; முன்பு செய்த தீவினைகள் யாவும் அழிந்தன.

அக் குழந்தைக்கு, சிலம்பு, தண்டை, அழகிய பொன்னாலான பாடகம், பாதசரம், செறிந்த தங்கவளையல், சங்கு வளையல், வியக்கத்தக்க மணிகள்

பதித்த நெற்றிச் சுட்டி, முத்துமாலை, மரகதமணி பதித்த பதக்கம், பொன்னாலான காதணி, தோளணி (வங்கி) ஆகியவற்றையும் மற்றைய அணிகளையும் அணிவித்து, பாலையூட்டி, மகிழ்வித்தாள்.

எம் பெருமாட்டியாகிய உமை இவ்வாறு இவர்களிடம் குழந்தையாய் இருந்து, ஐந்து ஆண்டு கடந்த பின்பு, 'பிரமன் முதலிய தேவர் யாவார்க்கும் தந்தையான சிவனது அருளை எண்ணி இனித் தவம் செய்வேன்' என்று நினைத்துத் தந்தையாகிய இமயமலை அரசனிடம்,

“பெரிய - அகன்ற நான்கு தோள்களை உடைய சிவபெருமான் என்னை மணந்து கொள்ளும்படி, இம் மலையில் சொல்வதற்கு அரிய ஒரு பகுதியில் தவம் செய்வேன். அதற்குப் பொருத்தமான கன்னியர்களுடன் என்னை அனுப்புபுக,” என்று சொல்ல அதைக் கேட்ட இமவான், “தாயே, கேட்பாயாக! இந்தச் சிறுவயது, எம்மை விட்டுப் பிரிந்து அரிய தவம் செய்வதற்கு உரியதன்று. உனக்கு ஐந்து ஆண்டுகளே ஆகின்றன. உனது இளைய உடல் தவத்தின் கடுமையைத் தாங்காது. அதனால் தவம் செய்வேன் என்னும் முடிவை விட்டுவிடு” என்று கூறக்கேட்ட பர்வதவர்த்தினி மெல்ல நகைத்தபடி;

“எல்லோரையும் சிவபெருமானே காப்பாற்றுவான், அவ்வாறின்றிப் பிறராலோ, தம்மாலோ தீமை நீங்கும்படி காத்துக் கொள்ள முடியாது. இது உறுதி. இங்கே நான் ‘தவம் செய்வேன்’ என்று சொன்னதும் சிவனது திருவருளினாலேதான்! அதை தடை சொல்ல வேண்டாம்” என்று பார்வதி கூறவும் மலையரசன், அன்போடு அதற்குச் சம்மதித்து, நீ எண்ணிய தவத்தைச் செய்வாயாக, என்றான்.

இவ்வாறு மலையரசன் சம்மதித்து, பின்பு, அந்தப் பெரிய மலையின் ஒரு பக்கத்தில் அன்னம் போன்ற மென்மையான நடையை உடைய பார்வதி தவம் செய்வதற்கு ஏற்ற அரிய தவச் சாலையை அமைத்தான்; தன்னுடைய நெருங்கிய உறவினரிடம் அவர்கள் செய்த தவத்தால் பிறந்த கன்னியர் பலரை அழைத்து, பார்வதியின் அருகே இருக்கும்படி செய்தான்.

தவச்சாலையில் தங்கியிருந்த ஒவ்வொரு நாளும், தந்தையும் சிறந்த கற்புடைய தாயும் அவளைப் போற்றி விட்டுச் செல்ல, பார்வதி தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள். இங்கு இவ்வாறு இருக்க, உமை தன்னைப் பிரிந்து பின்பு வெள்ளி பனிமலை கயிலையில் இருந்த எம் சிவபெருமான்

1. ஞான சக்தி ஸுப்ரமணியர்

கவக்தரம் த்விநேத்ரம் ச ஜடாமகுட ஸம்யுதம்
 ச்வேதார்க்க புஷ்பமாலாம்ச வேறமரத்ன கிரீடனம்
 சதுர்புஜை வஜ்ரசக்தி குக்குடா அபய தாரிணம்
 திவ்யகந்தாநு லிப்தாங்கம் சக்ல யஞ்ஞோப வீதினம்
 சிவசக்தி ஞானயோகம் ஞானசக்தி ஸ்வரூபகம்

ச்வேதவர்ண:

ஒரு திருமுகம், இரு கண்கள், ஜடை, வெள்ளெருக்கு
 மாலை; ரத்நங்களிழைந்த பொன்கிரீடம், நான்கு
 திருக்கரங்களில் முறையே வேல், வஜ்ரம், கோழிக்

கொடி,

அபயம், வெண்மை நிறம்.

ஞானசக்தி ஸுபரமணியா

2. இந்திரன் தவக்கோலம்.

சூரபன்மன் எனனும் கொடிய அரக்கன் அரிய பல தவம் செய்து அண்டங்களை எல்லாம் ஆட்டிப் படைக்கும் வல்லமை படைத்தவனாகி தேவர்களை எல்லாம் சொல்லொண்ணாத துயரத்துக்கு ஆளாக்கினான். தேவர்கள் வருந்தினர்.

சனகாதி முனிவர்கள் ஒருநாள் திருக்கயிலாயம் சென்று பேரறிவு படைத்த நந்திதேவரின் திருவடிகளை வணங்கி நின்றனர் அந்த நந்திதேவர் கருணை கொண்டு, புனிதமான திருக்கோயிலில் உள்ள மன்றத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே அம் முனிவர்கள், பிரமன் முதலாய தேவர்களுக்கும் எளிதில் காணக் கிடைக்காத ஞான முதல்வனான சிவபெருமானைத் தரிசித்தார்கள்.

அம் முனிவர்கள், சொல தடுமாற, உடல் முழுதும் சிலிர்க்க, கண்களில் நீர் பெருக, தீயிலே பட்ட மெழுகைப் போல மனம் உருக, சிறந்த வேதங்களுக்கும் உட்படாத ஆதி நாயகனான சிவனைத் தரிசித்து வணங்கி மகிழ்ச்சியுற்றுக் கூத்தாடி உடல் நடுக்கம் கொண்டார்கள்.

“கடலில் அகப்பட்டுக் கலக்கமுறும் கருணை கடலே! கடலுள், நள்ளிரவில், புயலில் அகப்பட்டுத் துன்புறும் கலம்போல பெரிய பொருள் கடலான வேதம் அலைக்க இன்றுவரை துன்புற்று இளைத்தோம். அறிவு செம்மை நெறியை அடையவில்லை. அதனால் நாங்கள் மயக்கம் என்னும் பெரிய உடலிலிருந்து கரை சேரும்படி ஒரு வழிகாட்டி அருள்வாயாக”.

குற்றமற்ற தவங்களைச் செய்த நல்ல கருணையை உடைய அந்த முனிவர்கள் இவற்றைச் சொன்னார்கள். அடியவர்க்கு எளிதில் காட்சி தரும் சிவபெருமான் அம் முனிவர்களைப் பார்த்து, “உங்கள் அறிவு அடங்கி ஒடுங்கும்படி கெடுதல் இல்லாத அழியாத சிறப்பு மிக்க நல்ல சாத்திரங்களை நாம் சொல்வோம், உட்காருங்கள்” என்றார்.

சிவபெருமான் இச் சொற்களைச் சொல்ல, நல்ல பொருளை உணரவல்ல அந்நான்கு முனிவர்களும் சிவனுடைய இரு திருவடிகளின் முன்னே அமர்ந்தனர். கொன்றை மாலை அணிந்த சிவன் அங்கு வந்த நந்தி தேவரது சிறந்த முகத்தைப் பார்த்து “மலர் அம்புகளுக்கு உரிய மன்மதனைத் தவிர வேறு எந்தத் தேவர்கள் நம்மைத் தரிசிக்க வந்தாலும் அவர்களை இங்கே

அழைத்து வராதே. இது உனக்கு நாம் இடும் கட்டளை ஆகும்” என்று சிவபெருமான் கூற ‘அவ்வாறே’ என்று கூறிய நந்தி. பெருமானை வணங்கி, அந்நொடியிலேயே அங்கிருந்து அகன்று. முதல் வாயிலில் காவல் மேற்கொண்டார்.

நந்தி முதல்வாயிலைக்காத்து நிற்க, ஞான முதல்வனான சிவன், முன்னே அமாந்திருத்த சனகன் முதலிய முனிவர் நால்வரும் கைகூப்பிக் கேட்ட, முடிவற்ற சைவாகமங்களின் சரியை கிரியை யோகம் என்னும் மூன்று பாதங்களையும் உபதேசித்தார். அதைக் கேட்ட முனிவர்கள் மனம் அடங்கச் செய்யும் ‘ஞான போதத்தை (வரிஷ்டநிலை) உபதேசித்து அருள்க’ என வேண்டினர்.

முனிவர்கள் வேண்டியதும், பரத்துவத்தினும் உயர்ந்த சிவபெருமான் புன்னகை புரிந்து, அதை மறுத்துக் கூறவில்லை. “அந்த ஞானபோதம் வாயினால் சொல்லப்படுவது அன்று. அது இவ்வாறு இருத்தல் ஆகும்” என்று கூறி, அவர்களுக்குப் போதிக்கும்படி ஒரு செயலைச் செய்யலானார்.

பிரமனும் திருமாலும் காண்பதற்கு அரிய சிவபெருமான், வெண்மையான பன்றிக் கொம்பும் ஆமையோடும் வெண்மலை மாலையும் நிறைந்த தமது மார்பில், வலக்கரத்தைச் சேர்த்து, (கட்டை விரலில் கட்டு விரலை வளைத்து இணைத்து, மற்ற மூன்று விரல்களை விரித்து) மோன முத்திரையைக் காட்டி, ஒரு நொடி ஒரு செயலும் இல்லாமல் யோகம் செய்பவர் போல வீற்றிருந்தார்.

சிவபெருமான் இந்தக் காட்சியைக் காட்டிப் போதிக்க சனகன் முதலிய நால்வரும் பார்த்து, கெடுதல் அற்ற ஞான போதம் சொல்லால் விளக்கத் தக்கது அன்று. என்ற உண்மையை உணர்ந்தனர்; முக்கண்ணனின் அருளாலே தத்தம் மனத்திலே அடக்கத்தை அடைந்தனர்.

தத்தம் உள்ளம் அடங்கப்பெற்ற அம்முனிவர்கள், மூன்று தொழில் புரியும் மூப்படையாத முதல்வனான, சிவபெருமானின் சத்திய தவ வேடத்தைத் தியானித்து நுண்ணறிவு பெற்ற சித்திரப்பாவை போல அசைவற்று (மறந்த நினைவில்) வீற்றிருந்தனர்.

சிவபெருமான், சனகன் முதலிய முனிவர் அறியும்படி அதிசயமான ஞான போதத்தை இவ்வாறு மோன நிலையில் உபதேசித்த ஒரு நொடிப் பொழுதில் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அனைவர்க்கும் பலப்பல ஸ்கந்தங்கள்

கழிந்தன என்றால், மற்றவர்களுக்குக் கழிந்த காலத்தைப்பற்றி எப்படி எடுத்துச் சொல்ல இயலும் (மனிதனின் ஓர் ஆண்டு தேவர்களுக்கு ஒரு நாள்; இரண்டாயிரம் சதுரயுகம் பிரமனுக்கு ஒரு நாள்; சிவனின் ஒரு நொடி, பிரமனுக்குப் பற்பல யுகங்கள் ஆகும்.)

'ஞான போதம் இப்படிப்பட்டது' என்று சனகன் முதலிய முனிவர்களுக்குச் சிவபெருமான் திருக்கர முத்திரையால் காட்டிய ஒரு நொடி நேரத்தில், சிறந்த காஞ்சிபுரத்தில் சிவனது திருமேனியைக் குழைவித்த உமை, கயிலை மலையில் சிவனுடைய விழிகளைக் கைகளால் மூடிய அந்த நாளைப் போல, தேவர்கள் யாவாக்கும் மிகப் பல யுகங்கள் கழிந்தன

பிரமன் புதல்வரான சனகன் முதலியோர்க்குப் பெறுவதற்கு அரிய ஞான போதத்தை ஒரு நொடி நேரம் சிவன் காட்டுவதற்குள், உலகங்கள் யாவும் மனம் ஒரு நிலை பெற்றிட, ஆனும் பெண்ணும் இன்பவேட்கை இல்லாமல் இருந்தனர். அதனால், எல்லோர்க்கும் காரணமாக இருப்பவன் இவனே என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

பிரமன், திருமால், ஆகிய இருகடவுள் இருந்தாலும், சிவனையே சிந்தித்து மோட்சத்தில் சேர்ந்த சுகப்பிரம்ம முனிவரையும், சிறந்த புகழை உடைய வசிட்ட முனிவரின் சொற்படி காம இச்சை இல்லாமல் கல்லைப் போல அசைவற்றுப் பல காலம் நின்ற அருத்ததி என்னும் பெண்ணையும் போல ஆடவரும் மகளிரும் காமமும் போகமும் இல்லாமல் இருந்தனர்.

இன்பம் அமைந்த மூன்று உலகங்களையும் செம்மையாகக் காத்திருக்கின்ற தாமரைக் கண்ணனாகிய திருமால் இளமை பொருந்திய திருமகள் - நிலமகள் ஆகிய மாதர்களைக் கூடவில்லை. ஒப்பற்ற மன்மதனும், அழகிய மகளிரது கலவியை விரும்பவில்லை. இவர்களைப் போலவே, முன்பு காம ஆசை பெற்றிருந்த அனைவரும் இப்போது ஆமையைப் போல மனம் ஒடுங்கும் நிலை பெற்றனர்.

பாம்பணிந்த சடை முடியை உடைய சிவபெருமான் சனகன் முதலிய நான்கு முனிவர்களும் உய்யுமாறு யோக நிஷ்டையைச் சின் முத்திரையாகக் காட்டிய ஒரு நொடியில், உயிர்க் கூட்டங்கள், முன்பு எவரையும் வென்ற மன்மதனும் இப்போது செயலற்று நிற்க, காமவேட்கையும் கலவியும் இழந்தன. அதனால் உலகம் முழுதும் அவனே - அந்தச் சிவனே என்பது தெரிகிறது அல்லவா?

நெறபயிர்கள் வளரும் காலத்தில் மிகுந்த நீாவற்றிப் போக அவை கதிரகள ஈனாமல வாடி அழிவதைப் போல மண்ணுலகின் உயிரகள யாவும் சிவனது திருவருளின்படி போகத்தை வெறுத்திருந்தன அதனால் கருப்ப விருத்தி இல்லாமல் நாளுக்கு நாள் அவை குறைந்து போயின

உலக உயிரகள தனித்தனியாகி உறவு இச்சை மறந்தன விண்ணும் மண்ணும் உன்னத்த துறவு நிலையில் ஒன்றியதுபோல ஓய்ந்து கிடந்தன மேகத்தை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரன், கயிலை மலைக்குச் சென்று முக்கண சிவனைக் காணும் சமயம் இல்லை என்று திரும்பி மேருமலையை அடைந்தான் அப்போது சூரபன்மன் மகன் பாணுகோபன் தேவலோகத்தை அழித்து, இந்திரன் மகன் சயந்தனைச் சிறை செய்த செய்தியை அறிந்தான் பொன் மயமான மேரு மலையில் இந்திரன் தன் மனம் ஒரு நிலை கொள்ளும்படி சிவனை நினைத்து பலகாலம் நீண்ட தவம் செய்தான் சிவபெருமான இந்திரன் தவத்துக்கு இரங்கி காட்சியளிக்க இந்திரன் கண்டு வணங்கிப் போற்ற, சிவபெருமான, “இந்திரனே அளவில்லாத காலம் வருந்தித் தவம் செய்து வலி குறைப் பெற்றாய் உனக்கு என்னவரம் வேண்டும் எனபதைச் சொல்” என்று எல்லாம் அறிந்த சிவன் அறியாதவனைப் போலக் கேட்க, இந்திரன், வணங்கி வாழ்த்திச் சொல்வான் “சொல்ல முடியாத பாவங்களை உடைய சூரபன்மன், எம்மைத் துன்புறுத்தி, என மகனையும், பிறரையும், வருத்தித் தனது மகேந்திரபுரியில் சிறை வைத்தான், எம் தேவலோகத்தையும் எரித்துத் தீமை புரிந்தான் அதனால் அவனை அழித்து எம்மை ஆதரிக்க வேண்டும்” என்று இந்திரன் வேண்டினான்

“உண்மையிலிருந்து நீங்கிய தககனது யாகத்தில் இருந்த பாவம் இத்தனுபம் அனுபவித்தீர், நமக்கு ஒரு புதலவன் பிறந்து சூரபன்மனைக் கொன்று உம்மை விரைவாகக் காப்பாற்றுவான்” என்று கூறி மறைந்தார்

எம் இறைவனாகிய சிவன், குற்றமற்ற அறிவினை உடைய சனகன் முதலியோர்க்கு உபதேசித்துக் கொண்டு கயிலையில் இருந்தான், உமாதேவி இம்மயமலையை அடைந்தாள் இப்படிப் பிரிந்திருக்கும் இவ்விருவருக்கும் மாசற்ற மகன் பிறப்பது எப்படி? என்று இந்திரன் யோசித்துக் கவலையடைந்தான்

சொர்க்கலோகத்து அரசனான இந்திரன் மனக்கவலையுடன், மேரு மலையில் உள்ள மனோவதி என்னும் நகரத்தை அடைந்தான் அங்குள்ள வியாழ பகவானுடைய மனைவியான தாரையிடம் தன் மனைவி இந்திராணியை விட்டுவிட்டு, தேவர்களோடு சென்று, அதே மனோவதியில் வீற்றிருக்கும் காவலை உடைய கோயிலை அடைந்தான். அதே சமயம். சிவபெருமான் சகலன் முதலியோர்க்கு ஞானபோதம் காட்டியபடி இருக்கும் தன்மையால் படைப்புத் தொழில் செய்யாமல் துன்பத்தோடு பிரமன் வீற்றிருந்தான். அவனது பழைய முறைமை உடைபட சபையை அடைந்து இந்திரன் அவன் திருவடிகளை வணங்கி, பின்பு அளவின்றிப் போற்றினான்.

இந்திரன் இவ்வாறு போற்றி நின்றதும், அழகிய தாமரையில் அமரும் பிரமன், அவனைக் கருணையோடு பார்த்து, 'தேவராசனே! வந்த காரணம் என்ன என்று கேட்டான். உடனே சூரபன்மன் செய்யும் தொல்லைகள் எல்லாவற்றையும் இந்திரனிடம் எடுத்துச் சொன்னான்.

கொடிய சூரபன்மனின் செயல்களை விளக்கி சிவன் முனிவர்களுக்கு ஞானபோதத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருப்பதை உரைத்து, பின்பு தான் செய்த தவத்தைக் கண்டு சிவபெருமான் வரம் தந்ததைக் கூறி, 'தேவர்களும் நானும் துன்பத்திலிருந்து மீளத் தக்க வழி கூற வேண்டுமென்று வேண்டினன்றான் இந்திரன்.

இந்திரன் இவ்வாறு கூறியதும், பிரமன் அதைக் கேட்டு, "எல்லார்க்கும் முதல்வனாகிய சிவன், பெருங்கருணை உடையவன்; தன்னை அடைந்தவருக்கு உதவுபவன்; அவை தவிர, முறைப்படி செயல் புரிபவன். அதனால் அவன் நம்மை அடிமைகளாக்கும் எண்ணத்துடனே கயிலையில் யோகி போல வீற்றிருக்கிறான்" என்றான். அதனால் சிவபெருமானே இனி அருள் செய்வான்; அவ்வாறு அவன் அருள் செய்வதற்கு நாமும் குற்றமின்றி முயற்சி செய்யும் வழி இருக்கிறது. இவை அனைத்தையும் திருமாலிடம் தெரிவித்து நாம் செய்ய வேண்டிய செயல்களை விரைவில் செய்வோம்" என்று கூறி, தாமரையில் வீற்றிருந்த பிரமன் தன் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தான். அப்போது இந்திரன், நல்லது என்று கூறி, தேவர் கூட்டம் தனக்குப் பின்னே வர, நான்முகனாகிய பிரமன் வைகுண்டத்தை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினான்

எல்லா உலகங்களையும் படைத்த பிரமன் தூய்மையான தனது மனோவதி நகரத்தை விட்டு, அதற்கு மேலே உள்ள வைகுந்தம் என்னும் பெரிய நகரில் உள்ள கோயிலின் அகன்ற வாயிலை அடைந்தான் அப்போது சக்கரமும் சங்கும் தரித்துள்ள சேனையின் தலைவனான விடுவசேனன் அதனைப் பார்த்து இத்திரனுடன் பிரமன் வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தான்

பாஞ்சன்னியம் என்னும் சங்கை ஏத்தியுள்ள திருமால், அவர்களை இங்ரு அழைத்துவா' என்று கூறினான் உடனே ஒப்பற்ற காவலனான விடுவசேனன் உள்ளே அனுப்ப, உலகங்களைப் படைத்த பிரமன் இத்திரனோடும் தேவர்களோடும் சென்று, ஒப்பற்ற உயர்ந்த முனிசிரேட்டர்களால் போற்றப்படும்தமது வடிவத்தை (சாருப்பியத்தை)ப் பெற்றுள்ள எண்ணற்ற திருமால்கள் முறைப்படி துதித்து திற்க, அழகிய அனந்த சயனத்தின் மேல் திருமால் அமர்ந்திருந்த சபா மண்டபத்தை அவர்கள் அடைந்தார்கள்

அன்னவாகனம் பெற்ற பிரமன், தேவலோகத்தை ஆளும் இத்திரனோடும், அவனுடன் வந்த தேவர்களோடும், பாம்புப்படுக்கையில் இருக்கும் தாமரைக் கண்ணனாகிய திருமாலின் அழகிய திருவடிகளைத் தொழுதான் நிலவுலகத்தை ஓடியவால் அளந்த பாதத்தை உடைய திருமால், அப்போது அருள் புரிந்து தன் புதலவனான பிரமனுக்கு ஓர் ஆசனத்தை முறைப்படி கொடுத்து, அதில் அப பிரமனை அமரச் செய்தான் துளசி அணிந்த திருமுடியைக் கொண்ட திருமால் அப்போது, பெரிய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனைப் பார்த்து, 'உனக்குப் பொருத்திய படைப்புத் தொழில் தடையினறி நடைபெறுகிறதா?' என்று கேட்டான்; பிரமன், "இரணியன் பயம்கொள்ளுமாறு தூணிலே வந்து தோன்றிய கடவுளே! நான் சொல்லும் இதனைக் கேட்பாயாக அறிவு பொருத்திய சனகன் முதலிய நான்கு முனிவர்களும் என் மனததிலே முற்காலத்தில் தோன்றினார்கள் அறிவிலே சிறந்த அவர்களைப் பார்த்து, நான் பெற்றுள்ள இந்தப் பெரிய படைப்புத் தொழிலைச் செய்து கொண்டு இங்கேயே இருங்கள் என்று கூறினேன், அதை அவர்கள் மனததில் ஏற்றுக் கொள்ளாமல், சிரித்து விட்டு "நாங்கள் பாசம் என்னும் வலிய சிறையில் அகப்பட்டுப் படைப்புத் தொழில் என்று சொல்லப்படுகின்ற பெரிய விலங்கை அணிந்து கொள்ள மாட்டோம்; சிவனுடைய சிறந்த திருவடியை அடைவோம் - என்று கூறி விட்டு, நாலவரும் என்னை விட்டுச் சென்றனர்

அம்முனிவர்களாகிய என் புதல்வர்கள் பெருந்தவம் செய்தனர். அவர்கள் முன் சிவபெருமான் காட்சியளித்து, 'உமக்கு வேண்டியது என்ன?' என்று கேட்டான். அவர்கள், 'எண்ணற்ற வேதங்களின் மெய்ப் பொருளை உபதேசியங்கள்' என்று வேண்டினர். முனிவர்கள் இவ்வாறு கேட்டதும் சிவபெருமான், கயிலைமலையில் தெற்குச் சிகரத்தில் நிற்கின்ற ஒரு கல்லால் மரத்தின் நிழலில் வீற்றிருந்து வேதங்களின் பொருளை நன்றாக உபதேசித்தான்; நான்கு முனிவர்களும் அவற்றில் தோச்சி பெற்றார்கள்.

எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான் பழமையான வேதங்களை முழுமையாக உபதேசித்துச் சென்ற பின்பு, அவர்கள் விண்ணுலகத்தை அடைந்து தம்மனம் ஒருமைப்படுவது அருமையாக இருந்தமையால் வருந்தி, மீண்டும் தவம் செய்தார்கள். "அப்புதல்வர்கள் நால்வரும் மேலும் பெரிய தவத்தைச் செய்து பழைய வன்மையைப் பெற்ற தூய்மையான மனத்தை உடையர்வனாகி, என்னை அடிமையாகக் கொண்ட சிவபெருமான் அருளால், நிலை பெற்ற கயிலை மலைக்குச் சென்றார்.

எம் தலைவனான சிவபெருமான் தம்மிடம் வந்த சனகன் முதலிய முனிவர்களுக்கு பக்குவம் அடைந்திருக்கும் தன்மையை அறிந்து ஆகமங்களில் கூறப்படும் சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் அரிய பதங்கள் மூன்றையும் உபதேசித்தான்.

பிறைச் சந்திரனை அணிந்த சிவபெருமான், ஞானபோதம் என்பது வாய்ச்சொல்லால் சொல்லமுடியாத தன்மை பெற்றதால், அம் முனிவர்கள் அதைக் காட்சி மூலம் அறியும்படி மெளனமாக இருத்தலாகிய முதன்மை பொருந்திய சின்முத்திரையைக் காட்டினான்.

அப்போது சிவபெருமானின் திருவருளைக் கண்டு தம் மனம் ஒரு நிலைப்பட்டு, அப்பெருமானது திருவடித் தாமரையைத் தியானம் செய்து, தொன்று தொட்டு இருந்து வரும் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்று பந்தங்களும் தம்மிடம்-பொருந்திய தன்மை நீங்கிப்போக அம்முனிவர்கள் செயலற்று மோன நிலையில் வீற்றிருந்தார்கள்.

அகிலத்தின் அன்னையான உமையைப் பிரிந்து சிவபெருமான் எச்செயலும் இல்லாமல் யோகிபோல வீற்றிருத்ததால், முன்போல் ஆணும் பெண்ணும் கூடுதல், இல்லாமல் நிலைபெற்ற உயிர்க் கூட்டம் பெருகாமல் இருந்தது.

வையகத்திலும் வானத்திலும் உள்ள மனிதா தேவா அனைவரும் விரும்பும் காமத்தினால் ஏற்படும் புணாச்சி இல்லாமல் மனக்கவலை கொண்டு பெருநதுனம் அடைந்தார்கள் எனது ஒப்பற்ற படைப்புத் தொழில் நின்று விட்டது இதற்கு மேலநான் என்ன சொல்வது

இது இப்படியிருக்க, சிவனது வரத்தினாலே குறையாத செல்வத்தை அனுபவிக்கும் கொடிய சூரபன்மன், எனக்குத் தினமும், அவனுக்குப் பஞ்சாங்கம் சொல்லும் ஒரு வேலை கொடுத்துள்ளான் மேலும் சொக்க லோகத்தில் துன்பத்தை நிலைநாட்டி விட்டான் கலை நிறையப்பெற்ற முழுநிலாவை இராகு என்னும் பாம்பு மறைப்பதைப்போல, தேவாளுடன் அரசாட்சி செய்த இந்திரனின் புதல்வனான சயந்தனைக் கொடுந்தொழில் புரிந்து சிறை வைத்தான் "உயிர்கள் அனைத்துமாகி, அருவமாகி, உருவமும் ஆகி, பிரமன் - விஷ்ணு - உருத்திரன் என்னும் மூவகையான இயல்பினை உடைய முதற்காரணமுமாகி, தேவாளுக்குத் தேவனாக நிற்பவன் சிவபெருமான் அப்பெருமான் யோகச் செயலின் முறையைக் காட்டிக் கொண்டிருப்பாரேயானால், உலகில் மகிழ்ச்சியில் திறைந்து இருக்கத் தக்கவா எவா? ஒருவரும் இலா

பிரமனே! சிவபெருமான் சனகன் முதலியோருக்குக் காட்டும் மௌன நிலையை நீக்கி இமயமலை அரசன் புதல்வியை மணம் புரிந்து கொண்டால் படைப்புத் தொழில் முழுமையாக நடக்கும் அச்சிவ பாவதியருக்கு ஒரு குமரன் பிறந்தால் சூரபன்மன் கூட்டம் முழுதும் அழியும் துன்பம்டைந்த உலகம் யாவும் முன்போல உயாகதி அடையும்

சிவனுக்கு ஒரு குமரன் பிறக்கும் அந்தச் செயல் நிறைவேறுவதற்காக நான் ஒருவழி கூறுகிறேன் உலகில் உள்ள எவரும் மயக்கமடையும்படி மலா அம்பு எய்கின்ற மனமதனை அனுப்பினால், எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான், உமையை மணந்து குமரனைப் பிறக்கச் செய்வான் என்று திருமால் உரைத்தாரா

3. காம தகனம்

இந்திரனோடும் தேவா கூட்டத்தோடும் சென்று முதன்மை பொருந்திய தாமரைப் பொகுடின் மீது வீற்றிருந்த பிரமன், ஐந்து வகையான மலா அம்புகளையும் சுரும்பு வில்லையும் உடைய மனமதன் தன்முன்னே வரும்படி மனத்தில் நினைத்தான்

“கங்கை நதியைச் சடையில் அணிந்த நெற்றிக் கண்ணை உடைய சிவபெருமான் இமயமலை அரசனின் மகளை அடைவதற்காக, உன் மலர் அம்புகளை எய்து அங்குள்ள மௌனநிலையை, நீக்கிவிட்டு உடனே இங்கு வா; இதை நீ எனக்காகச் செய்” என்றான் பிரமன்.

நாண் பூட்டிய கரும்பு வில்லை உடைய மன்மதன், பல பாவங்கள் ஒன்று சேர்ந்தாற் போன்ற ஒரு கொடிய மொழியைக் கேட்டேன் என்று மனத் துயரம் அடைந்து நெருப்பிலே வாட்டப்பெற்ற மென்மையான மலரைப் போல அழகு இழந்து, “திருமால் முதலிய தேவர்களிடம் போரிட்டு வெற்றி பெறுவதல்லாமல், சடையிலே கங்கை நதியைச் சூடிய சிவபெருமான்மீது அம்புகளைச் செலுத்தி வெற்றி பெறுவது முடியுமா? என்று கேட்க, “சிவபெருமானை வெல்வது அரிதாக இருந்தாலும், தன்னை அடைந்தவரின் துன்பத்தைப் போக்கும் அப்பெருமானின் அருளினாலே இச் செயல் உன் மூலம் நிறைவேறும்; மற்றவசூல் இது நிறைவேறுமா? நிறைவேறாது. சிந்தித்துப் பார்த்தால், இச் செயலைச் செய்வதற்கு முதற் காரணம் நீயே என்று பிரமன் கூற; “முற்காலத்தில் எல்லா உலகங்களையும் உண்டாக்கும் பொருட்டு, குறையாத அருளினைப் பெண்ணாகப் படைத்துத் தாமே அதைத் தம் இடப்பாகத்தில் இருத்திக் கொண்ட சிவபெருமானை, எளியோனாகிய நானா, காம மயக்கம் கொள்ளுமாறு செய்வது?” என்று மீண்டும் கூறி மன்மதன், பிரமன் வேண்டு கோளுக்குச் சம்மதிக்காமல் மறுத்துவிட, அழகு நிறைந்த தாமரைப் பூவிலே வீற்றிருக்கும் முதல்வனாகிய பிரமன் மனக்கவலை அடைந்தான்; சிறிது நேரம் சிந்தனை செய்து, பின்பு பேசலானான்.

“அசுரரை வென்று செருக்கடைந்து தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து கொண்ட தேவர் கூட்டம் வியக்குமாறு சிவபெருமான் வேறொருவன் போல வந்து, ஒரு துரும்பை நட்டு, ‘இத்துரும்பைத் துணிப்பவனே அசுரரை வென்ற வீரன்’ என்று கூறினான். பிரமன் முதலிய அனைவரும் முயன்று தோற்றனர். அச்செயல் மூலம் ‘எல்லாம் தன் செயல்களே’ என்று வெளிப்படுத்தினான், சிவன். எனவே ‘நம்மாலும் சில செயல் முடியும்’ என்பது நாணத்தக்கது. (சிவனது யோகம் நீக்கப் போகும் உன் செயலும், அவன் செயலே! சிவன் செயலே என்று பிரமன் கூறினான்).

“கரும்பு வில்லை வளைத்து கையில் உள்ள அரும்பு அம்பை அதில் தொடுத்து அழிவில்லாத சிவபெருமானை எய்து மயக்குமாறு, அவனை

வழிபாடு செய்து நீ செலவாயாக அவ்வாறு செலவது செய்வதும் அவன திருவருளால் நிகழ்பவையே! இது சத்தியம் அதற்குரிய காரணத்தை ஒரு மகன பெறுவோம் என்று இந்திரனிடம் சிவன கூறிய அன்றே நாம் தெரிந்து கொண்டோம் எவனாவது ஒருவன் யாராவது ஒருவருக்கு ஏதாவது ஒரு உதவி தன்னால் செய்யமுடியும் என்றால், அதை அவா கேட்கும் முன்பே தானே முன் வந்து செய்தல் தலையாய செயலாகும் (உத்தமம்) அவா கேட்டபின்னு செய்து முடிப்பது இடைநிலையான செயலாகும் (மத்திமம்) கேட்ட பின்பும் உடனே செய்யாமல் பல நாள் முடியாது என மறுத்துப் பின்பு செய்வது கடை நிலையான செயலாகும் (அதமம்) விரதத்தினால் வலிமை பெற்ற சூரபன்மனது ஏவலினால் நாங்கள் அனைவரும் துன்பமடைந்து வருந்தினோம் அத்துன்பம் இனி நீங்கிப்போகும்படி சிவபெருமான ஒரு புதல்வரைத் தோற்றுவிப்பதற்காக ஒப்பற்ற ஐந்தும்லா அம்புகளைச் செலுத்துமாறு உன்னிடம் வேண்டிக்கொண்டோம் எனவே எங்களுடைய துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு உனக்கு மரணம் ஏற்பட்டாலும் அது குற்றமாகுமா? ஆகாது புகழை அடைய விரும்புவா எந்தத் தீமை செய்தாலும் பின்வாங்காது முன்செல்வா அதனால் எமது கட்டளையை ஏற்றுச் செல் இனி அதற்கு மறுப்புச் சொல்லாதே” என்று கூறினான் பிரமன்

தாமரைத் தணமலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் இவ்வாறு கூறவே, ஐந்து மலா அம்புகளை உடைய மனமதன் மனக் கவலை அடைந்து, “முதற் கடவுளான சிவபெருமானை எதிர்த்து நான் போரிடமாட்டேன் இந்த ஒரு செயலைத் தவிர்த்து, நான் செய்யத்தக்க வேறு செயலைச் சொல்க அதை மறுக்காமல் செயவேன்” என்று கூறினான் மனமதன் இவ்வாறு கூறியபோது, தேவரோடு இருந்த பிரமன் கோபம் அடைந்தான் “நல்ல விதமாகக் கூறிய நமமுடைய சொற்களை ஏற்க மறுத்துவிட்டாய் நாம் கூறியவாறு செய்தால் உயிர வாழ்வாய இல்லையென்றால் உனக்கு நாம் கொடிய சாபம் கொடுப்போம் உன் முடிவு என்ன என்பதைச் சொல்” என்று கேட்டான் அழகிய வடிவம் கொண்ட மனமதன் ‘கொடிய சாபம் தருவேன் என்று கோபத்தோடு பிரமன் கூறியதைக் கேட்டு மனம் வருந்திப் பெருமூச்சு விட்டான் ‘இனிநாம் செய்யத்தக்கது எது?’ என்று ஆராய்ந்து மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு உலகைப் படைத்த பிரமனது முகத்தைப் பார்த்துக் கூறலானான்

“பிரமனே! நான் இந்த ஒன்றை மட்டும் சொல்வேன், கேட்பாயாக! உனது வாயிலிருந்து தோன்றும் கெடுதி தரும் சாபச் சொற்களால் முன்னுள்ள

பெருமையை இழந்து துன்புற்று இறப்பதைவிட, நீல கண்டனான சிவன் முன்பு சென்று, வேகத்தை உடைய கொடிய அம்புகளைச் செலுத்தி இறந்தாலும், அதுவே சிறந்தது ஒருவேளை அந்த இறப்பிலிருந்து பின்பு உய்தி பெறவும் கூடும். "பிரமனே! கோபம் கொள்ளாதே, சிவந்த சடையை உடைய சிவபெருமானோடு போர் செய்ய நான் இன்றே செல்வேன்" என்று மன்மதன் உரைத்திடவும் தாமரை மலரில் அமரும் பிரமன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து, மனம் களிப்புற்றுப் பேசலானான்.

இவ்வாறு பிரமன் அனுப்பியபோது வேள்விக்கு அதிபதியாகிய இந்திரன் மன்மதனைப் பார்த்து, "மகனே! நான் தேவர்களோடு துன்பப்பட்டு இழிவு பெற்றதை நீ அறிவாயாக; அதை நீக்கி நீங்காத நல்வாழ்வை எனக்குத் தர விரும்பினால், உமாதேவியைச் சிவபெருமான் கூடுமாறு செய்வாயாக" என்று கூறி, அவன் விரைந்து செல்லும்படி விடை கொடுத்தான். இவ்வாறு இந்திரன் விடை கொடுத்ததும், மன்மதன் கைகளைக் கூப்பி வணங்கி, பிரமனின் உலகமான மனோவதி நகரை நீங்கித் தான் வாழும் நகரத்துக்குச் சென்றான். அங்கே தன், மனைவியான ரதியிடம் மனோவதியில் நடந்தவற்றைச் சொன்னான். அதைக் கேட்டு மனம் கலங்கிய அவளைத் தேற்றித் தன் கருத்துக்கு உடன்படச் செய்தான். பின்பு, மணமுள்ள தேனைச் சிந்தும் மலர் அம்புகள் நிறைந்த அம்பறாத் தூளியைத் தன் முதுகில் இறுக்கிக் கட்டினான்.

அந்த மன்மதன், குளத்தில் உள்ள (தண்டுடன் கூடிய) தாமரை மலராலான காமகாண்டம் என்னும் வில்லையும், கரும்பு வில்லையும், தான் இயக்கியுள்ள கரும்பு வில்லையும் எடுத்துத் தோளில் வைத்துக்கொண்டான். குளிர்ச்சி பொருந்திய - இளமையான மாந்தளிர் என்னும் வெற்றியும் தறுகண்மையும் பொருந்திய ஒரு வாளினைப் பெரிய இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டான்.

அந்த மன்மதனுக்குக் குயில்களும் சமுத்திரக் கூட்டங்களும் முறையே காகளங்களாகவும் முரககளாகவும் முழங்கின; அலைகள் யாவும் சாமரங்களாக அசைந்து வீசின; மீன் கொடி ஆகாயத்தில் உலாவியது; வெண்மையான முழுநிலா என்னும் குடை நிழல் செய்தது. மன்மதன் ஒப்பற்ற கிளிகள் என்னும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தென்றல் என்னும் தேரில் ரதியோடு ஏறினான். தீய சகுனங்கள் அளவின்றி ஏற்பட, தான் இருந்த பழைய நகரத்தை விட்டு சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கயிலை மலையை அடைந்தான்.

அந்த மனம்தன் கயிலை மலையைக் கண்டு கையால தொழுது, தனது தேரிலிருந்து இறங்கினான் தனக்கு அருகே வந்த பரிவாரங்களை அங்கேயே நிறுத்தினான் தனக்குப் பழக்கமான விலலையும், அம்புகளையும் ஈடுததுக்கொண்டு புலியைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்புகின்ற மாண்பு போல மனம் துணிந்து ரதியுடன் செல்லத் தொடங்கி மனம்தன் பிறைச் சந்திரனை அணிந்த அழகனாகிய சிவபெருமான வீற்றிருக்கும் கயிலை மலை மீயல் ஏறினான் தனது கையிலிருந்த கரும்பு விலலை வளைத்து ஒப்பற்ற அம்புகளைத் தொடுத்தது அம்மலையிலிருந்து பறவைகளும் விலங்குகளும் அடையாதிருந்த புணர்ச்சி விருப்பத்தை இப்போது நினைக்கச் செய்வது பற்றிச் சிந்தித்தான்

ஒப்பற்றவனான அந்த மனம்தன் இத் தன்மையை நினைத்து, அங்கே இருந்த விலங்குகள் மீதும் பறவைகள் மீதும் மலர் அம்புகள் எல்லாவற்றையும் செலுத்தினான் முதற்பொருளான சிவபெருமானது கோயிலின் முதல் வாயிலில் கருணையோடு வீற்றிருந்த நந்தி தேவா அச்செயலைக் கண்டார்

நந்திதேவன் “பகையும் நட்பும் சிறிதளவும் இல்லாமல், எல்லா உயிர்களுக்கும் அமைந்துள்ள காமங்களை அறிந்து, அவற்றிற்கு உரிய விதிகளை மேற்கொண்டு, தம்மை அடையும் பக்குவம் மிக்கவர்களுக்கு மேலான முகதியைக் கொடுத்து, அருள் செய்யும் சுயம்புவான சிவபெருமான முன்னிலையில் செல்ல விரும்பினால் பெருமை பொருந்திய மேற்கு வாயிலை அடைந்து, அவ்வழியே உள்ளே செல்க” என்று கூறினான் நந்திதேவன் இவ்வாறு கூறியதும், மனம்தன் அவரைக் கை குவித்து வணங்கி அவர் கூறியதற்கு உடனப்பட்டு, சிறப்பாக ஒளிவீசும் பொன் பிரம்பு தாங்கிய கையை உடைய நந்தி அனுமதி அளிக்க, அங்கிருந்து சென்றான், மேற்குத் திசையில் உள்ள கோபுர வாயிலை அடைந்து, தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனாகிய சிவபெருமான நீறுபூத்த நெருப்பு மலை போல யோகத்தில் வீற்றிருந்த இடத்தை அணுகினான்

“இவை யாவும் சிவபெருமான திட்டமிட்ட செயல்கள், இனி நடக்கப் போவது எதுவாக இருக்கும் என்பதை அறியேன் நான் சோம்பிக் கிடப்பதும் கூடாது விரைவாக எழுந்து, விலலையும் வணங்கித் து, அம்பைத் தொடுத்து, சிவபெருமானது பக்கத்தே நின்று என்னால் முடிந்த அளவு முயற்சி செயவேன் அதன் பிறகு நடப்பவை நடக்கட்டும்” என்று எண்ணிய

மன்மதன் குளிர்ந்த மலராகிய அம்பைத் தொடுத்து, ரதி தன்னைவிட்டு அகலாமல் உடன்வர, பிறைச் சந்திரன் திகழும் சடை முடியை உடைய சிவபெருமானது ஒரு பக்கத்தில் பொருந்தி, போரிட முயற்சி செய்தான்.

பகைவர் மீது வீசுவதற்கான மழுப் படையை ஏந்திச் சிவந்த கையை உடைய சிவபெருமான் மேல் படை செலுத்த குறி பார்க்கும் கருத்துடையவன் போல மன்மதன், சிறந்த வாசனை கொண்ட மலர் அம்புகள் ஐந்தினையும் சிவபெருமானை நோக்கிச் செல்லுமாறு எய்தான்.

மன்மதன் செலுத்திய கொடிய அம்புகள் ஐந்தும் வியக்கத்தக்க பெருமை உடைய சிவபெருமான் மீதுபட்டன. பட்டதும், பெருமான் மன்மதனைச் சற்றுப்பார்த்தார். பார்த்ததும் பெரும் நெருப்புத் திகழும் அவரது நெற்றிக் கண் மன்மதனை எரித்தது. அதனால் கயிலை முழுதும் புகைபரவிச் சூழ்ந்தது.

கரும்பு வில்லை உடைய மன்மதனது உடல் தீப்பற்றி எரிய, கயிலை மலையில் கொடிய புகையும் நெருப்பும், திருமால்-பிரமன் முதலிய தேவர்கள் எல்லோரும் கடைந்தபோது, பாற்கடலின் நடுவேயிருந்து கொடிய நஞ்சு விரைவாக தோன்றியது போலத் தோன்றியது.

எங்கும் பரவிய அக்னியிலிருந்து மேலெழுந்த புகைப்படலம் பரவிச் செல்ல, கிழக்குத் திசைக் காவலில் பொருந்திய நந்திதேவன் உடனே அதனைப் பார்த்தான்; 'உள்ளே சென்ற மன்மதன் இறந்து விட்டான்' என்பதை அறிந்து கொண்டான்; நெற்றிக் கண்ணின் நெருப்பு எரித்ததால் மன்மதனது உடல் முழுதும் சாம்பலாகிக் கீழே அவன் இறந்து போனான். அதன் பின்பு பெருமை மிகுந்த சிவபெருமான் பழைய ஞானயோகத்தில் வீற்றிருந்தான். எல்லாத் தொழில்களையும் ஒரே நேரத்தில் சிந்தித்துச் செய்து முடிக்கும் எம் பெருமானுக்கு இச் செயலா அரியது? தன் கணவனாகிய மன்மதன் இறந்த தன்மையைப் பார்த்ததும் ரதியின் உள்ளத்தில் துயரம் பெருகியது. அவள் முன்பு பெற்றிருந்த அறிவு அழிந்தது; கண்ணீர் ஆறாக ஓடியது; உடல் வியர்த்தது; மூக்குப் பெருமூச்சு விட்டது; உயிர் ஒடுங்கியது. 'இவளும் இறந்தாள்' என்று பார்த்தவர் கூறுமாறு ரதி நிலத்தில் விழுந்தாள்.

4. தவம் கலைத்தது

இவ்வாறு ரதிதேவி வருந்திக் கொண்டிருக்கத் தலைவனான சிவபெருமான் மோன நிலையில் வீற்றிருந்ததையும், வலிமை மிகுந்த

மன்மதன் மிக விரைவில் சாம்பலாகி அழிந்ததையும் பார்த்து, வேதங்களை அறிந்த பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் மனக் கலக்கம் அடைந்தனர்.

“மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணால் எரித்த சிவபெருமானது ஆற்றலையாராலும் மாற்றுவது முடியாது. அப்பெருமானே நம்மைக் காப்பாற்றி நம் துன்பத்தைப் போக்க வேண்டுமானால் நாம் விரைவாக அவனை வழிபடுவதே முறையாகும்” என்று அன்னப் பறவையை வாகனமாக உடைய பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் கயிலை மலைக் கோபுர வாயிலின் புறத்தே போய்க் கூட்டமாக நின்று எம் இறைவனான சிவபெருமானைத் துதித்தார்கள்.

“தீமை செய்ய வேண்டும் என்னும் கொள்கை இல்லாத உன் பக்தர்கள், குற்றங்கள் செய்தாலும், அவற்றைக் குணனாகக் கொண்டு எம்மை அடிமை கொள்ளும் இறைவனே! உன் திருவடியே அடைக்கலம் என்று அடைந்த நாங்கள், சூரபன்மனால் தினமும் வருந்தி இறப்பதா? எமது பெருந் துன்பத்தைச் சிறிதும் நினைக்கமாட்டாயோ!

பண் இசைக்கும் வண்டுகள் சூழ்ந்த, நூறு இதழ்களை உடைய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்கள், நெருப்பிலே உருக்கிய அரக்கைப் போல உடல் தளர்ந்து உள்ளம் வருந்தி இவ்வாறு புலம்பி அவர்களது பாவம் நீங்கும் காலம் நெருங்க, மனம் இரங்கிச் சிவபெருமான் அருளுடைய நந்தியை நினைத்தான்.

சிவபெருமான் நந்தியை நினைத்தவுடன், நந்தி பெருமான் முன் வந்து நின்று வணங்கினான். வேதங்களைவிட உயர்ந்தவனான சிவபெருமான், ‘மணம் மிகுந்த தாமரையில் இருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்களை எம் முன்னே விரைவாக அழைத்து வா’ என்றான். நந்தி தேவர் சிவகணங்கள் காத்து நிற்கும் முதல் வாயிலுக்கு வந்தார். அவரைக் கண்டதும் குளிர்ந்த தாமரையில் இருக்கும் பிரமனும் இந்திரனும் மற்றைய தேவர்களும் வணங்கினார்கள். ‘சிவபெருமான் உங்களை அழைத்து வரச் சொன்னார். நீங்கள் சிறிதும் வருந்த வேண்டாம், வாருங்கள், என்று அன்போடு கூறினார். நந்திதேவர் இவ்வாறு கூறிய சொற்கள் காதுகளில் ஊற்றிய அமுதமாக அமைய உடனே பிரமன் முதலிய தேவர்கள் மகிழ்ச்சியினால் பூரித்து, பதில் எதுவும் கூறத்தெரியாத மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரம் செய்து சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள்; ஆடினார்கள்; சூழ்ந்து வந்தார்கள்.

இவ்வாறு வணங்கிய தேவர்கள், தத்தம்மால் முடிந்த அளவு, பாம்பினைக் கச்சாக அணிந்த இடுப்பினை உடைய சிவபெருமானைப் போற்றினர். அவர்களை நோக்கி, “வாடிய மனத்தை உடையவர்களே! உங்கள் வேண்டுகோளையும் வேதனை கொண்ட நிலையினையும் விளங்கச் சொல்லுங்கள்” என்று சிவபெருமான் கூறிய அளவில், “அளவில்லாத பெரிய யுகங்களாக நாங்கள் சூரபன்மன் கட்டளையினால் ஓய்வில்லாமல் துன்புற்றுத் தாழ்வடைந்தோம். கருநிறம் பொருந்திய கண்டத்தை உடைய பெருமானே! உம்மைத் தவிர, உன் அடியவராகிய எமது துன்பத்தைப் போக்குபவர் வேறு யார் இருக்கின்றனர்?” “அந்தக் கொடிய சூரபன்மனது உயிரைப் போக்குவதற்காக ஒரு புதல்வனைத் தருவதற்காக, இமயம் என்னும் மிக உயர்ந்த மலையில் பொருந்தித் தவம் செய்யும் மாயையின் தலைவியான பார்வதியை நீ மணக்க வேண்டும்” என்று தேவர்கள் யாவரும் கூறி, சிவபெருமானின் மணம் வீசம் திருவடி மலர்களை வணங்கிப் போற்றினார்கள்; ஒளிவீசம் குளிர்ந்த கதிர்களை உடைய சந்திரனை அணிந்த சடையை உடைய சிவபெருமான் ‘நல்லது’ என்று சம்மதித்து, இச் சொற்களைக் கூறத் தொடங்கினார். “தேவர்களே! நீங்கள் அனைவரும் துன்பம் அடைய வேண்டாம். அந்த இமயமலையில் இருக்கும் பார்வதியை உங்களுக்காகத் திருமணம் புரிந்து, உங்கள் துன்பத்தை நீக்குவேன், இனி நீங்கள் எல்லோரும் செல்லுங்கள்” என்று சிவபெருமான் கூறினார்.

எல்லாவற்றையும் அறியும் சிவபெருமான் இதைக் கூற, பிரமனும் அசுரரால் அழகு இழந்த சொர்க்க லோகத்துக்கு அரசனான இந்திரனும், மற்றைய தேவர்களும் சிவபெருமானைத் தொழுது அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு, தம் துன்பத்தை ஒழித்து, சிறந்த மேருமலையின் மேற்பகுதிக்குச் சென்றனர். அத்தேவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்ற பிறகு, அங்கு நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்த ரதி எம் சிவபெருமான் முன்னே சென்று வணங்கிப் போற்றி, “இறைவனே! இது நீதியா!? அழகிய தாமரையில் இருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்களின் சூழ்ச்சியினால் என் கணவர் இங்கே வந்து இறந்தார். அவர் செய்த குற்றத்தை மனத்தில் கொள்ளாமல் அவரை உயிர்ப்பித்து அருள்க” என்று வேண்டினாள். ரதிக்கு அருள் செய்ய மனம் கொண்ட சிவபெருமான் “மங்கையே! நீ மேலும் புலம்பாமல் நான் சொல்வதைக் கேள்; நாம் உமாதேவியை மணந்து கொள்ளும் பொழுது உன் கணவனை எழுப்புவோம். இப்போது செல்” என்று உரைத்தார்.

2. ஸ்கந்த சுப்ரமணியர்

சதுர்புஜம் த்விநேத்ரம் சச்வேத பத்மாஸனஸ்திதம்
 குக்குட அபய வஜ்ராணி ததநும் வரதம் கரே
 கிஞ்சித் கேசா சிகாபத்தபுஷ்பமாலாபிராவ்ருதம்
 மேகலாம்பர சம்வீதம் ரத்ன பூஷண பூஷிதம்
 தூம்ரவர்ண ப்ரபம் ஸ்கந்தம் ப்ரபாமண்டல மண்டிதம்
 ஸ்கந்தரூபம் இதம் ப்ரோக்தம் தூம்ரவர்ணம்.

இரு கண்கள், நான்கு திருக்கரங்களில் முறையே கோழிக்
 கொடி, அபயம், வரதம், வஜ்ரம் ; வெண்தாமரை
 ஆஸனத்தில் வீற்றிருத்தல்; தலைமயிரைச் சுற்றித் தவழும்
 பூமாலை, அறையில் மான் தேரல் அரைஞாண், ரத்ன
 ஆபரணம், புகைநிறம்,
 ப்ரபை முழுவதும் சூர்ய ஒளி வட்டம், புகை - சாம்பல் நிறம்.

ஸ்கந்த ஸுப்ரமணியர்

ரதி தனித்தவளாய் அந்த இமயமலையில் போய்த தங்கிவிட, முதலவனாகிய சிவபெருமான் தேவர்களின் துன்பத்தைப் போக்கவும், இமயம் என்னும் பெரிய மலையில் தவம் செய்யும் பார்வதியை மணக்கவும் மனம் கொண்டார். கங்கை அணிந்த சிவபெருமான் தன் மனத்தில் இவ்வாறு நினைத்து, சனகன், சனந்தன், சனாதனன், சனற்குமாரன் ஆகிய நால்வரையும் இனிதாகப் பார்த்து: “சிறந்த நன்மையை உடைய மைந்தர்களே! ஞானபோதம் என்பது வாயினால் சொல்லத்தக்கது அன்று; அந்த ஞானபோதம், மனத்துயரை ஒழித்து இங்கே நாம் காட்டிய மௌன நிலையோடு இருந்து எம்மைத் தியானம் செய்தலே ஆகும்” என்று அவர்கள் உணருமாறு கூறி, சிவபெருமான், “இனி நீங்கள் பெற்றிருந்த நிட்டையிலிருந்து விடுதலை பெற்று மேலாக விளங்கும் எம் திருவடிகளை அடைவீராக” என்று கூறி அம் முனிவர்களை அவரது இருப்பிடத்துக்கு அனுப்பி அருள் செய்தார்.

5. தவம் செய்த தையல்

சனகன் முதலிய நால்வரும் தம் இருப்பிடத்துக்குச் சென்ற அப்பொழுது, சிறந்த தவநெறியில் நிற்கின்ற பார்வதியின் ஒப்பற்ற அன்பையும், காதலையும் எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளுமாறு காட்ட நினைத்தவராகிச் சிவபெருமான் எழுந்தார். காவி தோய்க்கப் பெற்ற ஆடையும் குடுமியும்; ஆழகிய திருநீறும்; ஒளிவீசும் பூணூல் கமண்டலம் மழையும் பனியும் வெயிலும் தன் மேல் படாமல் காக்கும் குடை இவை தாங்கி வேதம் ஒதும் அந்தண முதியோனைப் போலச் சிவபெருமான் புறப்பட்டுப் போனான். இவ்வாறு போன சிவபெருமான், உலகங்களையும் உயிர்களையும் ஈன்றெடுத்த தாயாகிய உமை இமயமலையில் மெலிவோடு தவம் செய்கின்ற சாலையை அணுகினார். அத்தவச் சாலையின் வாயிலைக் காத்து நிற்பவராகிய மகளிர் பலர், ‘இவர் தூய்மையானவர், என்று எண்ணி, அவர் அருகே வந்து, திருவடியை வணங்கிப் பேசலானார்கள். “சான்றோரே! சோர்ந்த நடையினை உடைய முதியவரே! இப்பெரிய மலையை அடைவது எளிது அன்று எனினும் இங்கே வந்து சேர்ந்தது ஏன்?” என்று அம் மகளிர் கேட்டனர். “வளமை மிகுந்த இமயமலையின் அரசனுடைய மகள் செய்கின்ற தவத்தைப் பார்க்கும் எண்ணத்தோடு இங்கே மகிழ்ச்சியுடன் வந்தேன்” என்று முதியோனாகிய சிவன் கூறவும் அவர்கள் அம்முதியவரை மலைமகளிடம் சேர்த்தனர்.

சோததவுடன பாவதி இவா எம் தந்தையாகிய சிவபெருமானிடம் பேரன்பு கொண்டவா என்னும் எண்ணத்தால் அம்முதியவனிடம் பகதி தோன்றுகையால்தொழுதாள் அவளுக்கு உண்மையான துணையாக நின்ற விசயை என்பவள் ஓர் ஆசனம் இடம் அதில் அச சிவபெருமானை இருக்கச் செய்தாள் பாவதியும் அருகிலே நின்றாள் அப்பொழுது பாவதியை அன்போடு பார்த்த சிவபெருமான சொல்லுக்கு அடங்காத உன் பேரழகு அழிய உடம்பில் பொருந்திய தசை ஒடுங்க மிகுந்த தவம் செய்கிறாய் இதவத்தின் மலம் நீ எந்தப் பொருளை அடைய விரும்புகிறாய் என்றா

சிவபெருமான இவ்வாறு சொல்லக் கேட்டதும், பூங்கொடியைப் போல அசையும் இடையினை உடைய பாவதி விசயையின் முகத்தைப் பார்த்து இவருக்கு உடனே பதிலதருக என்று கண்ணாலசாடை காட்டினாள் அந்த விசயை அடியவளாகிய எனக்கு இந்த வேலை இட்டுள்ளாள் என்று உணர்ந்தவளாய்க் கூறத் தொடங்கினாள் நிலைபெற்ற உயிரைக்கு உயிராக (பரமாத்மா) உள்ள சிவபெருமான இவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டு தனது இடப்பாகத்தில் இருத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதையே எண்ணி இப் பாவதி உண்மையான தவத்தைச் செய்கிறாள் என்று பாவதியின் அன்புத்தோழி கூறினாள் முன்னே தோன்றிய அனைவருக்கும் முற்படத் தோன்றிய பழமையுடைய சிவபெருமான சிரித்தா “துன்பம் ஏற்படத் தவம் செய்வதனால் உண்டாகக் கூடிய பயன் எதுவும் இல்லை இத்தகைய பெறுவதற்கு அரிய பொருளான பெருமான இவளுக்கு எளிதில் கிடைப்பாரா? கிடைக்கமாட்டா எனவே இவள் தவம் செய்த பல நாளும் இவளது அழகின் சிறப்பு வீணாகப்போனது இனி இந்தத் தவத்தைச் செய்யாமல் விரைவில் விட்டுவிடுவதே பாவதிக்குக் கடமையாகும்,” என்று சிவபெருமான கூறினா இதைக் கேட்டதும் மலையரசன் மகள் “என் தவத்தை இகழும் தீயவனே இதை உனக்கு விளக்குவது முடியாது விளக்கிக் கூறுவதும் பாவமாகும் நீ உன் பொய்யான வேதியா வடிவத்தோடு வெளியே போ” என்று சீறினாள்

அறங்கள் செய்யும் உமையவள் இவ்வாறு கூறியதும், “பெண்ணே! உன்னிடம் ஆசை கொண்டு இங்கே வந்த என் செயலைப்பற்றி விசாரிக்காமல், வெளியே போ என்று கூறினாய் இது ஏற்றதோ? அன்று நான் இங்கு வந்த காரணம் என்னவெனில் வேத விதிப்படி உன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்வதே, ஆகும்!” என்று முதியவன் வேதத்திலிருக்கும் சிவபெருமான

கூறினார். இந்த வஞ்சக வார்த்தைகளை கேட்ட உமையவள், தன் அழகிய காதுகளைக் கையால் மூடிக் கொண்டு, மனம் பொறுக்காமல் துன்புற்று, கிழவன் இவன் போகமாட்டான். நானே இங்கிருந்து போவேன்' என்று கூறி, செம்பஞ்ச பூசிய திருவடிகள் சிவக்க அங்கே ஒரு புறமாக ஒதுங்கிப் போனாள்.

உமையவள் ஒரு புறம் போனவுடன், அழிவற்றவனான சிவபெருமான், பனி பொருந்திய இமயமலையில் இருக்கும் அந்த உமையவளின் இயல்பைப் பார்த்து, அளவற்ற கருணை பொங்க, தான் பெற்றிருந்த அந்தண வேடத்தை அகற்றி, பெருமை பொருந்திய காளை வாகனத்தின் மேலே அமர்ந்து, பல பூத கணங்கள் பின்னே நின்று போற்றக் காட்சியளித்தார்.

சிவபெருமான் இவ்வாறு வானத்தே தோன்றியதும், அதைக் கண்ட பார்வதி உடல் நடுங்கி, உள்ளம் நாணி, பலமுறை வணங்கினாள்; கைகூப்பித் துதித்தாள்; "அளவிட முடியாத அறிவாலும் அணுக முடியாத முதற்பொருளே! உன்னை அறிந்து கொள்ளும் அறிவில்லாத சிறியவளாகிய நான், உனது மாயச் செயலைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை; அதனால் நான் உம்மை இகழ்ந்ததைப் பொறுத்தருள்க" என்று, வேண்டினாள்.

பரமசிவன், 'சிறந்த முறையில் உன் திருமணம் நடைபெறுவதற்காக நாளை வருவோம்' என்று கூறி மறைந்து போனார். போனதும், பார்வதி மனத்திலே மகிழ்ச்சியை நிறைத்துக் கொண்டு நித்தியனான பெருமானை நினைத்துப் போற்றியபடி இருந்தாள். இங்கே நடந்ததை இமயமலை அரசனுக்குச் சொல்லத் தோழியர் சிலர் ஓடினர்.

சிவபெருமான் காட்சியளித்துத் திருமணம் செய்து கொள்வதாகக் கூறிய செயலை அத்தோழியர் உரைத்தனர். அதைக் கேட்ட மலையரசன், அதுவரை தன் மனத்தே இருந்த வருத்தம் நீங்கி, தன் மனைவியாகிய மேனையுடன் விரைவாகத் தவச் சாலைக்குச் சென்றான். அங்கிருந்த பார்வதியை அழைத்துக் கொண்டு தன் மாளிகை சேர்ந்தான்.

6. மணப் பேச்சு

இமயமலைவிட்டுக் கயிலை அடைந்த முக்கண் முதல்வன், சப்த ரிஷிகளை நினைக்க, அவர்கள் அவர் முன் தோன்றினர் சிவபெருமான் அவர்களைப் பார்த்து, "இமயமலை அரசனிடம் இன்றே சென்று அவன் நமக்குப் பார்வதியைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கும்படி பேசி, விரைவாக எம் முன்னே

வாருங்கள்" என்றா அருந்தவ சீலா எழுவரும் இமயமலை அரசனைக் கண்டு, "நிலை பெற்ற உயிருக்கு உயிராக நிலைத்து நிற்கும் சங்கரன், உலகங்களை ஂற பாவதியை மணந்து கொள்ள விரும்பி, அதை உன்னிடம் தெரிவிப்பதற்கு எம்மை அனுப்பினான் என்றனா அது கேட்டு எல்லையிலலா ஆனந்தம் அடைந்த மலை அரசன் 'நெருங்கிய உயிர்கள் அனைத்தையும், பழமையான உலகங்கள் அனைத்தையும் பெற்றெடுத்த கன்னியான பாவதியைச் சிவபெருமானுக்குத் திருமணம் செய்து முறைப்படி கொடுத்து என்னையும் அவனுக்கு அடிமையாகத் தருவேன்' என்று உரைக்கவும், அந்த ஏழு முனிவர்களும் இமயமலை அரசன் இயம்பிய சொற்களைக் கேட்டு மிகுந்த மனமகிழ்ச்சி கொண்டார்கள அவர்களை அங்கே இனிதாக வாழும் படி வாழத்தினார்கள பின்பு அங்கிருந்து புறப்பட்டு சிறப்புடைய, குளிர்ச்சி பொருந்திய கயிலை மலையை அடைந்தார்கள்

கயிலையை அடைந்த ஏழு முனிவர்களும் பெரிய கோயிலை அணுகி நந்தியிடம் சேர், அந்த நந்தி முறைப்படி உள்ளே அனுப்ப, சிவபெருமானை அடைந்தார்கள் அளவற்ற அன்போடு அப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றினார்கள் பின்பு இமயமலையில் அரசாட்சி செய்பவன் திருமணத்துக்குச் சமமதம் தெரிவித்த செய்தி முழுவதையும் கூறினார்கள் அதைக் கேட்டருளிய சிவபெருமான, "தேவமுனிவர்களே! நீங்கள் செய்யும் தொழில்களைத் தொடர்ந்து செய்யச் செல்லுங்கள்," என்று சொன்னான், அம் முனிவர்கள் பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கித் தம் இருப்பிடம் செல்லத் தொடங்கினார்கள்

7. விழாக் கோலம்

கணக்கற்ற உயிர்கள் எல்லாவற்றிலும் கலந்து, அவற்றின் அறிவுதோறும் நிறைந்திருந்த சிவபெருமானுக்கு ஒப்பற்ற தன் மகளை முறைப்படி மணம் செய்யச் சிந்தித்து தேவர்களுக்குத் தேவையான வேலைகளைச் செய்யும் தேவதச்சனை (விஸ்வகாமா) மலை அரசன் அன்போடு நினைத்தான் மலை அரசன் இவ்வாறு நினைத்ததும் தேவதச்சன் அவன் முன்பு தோன்றிக் கைகூப்பி வணங்கி 'என்னை நினைத்தது ஏன்? நான் செய்ய வேண்டிய வேலை என்ன? அதனைச் சொல்லுக' எனக் கேட்க, மலை அரசன் அதனைச் சொல்லத் தொடங்கினான் 'என்னை அடிமையாகக் கொண்ட சிவபெருமானுக்கு நான் பெற்றெடுத்த உலக மாதாவாகிய பாவதியைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கப் போகிறேன் எனவே, இந்த மலையில் உள்ள

புதிய பெரிய நகர் முழுவதையும் சொர்க்கலோகம் போல அழகுபடுத்துக" என்றான் இமயமலை அரசன்.

அம்மலையின் மேல், மலை போன்ற கோபுரங்களையும், மன்றங்களையும், தேர்களையும், நிழல் தரும் பல மண்டபங்களையும், மணம் வீசும் மலர்ப்பந்தல்களையும், அவற்றைப் போன்ற பிறவற்றையும் முடிவற்ற வீதி தோறும் அமைத்தான், தேவதச்சன். அத் தேவதச்சன், மரகதமணியின் ஒளியைத் தருகின்ற - குதிரையின் முகம் போல அமைக்கப்பட்ட குலைகளுடன் கூடிய வாழை மரங்களையும், கமுகு மரங்களையும், பொருந்துமாறு நிறுத்தினான்; பூந்தாதுக்களின் நறுமணம் கமழும் தோரணங்களை தொங்கவிட்டான்.

தேவதச்சன், மங்கல நிகழ்ச்சியான திருமணத்தை நடத்த, அந்தக் கோட்டையின் நடுவே அமையுமாறு, பரப்பளவு அதிகம் கொண்ட-சிறந்த பொன்னினால் அமைந்து திகழும்படி, ஒரு திருமண மண்டபம் உருவாக்கினான். அது, கயிலையில், கங்கை ஆற்றைச் சடையில் கொண்ட சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கோயிலைப் போல அமைந்திருந்தது.

தேவர்கள் அனைவருக்கும் முதன்மையான தேவ தச்சன் சிந்தித்து இவ்வாறு அளவற்ற முறையில் இடங்களையும் பொருள்களையும் அமைத்தவுடன், பொன்மயமான இமயமலையில் இருந்த அரசன் அவற்றைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தான். திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்களின் பெரிய கூட்டமும், சிறந்த தவத்தை உடைய முனிவர்களும், தத்தம் மனைவியரோடு, பார்வதியின் திருமணத்தைக் காண ஆவலோடு வரும்படி எல்லா இடங்களுக்கும் தூதரை அனுப்பினான், இமயமலை அரசன்.

தாமரையில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி முதலிய மங்கையர் அனைவரும், சிறந்த தவம் மேற்கொண்டமையால், உடல் மெலிந்திருக்கும் பார்வதியின் திருவடிகளை வணங்கி, மங்கலமாகிய திருமணத்துக்குரிய அலங்காரத்தைச் செய்தனர். இமயமலை அரசனும் கயிலாயம் சென்று "எம் தந்தை போன்றவனே! முற்காலத்தில் எல்லா உலகங்களையும் ஈன்றெடுத்த அன்னையாகிய பார்வதியை விருப்பத்தோடு திருமணம் செய்து கொள்ள முடிவு செய்தாய்; சோதிட நூலில் வல்லவர்கள் குறிப்பிட்ட பங்குனி உத்திரம் இன்றைய தினமே ஆகும். இதுவே கப முகூர்த்தம் எனவே திருமணம் செய்து கொள்ள இமயமலைக்கு வருக," என்றான்.

கருமை நிறைந்த கண்டத்தை உடைய சிவபெருமான இமயமலை அரசனைப் பார்த்து அளவற்ற கணங்கள் சூழ இப்பொழுதே நாம் இமயமலைக்கு வருகிறோம் நீ முன்னே செலக' என்று கூறினான உடனே இமயமலை அரசன், சிவன் திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றி விரைவாகத் திருமபிச சென்று, தனது வளமை நிறைந்த நகரத்தில் இருந்த மாளிகையை அடைந்தான்

இவ்வாறு கயிலை மலையில் எல்லா உயா திணைப் பொருள்களும் அஃறிணைப் பொருள்களும் வந்து சேர்ந்த தன்மையைப் பார்த்த நந்தி, உள்ளே சென்று சிவபெருமானுக்கு தெரிவிக்க பெருமான அவா அனைவரையும் இங்கே அழைத்து வருக எனக் கூறினா

நந்தி தேவன் முதல வாயிலை அடைந்து, அங்கே கூடியிருந்த உருத்திர கணத்தவர்கள், திருமால் முதலிய தேவர்கள், முனிவர்கள் ஆகிய எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து செல்லுமாறு கோயிலுக்குள் அனுப்பி வைத்தான்

திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் அறியமுடியாத அரியவனான சிவபெருமான வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தலை உடைய பாவதியிடம் செல்ல மனத்திலே நினைத்து, அதைப் பக்கத்திலிருந்த தலைவாக்குக்குக் குறிப்பால் அறிவித்து, இமயமலைக்குச் செல்ல எழுந்தான்

8. திருக்கல்யாணம்

நான்கு வேதங்களும் இருபத்தெட்டு ஆகமங்களும் போற்ற சிவபெருமான பொன்மயமான தனது திருக்கோயிலை விட்டுப் புறப்பட்டு வலிமை பொருந்திய குண்டோதரனின் தோளின் மேலே பொன் போன்ற தன் தானை வைத்து மேலேறி ஞானவடிவமான ஒப்பற்ற பெரிய ரிஷிபவாகனத்தில் எழுந்தருளினா வணங்கித் தம் வேலைகளைச் செய்யும் அந்தத் தலைவாக்கும், தவத்தால் வைரமேறிப்போன நெஞ்சினை உடைய பூதர்களும் பிற கூட்டத்தாரும், தம்மைச் சூழ்ந்துவர, சிவபெருமான கயிலை மலையை விட்டு நீங்கி, பழமையான உலகத்தினா வாழ்வு பெறும்படி இமய பெருமலை சென்றா

அந்த இமயமலை அரசன் தன் சிறந்த சுற்றத்தாரோடு எதிரே சென்று வணங்கி அப்பெருமானை புண்ணியம் நிறைந்த தனது ஒள்திப் பிரஸ்தம என்னும் நகரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றான் ஞானத் தலைவனான

சிவபெருமான் அரிய திருமண மண்டபத்தில் முன்பு சென்று, பெருமை பொருந்திய இளமையான காளை மீதிருந்து இரங்கினான். உடனே அவனுடன் வந்த அனைவரும் தத்தம் வாகனங்களிலிருந்து இறங்கினர்.

எல்லா வேதங்களும் அறிய முடியாதபடி மறை பொருளாக இருக்கும் சிவபெருமான், நந்திதேவன் தனக்குக் காட்டிய நல்ல அழகுகள் அனைத்தையும் பார்வையிட்டபடி வந்து நறுமணம் வீசும் புது மலர்களிலே அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமண மண்டபத்தின்கண், இந்திர நீலம் என்னும் ரத்தினத்தால் செய்யப்பட்ட அழகு நிறைந்த சிங்காசனத்தின் மீது வீற்றிருந்தான்.

சிவபெருமான் இவ்வாறு வீற்றிருந்த பொழுது, வீரபத்திரன், காலாக்கினி ருத் திரன், கூர்மாண்டேசன், ஆடகேசன், ஐயனார், மற்றவர்களால் போற்றப்படும் பிரமன், திருமால், இந்திரன், முனிவர்கள், தேவர்கள் ஆகிய அனைவரும், சிவபெருமானைச் சுற்றித் தத்தமக்கேற்ற ஆசனங்கள் தோறும் அமர்ந்திருந்தனர். அப்பொழுது, அண்டத்தில் உள்ள எல்லா உலகங்களிலும் சுமையாக வாழும் அனைவரும், ஆதிநாதனான சிவபெருமானது புனிதமான சிறந்த திருமணத்தைப் பார்ப்பதற்காக வந்து கூடிய காரணத்தால் இமயமலை பாரம் தாங்காது நடுங்கியது. பொன்மயமான இமயமலை நடுங்கிய போது, போற்றுதலுக்குரிய ஆதிசேடன் தலைமேல் உள்ள பூமி என்னும் இரண்டு தராசுத் தட்டுகளுள் சுமை மிகுந்த தான வடபக்கத்துக் தட்டுத் தாழ்வடைய, மற்ற தென்பாகத் தட்டு தேவர்களும் அஞ்சும்படி மிகவும் உயர்ந்தது, தென்பகுதியிலிருந்த பூமி உயர்ந்து விட்டதால், அதைக் கண்ட தேவர்கள் அனைவரும் ஏக்கம் அடைந்தார்கள். பூமியில் உள்ள மக்கள் துன்பம் அடைந்து 'எங்களுக்கு என்ன தீமை வருமோ, என்று வாடினார்கள். முனிவர்களும் வருந்தினர். அனைவரும் 'சிவனே' என்று அலறவும், முன்னவனாகிய சிவபெருமான் அந்தச் செயலைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தான்; அவர்களது குறையை நீக்க நினைத்து, நந்திதேவனைப் பார்த்து, 'தனது ஒரு கையில் கடலை அடக்கி உண்ட அகத்திய முனிவனை அழைத்து வருக' என்று ஆணையிட்டான்.

குறுமுனி அகத்தியன் வந்து கொன்றைமாலை அணிந்த சிவனை வணங்கி நின்றான். நெற்றிக் கண்ணை உடைய இறைவனான சிவபெருமான் தன்னை வணங்கும் அகத்திய முனிவனைப் பார்த்து, "இந்த இடத்துக்கு எல்லோரும் வந்து விட்டதால் சொர்க்கத்துக்குக் கீழே உள்ள இந்தப்பூவுலகம் தென்பாகம

மிசுதியாக உயர் வடபாகம் தாழ்ந்து விட்டது அகத்திய முனிவனே! நான் சொல்வதைக்கேள் இந்த இமயமலையை விட்டு நீங்கிப்போய் தேனநிறைந்த வயலவளம் மிகுந்த தென்னாட்டை அடைந்து, அங்குள்ள வானளாவ உயர்ந்த பொதிய மலையில் வீற்றிருப்பாயாக அவ்வாறு நீ செய்வாயானால் உலகமெல்லாம் முன போலச சமமாகி விளங்கும்” என்றான்

9. தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்ட குறுமுனி

“வேதங்கள் கூறும் வேளவிகளைச் செய்யும் மாவலிச் சக்கரவாதத்தியின் வலிமையை அடக்கிய, தோற்றத்தை உடைய, வாமனனுக்குத் துணையாக, வேறொரு குட்டை வடிவமும் உண்டோ’ என்று ஐயம் கொண்டு, வழியில் எதிர்ப்பட்ட அவுணாகளுள் சிலா எதிரே நிற்காமல் ஓட, குறு முனிவனான அகத்தியன் பெரிய பொதிய மலையை அடைந்தான் புனிதம் பொருந்திய சிறந்த அகத்திய முனிவன் பொதிய மலையில் வீற்றிருக்க, புகழ்ப்படுகின்ற வடபகுதிப் பூமியும் தென்பகுதிப் பூமியும் ஒருதராக போலச சமமாக அமைய, அப்போது உயிர்கள் ஆகிய அனைவரும் துன்பம் நீங்கிச் சிவபெருமானைத் துதித்து மனம் மகிழ்ந்து இருக்க இந்த உலகத்தைப் பெற்ற, அன்னையான பாவதி திருமணச் சாலையை அடைந்து, முடிவும் முதலும் அற்ற சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கினாள் முன்னவனாகிய எம்பெருமான, அமாக என்று கூறி, அவ்வாறே பாவதி, தேவமகளிரா அனைவரும் போற்றி அமர் மலையரசன் தன் அன்புமகள் கைகளை பரஞ்சுடரான சிவபெருமானின் திருக்கரத்தில் வைத்து, என மகளை அன்போடு தத்தம் செய்து கொடுத்தேன்’ என்று கூறி நீண்ட வேத மந்திரங்களை ஒதி, அச் சிவபெருமானை மருமகனாகப் பாவித்து, நறுமணம் உள்ள நல்ல நீரை விட்டான்

அப்பொழுது, இமயமலை அரசன் காமதேனு பொழிந்த இனிய பாலையும் வாழை மா பலா என்னும் இனிய பழவகைகளையும் நெய் தேன முதலிய இனிமையான அளவற்ற சுவைப் பொருள்களையும் பொன்னாலான பாததிரங்களில் வேறு வேறாகப் படைத்து, சிவபெருமான முன்னே வைத்தான் எம் இறைவனே! இவற்றை நீ உண்ண வேண்டும் என்று கூறிக் கை கூப்பினான் கறைபடிந்த கண்டத்தை உடைய சிவபெருமான ‘நல்லது, அவ்வாறே செய்வோம் என்று அப்பொருள்களைத் திருக்கரத்தினால் தீண்டி மிகவும், பேரருள் புரிந்து, ‘இவற்றால் நாம் மகிழ்ச்சி அடைந்தோம் இனி இவற்றைக் கொள்வாயாக’ என்று கூறினான்

மலை அரசனும், அவனுடைய மனைவியும், உறவினர்களும் மற்றுள்ள அனைவரும் புனிதமான அப்பொருள்களை அருந்தி, மேலானதான மோட்சம் பெற்றுள்ளவாகளைப் போல அளவற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்தார்கள்.

தன் கணவனான மன்மதன் இறக்க, விதவைக கோலத்தவளாகி, துன்பமுற்று, ரதி, அச்சமயத்தில் அங்கு வந்து, உயிர்கள் அனைத்தையும் பெற்றெடுத்த பார்வதியை மணந்த வளளலாகிய, சிவபெருமானின் பொன போன்ற திருவடிகளை வணங்கி, 'பாவியாகிய எனது துன்பத்தை நீக்கு' என்று வேண்டினாள். உயிர்கள் முழுவதிலும் விளங்கி, அவற்றின் செயல்களை முழுமையாக உணர்ந்து, அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்கச் செய்யும் சிவபெருமான் கணவனை இழந்த ரதி கூறிய சொற்களைக் கேட்டு, 'மங்கையே! மனம் வருந்தாதே!' என்று கூறி, மன்மதன் அங்கே வந்து தோன்றும்படி மனத்திலே நினைத்தான்.

சிவபெருமான் இவ்வாறு நினைத்தபோது, நெடுமால் முதலாக உள்ள எல்லோரும் வியப்படைய, வருந்தி நின்ற ரதி கண்டு மகிழ்ந்து, மேகத்தைக் கண்ட மயில் போலக் களிப்படைய, வளைந்த வில்லைக் கையில் ஏந்திய மன்மதன் அங்கு வந்து தோன்றினான். உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிராக நிற்கும் சிவபெருமான், பெரிய ரிஷப வாகனத்தில் ஏறி, பார்வதியைத் தனது ஒரு பக்கத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு, தேவர்கள், கணத்தவர்கள் நெருங்கிச் சூழ்ந்து வர, பொன்மயமான இமயமலையை விட்டு, வெள்ளிமலையான கயிலை மலைக்கு வந்தான்.

10. திரு அவதாரம்

பல நாட்கள் இவ்வாறு கழிந்த பின்பு, ஒரு நாள், பிரமன், திருமால், வேளவிக்குத் தலைவனாகிய இந்திரன் ஆகியோரும், திக்குப் பாலகர்களும், புகழ் பெற்ற முனிவர்களும், சூரபன்மனது கொடுமையால், தளர்ந்து, புலம்பி, பழமையான மேரு மலையில் கூடி "சிவபெருமான் அகரர்களுக்கு உலக ஆட்சியைக் கொடுத்து, ஞானி போல் வீற்றிருந்து எமக்குத் துன்பம் உண்டாகச் செய்தான், நாம் போர் வேண்டிக் கொண்டதும், எம்மிடம் இரக்கம் கொண்டு மலைமகளாகிய பார்வதியைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். ஒரு மகனைப் பெற்றுத் தந்து, நமக்கு அருள் செய்யாமல் இருப்பது எதனால்? அச்சிவபெருமானது திருவடியை வணங்கி அவனை அடைந்தால், எல்லா நன்மைகளும் ஏற்படும் இது உறுதி. சூரியனும் சந்திரனும் வலம் வருகின்ற

கயிலை மலையில் வீற்றிருக்கும் முக்கண் பெற்ற சிவபெருமானுக்கு இதனை எடுத்தச் சொல்ல நாம் அனைவரும் செல்வோம்" என்று அவர்கள் கூறினார்கள்.

அவர்கள் அனைவரும் அவ்வாறு கயிலைக்குச் செல்லச் சம்மதித்த போது, அழகு பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன், "மேன்மை பொருந்திய சிவபெருமானைச் சந்திக்க ஏற்ற தருணத்தை உணர்ந்தே அங்கே செல்ல வேண்டும். அதனால் முதலில் ஒரு தூதுவனை அனுப்பி அதனை அறிவோம்" என்று கூறி வாயுதேவனை நோக்கி இதனைச் சொல்லலானான். ஆதிசேடன் அஞ்சும்படி மேருமலையிலிருந்து மேன்மை மிகுந்த மூன்று சிகரங்களைப் பிடுங்கிக் கடலில் வீசிய வீரனே! வெள்ளி மயமான - காவலை உடைய கயிலை மலையில் உள்ள கோயிலுக்குச் சென்று அடைக்கலம் அடைந்த பிறைச் சந்திரனைச் சூடிய, சடையை உடைய, சிவபெருமானைக் கண்டு நாம் சந்திக்க ஏற்ற தருணத்தை அறிந்து வருக என்று கட்டளையிட்டான்.

அக்கயிலை மலையின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து விழுகின்ற, ஒலி எழுப்பும் அருவி நீர் நிறைந்த ஆற்றிலே படிந்து, வாசம் வீசும் அழகிய சோலையில் உள்ள மலர்களின் மணத்தை அள்ளிக் கொண்டு, மெதுவாகக் கோயிலுக்குள் வாயுதேவன் நுழையும் போது, அங்கே நின்றிருந்த நந்தி தேவன் பார்த்து, கடுங்கோபம் கொண்டு, அதட்டி, அளவற்ற அச்சத்தோடு தோன்றியதும், நந்தி தேவனின் வலிமை பொருந்திய அழகிய திருவடிகளை வணங்கி, திருமால், பிரமன், இந்திரன், பிறதேவர்கள் ஆகிய அனைவரும், கல்லால மரத்தின் நிழலில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் முன்னிலையை அடைவதற்காக யோசித்து, "அதற்குரிய சிறந்த காலத்தை அறிந்து விரைவாக வா" என்று பாவியாகிய என்னிடம் கூறினர். "சிவகணத்தவர் என்று கூறப்படுபவருள், தலைவனாகிய இறைவனே! உனது கோபத்துக்கு எதிர் நிற்பவர் யாரும் இல்லை. அத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற நீ சிறியேனாகிய என்னிடம் கோபம் கொள்வாயோ? என் குற்றத்தைப் பொறுத்து அருள்க" என்று வாயுதேவன் நந்தியைப் போற்றி வேண்டினான். வாயுதேவன் வேண்டியவுடன், நந்திதேவன், "யாம் இப்போது உன் உயிரைப் போக்காமல் விட்டுவிடுகின்றோம். இங்கே நிற்காதே, திரும்பிப்போ!" என்று அனுப்பினான். சிறப்புப் பொருந்திய நந்தி தேவன் கட்டளையிட்டதும், வாயுதேவன் அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி, ஒப்பற்ற கயிலை மலையிலிருந்து விரைவாக நீங்கி, பொன்மயமான நீண்ட மேருமலையில் உள்ள தேவர்கள்

கூட்டத்தை அடைந்த வாயுதேவன், பிரமன் திருமால் ஆகியோரின் திருவடிகளை வணங்கி, நந்திதேவனது காவலின் வலிமையினையும், அங்கே நிகழ்ந்த செயல முழுவதையும் முறையாக உரைத்தான்

தாமரை மலர் போன்ற கண்களை உடைய திருமாலும், நான்கு திசைகளை நோக்கிய நான்கு முகங்களைப் பெற்றுள்ள பிரமனும், தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரனும், வாயுதேவன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு சொல்லமுடியாத துன்பத்தை அடைந்தனர். பின்பு, தமக்குள் ஆலோசனை செய்து, “நாம் அனைவரும் இப்போதுகயிலை மலையில் உள்ள சிவபெருமான் முன்னே சென்று, நினைப்பதற்கு அரிய காலமாக நேர்ந்திருக்கும் நமது குறைகளை அவனிடம் சொல்லுவதே முறை” என்று நினைத்தனா இவ்வாறு அந்தத் தேவர்கள் அனைவரும் உடன்பட்டு, செம்பொன்னாலான சத்தியமலையாகிய மேருவை விட்டுநீங்கி, வெள்ளி மலையாகிய கயிலையில் உள்ள தெய்வத்திருக்கோயில் முன்னே சென்று, அங்கிருந்த நந்தியை வணங்கி “நந்தி தேவனே! கேட்டருள்க, எம்முடைய துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீ எண்ணிப்பார்ப்பாயாக; பிறகு, நாங்கள் இங்கே வந்திருப்பதைத் தேவ தேவனாகிய சிவபெருமானிடம் கூறி, எம்மை அவன் முன்னிலைக்கு அழைத்துச் சென்று காட்டு” என்று தேவர்கள் கூறினார்கள்

இப்படிப் பேசிய தேவர்களுக்குமுனைப் பார்த்து, “நிலலுங்கள்” என்று அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு, நந்தி தேவன் கோயிலுக்குள் சென்றார்; நீண்ட சடை முடியும், நெற்றிக் கண்ணும் உடைய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கிப் பேசலானான். “தலைமைத் தெய்வமே! தேவர்கள் அனைவரும் தமக்கு அரசனான இந்திரன், திருமால், பிரமன் ஆகியோருடன் உன்னுடைய பொன்னடிகளைத்தரிசிக்க வந்துள்ளனர்” என்று நந்தி கூறினான்; அதைக்கேட்ட குளிர்ந்த நிலாவினைச் சடையிலே அணிந்த சிவபெருமான், “அவர்களை அழைத்து வா” என்று கூறி அருளினார். அத்தேவர்கள், பார்வதி இடப்பாகத்தில் வீற்றிருக்கச் சிங்காதனத்தின் கண்ணே விளங்கும் எம்மை அடிமை கொண்ட இறைவனாகிய சிவபெருமானது முன்னே சென்று, அங்கே அவனுடைய திருவடிகளைத் தலையால் வணங்கி எழுந்து, மெய்யன்போடு “எங்கள் பார்வைக்குச் சிக்குவது இல்லை, நாங்கள் சொல்லும் சொற்களிலும் அகப்படுவது இல்லை. மதிப்பிடுவதற்கும் அகப்படுவது இல்லை. ஆனால் பிரிக்க முடியாத வகையில் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கின்றாய். எம தந்தையே! நீ உண்டாகியுள்ள இந்த மாயையின் இயல்பை நாங்கள் அறிய

முடியவில்லை. இரண்டாக நிற்கும் பேதம். ஒன்றாக நிற்கும் அபேதம். இந்த இரண்டு தன்மைகளும் கலந்து நிற்கும் பேதா பேதம் ஆகிய மூன்றும் அல்ல என்று சொல்லுமாறு நின்று, எல்லா உலகங்களையும் பெருமையோடு உண்டாக்கிய பெருமானே! உன செயல்கள், அரியனவாகிய வேதங்களும் அறிய முடிந்தவை அல்ல!" என்று தேவர்கள் அனைவரும் அன்பு கொண்டு போற்றிய அந்நேரத்தில் கருமை தங்கிய சுழுத்தை உடைய இறைவனான சிவபெருமான், அவர்களுடைய முகங்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் துன்பம் அடைந்து மனம் வாடினீர்கள், உங்களுக்கு என்ன ஓரம் வேண்டுமானாலும் இப்போதே தருவோம், வேண்டிய வரத்தைக் கேளுங்கள்" என்று கூறினான். சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறியதும், தேவர்கள் பேசத் தொடங்கினார்கள். "நாங்கள் அனைவரும் இன்று வரை கொடிய வலிமை கொண்ட அசுரர்களால் துன்புற்றோம். அத்துன்பம் நீங்கி, நன்மை மிகுந்த பழைய சிறப்பினை அடையுமாறு உன்னிடம் ஒரே ஒரு வரத்தை வேண்டுகிறோம்".

"அவன், அவள், அது என்னும் மூன்று வகைப்பட்ட உயிர்களைப் பெற்றெடுத்த பார்வதியை நீ திருமணம் செய்து கொண்ட செயல், பாவம் என்னும் கடலில் அகப்பட்ட எங்களை அடிமையாகக் கொள்வதற்கு ஒரு காரணம் காட்டிய தன்மையே ஆகும். அல்லாமல் அப்பார்வதி மூலம் இங்கே ஒரு புதல்வனைத் தருவதற்கு அன்று! "முதல், இடை, முடிவு, அருவம், உருவம், சமம், காரணம், பிறப்பு, இறப்பு, இன்பம், துன்பம் ஆகிய இவைகளில் எதுவும் இல்லாமல், வேதங்களைக் கடந்து நிற்கும் இறைவனே! உனக்கு நிகராகுமாறு ஒரு புதல்வனை உன்னிடமே தோற்றுவிக்க வேண்டும்" என்று அத்தேவர்கள் வேண்டினார்கள்.

உடனே செக்கர் வானத்தைப் போன்ற திருமேனியை உடைய சிவபெருமான், தன்மைத்துதிக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வேண்டியதைக் கேட்டு, "தேவர்களே நீங்கள் மனம் வருத்த வேண்டாம். ஒரு புதல்வனைத் தோற்றுவிக்கிறோம்" என்று கூறியருளினான். உடனே அறிவுமிகுந்த சான்றோர் தியானிக்கின்ற தன்னுடைய பழைய ஆறு முகங்களையும் மேற்கொண்டான். எதிரே நின்ற தேவர்கள் அனைவரும் மனம் நடுங்கி, சிறந்த அற்புதத்தைக் கண்ட தன்மையாராகித் திகழ, ஞான வடிவினான சிவபெருமான் தான் கொண்டுள்ள ஆறு திருமுகங்களிலும் திகழும் நெற்றிக் கண்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வோர் அக்கினிப் பொறியைத் தோற்றுவித்தான்.

சிவபெருமானுடைய ஆறு திருமுகங்களில் உள்ள நெற்றிக் கண்களில் ஆறு தீப்பொறிகள் தோன்றின. அவை பிரமன் முதலாக உள்ள தேவர்கள் அனைவரும் நெருங்க முடியாதபடி வெம்மை கொண்டன அந்த வெப்பம், பூலோகத்திலும், அண்டம் முழுவதிலும் விரைவாகப் பரவியது.

பெரிய தண்டு, விளங்குகின்ற வெண்மையான சங்கு, வைரத் தன்மை பெற்ற ஒளி பொருந்திய வாள், வில், ஆகிய பஞ்சாயுதங்களை மேற்கொண்ட திருமாலும், பிரமனும், தேடிக் கண்டு பிடிக்க முடியாத சோதிமலை எல்லா அண்டங்களிலும் பரவியதைப் போல, முதல்வனாகிய சிவபெருமானின் நெற்றி விழிகளில் தோன்றிய செம்மையான தீப்பொறிகள் பூலோகம் முழுவதையும் சூழ்ந்து, பின்பு வானத்துக்குச் சென்று பழைய அண்டம் வரையும் பரவின. பார்வதியை ஒரு பாகத்தே கொண்ட பரமசிவன் தனது கையில் தாங்கிய அக்கினி, ஊழிக்காலத்தில் அனைத்தையும் அழிக்கப் பரவுவது போல அவன் விழிகள் தந்த தீப்பொறிகள் எல்லா உலகங்களிலும் பரவின.

அப்பொறிகளின் அக்கினி பரவ, உலகம் முழுவதிலும் நிறைந்த வாயுக்களும் துன்புற்றுத் தளர்ந்தன; பூமியை வளைத்து நிற்கும் அலைகளை உடைய கடல் வற்றியது. அக்கடலில் உள்ள கொடிய அக்கினியான வடவைக் கணலும் தனது கர்வத்தை இழந்தது. அப்பொறிகளின் வெம்மையால் பூமி பின்பு பட்டது; மலைகள் யாவும் வெடித்தன; அட்டமா நாகங்கள் உடலை நெளித்துக் கொண்டு, நிற்கும் நிலையிலிருந்து விலகின; திசை யானைகள் புலம்பி வாடின; உயிர்க் கூட்டங்கள் நடுக்கம் அடைந்தன.

அனைத்திற்கும் தானே காரணமாக விளங்கித் தனக்கொரு காரணம் இல்லாதவனான சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்ட தீப்பொறிகள், கருணை புரிவதற்காகத் தோன்றியவை. அதனால் அவை எந்த ஓர் உயிரையும் கொல்லவில்லை, ஆனால் உயர் திணைப் பொருள்கள் அனைத்தையும், அஃறிணைப் பொருள்கள் அனைத்தையும் பயமுறுத்தின. சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தில் இருக்கும் பார்வதியும் அப்பொறிகளின் வெம்மையைப் பார்த்து உடல் வியர்த்தாள்; உள்ளம் கலங்கினாள்; உடனே எழுந்து, தன் அழகிய கால்களில் அணிந்த சிலம்புகள் ஒலித்து ஒன்றோடு ஒன்று மோத தனது இருப்பிடத்தை அடைய ஓடினாள்.

தீப்பொறிகளின் வெம்மை எங்கும் பரவி நிறைந்ததும், செம்பொன்னால் செய்யப்பட்ட அக்கோயிலின் எல்லா இடங்களிலும் நிலைகுலைந்து சிதறி ஓடிய தேவர்கள் பெருமூச்சுடன், துன்புறும் நெஞ்சுடன் மீண்டும் எம் தந்தையாகிய சிவபெருமானின் பக்கத்தில் வந்தனர்.

சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண் தோற்றுவித்த அக்கினிப் பொறிகள் வளைத்துக் கொண்டமையைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாதவராகிச் சரணடைந்த தேவர்கள், பெரிய நான்கு தோள்களை உடைய ஞானத் தலைவனான சிவபெருமானை துதித்து இச்சொற்களைச் சொல்லலாயினர். “பிறைச் சந்திரனைச் சடைமுடியிட்டு அணிந்துள்ள சிவபெருமானே! ஆதிசேடனுடைய ஆயிரமாக நிறைந்துள்ள தலைகளின் மேல் நிற்கும் இம்மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் நொடிப்பொழுதில் அழிக்க வல்ல இந்த அக்கினியை அகற்றி எமது வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி அருளுக” என்று கூறி அத்தேவர்கள் வேண்டினார்கள். “பாஞ்சராத்திரம் என்னும் ஆகமத்தைப் பின் பற்றும் வைணவர்களால் புகழப்படும் திருமால் முதலிய தேவர்கள், கைகூப்பி இவற்றைக் கூறி வேண்டியவுடன், அழகிய கங்கை ஆற்றைச் சடைமுடியில் அணிந்த சிவபெருமான், திருக்கரத்தால் குறிப்புக் காட்டி, ‘பயப்படாதீர்கள்’ என்று கூறினான். மேருமலையை வில்லாகக் கொண்ட சிவபெருமான் அப்பொழுது புதிதாகத் தோன்றிய தன்னுடைய ஐந்து முகங்களையும் மறைத்து, குற்றமற்ற சிறப்பினை உடைய நல்ல முகம் ஒன்றோடு பொருந்தி பழைய தன்மையோடு தோற்றம் அளித்தான். முதற் கடவுளான சிவபெருமான் தனது கருணைத் திறத்தால் ஆறு திருமுகங்களில் திகழ்ந்த, நெற்றிக் கண்கள் தோற்றுவித்த, இம்மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் நெருங்கிய அக்கினிப் பொறிகள் தன் முன்னே வருமாறு நினைத்தான். அந்தி நேரத்துச் செவ்வானம் போன்ற நிறத்தை உடைய சிவபெருமான் அவ்வாறு மனத்தில் நினைத்ததும், எங்கும் பரவி நிறைந்த பெரிய அக்கினி, முன்போல வெம்மை மிகுந்த ஆறு பொறிகளாகி, அவன் முன்னே வந்து சேர்ந்தன. அவற்றைச் சிவபெருமான் மகிழ்ச்சியோடு பார்த்தான்.

அச்சமயத்தில் குற்றமற்றவனான சிவபெருமான், எதிரே நின்ற தேவர்களுள் ஓய்வு என்னும் செயலே இல்லாத வாயு தேவனையும், பழைமை பொருந்திய அக்கினி தேவனையும் பார்த்து, சிறந்து கருணையோடு பேசலானான். “நீங்கள் இருவரும் முறைப்படி இப்பொறிகளைச் சுமந்து சென்று,

மிகுந்த நீரை உடைய கங்கை ஆற்றில் விடுங்கள். அக் கங்கை ஆறு இப்பொறிகளைச் சரவணப் பொய்கையில் அமையும்படி சேர்க்கும்; இது உங்கள் வேலை” என்று சிவபெருமான் உரைத்தான்.

“ஒரே ஒரு நொடி நேரத்தில் உலகம் முழுதும், பரவி நிறைந்த இப்பொறிகளைச் சுமந்து சென்று கங்கை ஆற்றில் சேர்ப்பதற்கான வலிமை உங்களிடம் உண்டாவதாக” என்று சிவபெருமான் கூறினான். அதைக் கேட்ட வாயுதேவனும், அக்கினி தேவனும், ‘நல்லது, அவ்வாறே செய்கிறோம்’ என்று சம்மதித்துத் துதித்தார்கள். இவ்வாறு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை நேரிலே பார்த்து அறிந்த சிவபெருமான், “இத் தீப்பொறிகள் சரவணப் பொய்கையை அடைந்து ஒரு புதல்வனாக வளர்ந்து, சூரபன்மனை அவனது சுற்றமோடு அழித்து விடும். இனி நீங்கள் அனைவரும் கவலை இல்லாமல் செல்லுங்கள்” என்று கூறியருளினான். இறைவனாகிய சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறியதும், தாமரை மலர் மீது வீற்றிருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அதைக் கேட்டு, “நாங்கள் உய்ந்தோம். இனி எங்களுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை” என்று கூறி, அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி, அங்கிருந்து நீங்கிச் சென்றனர்.

வாயுதேவன், வெம்மை பொருந்திய தீப்பொறிகளைத் தலைமேல் தாங்கி, சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் காவல் மிகுந்த அக் கோயிலை விட்டு வெளியே வந்ததும், பிரமன் முதலிய வானத்துத் தேவர்கள் அனைவரும் நினைக்க முடியாத அளவு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் “சிவந்த நெருப்புப் போன்ற திருமேனியை உடைய சிவபெருமான், நாம் எல்லோரும் உய்யும் பொருட்டு, முற்காலத்தில் அவதரித்த வீரபத்திரன் எனும் குமரனைப் போல இப்போது தனது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து அக்கினியின் வடிவில் ஒரு புதல்வனைத் தந்தான். நாம் நமது பழைய நிலையைப் பெறவும், சூரபன்மன் இறக்கவும், இன்னும் சில நாட்கள் செல்ல வேண்டியது இருக்கிறது. அதனால் சிவபெருமான், தன்னை நிகர்த்த சிறந்த புதல்வனைச் சரவணப் பொய்கையில் தங்கி வளருமாறு ஒரு குழந்தையாய்த் தந்தான்,” என்று கூறினார்.

திருமகள் வீற்றிருக்கும் மார்பைப் பெற்ற திருமால் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் வெப்பமாகி ஒளி வீசும் அக்கினிப் பொறிகளைச் சுமந்து செல்கின்ற வாயுதேவன் தமக்கு முன்னே போக, வெள்ளி மலையாகிய கயிலையை விட்டு, அந்த வாயுதேவன் பின்னே செல்லத் தொடங்கினார். ஒரு

3. தேவஸேதாதிபதி

ஏகவக்ரம் த்விந்யனம் சங்க சக்ர வரா அபயாந்
 சர்வாபரண சம்புக்தம் தீவ்யகந்தாநு லேபனம்
 ச்யாம வர்ணம் ப்ரபும் சைவ சக்லயஞ்ஞாபலீதினம்
 சுச்மிதம் சாருவதனம் தேவசேநாபதீம் பஜே

ச்யாமவர்ணம்.

ஒருதிருமுகம், இருகண்கள், நான்கு திருக்கரங்களில் சங்கு
 சக்ரம், வரதம், அபயம், ஸர்வாபரணபூஷிதர், மணமுள்ள
 சந்தனப்பூச்சு, சாம்பல் நிறம், வெள்ளைப்பூணூல், அழகிய
 சிரிப்புதவழும் முகம்.

தேவஸௌநாபதி

நாழிகை நேரம் கழிந்ததும், வாயுதேவன், அக்கினியின் வெம்மை பொருந்திய பொறிகளை மேலும் சுமப்பது முடியாது என்று வருந்தி, மாசற்ற பிறைச் சத்திரனை அணிந்த, சடைமுடியை உடைய, சிவபெருமானது கட்டளையினால், வலிமை பொருந்திய அக்கினி தேவனது தலைமேல் அப்பொறிகளைச் சுமத்தினான். வாயுதேவன் சுமத்தியதும், அதனைப் பெற்ற அக்கினி தேவன் உடல் வியர்த்து, புழுக்கம் அடைந்து, வருத்தத்தோடு ஒரு நாழிகை நேரம் சுமந்தான். அதற்கு மேலும் ஓர் அடி எடுத்து வைக்கவும் முடியாமல், விரைவாகச் சென்று ஒலிக்கின்ற கங்கை ஆற்றில் அப்பொறிகளை இட்டான்.

‘தீப்பொறிகளைச் சரவணப் பொய்கையில் கங்கை சேர்க்கும்’ என்று சிவபெருமான் கூறியதை அறிந்திருந்த கங்காதேவி, அப்பொறிகளைத் தன் தலைமேல் சுமந்து சென்றாள்; ஒரு நாழிகை நேரத்தில் சரவணப் பொய்கையில் தாமரை இதழ்கள் சேர்ந்ததைப் போலத் தோன்றும்படி அப்பொறிகளை அப் பொய்கையில் சேர்த்தாள். திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்கள், அச்சரவணப் பொய்கைவரை வந்து, பொறிகளைக் கங்கை அதன்கண் சேர்த்ததை மகிழ்ச்சியோடு பார்த்தனர்; பயன் பெறுவதற்கு உரிய காலம் நெருங்குவதை நோக்கிப் பயிரைக் காவல் செய்யும் வறுமையை உடைய, வளமையில் விருப்பம் கொண்ட ஏழை உழவர்கள் போல, அப்பொய்கையைச் சூழ்ந்து நின்று காத்தனர். பிரமன் ஆகாயத்தில் இருந்தும், திருமால் பூமியில் இருந்தும், இந்திரன் முதலிய திக்குப் பாலகர்களும், அழகு பொருந்திய மற்றத் தேவர்களும் எட்டுத் திசைகளில் இருந்தும், சிறப்புப் பொருந்திய சரவணப் பொய்கையைக் காவல் செய்தனர்.

ஆகாயத்திலிருந்து தோன்றியது காற்று; அந்தக் காற்றிலிருந்து தோன்றியது அக்கினி; அந்த அக்கினியிலிருந்து தோன்றியது நீர். இந்த முறைக்கு மாறாக, (அக்கினியைத் தோற்றுவிப்பது) இடம் அகன்ற - சரவணம் என்னும் பெயரை உடைய அப்பொய்கை, சிவந்த அக்கினியை மிகுந்த அருளோடு தோற்றுவித்துச் சுமந்து கொண்டதைப்போல, சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்களிலிருந்து தோன்றிய அக்கினியைத் தன் மீது சுமந்திருந்தது. உருவம் அற்றதாகவும், உருவம் பெற்றதாகவும் விளங்கி, முதல் அற்றதாகவும், பல பொருளாகவும், ஒரு பொருளாகவும் விளங்கி, பிரமம் என்னும் பெயர் பெற்றதாகவும் விளங்கி திற்கும் பேரொளிப் (ஜோதி) பிழம்பே ஒரு திருமேனி பெற்று, கருணை மிகுந்த ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரண்டு திருக்கைகளும்

கொண்டு, உலகத்தார் உய்தி பெறுமாறு அந்த இடத்தில், ஒரு திருமுருகன் வந்து தோன்றினான்.

எவரிடமும் இல்லாதவையும், எல்லை இல்லாத சிவபெருமானிடம் மட்டும் உள்ளவையுமாகிய ஆறு குணங்களும், குமாரனுக்கு ஆறு முகங்களாய் வந்து பொருந்தின என்று சொல்லும்படி, மலர்கள் நிறைந்த சரவணப் பொய்கையில் தங்கிய குமாரன், உயிர்களைக் காப்பதற்காக ஆறு திருமுகங்களை மேற்கொண்டான். (1. முற்றறிவு (சர்வஞ்ஞதை) 2. வரம்பில் இன்பம் (திருப்தி) 3. இயற்கை அறிவு (அனாதிபோதம்) 4. தன்வயம் (சுதந்திரம்) 5. குறைவில் ஆற்றல் (அலுப்தசக்தி) 6. வரம்பில் ஆற்றல் (அனந்த சக்தி) என்பவையே ஆறு குணங்கள். வேதாந்தத்தினாலும், வாக் கினாலும், மனத்தினாலும் அளக்க முடியாத, எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்ற குற்றமற்றவனான சிவபெருமான், ஆறுமுகம் கொண்ட திருவுருவத்தோடு எழுந்தருளி சரவணப் பொய்கையில் உள்ள மணம் கமழும் தாமரை மலரின் மீது கருணையோடு வீற்றிருந்தான்.

திருமால் முதலிய தேவர்கள், சரவணப் பொய்கையில் வந்து தோன்றிய முருகன், சிறு குழந்தையைப் போல, முதலில் செய்கின்ற திருவிளையாடலைப் பார்த்து, கார்த்திகைப் பெண்களை அழைத்து, “சொல்வதற்கு அரிய பெருமை பொருந்திய சரவணப் பொய்கையில் ஆறு திருமுகங்களை உடைய ஒருவனாக விளங்கி எழுந்தருளியிருக்கின்ற மாசற்றவனாகிய முருகன் ஒரு குழந்தையைப் போலப் பிறந்துள்ளான். அவனுக்கு நீங்கள் நாள்தோறும் பாலூட்டி வளர்ப்பீர்களாக” என்று கூறினார்கள். கார்த்திகைப் பெண்கள் அவ்வாறே அச்சரவணப் பொய்கைக்கு வந்தனர்.

குற்ற மற்ற கார்த்திகைப் பெண்கள் ஆறு பேரும், நீர் நிறைந்துள்ள சரவணப் பொய்கையில் வீற்றிருக்கும் மாசற்ற முருகனை அடைந்து துதித்தனர். தன்னை அடைந்தவர்கள் வேண்டியதைக் கொடுப்பவன். அதனால், அவன், வேறு வேறான ஆறு குழந்தைகளின் வடிவத்தை மேற்கொண்டான். முருகன் ஆறு வடிவம் கொண்டதும், கார்த்திகைப் பெண்கள் ஆறுபேரும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, தனித் தனியே அக் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் பெருமை மிகுந்த, மென்மை பொருந்திய மார்பில் ஊற்றெடுத்த பாலாகிய அமுதத்தை ஊட்டினர்; முருகனும் புன்னகை செய்து, ஒப்பில்லாத, கருணையோடு, பசியால் மிகவும் வருந்தியவன் போலப் பருகினான்.

முருகன் தன் ஆறு வடிவங்களில் ஓர் உருவம் தூங்கச் செய்தான். ஓர் உருவம் தூக்கத்திலிருந்து திடீரென்று எழுந்து மெனமையான சொற்களைப் பேசச் செய்தான். ஓர் உருவம் தாயின் கொங்கையைப் பற்றிப் பவளம் போன்ற தன் வாயில் வைத்துப் பால் பருகச் செய்தான். ஓர் உருவம் சிரித்தபடி இருக்கச் செய்தான். ஓர் உருவம் விளையாடச் செய்தான். ஓர் உருவம் காரணம் இல்லாமல் அழச் செய்தான்.

ஓர் உருவம் தவழச் செய்தான். ஓர் உருவம் மெல்லத் தளர்ந்து நடக்கச் செய்தான். ஓர் உருவம் விரைவாக மேலெழுந்து, நிறகு முடியாமல் விழச் செய்தான். ஓர் உருவம் இருக்கச் செய்தான். ஓர் உருவம் அச்சரவணப் பொய்கையைக் காலால் கலக்கி சுற்றிவரச் செய்தான். ஓர் உருவம் தாயின் மடியில் அமரச் செய்தான். இவ்வாறு முருகனாகிய ஒருவனே ஆறு உருவங்களைச் செயலபடுத்தினான்.

ஓர் உருவம் கூத்தாடச் செய்தான். ஓர் உருவம் சிவந்த கைகளைத் தட்டச் செய்தான். ஓர் உருவம் நின்று பாடச் செய்தான். ஓர் உருவம் அங்கே ஓடச் செய்தான். ஓர் உருவம் ஓரிடத்தில் ஒளிந்து கொள்ளச் செய்தான். இவ்வாறு, திருமாலும், பிரமனும், தேடுவதற்காக ஒரு ஜோதிவடிவாய் நின்று சிவபெருமானின் திருமகனாகிய முருகன் ஆறு உருவங்களும் செயலபுரியச் செய்தான்.

பரம பொருளாய் விளங்கும் உத்தமனாகிய முருகன், தன் ஆறு வடிவங்களான உருவம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் இவ்வாறே ஆயிரக்கணக்கான தொழில் வேறுபாடு கொள்ளுமாறு எல்லா உயிர்களிலும் தானே நின்று திருவிளையாடல் செய்வதைப் போல, மாயையினால் அப்பொய்கையில் அற்புதமான இத்தகைய திருவிளையாடல்களைச் செய்தான்.

காத்திகை என்று கூறப்படும் நட்சத்திரத்தின் பிரிவில் உள்ள ஆறு பெண்களும், குமரக் கடவுளின் திருவிளையாடல்கள் அனைத்தையும் பார்த்துப் பார்த்து மிகுந்த வியப்படைந்து, 'குழந்தைகள்' என்று சாதாரணமாக மனத்தில் நினைப்பதை ஒழித்தனர். அக்குழந்தைகளை விட்டு அகலாமல், அவர்களின் பெருமை அறிந்தமையால் பயந்து, தாம் வழிபடுகின்ற தெய்வங்களைப் போலமதித்து, அன்போடுகாததனர்.

11. துணைவர் வருகை

நஞ்சை உட்கொண்ட சிவபெருமான தனது நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தோற்றுவித்த அக்கினிப் பொறிகளால் உண்டான வெப்பத்தைத் தாங்கமுடியாது, செம்மையான சிலம்புகள் தன் கால்களில் தாக்க, அவற்றில் இருந்த நவரத்தினங்கள் சிதறி விழுமாறு பதறி ஓடிய இமயமலை அரசனின் புதல்வியான பார்வதி இவ்வாறு சபித்து விட்டு, எல்லாச் சமயங்களையும் உண்டாக்கிய தலைவனாகிய சிவபெருமானது பரிகரத்தமான சன்னிதானத்துக்கு வந்தாள்; அங்கே திருமாலுக்கும் முன்பு காண்பதற்கு அரியதான சிவபெருமானுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளைக் கண்ணால் கண்டாள்; அவற்றை வணங்கிக் களிப்படைந்தாள்.

“தேவர்கள் அனைவரும் வேண்டிக் கொள்ள, நீ தோற்றுவித்த செந்நிறத்து அக்கினிப் பொறித் தொகுதியின் வலிமையினையும், வெப்பத்தினையும் உணர்ந்து, உடல் முழுவதும் வெம்பிப் பதைத்து, இங்கிருந்து சென்றேன். எம் பெருந்தகையான நீ அந்த அக்கினிப் பொறிகளை வேறிடத்துக்கு அகற்றி விட்டதால் இங்குத் திரும்பி வந்தேன்” என்று சிவபெருமானிடம் தெரிவித்தாள், பார்வதி. பார்வதி இவ்வாறு கூறியதும், சிவபெருமான் அவளிடம் கருணை கொண்டு, தனது இடப்பாகத்தில் இருத்திக் கொண்டான். அவ்வாறு இருந்த பார்வதி முன்பு பயந்து ஓடிய போது சிதறி விழுந்த சிலம்பின் பரல்களான மணிகள் யாவும், என்னை அடிமையாகக் கொண்ட அப்பெருமானது முன்னிலையில் இருந்தன. சிவபெருமான், அளவிடமுடியாத நவரத்தினங்களில் தோன்றிய உமாதேவியின் நிழல் உருவங்கள் அனைத்தையும் கண்ணினால் பார்த்தான்; அவற்றிடம் கருணை கொண்டு, ‘வெளியே வாருங்கள்’ என்று கூறினான்; உடனே ஒரு வகை ரத்தினத்துக்கு ஒரு ‘சக்தி’ வீதம் ஒன்பது வகை ரத்தினங்களுக்கு ஒன்பது சக்திகள், தேவர்கள் செய்த நல்ல தவத்தினால் தோன்றினார்கள். இமயமலை அரசனின் திருமகளான பார்வதியைப் போன்ற அந்த ஒன்பது சக்திகளும், சிவபெருமானின் சிறந்த திருவடிகளை வணங்கி, அவளிடம் தம் மனத்தால் காதல் கொண்டனர். அவர்கள், சிவனது பிட்சாடனவடிவத்தைக் கண்ட தாருக வனத்து முனிவர் தம் மனைவிகளைப் போல உடனே கருப்பம் எய்தினர். இந்நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் உமையவள் கண்டாள்.

இந்த உலகங்களைப் பெற்றெடுத்த உமையவள் அசசகதிகளிடம் மிகுந்த கோபம்கொண்டாள், அதனால் கூட்டமாகிய நீங்கள் ஒன்பது பேரும் எமக்குப் பகையாகிய காரணத்தால், சுமையாகிய இந்தக் கருப்பத்தோடு பல காலம் இருப்பீர்களாக' என்று சாபம் தந்தாள் அப்பொழுது அங்கே நின்ற ஒன்பது சகதிகளும் பயந்து உடலவியாததாகள், அந்த வியாவைத் துளிகளிலிருந்து ஒழியாத வலிமை உடைய இலட்சம் வீரர்கள் தேவாதி தேவனாகிய சிவபெருமானது அருளினால் சூரியர்கள் கூட்டம் போல வந்து அவதரித்தார்கள்

அந்த இலட்சம் வீரர்கள் அனைவரும் சிறந்தவையாகிய சிவனுடைய திருப்பெயர்களை அன்பு கொண்டு கூறி அலங்கரிக்கப்பட்ட வலிய திருவடிகளை வணங்கிப் பெருமான முன்பு நின்றனா உடனே தூயமை பொருந்திய நாயகனான சிவபெருமான, அவ்வீரர்களைப் பார்த்துப் புதலவாகளே! நான் கூறுவதைக் கேளுங்கள், நீங்கள் அனைவரும், உங்கள் வலிமையினால் இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடைய பகைவர்களான அகராகளைக் காலவதற்கு எம்முடைய புதலவனான கந்தவேளுக்குப் படை வீரர்களாக விளங்குவீராக' என்று கூறி அருளசெய்தான்

நவரத்தினங்களிலிருந்து உதித்த சகதிகளின் வயிற்றில் உள்ள கருவில் புகுந்த நந்தி கணத்தவர்கள், சிவபெருமானைத் தியானித்துச் செய்யும் யோக சாதனையோடு இருப்பதால் கருப்பம் தாங்க முடியாத சுமையாகி, நாளுக்கு நாள் பாரம் மிகுந்தது நவசகதிகள் கருப்பத்தைப் பெற்றெடுக்க அருள் புரியும்படி உமையம்மையோடு சிவனை வணங்கினார்கள் 'உமையவளே! உனது சிவந்த திருவடியில் பொருந்திய சிலம்பிலிருந்து உதித்த இசசகதிகள், நீ கொடுத்த சாபத்தால் கருப்பத்தை மிகப்பல நாள் சுமந்து மிகவும் தளர்ந்தார்கள் எனவே இனிச் சிறுவர்களைப் பெறுமாறு அருள் புரிக' என்று சிவபெருமான கட்டளை இட்ட தும் உமையம்மை 'நல்லது' என்று சம்மதித்து, கோபம் நீங்கிப் புன்னகை செய்தாள் நவசகதிகளைப் பார்த்து, 'இனி நீங்கள் வீரர்களைப் பெற்றெடுங்கள் என்று கூறினாள் தேவியின் திருவடிச் சிலம்பிலிருந்து உருவெடுத்த அந்த நவசகதிகள் உமையவளின் சொற்களைக் கேட்டுத் தம் துயரத்தை நீக்கினா, மேனமை மிகுந்தவரான சிவ-பாவதியின் திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றி விரைவாக விடைபெற்றுக் கொண்டனா, பின்பு அங்கிருந்து நீங்கி, வேறொரு பக்கம் சென்று புதலவரைப் பெற்றனா

கந்தரரும், ரிஷப முகத்தை உடைய நந்திதேவரும் எம் தந்தையாராகிய சிவபெருமான் அருளிய அதே பெயர்களைக் கொண்டு முன்பு மண்ணுலகத்தில் அவதரித்தனர். அதைப் போலவே நந்தி கணத்தின் தலைவராகிய ஒன்பது பேரும், முன்பு தமக்கிருந்த அதே பெயர்களுடன், இதுவரை இருந்த தடை நீங்கப் பிறந்தார்கள். பெரிய எலியினை வாகளமாக உடைய விநாயகனின் தம்பியாகிய முருகனது திருவருளால், சூரபன்மனால் ஏற்படும் துன்பத்தைத் தேவர்கள் பெறாமல் அழிப்பதற்காக, அழகு நன்கு பொருந்திய மாணிக்க வல்லியிடம் உலகத்தார் அனைவரும் வியப்படைய, வீரவாகு வந்து பிறந்தான். தன்னைப் பிணிக்கும் விலங்கை அணியாமல் நீக்கும் வலிமை பொருந்திய யானையின் முகத்தை உடைய தாரகாக்ஷனும், சூரபன்மனும், சிங்கமுகாக்ஷனும் ஆகிய இவர்களது பெரிய படையாகிய கரிய வலிய இருளைப் போக்கும்படி தோன்றிய சந்திரனைப் போல, திரட்சியைப் பெற்ற குதாடு கருவியை நிகர்த்த ஆபரணங்களை அணிந்த கொங்கைகளை உடைய, தெய்வத் தன்மை பெற்ற முத்துவல்லியிடம் வீரகேசரி தோன்றினான்.

மானிடர்க்கும் தேவர்க்கும் பெருந்துன்பம் தரும் வலிமை வாய்ந்த அகரர் நிறைந்துள்ள வீரமா மகேந்திரத்தில் உள்ள சிறந்த வளங்கள் அழியும்படி, சிவந்த நிறத்தை உடைய சிலம்பிலிருந்து வெளிப்பட்ட புட்பராக வல்லியிடமிருந்து, சிறப்பால் தகுதிபெற்ற வீரமாமகேந்திரன் வந்து அவதரித்தான்.

சூரியன் என்னும் ஒப்பற்ற கடவுளும், வடவா முகாக்கினியும், சூரிர்ச்சி பொருந்திய புதிய சந்திரனும் நாணம் கொள்ளும்படி ஒளிவீசுகின்ற கோமேதக மணியில் தோன்றிய கோமேதகவல்லியிடம், தேவர்கள் செய்த பெரிய தவத்தினாலே வீரமாமகேச்சரன் வந்து பிறந்தான். பெரிய சொர்க்கலோகத்தில் உள்ள தேவர்கள் மகிழ்ச்சி அடையுவும், அகரர்களாகிய அனைவரும் அழியவும், தருமம் தழைத்தோங்கவும், ஒளி பொருந்திய வயிடுரிய மணியில் தோன்றிய வயிடுரிய வல்லியிடம், வீரக்கழலை அணிந்த காலை உடைய, சிறப்புப் பொருந்திய வீரமாபுரந்தரன் என்பவன் தோன்றினான்.

சூரபன்மனின் வளமும் அவனுடைய தம்பியரின் வளமும், அவர்களைச் சூழ்ந்து வாழும் வீரர்களின் வளமும், தேவர்களின் துயரமும் அழியும்படி, ஆத்திமலர்-பாம்பு-மணம் வீசும் கொன்றை மலர் ஆகியவற்றை அணிந்த

சடையை உடைய சிவபெருமானது கருணையினாலே, வயிரவல்லியிடம் வீரரக்கதன் வந்து பிறந்தான். ஒரு பெரிய மேரு மலையைத் தூக்கி ஒரு கண நேரத்தில் திரிபுரத்தின் அழிவை உண்டாக்கியவனான சிவபெருமானது திருவருளினாலே கடலிலிருந்து வடவாழகாக்கினி விரைவோடு மேலெழுதலபோல, மரகதவல்லியிடம் வீரமார்த்தாண்டன் அவதரித்தான்.

மதமயக்கம் கொண்ட பெரிய யானைப்படை, தாவிச் செல்லும் குதிரைப்படை, செறிந்த மணிகளை அணிந்த தேர்ப்படை, கொடிய அசுரர்கள் குழுவிய காலாட் படை ஆகிய நாற்படைத் தொகுதியையும் கண்இமைக்கும் நேரத்தில் அழிப்பதற்காக போரில் ஆரவாரித்துக் கொல்லுகின்ற வீரனாகிய வலிமை கொண்ட வீராதகன், பவளவல்லியிடம் அவதரித்தான்.

சங்கு போன்ற கழுததை உடைய இந்திர நீலவல்லியிடம், தூணில் தோன்றிய பெரிய நரசிங்க மூர்த்தியையும், கடலிலே முற்காலத்தில் தோன்றிய ஆலகாலத்தையும், வடிவாமுகாக்கனியையும் போல, வீரதீரன் என்னும் பெயரை உடைய வலிமை மிக்கவன் வந்து பிறந்தான்.

சிவபெருமான் கூறியதைக் கேட்டு உமாதேவி ஒன்பது வீரர்களுக்கும் அருள் புரிந்தாள்; சிவபெருமான், அவர்கள் அனைவருக்கும், ஒளி பொருந்திய வாள்கள் வேறு வேறாகக் கொடுத்தாள்; பின்பு "நவசக்திகளின் வியாவையில்தோன்றிய ஓர் இலட்சம் புதல்வர்களோடு நீங்களும் மனம் ஒன்றி, உங்களுக்குத் தலைவனாகிய முருகனைப் பிரியாமல் அவன் இடுகின்ற வேலைகளைச் செய்து வாழ்வீராக" என்று கூறிட, நவ வீரர்களும் சிவபெருமானை வணங்கி பணிந்தனர்.

12. சரவணப் பொய்கை

அடைதற்கரிய சிறப்பினை உடைய கயிலைமலையில் வீற்றிருப்பவனும், ஆணவம் மிகுந்தவர்களால் காண முடியாதவனுமான பரம் பொருளாகிய சிவபெருமான், சுமை மிகுந்த கருப்பத்தை அடையாமலே எல்லா உயிர்களையும் பெற்றெடுத்த கன்னிகையாகிய பார்வதியிடம், "துன்பத்தை அனுபவிக்கும் பிரமன முதலிய தேவர்களது சோகம் தீருமாறு, முன்பு நமது நெற்றிக் கண்ணில்தோன்றி, சிவந்த தாமரை மலர்கள் நிறைந்த பெரிய சரவணப் பொய்கையில் இருக்கும் உன் மகனான முருகனை இந்த மலைக்கு அழைத்து வருவதற்காகச் செல்வோம், வருக" என்று உரைத்தான்.

சிவபெருமான் கூறியதைக் கேட்டதும் உமாதேவி, ஆனந்தமும் அன்பும் கொண்டு எழுந்தாள்; 'என்னுடைய சிறந்த தலைவனே! நம்முடைய சிறந்த குழந்தையை நாம் அழைத்துக் கொண்டு வருவோம், புறப்படுக' என்று கூறினாள்.

சிவபெருமான் காளையின் பிடரி மீது உமையோடு எழுந்தருளியதும், சொர்க்க லோகத்தில் உள்ள தேவர்கள், 'நம் தீய வினைகளின் தொகுதி முழுவதும் அழிந்தது' என்று கூறி, நந்தி கணத்தவர்களோடு வந்து நின்று பெருமானை வணங்க சிவபெருமான் உமாதேவியும் தானுமாகத் தனது திருக்கோயிலை விட்டு, கயிலை மலையை விட்டு நீங்கி, பொன்னாலாகிய நீண்ட இமயமாகிய பெரிய மலையின் பக்கத்தே சென்று, அன்னப் பறவைகள் விளையாடும் சரவணப் பொய்கையை அடைந்தான்.

தாமரை பூத்த அச் சரவணப் பொய்கையில் ஆறு திருவுருவங்களை மேற்கொண்டு உலாவித் திகழ்ந்திடும் ஒப்பற்ற சிறந்த முருகன், தேவர்களின் தலைவனான சிவபெருமானுடன் உலகங்களைப் பெற்றெடுத்த உமாதேவியைக் கண்டு தன் சிறந்த முகங்கள் மலர்ந்தவனாகி மனம் மகிழ்ந்தான். சிவபெருமான் உமையை நோக்கி, "இங்கிருக்கும் உன் மகனை அழைத்து வா" என்று கூறிய உடனே, உமாதேவி அழகு மிகுந்த காளையிலிருந்து விரைவாக இறங்கி, மனத்திலே பொருந்திய பேரன்போடு, மகனை நோக்கிச் சென்றாள். உலகங்களைப் பெற்றெடுத்த உமாதேவி சரவணப் பொய்கையில் இருந்த தன் புதல்வனின் ஆறு உருவங்களையும் தன் இரண்டு கரங்களால் அன்புடன் எடுத்து அணைத்தாள்; அணைத்ததும், ஆறு திரு முகங்களும் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும் அமைந்து ஓர் உருவமானது. எல்லா உயிர்களும் ஒடுங்குகின்ற ஊழிக்காலத்தில் எம்பெருமானுடைய சக்திகள் யாவும் முன்னே இருந்தபடி ஒன்றாகச் சேர்ந்த தன்மை போல, முடிவில்லாத ஆறு திருவடிவங்களும் ஒரு வடிவமாகி விட, உமாதேவியின் புதல்வனான முருகன், கந்தன் என்னும் பெயரைப் பெற்றான் (ஸ்கந்தன் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு ஒன்றாக்கப்பட்டவன் என்று பொருள்). உமாதேவி, திருமுருகனை சிவபெருமானது முன்னிலைக்கு அழைத்துச் சென்று, அவன் பெருமானை வணங்குமாறு செய்தாள். வணங்கிய புதல்வனைச் சிவன் தனது அழகிய கையினால் எடுத்து, மார்பின் மேல் சேர்த்து அணைத்து, மிகுந்த திருவருளின் சிறப்பால் தன் பக்கத்தே இருக்குமாறு செய்தான். கார்த்திகை பெண்கள் சிவபெருமானது முன்னிலையில் பணிந்து

எழுந்தனர். பெருமான அவர்களுக்கு அருள் புரிந்தான். “கந்தனை நீங்கள் பாலூட்டி வளர்த்த முறையினால், இவன் உங்கள் மகன் என்று உணரும்படி கார்த்திகேயன் எனனும்பெயரைப் பெறுவானாக! உங்கள் நாளான கார்த்திகைத் தினத்தில் உவகையோடு இம்முருகனுடைய வலிய பாதங்களைப் பூசிப்பவர்கள் எத்தகையவரானாலும், நாம் அவர்களுடைய குறைகளைத் தீர்த்து முக்தியைத் தருவோம்” என்று சிவபெருமான் உரை செய்தான்.

‘நல்லது, அவ்வாறே செய்கிறோம்’ என்று அந்த முனி மைந்தர்கள் கூறிச் சிவபெருமானிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். பின்பு, அழகிய சடை முடியினை உடைய சிவபெருமான், கார்த்திகைப் பெண்களுக்கும், திருமால் பிரமன் முதலாக நின்ற தேவர்களுக்கும் அருள் புரிந்து, அவர்கள் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்குச் செல்லுமாறு விடை கொடுத்து அனுப்பி விட்டு, வெள்ளி மலையாகிய கயிலை மலைக்குச் சென்றான். பகைவாகளின் முப்புரங்களை எரித்து அழித்த சிவபெருமான், கயிலைக்குச் சென்று, காளை வாகனத்திலிருந்து ஒப்பற்ற வலிமை பெற்ற முருகனோடும் பார்வதியோடும் இறங்கி நடந்து, பொன் மயமான பெரிய கோயிலின் அவையிலே இருந்து சிங்காதனத்தின் மேல் அருள்புரிந்தவாறு வீற்றிருந்தான்.

உமாதேவியின் காற்சிலம்பிலிருந்து தோன்றிய ஒன்பது சக்திகள் பெற்றெடுத்த புத்திரர் ஒன்பது பேரும், மற்றுமுள்ள தூய்மையான இலட்சம் வீரர்களும் முதல்வனாகிய முருகனை வணங்கி, பூக்களைச் சொரிந்து போற்றினார்கள்; அவர்கள் அம் முருகனைத் தமது உயிராகக் கொண்டு அவனருகே இருந்து பணிவிடை செய்தார்கள். தேவி, முருகனின் திருவிளையாடல்களைக் கண்டு அதிசய முற்று, அழிவில்லாதபடி இருக்கும் முதல்வனாகிய சிவபெருமானுடைய இரு திருவடிகளை வணங்கி, “எம் பெருமானே! ஆறுவடிவங்களும் ஒன்றாகக் கூடிய நம்முடைய மகன் இச்சிறிய பருவத்திலேயே நிகழ்த்தும் திருவிளையாடல்கள் எனக்கு வியப்பைத் தருகின்றன. ஆராய்ந்து பார்த்தால் மாயச் செயல்கள் செய்வதில் அவனைப் போன்றவர் எவரும் இல்லை. அதில் அவன் உம்மை போன்றவன் அதனால் அவன் பெருமை அடைந்த முறையைச் சொல்லுக” என்று பெருமானிடம் உமாதேவி வேண்டி, சிவபெருமான், எம்முடைய நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து இங்கே தோன்றிய குமரனைக் கங்காதேவி சுமந்து சென்று சரவணப் பொய்கையில் சேர்த்த காரணத்தால், அவன் கங்கேயன் என்னும் பெயரைப்

பெற்றான். அழகிய தாமரை மலர்கள் நிறைந்த சரவணப பொய்கையில் வளர்ந்ததால், அவன் சரவணபவன் என்னும் பெயரைப் பெற்றான்.

“கார்த்திகைப் பெண்கள் தாயாக வந்து தம் மார்பகத்தின் பாலை ஊட்டியதால், பொருந்துவதாகிய கார்த்திகேயன் என்னும் ஒரு பழமையான பெயரைப் பெற்றான். நீ அந்தப் புதல்வனின் ஆறு வடிவங்களையும் சேர்த்து ஒரு வடிவமாக்கினாய்; அதனால் அவன் கந்தன் என்னும் ஒரு பெயரைப் பெற்றான். “எமக்கு நல்ல முகங்கள் ஆறு உள்ளன அல்லவா? அவையே முருகனுடைய ஆறு முகங்களாக அமைந்தன. பிரணவம் ஓர் எழுத்தாக முதலில் சேர்த்து உச்சரிக்கப்படுமபஞ்சாட்சரமந்திரத்தின் ஆறு எழுத்துகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து உன் மகனது பெயரில் ஆறு எழுத்துகளாக அமைந்தன. (சிவனின் ஐந்து முகங்களுடன் உமையின் ஒரு முகம் சேர்ந்து ஆறு முகங்களாயின. சிவனின் ஆறு எழுத்து - ஓம் நமசிவாய. முருகனின் ஆறு எழுத்துகள்; சரவணபவ). தேவர்கள் மேருமலையின் உச்சியைச் சேர்ந்தபோது, அங்கே, சிறந்த ஆறுமுகங்களுடன் திகழ்கின்ற இறைவன் முருகன் செய்த திருவிளையாடல்களைக் கண்டு, அம்முருகனின் உருவத்தைக் காணாமல் துன்புறும் மனத்தோடு இருந்த இந்திரனைக் கண்டார்கள். அத் தேவர்கள் யாவரும் இந்திரன் முன்னே சென்று அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி அங்கே நின்றார்கள். அவர்கள், “பரந்த கடலில் சூழப்பட்ட வையகத்திலும் வானகத்திலும் அமைந்த பழைய நிலைமைகள் எல்லாம் மாறும்படி செய்தவர் யாரோ? அவரை யாம் அறியவில்லை. அசுரர்கள் இச் செயல்களைச் செய்ய மாட்டார்கள். நிகழ்ந்த இச் செயல்கள் எப்படி ஏற்பட்டன?” என்று கேட்டார்கள்.

தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரன், அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டு, “நானும் இதே விஷயத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தேன். இதன் உண்மையைச் சிறிதளவும் அறிய முடியவில்லை. இதை அறிய வேண்டுமானால் அனைவரும் சென்று, அழகிய பொன் போன்ற திருமேனியை உடைய பிரமனைக் கேட்போம். புறப்படுங்கள்” என்று கூறினான்.

இந்திரன் ‘புறப்படுங்கள்’ என்று கூறியவுடன் அந்த இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் உண்மையான தவத்தைச் செய்துள்ளமையால், அழிவு ஏற்படாதவாறு உலகங்களில் திருவிளையாடல் செய்து கொண்டிருந்த ஆறுமுகன், அவர்கள் கண்ணில் தெரியுமாறு, ஒரு முகத்துடன் சிறு சூழ்ந்த போல் அந்த மேருமலையில் காட்சியளித்தான்.

“இவனை வலிமை இல்லாத குழந்தை என்று நினைக்க மாட்டோம். இவனது வலிமையை ஆராய்ந்தால், கொடுமையான அசுரர் கூட்டத்தாரைவிடக் கொடியவன். எவரும் அடையாத மாய வித்தைகளைப் பெற்றவன். இவனுடன் இங்கே போர் செய்து வெற்றி கொள்வோம்” என்று அத் தேவர்கள் முடிவு செய்து ஒன்று திரண்டார்கள்.

இந்திரன் ஐராவதம் என்னும் யானையின் பிடரி மேலே அமர்ந்தான்; வலிமை பொருந்திய வச்சிராயுதம், அழகிய ஒளி பொருந்திய வாள், வேல், வில் ஆகிய படைக் கருவிகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, வலிய கொடிய போர்க் கோலத்தை மேற் கொண்டு முருகனைத் தன் படையுடன் சூழ்ந்து கொண்டான். குளிர்ச்சி பொருந்திய செந்தாமரையிலும் வெண்டாமரையிலும் வாழ்கின்ற திருமகளையும் கலை மகளையும் தன்னுடைய இரண்டு கண்களாகக் கொண்டவன், உமாதேவி. அந்த உமை பெற்றெடுத்த கந்தன், தேவர்கள் பகைவர்கள் போலத் தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்பதைக் கண்டு சிரித்தான். அதைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் அவன் தனது திருவிளையாடலைச் செய்தான்; அப்பொழுது வேள்வியின் வேந்தனாகிய இந்திரன், வில், வாள், வேல் முதலிய பதினெட்டு ஆயுதங்களை முருகன் மீது செலுத்தினான். அவை யாவும் தேன் நிறைந்த மலர்களைப் போல் அவன் மீது பட்டு வீழ்ந்தன. அதனால் இந்திரன், வச்சிராயுதத்தை அவன் மீது செலுத்தி ஆரவாரம் செய்தான்.

வச்சிராயுதம் என்னும் ஒப்பற்ற கொடிய ஆயுதம், கந்தனது மார்பில் பட்டு, நுண்மணல் போலப் பொடியாகிப் போனது. தேவேந்திரன் அதைக் கண்டு துன்புற்று வருந்தினான். அவனுடைய பழைய ஐராவத யானை அதனால் கோபம் கொண்டு பிளிரி, முருகேசன் முன்பு சென்றது. உமா தேவியின் புதல்வனான முருகன், தன்னை நோக்கி வரும் யானையைக் கண்டான்; உடனே ஒரு வில்லையும் பல அம்புகளையும் மனத்தினால் விரைவாக உண்டாக்கிக் கொண்டான். அந்த உயர்ந்த வில்லைவளைத்து, ‘ஒல்’ என்னும் ஒலியுண்டாக நாணின் ஒலியை எழுப்பினான்; பின்பு ஒளி பொருந்திய ஓர் அம்பை அந்த யானையின் நெற்றியினுள்ளே புகும்படி செலுத்தினான்.

முருகவேள் செலுத்திய அம்பு, தேவர்களில் உயர்ந்தவனான இந்திரனது ஐராவத யானையின் நெற்றியின் உள்ளே விரைவாகச் சென்று, அதன் உயிரைக்

கவாந்து கொண்டு வெளியே சென்றது. அதனால் அந்த யானை கரிய மேகமும் கலங்கும்படி அலறி விழுந்து இறந்தது.

தனது ஒப்பற்ற ஐராவதம் இறந்து போனதும், விண்ணுலகத்தின் வேந்தனான இந்திரன் 'ஐயோ' என்று அலறி அதன் அருகே சென்று நின்றான். மிகுந்த கோபத்தோடு மின்னலைப் போன்ற தனது வில்லை வளைத்தான். முன்னோனாகிய சிவபெருமானின் புதல்வன் உடனே இந்திரனின் தோளை நோக்கி ஓர் அம்பைச் செலுத்தினான். குமரவேள், தேவர்க்கு அரசனான இந்திரன் மீது ஓர் அம்பைச் செலுத்தி, அதைக் கண்டு மயங்கிய மனத்தை உடையவனாகிய இந்திரன், வலிமை இழந்து, வருத்தம் அடைந்து, காற்று போல் அம்பைச் செலுத்தும் வில் தொழிலைக் கை விட்டான். அதற்குப் பதில் கையிலிருந்த வேல் ஒன்றை, குகனாகிய முருகன் மீது எறிந்தான். சக்கராயுதத்தைப் பெற விரும்பி, 'சிவனே! சங்கரனே!' என்று திருமாலால் போற்றப்பட்டவன், சிவபெருமான். அந்தப் பெருமானின் புதல்வனான முருகன் இந்திரனின் கொடியை ஓர் அம்பால் தூளாக்கினான்; அந்த இந்திரனே மூர்ச்சையாகும்படி ஏழு அம்புகளைச் செலுத்தினான்.

ஆணவம் மிகுந்த இந்திரன், தீமை பயப்பனவாகிய ஒப்பற்ற ஏழு அம்புகளும் தனது மார்பில் அழுந்த, முர்ச்சித்து விழுந்தான். மற்றத் தேவர்கள் அங்கே நடக்கும் நிகழ்ச்சியின் உண்மையை உணராதவர்களாய், பழைய பிரணவப் பொருளாக விளங்கும் குமரனைப் பக்கங்களில் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டு அவனுடன் போரிட்டார்கள். இந்த முறையில் தேவர்கள் போரிட்ட பொழுது, சிவபெருமானுடைய திருமகனான முருகன் தன் கையில் இருந்த நீண்ட வில்லை வளைத்தான்; அதில் நான்கு அம்புகளை இணைத்துச் செலுத்தி, கடல்களுக்கு உண்மையான அரசனாகிய வருணனை அழித்தான்; மேலும் ஐந்து அம்புகளினாலே எமனது வலிமையை அடக்கி விட்டான். குற்றமற்ற குமரவேள், ஓர் அம்பினால் சந்திரனை அழித்தான்; கூர்மையான மூன்று அம்புகளினால் சூரியனை அழித்தான்; பொருந்திய மூன்று அம்புகளால், வீர வுரை நிகழ்த்திய அக்கினியை அழித்து, வெற்றிவீரனாக நின்றான். தேவர்கள் சிலர் பகைவர்களைப் போலப் போரிட்டு இறந்து விழுந்தார்கள்; தேவர்கள் சிலர் எதிர்த்து நின்று போரிடாமல் சிதறி ஓடினார்கள், ஒப்பற்ற வில் வீரனாகத் தனியே நிறை விசாக நாளில் பிறந்த முருகன், பிற்காலத்தில் எல்லோரையும் அழித்து விட்டுத் தனியே உலாவும் சிவபெருமானைப் போலத் திகழ்ந்தான். உமையவள் புதல்வனான முருகன், தேவர்கள் அனைவரும்

அழியும்படி வெற்றி பெற்றுத் தான் ஒருவனாக நின்ற பொழுது. நாரத முனிவன் கண்டான்; உடனே கருணை கொண்டு தேவகுருவான வியாழமூனிடம் சென்று, நிகழ்ந்த செயல்களைக் கூறினான்.

எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனும் நிறைந்த ஒளியை உடைய பொன்னின் நிறத்தைப் பெற்றவனுமான வியாழமுனிவன், ஒவியத்தில் தீட்ட முடியாத அழகின் சிறப்புப் பொருந்தியவனும், ஒரு குழந்தையின் வடிவத்தை மேற்கொண்டவனுமான குமரக கடவுளை தொழுது, துதித்து, “யானை முகத்தைப் பெற்ற தாரகாகரன், சிங்கமுகன், சூரபன்மன் என்று கூறப்படுகின்ற அகரர்கள் துன்புறுத்தியதால், இந்திரன் நாள தோறும் துன்பத்தை அனுபவித்தான். அதனால் தனது நகரமான அமராவதியை விட்டு நீங்கி, இந்தப் பெரிய மேருமலைக்கு வந்து மறைந்திருந்தான் “அந்த இந்திரன் உனது திருவடியை அடைக்கலமாகக் கொண்டு, உன்னைக் கொண்டே சூரபன்மன் முதலிய பகைவர்களின் உயிரை அழித்து, முன்போலத் தனது அரசைப் பெறுவதற்கும், பெற்று அரசனாகத் திகழ்வதற்கும் நினைத்தான். இவற்றைத் தவிர அவன் வேறு எதையும் எண்ணவில்லை. “இறைவனே! இந்திரன் பல நாட்கள் அரிய தவத்தைச் செய்து வருந்தினான். பின்பு சரவணப் பொய்கையில் எழுந்தருளிய உனது அவதாரத்தைப் பார்த்து, எல்லாத் துன்பங்களையும் துறந்தவன் போல மகிழ்ச்சியடைந்தான். “காந்தள மலரையும் கடப்பம் மலரையும் சூரவம் மலரையும் அணிந்த குமரவேளே! உனக்குத் தொண்டு செய்வதற்கான நேரத்தை எதிர் நோக்கிக் காத்திருந்த இந்திரன், நீ இவ்வாறு திருவிளையாடல்கள் புரிவதை அறியமாட்டான்.” என்றான். பொன் நிறத்தைப் பெற்றவனான வியாழ முனிவன் இச்சொற்களைக் கூறி வேண்டிக் கொள்ள, முதல்வனுக்கும் முதல்வனாகிய முருகன் குறுநகை செய்தான்; உடனே, தேவ லோகத்து அரசனான இந்திரன் - முதலான தேவர்களும், மதமயக்கத்தை உடைய ஐராவத யானையோடு அப்பொழுதே உயிர் பெற்று எழும்படி திருவருள் புரிந்தான். செலவ் வானத்தின் நிறத்தை உடைய திரு மேனியைப் பெற்ற குகன் அவர்களை எழுப்ப, இந்திரனும் திக்குப் பாலகர்களும் மற்றத் தேவர்களும் ஆகிய அனைவரும் உயிர் பெற்று எழுந்தனர். அவர்கள் மனத்திலே தல்லறிவு தோன்றியதும் தாம் முன்பு நிகழ்த்திய தவறான செயலை உணர்ந்து, “நாங்கள் கந்தனோடா போரிட்டோம்?” என்ற நினைத்து வருந்தினர்.

“முற்காலத்தில் சிவபெருமானைப் பழித்த தக்கன் யாகத்தில் கொடுத்த அவிப் பாகத்தை நாங்கள் உண்ட பாவம் இன்னும் நீங்கவில்லை”. அதுவே அல்லாமல், உன்னை எதிர்த்துப் போரிட்டுப் பகைத்துக் கொண்டோம். அதனால் அளவற்ற பாவங்கள் செய்து விட்டோம். குமரேசனே! நீ உன் திருவுள்ளத்தில் உள்ள குளிர்ச்சி பொருந்திய கருணையினால் எங்களை முறைப்படி தண்டித்து நாங்கள் செய்த பாவங்களைத் தீர்த்து விட்டாய். எவ்வாறானாலும், தெளிந்த அறிவற்ற மூடர்களாகிய நாங்கள் செய்த குற்றங்களை எல்லாம் மனத்தில் கொள்ளாமல் மன்னிக்க வேண்டும்” என்று அத்தேவர்கள் வேண்டினார்கள். குமரவேள் அவற்றை அறிந்து, “நீங்கள் நம்மை ஒரு குழந்தையாக நினைத்து முன்பு போரிட்டீர்கள்; நம்முடைய வலிமையும் மகிமையும் இன்னும் நன்றாக நீங்கள் அறியும்படி காட்டுவோம்” என்று கூறி, ஒரு வடிவம் கொண்டு நின்றான்.

எட்டுத் திக்குகளும், பதினான்கு உலகங்களும், எட்டு மலைகளும், ஏழு கடல்களும் தெளிவான அலைகளை உடைய புறக் கடலும் சக்கரவாளகிரியும், பிற பொருள்களும், வெவ்வேறான மாறுபாடுகள் அமைந்துள்ள சிறந்த அண்ட வரிசைகளும் எல்லா உயர்திணைப் பொருள்களும், எல்லா அஃறிணைப் பொருள்களும் தனக்குள்ளே உள்ளனவாக விளங்குவதும், திருமாலும் பிரமனும் சிவபெருமானும் அமைந்திருப்பதுவுமான ஒரு திருவுருவத்தை அந்த குமரவேள் மேற்கொண்டான்.

குமரவேள் கொண்ட அந்தப் பெரிய வடிவத்துக்கு மண்ணுலகம், பாதாள உலகம் முதலிய கீழ் உலகங்கள் எல்லாம் திருவடிகள்; திக்குகளின் எல்லைகள், சிறந்த தோள்கள்; விண்ணுலகத்தின் எல்லை அனைத்தும் முடிகள்; பெரிய கடர்கள், அதன் விழிகள்; மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் இடையே உள்ள வெளி முழுதும் அதன் உடல்; இசை பொருந்திய வேதம், அழகிய திருவாய்; அறிவு முழுவதும் காதுகள்; பிரமனும் திருமாலும் அதன் வலமும் இடமும் ஆகிய இரு பக்கங்கள்; உமாதேவி, சிந்திக்கும் திறம் வாய்ந்த மனம்; ஐந்து தொழில்களைச் செய்கின்ற சிவனே நல்ல உயிர் ஆகும்.

குமரேசன் இத் தன்மைத்தான விசுவரூபம் எனப்படும் ஒரு பெரிய திருவுருவம் மேற்கொண்டு நிற்க, தேவர்கள் தலைவனான இந்திரனும் மற்றைய தேவர்களும் ‘அதிசயம்! அதிசயம்!’ என்று கூறிக் கைகூப்பி வணங்கினார்கள். அத்தேவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து, வானத்தின்

மேலே பார்த்து, குமரவேளின் சத்தியவடிவம் முழுவதையும், அதன் அழகு முழுவதையும் பார்க்க முடியாதவர்களாகி, முழங்கால் வரையிலுமே பார்த்துப் புகழ்ந்தார்கள். ஆகாயம் வரையில் பரவி நிற்கும் சோதியை உடைய ஞான வடிவான முதல்வனே! நீ பேரமரு பொருந்த எங்களுக்கு முன்னே மேற்கொண்ட மிகப் பெரிய வடிவத்தை முழுவதும் பார்க்கும் ஆற்றல் அற்றவர்கள்; அதை நாங்கள் காணும்படி காட்டியருள வேண்டும்" என்று கோரினார்கள். நெடிய சிறந்த வடிவத்தை மேற்கொண்டு நின்ற திருமுருகன் அவர்தம் கோரிக்கையைக் கேட்டு செவ்வேளான முருகவேள் அவர்களிடம் கருணை கொண்டு, எல்லையற்ற தூரத்தையும் பார்க்க வல்ல ஒளி மிகுந்த கண்களைக் கொடுத்து, செந்நிறம் அமைந்த பல கோடிச் சூரியர்கள் ஒன்று சேர்ந்ததைப் போன்ற இளங்கதிர் பரப்பி நின்ற தனது வடிவம் முழுவதையும் காட்டினான். அதனை, மேருமலையில் நின்ற இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தரிசித்தார்கள்.

ஆறுமுகனின் திருவுருவம் முழுவதையும், திருவடி முதல் திருமுடி வரையில் அம் முருகனின் திருவருளால் விரைவாகப் பார்த்து, அளவிடமுடியாத அண்டங்கள் அனைத்தும், அளவிட முடியாத உயிர்கள் அனைத்தும், மும்மூர்த்திகளும், தேவர்கள் அனைவரும் அத்திருவடிவத்தில் அமைந்திருப்பதைக் கண்டு வணங்கிய அத்தேவர்கள் அவனைத் துதித்து "எம் முருகவேளே! இந்த உலகம் முதலிய பல வகைப்பட்ட பெரிய அண்டங்களும், அந்தந்த அண்டங்களில் வாழ்கின்ற தேவர்களும், உயிர் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும், உயிர் இல்லாத எல்லாப் பொருள்களும், திருமாலும், செந்தாமரையில் வாழும், பிரமனும், சிவபெருமாளும் உன் வடிவத்தில் அமைந்திருப்பதைப் பார்த்தோம். அதனால் எல்லா இடங்களிலும் உள்ள யாவும் உனது திருவுருவமே ஆகும்.

"ஆகையால் எம்முடைய முருகவேளே! நீ அருவமாகவும், உருவமாகவும், அருஉருவாகவும் நின்ற முதற் கடவுள் ஆவாய். சூரபன்மனாகிய அசுரர் முதல்வனைக் கொன்று, எங்கள் துன்பங்களைத் தொலைத்து எங்களைச் சொர்க்க லோகத்தில் சூடியேற்றுவதற்காக ஒரு குழந்தையைப்போல, நாங்கள் செய்த பெரிய தவத்தால் அவதரித்துள்ளாய்.

"முருகவேளே! எல்லா உருவங்களுக்கும் ஓர் உறைவிடமாகத் திகழும் உனது சிறந்த - செம்மையான திருவுருவத்தைத் தரிசித்துச் சிறப்படைந்தோம். ஆதனால் புண்ணியம் - பாவம் என்னும் வடிவங்களின்

அனுபவத்திலிருந்து நீங்கினோம். இனிமேல் நாங்கள் கொடிய பிறவியில் புகமாட்டோம். முக்திப் பேற்றை அடைவோம்”

இந்திரன் முதலாக உள்ள தேவர்கள் பொருத்திய குமாரச் கடவுளது பெரிய திருவுருவத்தைப் பார்த்து, சூரியனது பேரொளியைக் கண்ட அற்ப உணர்ச்சிகளை உடைய உயிர்களைப் போல மனம் மிகப் பயப்பட, விழிகள் சுழல மயங்கி, “எம் தந்தையாகிய முருகவேளே! உனது வடிவம் அளவற்ற ஒளியை உடையது. அதனால் அதனை மேலும் பார்க்க முடியாது. எங்கள் கண்கள் இப்போதே ஒளி இழந்து துன்புற்றன. இதைத் தவிர, உனது விக்ரபத்தைப் பார்த்துப் பயப்படுகிறோம். உன் அடியவர்களாகிய நாங்கள் உய்தி பெறும்படி பழைய வடிவத்தை மேற்கொண்டு காட்சியளித்து எம்மைக் காப்பாயாக” என்று அத்தேவர்கள் வேண்டினர்.

தேவர்கள் இப்படி வேண்டியமையால் இறைவனாகிய முருகவேள், கருணையோடு, வானத்தைக் கடந்து சென்று நின்ற தனது விக்ரபத்தை விடுத்து, ஆறு திருமுகங்களை உடையவனாகி, காட்சியளித்தான், மலைகளின் சிறகுகளை வெட்டியவனான இந்திரன் அம் மருகனை வணங்கித் துதித்து “எம் தந்தையே! பழைய நிலையில் குறைவில்லாமல் வாழும் சூரபன்மன் நானும் உன் பக்கத்தில் நிற்கும் சொர்க்க லோகத்தை அடைந்து, எனது அரசாட்சியை நடத்தி வீற்றிருப்பாயாக, எனது வேண்டுகோள் இதுவே” என்று சொன்னான். முருகன் அரசு தருவதாய்ச் சொன்ன இந்திரனைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தான். “இந்திரனே! நீ நமக்குக் கொடுத்த பழைய சிறப்புள்ள அரசினை உனக்கு நாம் திருப்பித் தத்தோம். நீங்கள் படைகளாக அமைய, நாமே அப்படைகளுக்குத் தலைவனாக விளங்கி, அசுரர் கூட்டம் முழுவதையும் அழிப்போம். அதனால் தளர்ச்சி அடையாதே.” என்றதும், தேவரும் அரசனான இந்திரன் ஆறுமுகக் கடவுளைப் பார்த்து, “இந்த அண்டத்தில் அமைத்த மலைகள், கடல்கள், உலகங்கள், உயிர்கள், மற்றும் பொருள்கள் ஆகியவை, இன்று உன் திருவிளையாடலால் முறை மாறி உள்ளன. அவை அனைத்தையும் முன் போல நிலை திறுத்தி அருள்வாயாக” என்று வேண்டிக்கொள்ள, முருகப்பெருமானும் “இந்த அண்டத்தில் எம் செயல்களால் வேறுபாடு அடைந்த எல்லாப் பொருள்களும் முன்பிருந்த நிலையினைப் பெறுவாயாக” என்று கட்டளையிட உடனே முறை மாறி இருந்த பொருள்கள் யாவும் முன்பு இருந்த நிலையினைப் பெற்றன. அந்த திகழ்ச்சியைக் கண்டு அனைவரும் ஆசிரிய மடைத்து “பகவானே! வேதங்கள் என்னும் உண்மை மூல்களை ஆபீசனமாகத் தரித்துள்ள உன் திருவடிகளைப்

பூசிக்க, பாவிகளாகிய நாங்கள் விரும்புகிறோம்; அவ்வாறு பூசிக்க இப்பொழுதே நீ அருள் செய்ய வேண்டும்" என்று இந்திரன் வேண்டினான்.

ஆறுமுகன், பிரம்புகள் அடர்ந்துள்ள, பாறைகளும் முழைகளும் நிறைந்த பக்கங்களைக் கொண்ட அந்த மலைக்குச் சென்று, தங்கினான். அவன் பின்னே வந்த தேவர்கள் அனைவரும் அவனுடைய திருவடிகளைச் சிறப்பாகப் பூசை செய்தனர். அப்பொழுது தேவராசனான இந்திரன், தங்களுடைய விசுவகர்மாவை நினைத்தான்; அவன் எதிரே தோன்றிக் கைதொழுதான். அவனிடம், 'இந்த இடத்தில் நம்முடைய பெரிய அமராவதியைப் போலச் சிறப்பான ஒரு கோயிலை அமைப்பாயாக' என்று கூறினான். அத்தேவதர்சன் விரைவாக உருவாக்கினான். வேதங்களிலும் சிறந்தவனான முருகவேள், இந்திரன் விடுத்த அந்த வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டான்; தேவர்கள் அனைவரும் புகழ்ந்து போற்றி அத்திருக்கோயிலுக்குள் புகுந்தான்; அக் கோயிலின் நடுவே இருந்த அழகிய சிங்காசனத்தின் மேலே எழுந்தருளினான். முருகவேள் கோயிலுள் சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளிய போது, தேவர்களும் இந்திரனும் அம் முருகனைப் பார்த்து, "ஞானத்தின் தலைவனே! நாங்கள் உனக்குச் சேனையாக அமைந்துள்ளோம். நீயே எம் சேனைத் தலைவன்" என்று கூறி ஆகாய கங்கையின் நீரால் அபிடேகம் செய்தனர்.

அபிடேகம் செய்த பின் அத்தேவர்கள் முருகவேளுக்கு மென்மையானதும் நுண்மையான தொழில் சிறப்புப் பெற்றதுமான பட்டாடையை அணிவித்தார்கள்; சந்தனத்தின் குழம்பு முதலிய நறுமணப் பொருள்களை அவனது திருமேனியில் பூசினார்கள்; ஒளிவீகம் சிறந்த பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஆபரண வகைகள் அணிவித்தார்கள்; தேன் நிறைந்த மலர்த் தொகுதிகளால் அமைந்த மாலையைச் சூட்டினார்கள்.

எத்தகைய சிறப்பு மிக்க தலைவர்களுக்கும் தலைவனாகிய முருகவேளுக்கு அத்தேவர்கள், சந்தனம், அகில் - பச்சைக்கற்பூரம் - கஸ்தூரி - குங்குலியம் ஆகிய ஐந்து வகையான தூபங்களையும், மெய்மையாகிய கற்பூரத்தீபத்தையும் காட்டி பூசை செய்தார்கள். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் தங்கள் மனத்தில் உள்ள துன்பம் தொலையுமாறு முருகவேளைப் பூசித்து அவனிடம் அன்பு கொண்டு வணங்கித் துதித்தார்கள். வள்ளலாகிய முருகவேள் அதன் பின்பு அங்கிருந்து மறைந்து, கயிலை மலைக்குச் சென்றான்.

ஞான வடிவினனாகிய முருகவேள அக்கோயிலை விட்டு மறைந்து மலைகளில் சிறந்ததாகிய கயிலை மலைக்குச் சென்றவுடன் தேவர்களும் அழகிலே சிறப்புப் பெற்ற சொக்கலோகத்தின் தலைவனாகிய இந்திரனும் அந்த மலையை விட்டுச் சென்றார்கள் சிவபெருமானுடைய இளைய மகனாகிய திருமுருகன், தேவர்கள் பூசை செய்வதற்காக எழுந்தருளி இருந்தமையால், அந்த மலை 'கந்தகிரி' என்று அனைவரும் கூறுமாறு ஒரு புதிய பெயரைப் பெற்றது

வானுலகத்தின் வேந்தனாகிய இந்திரன் கந்தகிரி என்று பெயர் பெற்ற அந்த மலையை நீங்கி, மேரு மலையில் உள்ள மனோவதி நகரத்தை அடைந்தான், மறையை தேவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்று முனபோல வாழ்ந்து வந்தார்கள தனது நினைப்பினையே ஊாதியாகக் கொண்டு விரைவாகக் கயிலை மலையை அடைந்த திருமுருகன், வீரர்களும், பூதத் தலைவர்களும் பக்கத்தில் பொருந்த அங்கே வீற்றிருந்தான்

13. தகர் ஏறுதல்

முனிவர்களும், தேவர்களும், பூலோகத்தில் மாசற்ற தவத்தினால் சிறப்புப் பெற்றுள்ள வேதியார்களும், மகிழ்ச்சியோடு குழந்தைருக்க நாரத முனிவன் அந்த யாகததைச் செய்தான் அந்த யாகத்தில், ஓமாக்கினியிலிருந்து செவ்வானத்தைப் போன்ற நிறத்தை உடைய ஓர் ஆட்டுக்கடா தோன்றியது அவ்வாறு வேளவிதீயில் தோன்றிய ஆட்டுக்கடா, "இவர்கள் செய்யும் வேளவிகளில் எங்கள் இனத்தைச் சேர்ந்த பல ஆடுகளையே எப்போதும் கொண்டு வருகிறார்கள் அதற்குப் பழிவாங்க, நான் இப்பொழுது இவர்களைக் கொல்வேன்" என்று முடிவு செய்தது இவ்வாறு முடிவு செய்து, கொடிய அக்கினியைச் சுமக்கின்ற வாகனமாகிய ஆட்டுக்கடா, அந்த வேளவிதீயின் மேலே கிளம்பியது தன்னைக் கண்டு பயந்து ஓடிய அனைவரையும் இந்தப் பூமியிலும் வானத்திலுமாகத் துரத்தியது, அவர்களுள் சிலர் கீழே விழுந்து அழியும்படி பலமாக மோதியது, அகன்றதான் பூமியிலும், பெரிய மலைகளிலும் தூசு கிளம்பும்படி ஓடித்திரிந்து, உயிர்களை வருத்தி அழித்தது அந்த ஆட்டுக்கடா இவ்வாறு எல்லா இடங்களிலும் திரிந்து உயிர்களுக்கு அழிவு உண்டாக்கி உலவியது அதைக் கண்ட முனிவர்களும், நாரத முனிவனும், வலிமை மிகுந்த தேவர்களும் அங்கிருந்து ஓடி கயிலை மலை மீது ஏறிவரும்போது ஆறு திருமுகங்களை உடைய தலைவனான முருகன்

தன்னுடைய, மிகுந்த வலிமை பெற்ற இலட்சத்தது ஒன்பது வீரர்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து'. தேவர்களும், சிறந்த முனிவர்களும், விநாயகனுக்குத் தம்பியாகிய முருகனுடைய திருவடிகளை வணங்கினார்கள் கந்தவேள், அததேவர்கள் முதலியோர் கொண்ட துன்பத்தைப் பார்த்து, 'நீங்கள் மிகவும் வருத்தம் அடைந்திருக்கிறீர்கள் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் கூறுங்கள்' என்று கேட்டான்.

"ஆட்டுக்கடா எங்களைக் கொல்ல வருவதை அறிந்து, யாகத்தை விட்டுவிட்டு இங்கே ஓடி வந்தோம். அந்த ஆட்டுக்கடா கோபம் கொண்டு எங்களை விரட்டி, சிலரைக் கொன்றது. அதனால் விண்ணுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலும் எண்ணற்ற உயிர்கள் இறந்தன" என்றனர்; அதைக் கேட்ட முருகவேள், மனம் தளர்கின்ற அவர்களைக் கருணையுடன் பார்த்து, "பயத்தை விடுங்கள்" என்று அழகிய கையை அமைத்துக் கூறினான். தொடர்ந்து, தன்னை அடைக்கலமாகக் கொண்டு துதிக்கின்ற தன்னுடைய பரிவாரங்களுள் வலிமை பொருந்திய உடம்பினை உடைய வீரவாகுவை நோக்கி: "கிளர்ந்து எரிகின்ற தீயில் தோன்றி இவர்களுடைய வேள்வியை அழித்து, ஆகாயத்திலும் பூலோகத்திலும் உலாவி, நிறைந்த உயிர்களை அழித்துத் திரிகின்ற ஆட்டுக்கடாவை அடக்கி இங்கே கொண்டு வருக" என்று கட்டளை இட்டான்.

அந்த வீரவாகு, கடல் வட்டமாகச் சூழ்ந்து நிற்கும் பெரிய உலகம் முழுவதிலும் அந்த ஆட்டுக்கடாவைத் தேடினான்; அங்கே அதைக் காணாமையால் ஏழு பாதாள உலகங்களிலும் தேடினான். அங்கும் அதனைக் காணாமல், தேவர்களின் உலகங்களிலும் தேடினான். அங்கே, பிரமனது உலகத்தின் முன்னே, இளந்தளிர் போன்ற செந்நிறத்து மேனி பெற்ற ஆட்டுக்கடா செல்வதைப் பார்த்தான். உடனே, வீரவாகு, போர்த் தொழிலை மேற்கொண்டு எல்லோரும் அஞ்சி ஓடும்படி வருகின்ற அந்த ஆட்டுக் கடா பயப்படும்படி ஆரவாரித்து, விரைவாக அதன் அருகே சென்றான்; அதன் கொம்புகளைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு, அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கிக் கயிலை மலையை அடைந்தான்; அங்கே இதழ்கள் செறிந்த கடப்ப மல்லா மாலையை அணிந்த குமரவேளின் முன்னே அதைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி குமரவேளை வணங்கி நின்றான். அதனால் முருகன் மனமகிழ்ச்சி அடைந்தான். பின்பு தேவர்களும் உண்மையான தவசிகளுமான அந்தக் கூட்டத்தைப் பார்த்து, "ஆட்டுக்கடா என்னிடம் வந்து விட்டது. நீங்கள்

அனைவரும் இனிமேலே சோரந்து வருந்தவேண்டாம் பூலோகத்துக்குச் சென்று மூன்றுவகையான தீயைக் கொண்டு முன்பு தொடங்கிய யாகத்தைத் தொடர்ந்து முடியுங்கள் என்று கூறினான்

14. பிரமனுக்குச் சிறை

முருகவேள ஆட முக கடாவை வாகனமாகக் கொண்டு செலுத்தி விண்ணுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலும் திருவிளையாடல்கள் செய்து உலாவி, வெள்ளி மலையாகிய கயிலை மலையில் வீற்றிருந்தான் முருகவேள அவ்வாறு இருந்து வரும் போது ஒரு நாள், நன்னெறி மேற கொண்ட பிரமன் முதலானோர் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குவதற்காக அக கயிலை மலைக்கு வந்தனர்

சிவபெருமானது செம்பொன்மயமான திருக்கோயிலின் முன்னே உயர்ந்திருக்கும் கோபுர வாயிலின் கண்ணே அமைக்கப்பட்டுள்ள மாணிக்க பீடத்தின் மேலே இலட்சத்து ஒன்பது என்னும் எண்ணிக்கை பெற்ற படை வீரர்கள் சூழ்ந்து நின்று துதிக்க பன்னிரண்டு தோள்களைப் பெற்ற முருகவேள ஆனந்தத்தோடு திருவிளையாடல் செய்து அமாந்திருந்தான் இவ்வாறு வீற்றிருக்கும் முருகன் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கித் திருமயம் வரும் தேவர்களுள் சிறந்தவனான பிரமனைப் பார்த்து, “இங்கே என முன்னே வருக” என்று அழைத்தான் தாமரை மலரை ஆசனமாகப் பெற்றுள்ள பிரமன் முருகன் முன் சென்று, தலை தாழாமல கைகளால் மட்டும் தொழுது நின்றான்

முதற்கடவுளான சிவபெருமான பெற்ற செல்வனாகிய முருகன் பிரமனது ஆணவம் குடிகொண்ட மனத்தை அறிந்து கொண்டான் பிரமனே அமாவாயாக’ என்று கூறி அவனை அமரச் செய்தான் பின்பு, ‘நீ நாள்தோறும் செய்து வரும் தொழில் என்ன?’ என்று கேட்டான் அதற்கு நான்கு முகங்களை உடைய பிரமன் ‘சிவபெருமானது ஆணையின்படி எல்லாப் பொருள்களையும் நான் படைக்கிறேன் என்று கூறினான் பிரமன் கூறியதைக் கேட்ட முருகவேள குறுந்தகை செய்து “பூலோகத்திலும் வானகத்திலும் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தையும் நீ படைப்பாயானால் வேதங்கள் எல்லாம் உனக்குத் தெரியுமா? சொல்க” என்று கேட்டான் அதற்குப் பிரமன் “ஐயனே, கேட்பாயாக, என்னை முற்காலத்தில் படைத்தவனான கருமையான கழுத்தை உடைய சிவபெருமான அளவில்லாத வேதங்கள் சிறந்த ஆகமங்கள் பலவும் உண்டாக்கினான் நான் உயிதி பெறுமபடி அவற்றுள் சிலவற்றை எனக்கு

அறிவித்தான். நான் அவற்றை அறிந்துள்ளேன்". என்றான் இவ்வாறு பிரமன் கூறினான். உடனே முருகவேள், "அந்த வேதங்களுள் ஒன்றான 'இருக்கை' நீ சொல்க" என்று கூறினான் பிரமன். "நல்லது. அவ்வாறே செய்கிறேன்" என்று கூறி, வேதங்கள் யாவுக்கும் முதலில் செல்லும்படி அமைந்திருக்கின்ற ஒப்பற்ற தனிமொழியான 'ஓம்' என்னும் பிரணவத்தை முறைப்படி முதலில் உரைத்தான். பிரமன் பிரணவ மந்திரத்தை முதலில் கூறி, வேத மந்திரங்களைத் தொடர்ந்து சொல்லத் தொடங்கியவுடன் எல்லை இல்லாத எழிலை ஏந்தி நிற்கும் குமரவேள், "நிறுத்து. நீ முதலில் உச்சரித்த ஓம் என்னும் பிரணவத்தின் பொருளைச் சொல்க" என்று கூறினான். அந்த பிரணவ மந்திரத்தைத் தன்னுடைய ஆறுமுகங்களுள் ஒன்றாகக் கொண்டிருக்கும் குமரவேள் குறுநகை புரிந்து, 'முதலில் சொன்ன ஓம் என்பதற்குப் பொருள் கூறு' என்று கேட்டதும், பிரமன் மிகுதியாக உள்ள எட்டு கண்களை அகல விரித்து விழித்தான், வெட்கப்பட்டான், விக்किத்துத் திகைத்தான். அப்பிரணவத்தின் பொருள் சிறப்பினை அறியாதவனாய், எடுத்துக்கூற முடியாதவனாய் நின்றான். பிரணவம், சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆசனம் ஆகும். மற்றும் தேவர் தோன்றும் இடம் ஆகும். எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் வேதநூல்களுக்கும் முதல் ஆகும். காசி நகரத்தில் இறப்பவர்களுக்கு எம் சிவபெருமான் உபதேசிக்கின்ற மாசற்ற தாரக பிரமம் ஆகும். இத்தகைய சிறப்புடைய அப்பிரணவத்தின் பொருள் அறியாது பிரமன் விழித்தான். தன்னால் அறிய முடியாத அப் பிரணவத்தின் பொருள் இத்தன்மையது என்று எடுத்துச் சொல்லமுடியாமல் பிரமன் திகைத்து நிற்க, "நீ பிரணவத்தின் பொருளை அறியாய். படைத்தல் தொழிலைச் செய்வது இந்தத் தகுதியுடனா?" என்று கேட்ட முருகவேள், பிரமனுடைய நான்கு தலைகளும் குலுங்கும்படி தட்டினான். கூட்டமாக நிறைந்திருந்த தன் படைவீரர்களைக் கொண்டு, அப்பிரமனைக் கந்த கிரியில் விலங்கினால் பிணித்துச் சிறையில் வைக்கச் செய்தான். எல்லாத் தொழில்களையும் செய்ய வல்லவனாகிய முருகன், அகஇதழ்கள பொருந்திய சிறந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனை, அரிய காவலை உடைய சிறையில் விலங்கால் பிணைத்து வைத்து விட்டு, அளவிடமுடியாத பெரிய கந்தகிரிக்குச் சென்று கருணையோடு பல உயிர்த்தொகுதிகளைப் படைக்க நினைத்தான். பரம் பொருளாகிய சிவபெருமானுடைய புதல்வனான முருகன், தனது ஒரு கையில் உருத்திராக்க மாலையை ஏந்தினான் ஒரு கையில் சுமண்டலம் தாங்கினான். இரண்டு கைகளால் வரத முத்திரையும் அபய முத்திரையும் காட்டினான். இந்நிலையில்

ஒரு திருமுகத்தைக் கொண்டு பிரமனைப் போலப் படைப்பு தொழிலைச் செய்தான். (உள்ளங்கை வெளியே தெரியுமாறு கையை விரித்து, விரல்கள் கீழ்நோக்கி இருக்கும்படி வைத்திருப்பதே வரதமுத்திரையாகும்)

15. பிரமனுக்கு விடுதலை

நஞ்சு உண்டமையால் கண்டம் கறுத்த சிவபெருமானுடைய திருக்குமரன இவ்வாறு அளவில்லாத காலம் எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்துக் கொண்டிருந்தான். கரியவனாகிய திருமால், நான்கு சிறந்த முகங்களைப் பெற்ற பிரமனின் சிறையை நீக்குவதற்குரிய வழியைச் சிந்தித்து, தேவர்களும் முனிவர்களும் தன் முன்னே வருமபடி நினைத்தான். தேவர்களும் முனிவர்களும் திருமால் இருக்கும் இடத்தை அடைந்தனா சிவந்த கண்களை உடைய திருமால், அவர்களுடன் கயிலை மலையை அடைந்து, வாயிலில் வீற்றிருக்கும் நந்தி முறைப்படி உள்ளே அனுப்பச் சென்று, தன்னையே தனக்கு உவமையாக உடைய சிவபெருமானுடைய அழகிய திருவடிகளை வணங்கினான். சிவபெருமான் கருணையோடு திருமாலையும் அவனுடன் வந்தவர்களையும் பார்த்து, “நீங்கள் எந்த நாளும் பெற்றிராத தளாச்சியோடு எம்மிடம் வந்தது எதற்கு?” என்று வினவினான். அதற்குத் திருமால் இவற்றைக் கூறினான். “சிவபெருமானே, உன்னுடைய திருமுகனாகிய முருகன், முன்பு ஒரு முறை இங்கு வந்த பிரமனை ‘வேதத்தின் முதலாக விளங்கும் பிரணவத்தின் சிறந்த பொருளைக் கூறுக’ என்று கேட்டான். அந்தப் பிரமன் அதை அறியாதவனாக இருக்க, அவனைச் சிறையில் அடைத்தான். அத்தோடு படைப்புத் தொழிலையும் தானே செய்கிறான்.

“ஐயனே, பிரமனும் முருகவேளைப் போல உனக்கு மகன் ஆவான். அப்பிரமன் தீவினைப்பயனால் அளவில்லாத காலம் கொடிய சிறையில் அகப்பட்டு மனம் வருந்தி வாட்டம் அடைந்து துன்பத்தை அனுபவித்தான். “தனது சிறப்பை இழந்த பிரமனது சிறையை நீக்கி அருளுக” என்று சிவபெருமானிடம் திருமால் வேண்டினான். சிவபெருமான், தன்னிடம் பேரன்பு கொண்ட சிலாத முனிவனின் சிறந்த புதல்வனான நந்தியைப் பார்த்து ‘நீ விரைவாக சென்று, முருகனிடம் நமது கருத்தைத் தெரிவித்து, பிரமனைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து இங்கே திரும்பி வருக’ என்று உரைத்தான் நந்திதேவன். ஆறுமுகக் கடவுள் அமாந்திருக்கின்ற கோயிலை அடைந்தான் அம்முருகனின் அழகிய தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை முறைபடி

வணங்கித் துதித்து 'எமமுடைய தலைவனான சிவபெருமான வாசனை மிகுந்த தாமரை மலரில் வாசம் செய்யும் பிரமனைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கும்படி கூறி என்னை இங்கே அனுப்பியுள்ளான் அதன்படி தாமதம் செய்யாமல் அவனை விடுதலை செய்க பிரணவத்தின் பொருள் அப்பிரமன் கூறும்படிக்கு எளிமையானதோ? அன்று" என்று நந்தி கூறி முடிக்கும் முன்பு குமரவேள் கோபம் கொண்டு, "அன்னப் பறவையை வாகனமாகக் கொண்ட பிரமனை அரிய சிறையிலிருந்து விடுவிக் க மாட்டோம் இங்கிருந்து செல்லாமல் மேலும் நின்றால் உன்னையும் சிறையிடுவேன், இதை எண்ணிப் பார்த்து விரைவாகச் செல்" என்று கூறினான்

நந்தி தேவன், குமரன் கூறியதைக் கேட்டுப் பயந்தான் அவனிடம் வேறு எதையும் சொல்லாமல், சிறந்த ஆறுதிருமுகங்களை உடைய அம் முருகனை வணங்கி உடனே, அங்கிருந்து கயிலை மலையுக்குச் சென்று, சிவபெருமான முன்னிலையில் அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி எழுந்து நின்று கந்தவேள் சொன்ன செய்தியை நந்திதேவன் தெரிவிக்க, அதைக் கேட்ட சிவபெருமான புன்னகை செய்தான்

சிங்காசனத்தின் மீது சிறப்பாக வீற்றிருந்த சிவபெருமான விரைவாக எழுந்து அழகு மிகுந்த தனது கோயிலை நீத்து, இளமை பொருந்திய காளை என்னும் ஒப்பற்ற மலையின் மேல் எழுந்தருளியவுடன், ஆயுதங்களை ஏந்தி கைகளை உடையவாகளும் பல நிறங்கள் அமைந்த உடைகளை உடுத்தவாகளும் தீயின வடிவத்தைப் போலச் செந்நிறம் அமைந்த முடியை உடையவாகளும், இடியைப் போல ஒலிக்கின்ற சொற்களை உடையவாகளாக விளங்கும் எண்ணற்ற - அரிய பூதாகள் சிவபெருமானுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நிறைந்து, பெருமானைப் போற்றினார்கள்

பாவதியைப்பாதி உடம்பாகக் கொண்ட சிவபெருமான, பெரிய காளை வாகனத்தைச் செலுத்திச் சென்று, தூய்மை மிகுந்த கயிலை மலையை நீங்கிப் போய், தன்னுடைய மகனான முருகன் வீற்றிருக்கும் பெரிய மலையான கந்தகிரிக்கு வந்து சேர்ந்தான் அந்நி நேரத்துச் செந்நிற வானம் போன்று விளங்குகின்ற சடைமுடியை உடைய சிவபெருமான கந்தவேள் முன்பு கருணையோடு சென்றான் அதைக் கண்ட கந்தவேள் 'என தந்தை வந்துள்ளான் என்று எழுந்து வந்து, எதிர்கொண்டு வரவேற்று அததந்தையின்

திருவடிகளை வணங்கினான். ஏழு உலகங்களையும் பெற்றெடுக்கும் உமா தேவியின் புதல்வனான முருகவேள், பெரிய இரத்தினங்கள் பதிகப் பெற்ற தனது சிங்காதனத்தின் மேலசிவபெருமானை அமரச் செய்தான். பின்பு “எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிராக விளங்கும் இறைவனே, நீ இங்கு வந்தது எந்தக் காரியத்துக்காக?” என்று வினவினான்

தந்தையாகிய சிவபெருமான் முருகனிடம், “ஐயனே, தேன பொருந்திய தாமரை மலர் மீது அமரும் பிரமனை நீ சிறையில் வைத்திருக்கிறாய் நாம் அந்தச் சிறைத் தண்டத்தை நீக்க நினைத்துத் தேவர்களுடன் வந்திருக்கிறோம் அதனால் பிரமனைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்” என்று கூறினான்.

“உறுதியைத் தருவதாகிய பிரணவ மந்திரத்தின் பொருளை அறியாத பிரமன், தினந்தோறும் உயிர்களைப் படைப்பான் என்று கூறுவது அறியாமை ஆகும். அப்பிரமன் வேதங்களில் வல்லவனாக இருப்பதும் அதனினும் தீது ஆகும். ஐயனே, வேதங்களின் முதலில் கூறத்தக்கதாக அமைந்துள்ள முதலெழுத்தான பிரணவ மந்திரத்தின் பொருளை அறியாத இவன் உயர்ந்த பூசையைச் செய்தமையால் படைப்புத் தொழிலைச் செய்யும் ஒப்பற்ற கமையை இவன் மீது கமத்தி விட்டார்கள். உயிர்கள் அனைத்தையும், உலகங்கள் யாவற்றையும் படைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற சிறந்த தொழிலை மேற்கொண்டமையாலே, மாசற்ற தாமரை மலரசானத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமன், எவ்வளவு சிறப்புப் பெற்றவர்களையும் ஒரு சிறிதும் மதிக்கவில்லை அந்த பிரமன் நாள்தோறும் உம்மை வழிபட்டு வந்தாலும் தனது ஆணவத்தைக் கைவிடாது இருக்கின்றான். ஆதலினால் அப்பிரமனது அரிய சிறையை அகற்றமாட்டேன்” என்று முருகவேள் கூறினான்.

“மகனே, நந்தி எனது ஆணையின்படி வந்து பிரமனைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய் என்று கூறியதை நீ கேட்கவில்லை. நாமும் இங்கு வந்து அப்படியே சொன்னோம். அதையும் கேட்க மறுத்து எதிர்த்துப் பேசியது ஏன்?” என்று அன்னப் பறவை உருவெடுத்து பிரமனாலும், பன்றி உருவெடுத்து திருமாலாலும் முன்பு தேடப்பட்டும் காணமுடியாத சிவபெருமான் கேட்டவுடன், ஆறுமுகக்கடவுள், தனக்குப்பகத்தில் நின்ற படைவீரர்களைப் பார்த்து, “ஒரு புறத்தில் உள்ள வலிய சிறையிலிருந்து சிவந்த நிறத்தை உடைய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமனை விடுதலை செய்து எம் முன்னிலையில் விரைவாகக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று கூறினான். குமரவேள் இவ்வாறு

கூறியதும், பூதர்களுக்குள்ளே சிலர் சென்று, அந்த மலையில் ஒரு சிறு குகையில் சிறைப்பட்டு ஒடுங்கியிருக்கும் பிரமனின் வலிய விலங்கை நீக்கினார். பின்பு அவர்கள் அப்பிரமனை அழைத்துக் கொண்டு வந்து, மலைகள் தோறும் திருவிளையாடல் செய்யும் முருகவேளின் முன்னே நிறுத்தினர்.

பூதர்கள் சிலர் இவ்வாறு பிரமனைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியதும், செவ்வேளான முருகவேள், தாமரை மலரில் தங்கும் பிரமனின் சிறந்த கையைப் பற்றி அழைத்துச் சென்று சிவபெருமான் முன்னே விட்டான். அப்போது அந்தப் பிரமன், பரமனான சிவனை உண்மையான அன்போடு வணங்கி வெட்கமடைந்து நின்றான் சிவபெருமான் அவனைப் பார்த்து “பிரமனே, பலநாட்களாக பெரிய சிறையில் அகப்பட்டு இளைத்தாய் போலும்” என்று கூறினான்.

தலைவனாகிய சிவபெருமான் இவ்வாறு கூறி நல்லருள் புரிந்தான் உடனே தாமரைப் பூவில் இருக்கும் பிரமன், “ஐயனே, உன்னுடைய புதல்வன் எனக்குக் கொடுத்த இந்தத்தண்டனை குற்றமானது அன்று. அது, நல்லறிவை தந்து, ‘நான்’ என்னும் ஆணவத்தை அழித்து, தீமை தருகின்ற பாவங்களை நீக்கி என்னைத் தூய்மைப்படுத்தியது” என்று கூறினான்.

அப்பொழுது ஆதிநாதனான சிவபெருமான், பிரமனை நோக்கி, “மூன்று உலகங்களிலும் உள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் பொருதமான அனுபவங்களை நன்றாக ஆராய்ந்து உணர்ந்து, முன் போலவே இன்று முதல் நீயே படைப்புத் தொழிலைச் செய்து கொண்டு இருப்பாயாக” என்றார். அருளே வடிவமாகக் கொண்ட சிவபெருமான் பிரமனுக்கு இதனைச் சொன்ன பின்பு முருகவேளின் முகத்தைப் பார்த்துச் சிறுநகை புரிந்தான். பின்பு கருணை கொண்டு “ஐயனே வா” என்று கூறித் தாமரை மலரைப் போன்ற தனது கையை நீட்டி முருகனைப் பற்றி, சிறந்த அழகிய தொடையின் மேல் சிறப்போடு வீற்றிருக்கச் செய்தான்

சிவபெருமான், முருகனது உச்சியை விரைவாக மோந்து, செந்தமாரை மலரைப் போன்ற தன் திருக்கையினால் அணைத்து, “பிரமனும் அறிய முடியாத ஓம் என்னும் பிரணவ மந்திரத்தின் சிறந்த பொருள் உனக்குத் தெரியுமா? தெரியும் என்றால் அப்பொருளை இப்போதே சொல்” என்று கேட்டான் “எல்லாவற்றையும் ஒருசேர அறிந்துள்ள முழுமுதற் கடவுளே! !கேட்பாயாக முன்பு ஒரு காலத்தில் பிறர் எவரும் அறியாத முறையில் உலகங்கள் அனைத்தையும் பெற்ற அன்னைக்கு நீ கூறிய இந்தப் பிரணவமந்திரத்தின்

பழைய பொருளை, உன்னைப் போலவே இரகசியமாகச் சொல்வதல்லாமல், இங்குள்ள அனைவரும் கேட்டுமாறு அது இன்னது, என்று சொல்லலாமா? சொல்லக்கூடாது." என்று முருகன் உரைத்ததும் சிவபெருமான் சிரித்து, அப்படியானால் மகனே, அப்பொருளை இரகசியமாக எனக்குக் கூறு என்று கூறித் தனது செவியைச் சாய்த்துக் கொடுத்தான். உடனே ஆறுமுகநாதன், பிரணவம் என்று வழங்கப்படுகின்ற ஓர் எழுத்து மந்திரத்தின் உண்மைப் பொருளைக் கூறினான். புதல்வன் உரைத்ததைக் கேட்டு ஞானத் தலைவனான சிவபெருமான் நல் அருள் புரிந்தான். சிவபெருமான், "முருகனுக்குப் பிரணவத்தின் பொருள் தெரியுமா?" என்னும் தனது சந்தேகத்தை நீக்கிக்கொண்டு மன மகிழ்ச்சியடைந்து தன்னுடைய இளைய புதல்வனான குமரவேளைத் தலைமைச் சிறப்போடு அந்தக் கந்தகிரியில் வீற்றிருக்குமாறு அருள் செய்ததன் பின்பு, திருமால் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் துதித்துப் பின்னேவர, பழையபடி காளை வாகனத்தில் ஏறி, பழைய பெரிய கயிலை மலைக்கு வந்தான்.

யாவருக்கும் முன்னே தோன்றியவனான சிவபெருமான், தன் முன்னே பொருந்தியிருந்த பிரமன், திருமால், தேவர்கள், முனிவர்கள், ஆகியோருக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, தனது பெரிய திருக்கோயிலுக்குள் சென்றான். குமரக் கடவுள், அழிதல் இல்லாத கந்த கிரியில், பொன்னால் செய்யப்பட்ட சிங்காதனத்தில் அமர்ந்து, பக்கங்களில் தன் சேனை வீரர்கள் நின்று துதிக்க மகிழ்ச்சியோடு, வீற்றிருந்தான்.

அவ்வாறு கந்தகிரியில் வீற்றிருக்கும் குமரக் கடவுள், குறுமுனியான அகத்தியன் வணங்கிக் கேட்டதனால், சிறந்த வேதங்களுக்கு முதலாக விளங்கி, எல்லாச் சிறந்த பொருள்களினும் உயர்ந்ததாகிய ஓம் என்னும் ஓர் எழுத்து மந்திரத்தின் உண்மைப் பொருளை அம்முனிவனுக்கு உபதேசித்தான்; மேலும் சிறப்புப் பொருந்திய சிவநூல்களான வேதங்கள்-சிவாகமங்கள் முதலியவற்றையும் கருணையோடு அவனுக்கு உபதேசித்தான்.

16. இருவர் தவம்

அந்தச் சமயத்தில் திருமால் பெற்ற புதல்வியர் இருவர், சொல்ல முடியாத பேரழகைப் பெற்றிருந்தார்கள். கந்தரி, அமுதவல்லி என்னும் பெயரை உடைய அவ்விருவரும் முருகவேளின் மலை போன்ற தோள்களைத் தழுவுவ வேண்டும்

என்னும் ஆசையினால் சரவணப் பொய்கையில் அரிய தவம் செய்தனர். ஆறு திருமுகங்களைப் பெற்ற முருகவேள், சுந்தரி-அமுதவல்லி என்னும் அவ்விரு கன்னியரும் எண்ணத்தில ஒன்றியவராய்த் தவம் செய்து கொண்டிருப்பதை மனத்தில் உணர்ந்தான்; அதனால் பெரிய சுந்தகிரியை விட்டு நீங்கி, தன் தாயாகிய பார்வதி தோன்றிய இமயமலைச் சாரலை அடைந்தான்.

ஒப்பற்ற சிறப்புப் பொருந்திய பெரிய இமயமலைச் சாரலில் உள்ள சரவணப் பொய்கை இருக்கும் இடத்திற்கு முருகன் செல்ல தவம் செய்து கொண்டிருந்த அவ்விருவரும் அவனைக் கண்டு எழுந்து நின்று வணங்கிப் போற்றினர் வேண்டியவருக்கு விரும்பிய வரங்களை வழங்குவதில் வள்ளலான முருகன், "உங்களுக்கே வேண்டிய வரங்கள் யாவை? கூறுங்கள்" என்ற கேட்டான். அக்கன்னியர் இருவரும் முருகனை வணங்கி, "நீ திருமணத்தின் மூலம் எம்மை அடைய வேண்டும் என்பதற்காக நாங்கள் இங்கே தவம் செய்தோம். அவ்வாறே அருள் செய்ய வேண்டும்" என்று வேண்டினர். ஆறுமுகங்களைப் பெற்ற மேன்மை மிகுந்த தலைவனான முருகன், அவர்கள் கூறிய சொற்களைக் கேட்டதும் அவர்களை நோக்கிப் பேசத் தொடங்கினான். "மூத்தவளாகிய இனிய அமுதவல்லியே! நீ மூன்று உலகத்தினராலும் துதிக்கப்படுகின்ற இந்திரனுக்கு மகளாகி வளர்ந்து வருவாயாக. சுந்தரி என்னும் பெயரைப் பெற்ற இளையவளே! நீ பழைய பூலோகத்தில் அருளுடைய சிறந்த சிவமுனிவனின் அழகிய மகளாகி வேடர்களிடம் வளாவாயாக. "நீங்கள் இருவரும் நன்றாக வளரும் காலத்தில யாம் வந்து, திருமண முறையில் உம்மை அடைவோம். மனத்தில் கவலை கொள்ளாமல் செல்லுங்கள்". என்று முருகன் உரைத்தவுடன் அவன் எதிரே நின்றிருந்த அக்கன்னியா இருவரும் கைகுவித்து வணங்கிச் சென்றனர்.

இவ்வாறு செல்லும் போது அமுதவல்லி என்பவள் இந்திரனுக்கு முன்னே ஒரு குழந்தையாகச் சென்று, "சொர்க்கலோகத்தின் அரசனே! நான் உன்னுடன் பிறந்த உபேந்திரனுடைய மகள். ஆதலால், தந்தையே! என்னை வளர்ப்பீராக," என்று கூறி அடைந்தாள். பொன்மலையான மேருமலையில் இருந்த இந்திரன், அம் மகளைப் பார்த்து, "என்னைப் பெற்ற அன்னையே! இங்கே வருவாயாக!" என்று கூறினான். பிறகு, தனக்கு உரிமையானதாகிய ஒப்பற்ற ஐராவதயானையைத் தனக்கு முன்னே வரும்படி அழைத்து, இவ்வாறு கூறலானான்.

“இந்தப் பெண் என்னுடைய மகள் ஆவாள். இங்கு இவளை மனத்தில் அன்பு கொண்டு வளர்ப்பாயாக இவளால் பிறகு உனக்கு அளவில்லாத பெருமை கிடைக்கும்” என்று இந்திரன் சொன்னான். அதைக் கேட்ட ஐராவத யானை ‘நல்லது’ என்று கூறி, அவளைத் தன் பிடரியின் மீது ஏற்றிக் கொண்டு சென்றது. கோவைப் பழம் போலச் சிவந்த இதழ்களை உடைய அம் மகளை மனோவதி நகரத்துக்கு எடுத்துச் சென்று, அந்த ஐராவத யானை வளர்த்து வந்தது. அந்தக் காரணத்தால் அவள் ‘தெய்வயானை’ என்னும் ஒரு பெயரைப் பெற்று, சிறிதும் துன்பமின்றி முருகனைத் துதித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வள்ளலாகிய முருகவேள், சிறந்த சிங்காதனத்திலிருந்து இறங்கி, வீரர்களாய்வினங்கும் இலட்சத்து ஒன்பதின்பா என்னும் பரிசனர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வர, மிகுதியான பூதர் கூட்டம்பக்கத்தே வர, அந்தக் கந்தகிரியை விட்டு, விரைவாகச் சென்று கயிலை மலையை அடைந்தான்; அங்கே திருக்கோயிலினுள் உள்ள சபாமண்டபத்தை நெருங்கினான்; தன் தந்தையையும் வணங்கித் துதித்தான்; பின்பு அவ்விருவருக்கும் நடுவே அவாதம் விருப்பப்படி வீற்றிருந்தான். பெருமை பொருந்திய குமரவேள் அவ்வாறு சிவபெருமானுக்கும் பார்வதிக்கும் நடுவே வீற்றிருக்கும் நேரத்தில், தேவர்களும் இந்திரனும் முற்காலத்திலிருந்து தம் மனத்தில் பொருந்திய குறையைக்கூறி, பிரமனையும் திருமாலையும் தம்முடன் வருமாறு அழைத்துக் கொண்டு கயிலை மலைக்கு வந்தனர். இவர்களைக் கண்ட நந்திதேவன் சிவபெருமானை முன் சென்று வணங்கி, “இந்திரன், திருமால், பிரமன் வானுலகத்தில் உள்ள மற்றைய தேவர்கள் ஆகிய அனைவரும் இக்கோயிலின் முதல் வாயிலை அடைந்துள்ளனர்” என்று கூறினான்.

கருணை உடையவனான எம் சிவபெருமான், “நீ குறிப்பிட்ட எல்லோரையும் எம் முன்னே வருமாடி அழைத்து வருக” என்று கூறினான். உடனே மாசற்ற அறிவினை உடைய நந்தி விரைவாக வாயிலுக்குத் திரும்பி வந்து, இந்திரன் முதலிய தேவர்களை ‘வருக’ என்று அழைத்தான். தேவர்கள் அனைவரும் காளை முகத்தை உடைய நந்தி கூறிய சொற்களைக் கேட்டு, கருணைக் கடலான சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை முறைப்படி வணங்கினார்கள். அதற்குள் துன்பம் மிகுந்த மனத்தை உடையவனான இந்திரன், இச் சொற்களைச் சொன்னான்.

“ அன்புடன் இந்த உலகங்களைப் பெற்றற்றெடுத்த உமாதேவியுடன் ஒன்றாக வீற்றிருந்து அருள் செய்கின்ற தலைவனே! கேட்பாயாக அரிய வலிமை மிகுந்த சூரபன்மன் முதலான அசுரர்களால் எண்ணற்றயுகங்கள் நாங்கள் துன்புற்றோம், எங்கள் வலிமையை இழந்து ஒடுங்கிப் போனோம் அளவிட முடியாத அழகை உடைய தேவ மகளிரும், என மகன் சயந்தனும், எண்ணற்ற தேவர்களும், கொடுந்தொழில் செய்யும் அசுரர்களின் அரசனான சூரபன்மன் இருக்கும்-கடலின் நடுவே அமைந்துள்ள வீரமகேந்திரபுரத்தில், சிறையிலே இருக்கின்றனா

‘ எந்தக் காலத்திலும் அழியாமல் நிலைபெற்ற சிறப்புடன் கூடிய எனது காவலமிகுந்த நகரம் இழிவினை உடைய அசுரர்களால் அழிந்தது அதை நான் இங்கே விரிவாகச் சொல்ல வேண்டுமோ? நான் சொல்லாமலே அதை நீ முழுவதும் அறிவாய் எம் தந்தையே! நான் முற்காலத்தில் மிகவும் முயன்று தவம் செய்தேன் அப்பொழுது நீ காட்சி அளித்து, ‘எம்மிடம் ஒரு புதல்வன் அவதரிப்பான் அவனைக் கொண்டு அசுரர்களை அழித்து உமக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களைத் தீர்ப்போம்’ என்று கூறினாய் நீ கூறியபடியே ஒரு குமரனும் அவதாரம் செய்துள்ளான் என்றாலும் இன்று வரை எங்கள் துன்பத்தைத் தீர்க்கவில்லை மூன்று உலகத்தாராலும் வணங்கப்படும் முழு முதற்கடவுளே! பாவியாராகிய எங்கள் துன்பம் வலிமை மிகுந்த தீவினைப் பயன் இன்னும் தீரவில்லையோ?

இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் தேவையான பயன்களைத் தருபவனாகிய சிவபெருமான, இச் சொற்களைக் கேட்டான் உடனே, அவர்களிடம் மிகுந்த கருணை கொண்டு, “நீங்கள் இனிமேல் மனம் வருந்துதலை நீக்குங்கள்” என்று கூறி, அங்கே வீற்றிருக்கும் முருகவேளின் முகத்தைப் பார்த்து “பூலோகத்தை வருத்தி, அங்குள்ள பல வகையான உயிர்களுக்கும் துன்பம் தந்து, தேவர்களது சொக்க லோகத்தை அழித்து, தீமைகளைச் செய்து, அளவில்லாத வலிமையைப் பெற்றுள்ளான், சூரபன்மன் அவனை அசுரா கூட்டத்தோடு அழித்து, வேத நெறியினை நிலைநிறுத்தி, இந்திரனது சிறந்த அரசாட்சியை அவனுக்கத் திருப்பித்தந்து, தேவர்களது துன்பத்தை நீக்கி, அதன் பின்பு இங்கே திரும்பி வருக” என்று கூறினான்

அன்புருவான குமரவேள சிவபெருமான கூறிய இச் சொற்களைக் கேட்டு, ‘அந்தச் செயலைச் செயவேன்’ என்று உடனப்பட்டவுடனே முப்புரங்களை எரித்த-நெற்றிக்கண்ணை உடைய சிவபெருமான, அதன் பின்பு விரைவாகப்

பதினோரு உருத்திரர்களையும் தன் மனத்தில் நினைத்தான். அவர்களிடம், “நீங்கள் முருகன் கைகளில் ஆயுதங்களாக இருங்கள் என்று கூறி அவ்வுருத்திரர்களை ஆயுதங்களாக்கி எம்பிரானான முருகப்பெருமானுடைய கைகளில் ஒப்படைத்தான்; பொன் போலத் திகழ்கின்ற சடைமுடியை உடைய சிவபெருமானின் திருப்பெயரையும், ஒப்பில்லாத சாகுப்பியத்தையும் முற்காலத்தில் தன்றாகப் பெற்றுள்ள உருத்திரர் கூட்டத்தவர் பதினொருவரும், சொல்ல முடியாத வல்லமை பெற்ற தோமரம்-கொடி, வடிவம் பெற்ற ஆயுதம், வாள் - மிகுந்த வலிமை பொருந்திய வச்சிராயுதம்-அம்பு-அங்குசம்-மணிவடிவம் பெற்ற ஆயுதம்-தாமரை மலர் வடிவம் பெற்ற ஆயுதம் - தண்டு - வெற்றியைத் தரும் வில் - மழு என்னும் ஆயுதங்களாக மாறி, வலிமை மிகுந்த ஆறுமுகனின் திருக்கரங்களில் திகழ்ந்தனர்.

அதன்பின், செலுத்தினால் முழுமையான அண்ட கோளத்தில் உள்ள பெரிய பஞ்ச பூதங்களையும் அழிக்க வல்லதும், உலகில் பொருந்தியுள்ள பலவகை உயிர்களையும் ஒரு சேர அழிக்க வல்லதும், யார்மீது செலுத்தினாலும் அவர்களுடைய சிறந்த வலிமையினையும் வரங்களினையும் அழித்து நிலை பெற்ற உயிரைக் கொல்வதும், எல்லா ஆயுதங்களும் தலைமை வகிக்கும் சிறப்புள்ளதுமான - ஒளிபொருந்திய - ஒப்பற்ற ஒரு வேலாயுதத்தை உண்டாக்கி, அதனைப் புதல்வன் முருகனின் திருக்கையில் சிவபெருமான் கொடுத்தான்.

அதற்குப் பிறகு, எம்முடைய சிவபெருமான், தனக்குப் பக்கத்தில் பொருந்தி நின்று, சொன்ன வேலைகளைச் செய்துவரும் இலட்சத்து ஒன்பது என்னும் எண்ணிக்கையுள்ள புதல்வர்களைப் பார்த்து, “எல்லோருக்கும் தலைவனான இந்தக் குமரவேளுடன் சென்று அகரர்களை அழிப்பீராக” என்று கூறி, நெருங்கிய பலவகை ஆயுதங்களை அவர்களுக்கு வழங்கினான். பின்பு, அவர்களைத் துணைப் படையாக முருகனுக்கு வழங்கினான்.

சிவபெருமான் அதன் பின்பு, அண்டாபரன்-நந்தி-உக்கிரன்-சண்டன்-அக்கினிநேத்திரன்-சிங்கன் முதலான சிறந்த பூதத் தலைவர்கள் நூற்று எண்மரைப் பார்த்து, “நீங்கள் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதர்களுடன் கந்தவேளின் படைகளாகச் செல்லுங்கள்” என்று கூறினான். அவர்களைக் கந்தவேளுக்குப் பெரிய படைகளின் தலைவர்களாக வழங்கினான்.

சிறந்த பஞ்ச பூதங்களின் வலிமையையும் அப்பூதங்களில் உள்ள பொருள்களின் வலிமையையும், செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்களது வலிமையையும் பெற்றதும் ஓர் இலட்சம் கொடிய குதிரைகள் பூட்டப் பெற்றதும், மனோ வேகத்தைப் போல விரைவாக முற்பட்டுச் செல்வதுமான ஒரு சிறந்த-ஒப்பற்ற தேரை மூலமுதல்வனான சிவபெருமான் தன் மனத்தால் படைத்தான்; முருகன் ஏறிச் செல்வதற்காக அத்தேரை அவனுக்கு அளித்தான்.

சிவபெருமான் இவ்வாறு ஆயுதங்கள், தேர் முதலிய அனைத்தையும் விரைவாக முருகனுக்கு வழங்கி, “ நீ புறப்படுக ” என்று கூறி விடை கொடுத்தான். குமரவேள் மை தீட்டிய விழிகளைப் பெற்ற உமாதேவியோடு சிவபெருமானையும் கைகுவித்துத் தொழுது, மூன்று முறை வலம் வந்து வணங்கி, செம்மையாக எழுந்து துதித்து நின்றான். சிவபெருமான், தன திருவுள்ளத்தில் தோன்றிய மகிழ்ச்சியினால் முருகனை அனைத்துக் கையினால் எடுத்துத்தன் மடியில் வைத்து, உச்சிமோந்தான்; பின்பு அவனை உமாதேவியின் திருக்கரங்களில் சேர்த்தான்.

சிவபெருமான் கொடுக்க, ஆறுவகை சமயங்களின் தலைவியாகிய உமாதேவி வாங்கித் தன் மடியில் அமர்த்திக் கொண்டாள்; கருணையோடு அக் குமரவேளை அனைத்துக் கொண்டு, அவனது உச்சியை மோந்தாள். “ உன்னிடம் பொருந்தியுள்ள இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்களும் சேனையாகச் சூழ்ந்து வர நீ சென்று, மற்றவரால் வெல்ல முடியாத வல்லமை பெற்ற அகரர் கூட்டத்தை அழித்து, இந்தத் தேவர்களது குறையை நீக்கித் திரும்பி வருக ” என்று உமாதேவி அருளோடு கூறினாள்.

அன்னையாகிய உமாதேவி இவ்வாறு அருள் புரிந்தவுடன், ஆறுமுகப் பெருமான் வணங்கி எழுந்தான்; அப்பெற்றோரிடம் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது, படைத்தலைவரான, உண்மை பொருந்திய இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்களும், சிறந்த பெரிய பூதத்தலைவர்களும், சிவபெருமான்-உமாதேவி ஆகிய இருவருடைய சிவந்த தாமரை மலர் போன்ற திருவுட்களை மூன்று முறை வணங்கி, ஒரு சேர விடைபெற்றுக்கொண்டு முருகனுடன் சென்றனர்.

அந்த இடத்தில் நின்று கொண்டிருந்த பிரமனும் திருமாலும் இந்திரனும், “ எம் தந்தையே! நீ எம்மைக் காத்தருளினாய் இப்போது எம் மனத்தில் எந்தக்

4. சரவணபவர்

ஷட்புஜம் ச ஏகவதனம் பாலதூர்ய சமப்ரபம்
 சர்வாபரண சமயுக்தம் ஸிம்ஹநதம் ததம் பஜே
 த்ரிநேத்ரம் பஸிதோத்தூரலம் புஷ்பபாண இக்ஷீ கார்முகம்
 கட்கம் கேடம் ச வஜ்ரம் ச குக்கடத்வஜ தாரிணம்
 சரஜன்ம சமாக்யாதம் (ரக்தவர்ணம்)

ஒரு திருமுகம், ஆறு திருக்காங்களில், முறையே கரும்புவில்,
 மலர் அம்பு, சதஸ், கேடயம், வஜ்ரம், கோழிக்கொடி, உதய
 ரவியின் ஒளி, ஸர்வ ஆபரண மணிதல், சிங்க வாவறனம்,
 மூன்று கண்கள், விபூதிப் பூச்சு, நாணலில் உதித்தவர்,
 ரக்தவர்ணம்.

சரவண பவர்

குறையும் இல்லை இன்றே நாங்கள் உய்திபெற்றோம் " என்று கூறி, பொன் போலப் பொலிகின்ற திருமேனியை உடைய உமாதேவி-சிவபெருமான் ஆகியோருடைய அழகு பொருந்திய திருவடிகளை வணங்கி எழுந்தனர் " உங்களுக்கு நல்லது செய்யச் செல்லும் குமரவேளூடன் நீங்களும் செல்லுங்கள் " என்று சிவபெருமான் அவர்களுக்கு அனுமதி அளித்தான்.

17. படை எழுச்சி

திருமால், நெற்றி விழியை உடைய சிவபெருமானிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, பிரமன் இந்திரன் மற்றைய தேவர்கள் ஆகியோரோடு சேர்ந்து, பெருமையிருந்த முருகவேளூடன் விரைவாகச் சென்றான். தனக்கு அருகே வரும் வாயுதேவனைப் பார்த்து, "வாயுதேவனே! ஆறுமுகப் பெருமான் ஆகிய எம் இறைவனது ஒப்பற்ற தேரிலே வீற்றிருந்து, குதிரைகள் வேகமாகச் செல்லத் தேவையானவற்றைச் செய்து, முட்கோல்-சம்மட்டி ஆகியவற்றைக் கையிலே கொண்டு, சாரதியாக அமைந்து, அத்தேரை நடத்துவாயாக " என்று ஆணையிட்டான்.

காத்தல் தொழிலைச் செய்யும் திருமால் இச்சொற்களைச் சொல்ல, வாயுதேவன் அவ்வாறே செய்யச் சம்மதித்தான்; அவன், நாற்பத்தொன்பது வாயுக்கள் தன் பக்கத்தே வர, வானவழியே செல்லும் பொன்மயமான தேரின் மேலே விரைவாகத் தாவி அமர்ந்து, அத்தேரை மகிழ்ச்சியுடன் செலுத்தி, ஆறுமுகப் பெருமானுக்கு முன்னே போகுமாறு செய்தான்; பின்பு, கைகளைக் கூப்பி, " முருகவேளே! நீ இத்தேரின் மேல் அமர்ந்து வருக " என்று வேண்டினான்.

ஆறுமுகங்களை உடைய முருகன் சூரியன், வானளாவ எழுந்த கடல்கள் சூழ வந்ததைப் போல, பூதர்களின் படைகள் தன்னைச் சூழ்ந்து பரவி நிற்க, முருகவேள் கயிலை மலையை விட்டு இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதர்கள் உடன்வர, சுத்தவேள் மண்ணுலகத்திற்கு வந்தான் அதனால், வஞ்சகம் கொண்ட பெரிய அசுர சேனைகள் எங்கும் பரவிச் சூழ்ந்ததைப் போலப் புழுதி எழுந்து பூமியை வளைத்துக் கொண்டன.

18. தாராகன் வதை

செந்நிறம் பொருந்திய குமாரக கடவுள், தீதற்ற அப்பெரிய வழியில் படையுடன் விரைந்து செல்லும் போது, தன்னிடம் வந்தோரை வருத்திக் கொண்டு, தாரகாகரனுக்கு இருபபிடமாக இருக்கும் கிரவுஞ்ச மலை நெருங்கிற்று, வானளாவி உயர்ந்த கிரவுஞ்ச மலையைத் தேவர்கள் கண்டு உள்ளநடுங்கினா இந்திரன் மனம்கலங்கினான் அப்பொழுது நாரதமுனிவர் குமாரக கடவுளின் தாமரை மலர் போலும் திருவடிகளை வணங்கி “முன்னொரு காலத்தில் கிரவுஞ்சன் என்னும் அசுரன் தூய நான்கு வேதங்களையும் உணர்ந்த அந்தணர்களும், முனிவர்களும் இந்த வழியில் வரும் போது, மேலும் வழிகளைக் காண்பித்து, அவர்கள் அவ்வழிகளில் வருந்தோறும் மாயம் புரிந்து அழிவு செய்து, சில காலத்திற்குப் பின் அகத்திய முனிவரின் சாபத்தினால் இந்த மலையுருவாயினன், கிரவுஞ்சம் என்னும் பெயர் பெற்ற பெரிய மலை இதுவே ஆகும் ஒப்பற்ற இம் மலையின் ஒரு பக்கத்தில் உள்ள நீண்ட மாயாபுரியில் சூரபன்மன் என்னும் அசுரனுக்கு இளைய சகோதரனும் போரில் திருமாலின் சக்கரப் படையைத் தனக்கு ஆபரணமாகத் தரித்தவனுமாகிய தாரகன் என்னும் கொடிய அசுரன் தங்கியிருக்கிறான். இந்தத் தாரகாகரனை அழிப்பீராயின், இவனுடைய தமையனான சூரபன்மனை வெற்றி பெறுதல் எளிதாம் என நாரத முனிவர் கூறினார். ஒளி விளங்கும் குளிர்ந்த வேலாயுதத்தை ஏந்திய முருகப்பெருமான் அது கேட்டு “அந்த அசுரனை இங்கு அழிப்போம்” என்று கூறி அருளினார்.

யாரினும் மேம்பட்ட குமரவேள் இவ்வாறு கூறியதும், நிறைந்த தேவரும் அவர்தம் அரசனான இந்திரனும் மனத்திற் கொண்ட கவலையை விட்டனர். “தாரகாகரன் இன்று இறந்தான்” என்று கூறி மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு தேவர்கள் பெருமகிழ்ச்சியடைய, பன்னிரு திருக்கரங்களையுடைய முருகப்பெருமான், தம் அருகில் உள்ள மெய் அருள் பெற்ற வீரவாகுவைப் பார்த்து, “எதிரேயுள்ள அந்த மலை கிரவுஞ்சம் என்னும் பெயருடையது அந்த மலையின் ஒரு பக்கத்தில், மாயாபுரியில் நெருங்கிய தன் அசுரர்படையுடன் சோர்வில்லாத தாரகாகரன் இருக்கிறான் ஒப்பற்றவனே! பொருந்திய உன் தம்பியராகிய இலட்சத்தெட்டு வீரருடனும், ஆயிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்கு அமைந்த வலிய கொடிய பூதர்களுடனும், புறமுதுகிடாத பூதத்தலைவர்களும், நீ சென்று அந்தத் தாரகாகரனது நகரத்தை (மஹாகையிடுவாயாக! தடுத்தது எதிர்த்துப் போர் புரியும் அசுரர்

படையை அழித்து, தாரகாகரணாகிய கொடியவன் வரின் நெருங்கி அவனுடனும் போர் செய்வாயாக! அவனை அழித்தல் அரிதாயின் யாம் வருவோம்; நீ முன்னே செல!" என்றார்.

அழகு மிக்க குமரவேள் இவ்வாறு கூறியருள், வலிமை மிகுந்த சிறப்புடைய வீரவாகு தேவர் "நல்லது" என்று கூறி, தலைமேல் கூப்பிய கையையுடையவராய், திருமுருகன் முன்னிலையில் பூமியில் விழுந்து வணங்கிப் போருக்குச் செல்ல உடன்பட்டார். முதல்வராகிய முருகப் பெருமான், மேன்மைபொருந்திய தம்பியராகிய இலட்சத்தெட்டு வீரர்களையும் நோக்கி, "அகரருடன் போர் செய்ய வீரவாகுவுடன் செல்லுங்கள்!" என்று கட்டளையிட்டார். அவர்கள், குமரவேளைத் தொழுது, மும்முறை வலம் வந்து, சிறந்ததாகிய அனுமதியைப் பெற்று, பூதப்படை குற்றமில்லாத ஆயிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்கில் கூடி உடன் வரச்சென்றனர்.

வீரவாகுதேவர், பரந்த பூதப்படைகளுக்கும் அப்படைத் தலைவர்களுக்கும், பெருமைமிக்க இலட்சத்தெட்டு என்னும் தொகையுள்ள வீரர் அனைவர்க்கும் ஒரு தலைவர் என்னும் பெருந்தகுதி பெற்று அவர்கட்கு நடுவே போனார்.

பூதப்படை உடன் வர, வீரவாகுதேவர், செங்கோன்மையை விலக்கிய யானை முகத்தையுடைய தாரகாகரனால் அங்கு நிறுவப்பட்ட மாயாபுரியை நோக்கி சினம் மிக்க பூதப்படை, கிளைகள் பொருந்திய பல மரங்களையும், பல கருவிகளையும், பல மலைகளையும், பரந்த கைகளில் தாங்கி உவர்க் கடலில் கங்கை நதிகள் வந்து கலந்தாற்போல ஆரவாரத்துடன் எதிர்த்துச் சென்றது. உயிர் பிரிந்த உடல்கள் எங்கும் விழுந்தன. இரத்தத்தாரைகள் மேலும் மேலும் தோன்றி வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்து அழுந்திக் கிடந்த உயிரற்ற உடல்களை இழுத்தன. பறவைகள் ஒலி எழுப்பின; பேய்கள் செந்நிறமான ஊனைத் தின்று நின்று குரவைக் கூத்தாடின.

தாரகாகரன் இத்தகைய தன்மையைக்கண்டான். கடும் சினம் கொண்டு ஒரு தண்டாயுதத்தைக் கையில் ஏந்திப் பூதப் படையைத் தாக்கித் தரையில் வீழ்த்தி அண்ட கோளங்களும் நடுங்குமாறு ஆரவாரம் செய்து கால்களால் உழக்கிச் சென்றான்.

முன்னொரு காலத்தில் திருமால் செலுத்திய சக்கராயுதத்தைப் பதக்கமாக அணிந்த கொடியவன் தாரகாகரன், அவன் தமது படைகளை

அழித்தான் என்னும் தன்மையையும், அவனுடன் போர் செய்வதற்கேற்ற பேராற்றல் தம்மிடம் இல்லாத தன்மையையும் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்த பூதப்படைத் தலைவர்கள், நெஞ்சம் அழிந்து எதிர் நின்று போரிடாது தோற்றோடினர் வலிமை மிக்க பூதகணத் தலைவர்கள் அவ்வாறு தோற்றோடும்போது, போற்றத்தக்க இலட்சம் வீரரும் சினம் தூண்ட, மார்ச்சனை மண் பூசப்பெற்ற முரசம் ஒலிக்க, ஊதுகொம்புகள் போரொலியை எழுப்ப, வில்லின் ஒரு முனையைக் கால் விரலால் ஊன்றி மற்றொரு முனையைக் கையால் பிடித்து இழுத்து வளைத்து ஒளி மிக்க அம்பு மழையைப் பொழிந்து தாரகாசுரனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். இப்படி இலட்சம் வீரர்கள் சூழ்ந்து நின்று செலுத்திய அம்புகள், யானை முகத்தையுடைய தாரகாசுரனது உடலைப் பிளக்கவில்லை ; அவனுக்கு ஒரு துன்பத்தை செய்யவில்லை. இதைக் கண்ணுற்ற வீரவாகு தேவர், தாரகனாகிய அக்கொடியோன் முன் நெருங்கினார்; நறுமணமும் தேனும் உடைய மலர் மாலை சூடிய தமது வலிய வில்லை வளைத்து, தீப்பொறியைக் கனன்று கொண்டேயிருக்கும் வெம்மை மிக்க அம்புகளைச் சொரிந்தார். அவை, அத் தாரகாசுரனது உடலில் அழுத்தி நிற்க, அசுரார்க்குத் தலைவனாகிய அவன் ஒரு வில்லை வளைத்தான். தாரகாசுரன் இவ்வாறு வில்லை வளைத்து, வீரவாகு தேவருடைய உடலில் படுமாறு அம்பு மழையைச் சொரிந்தான். அப்பொழுது, உயர்ந்தவராகிய வீரவாகு தேவர், பதினான்கு அம்புகளைச் செலுத்தி இழிந்தோனாகிய தாரகனது வில்லைத் துண்டித்தார். அது கண்ட தாரகாசுரன் அவரை நோக்கி, 'நீ என்னை எதிர்த்தாய்; ஆதலில் இறந்து ஒழிந்தாய்; இதில் ஐயம் இல்லை' என்று கூறி, ஒரு குலப்படையை வலிமையுடன் தாக்குமாறு வீரவாகு தேவர் மீது செலுத்தினான். போரில் சிறந்த முப்பிரிவு பொருந்திய குலப்படை வீரவாகு தேவரின் அழகிய மார்பில் அழுந்திய போது, அவர் வருந்தி மிக்க மயக்கத்துடன் நின்றார். அதன்பின், அவர் தம்பியர் எழுவரும் அது கண்டு, பேரிடி என முழங்கி வரும் தாரகாசுரனை எதிர்த்துப் போர் செய்தனர். வீரவாகு தேவர், குற்றம் உள்ள கொடியோனாகிய தாரகன் விடுத்த அம்புகளைக் கண்டு, அவ்வவற்றிற்கு ஏற்பக்களைகளைச் செலுத்தி அவற்றையெல்லாம் அழித்தார். அது கண்ட தாரகாசுரன், 'இவன் விற்போரில் சிறந்த வீரன்; ஆதலால் இவ்வீரனை இனித் தெய்வப் படைக்கலத்தால் அழிப்பேன்!' என நினைத்தான். அவ்வாறு நினைத்த தாரகன் வெம்மை மிக்க அக்கினிப் படைக்கலத்தைச் செலுத்தினான்; சினம் கொண்ட வீரவாகு தேவர் உடனே தாமும் சிவந்த அக்கினிப் படைக்கலத்தை ஏவி, அவன் செலுத்திய படையை அழித்தார். பின், அசுரர் தலைவன் அவர் மீது வருணப் படைக்கலத்தைச் செலுத்தினான். பண்பால்

உயர்த்தவராகிய வீரவாகுதேவர் உடனே, ஊழிக் காலத்தில் அனைத்தையும் அழிக்கும் கடல் அரசனாகிய வருணனது படைக்கலத்தை ஏவி அதனைத் துண்டாக்கினார்.

ஆற்றல் மிக்க வீரவாகுதேவர், தாரகாசுரன் என்னும் பேர் பெற்ற அசுரர் தலைவனது மாயப் போரையும், அதனால் அனைவரும் அச்சமுறும் தன்மையையும் சினத்தீப் பொறி சிதறப் பார்த்தார். பின், ஒளி விளங்கும் வீரபத்திரப் படைக்கலத்தை அவன் மீது செலுத்தக் கையில் ஏந்தினார். அந்த ஆற்றல் மிக்க படையை, தாரகன் செயலால் அங்குத் தோன்றி நின்ற மாயையானது கண்டு அச்சமுற்று வருந்தி, ஒளி வீசும் சூரியன் முன் இருள் அழிவது போல அப்பொழுது அழிந்தது. தனது தந்திரத்தால் தோன்றிய மாயை அழிந்ததும், தனியனாய் முன் நின்ற தாரகாசுரன், தன்னைவிட வலிமையுள்ள வீரவாகு தேவரை மேலும் மாயையில் சிக்க வைப்பதற்கு ஓர் உபாயத்தை மேற்கொண்டு விரைவாகத் தேரை விட்டிறங்கித் தோற்று ஓடினான். தாரகாசுரன் இவ்வாறு தோற்று ஓட, தனக்கு யாரும் ஒப்பில்லாத வீரவாகுதேவர், போரில் தோற்றுப் புறமுதுகிட்டு ஓடும் இவன் மேல் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த வெம்படையைச் செலுத்துவது வீரமன்று எனக் கருதி, அவ் வீரபத்திரப்படைக் கலத்தைச் சிறந்த தமது அம்புக்கூட்டில் செருகிக் கொண்டார்.

அந்த வீரவாகுதேவர், சிறந்த யானை முகத்தையுடைய விநாயகப் பெருமானின் தம்பியாகிய முருகப் பெருமானைத் தியானித்து, ஆழமான கடலைப் போல் ஆர்ப்பரித்துத் தாரகனைப் பழித்து நெருங்கும்போது, அக்கொடியவன், ஆழ்ந்து சிந்தித்துச் செய்யப்படும் மாயைகளுக்கு இருப்பிடமான பழைய கிரவுஞ்ச மலையில் உள்ள ஒரு குகையினுள் சென்று மறைந்தான். பொன்னைப் போல் விளங்கும் வீரம் மிக்க தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர், தாரகாசுரன் புருந்த குகையில் விரைவில் புருந்தார். அந்த மலையின் உள்ளிடம் முழுவதும் ஆயிரம் கதிர்களையுடைய சூரியனின் ஒளி பரவாத இருள் உலகம் போல் இருந்தது.

மிக்க பேரிருள் எங்கும் பரவ, சிங்கம் போன்ற வலிமை அமைந்த தோள்களையுடைய அவ் வீரவாகுதேவர், முன்னர்த் தோன்றிய வழியில் காலால் தடவிக் கொண்டு சிறிது தூரம் சென்றார். தாரகனையும் காணாது, அம் மலையின் மாயையால் திரும்பி வருதற்குரிய வழியையும் காணாது சினம் கொண்டார். சினம் மிகுந்த வீரவாகுதேவர், இந்த மலைமாயம் உடையது என நினைத்தார் அப்பொழுது அசுரனாகிய அந்த கிரவுஞ்ச மலை அதைக் கண்டு

மயக்கத்தைத் தரும் தூக்கத்தைத் தோற்றுவித்து அவருடைய அறிவை மயக்கியது

இயற்றமிழையும் இசைத் தமிழையும் வளர்த்த அகத்திய முனிவா இட்ட சாபம் பொருந்துதலால் அந்தக் கிரவுஞ்ச மலை பெருமையுடைய வீரவாகுதேவருக்கு மிகவும் மயக்கத்தைத் தரும் பெரிய மாயத்தைச் செய்தது அவர் தமது பழைய அறிவு எல்லாம் இழந்து மயங்கி மாயா நித்திரையில் ஆழ்ந்தார் மூத்தவரான வீரவாகு தேவர், அந்தக் கிரவுஞ்ச மலையில் மோக நித்திரையில் ஆழத்திருக்க, அவர் பின் பிறந்த தம்பியா எண்மரும் சிறப்பு வாய்ந்த அவர்களது இனத்தைச் சார்ந்த இலட்சம் வீரரும், பூத வீரா பலரும் மன வருத்தம் அடைந்து சிறகற்ற பறவைகளைப் போல வாடினர்

“வீரவாகு தேவர் தோற்று ஓடிய தாரகனைத் தொடர்ந்து சென்றார் இன்னும் திரும்பிவரவில்லை, ஒரு வேளை அந்தத் தாரகாக்கரனுடன் கிரவுஞ்ச மலையில் போர் புரிகின்றாரோ? நாமும் அங்குச் சென்று காண்போம்” என்று இவ்வாறு அனைவரும் நினைத்தனர் நினைத்து, வீரவாகு தேவரின தம்பியா எண்மரும், இலட்சம் வீரரும் பூதகணத்தலைவர்களும் சிறந்த பெரிய படைக்கலங்களைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு, அங்கிருந்து நீங்கி, விரைவாக விண்ணளாவி உயர்த்து நிற்கும் கிரவுஞ்ச மலையை அடைந்தனர் அந்தக் கிரவுஞ்ச மலையில், வீரவாகு என்னும் பெயர் அமைந்த வீரா முன சென்ற குகையில் அவர்கள் அனைவரும் சென்றனர் அந்நிலையில் தீய பழைய அம்மலை, மூத்தவரான வீரவாகு தேவருக்கு இழைத்த தன்மை போலவே எண்ணற்ற மாயங்களைச் செய்ய, அவர்களும் மயக்கம் அடைந்தனர் வெற்றி பொருந்திய வீரவாகு என்னும் பெயர் பெற்ற தலைவரும், மற்றுமுள்ள வீரா அனைவரும் மயங்கிக்கிடக்க, தாரகாக்கரன் அவர்களை உற்று நோக்கி, “இவர்கள் எல்லாரும் எமது மாயத்தால் ஒருங்கே இறந்தனர்” என்று நினைத்துப் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டு பெரிய அந்த மலையின்மீது தோன்றினான்

கிரவுஞ்ச மலையீது தோன்றிய தாரகாக்கரன், சிறப்பான வேறொரு தேரில் ஏறி அக்கரகள் பலரும் வந்து தன்னைச் சூழ்ந்து ஆரவாரம் செய்துவர, செம்பொன் மயமான ஒரு விலலைக் கையில் ஏந்திப் போர்க்களத்தை அடைந்தான் அப்போது, நாரதமுனிவா இந்தக் கொடுமைகளைப் பார்த்து வருந்தி உடல் நடுங்கி வியாவை சிந்த விரைவாக தேவர்களுடன் போய், தேவசேனாதிபதியாகிய முருகப்பெருமான இருக்கும் இடம்தேடி ஓடி ஆயிரம் வெள்ளம் என்னும் தொகையாகிய பூதப்படையுடன் நின்ற

கருணாமூர்த்தியான ஆறு திருமுகங்களையுடைய முருகப்பெருமானைக் கண்களிக்கக் கண்டு, தேவர்களுடன் வணங்கி வீரவாகு தேவரும் மற்றும் எண்ணற்ற வீரர்களும், தாரகாசுரன் மாயையினால் கிரவுஞ்சமலையில் மயங்கிக்கிடப்பதை முருகவேளின் மனம் கொளக் கூறினார். நாரதர் கூறியதைக்கேட்ட முருகவேள் 'தேவர்கள் மகிழ்த்தம் திருவாய் மலர்ந்து, யாம் இப்பொழுது போர்க்களம் சென்று, தாரகனை வேலால் கொன்று, அசுரர்கள் தங்குவதற்கு ஏற்ற ஒரு கோட்டை யாகத் திகழும் கிரவுஞ்ச மலையையும் அழித்து, வீரவாகு முதலான வீரர்களை ஒரு நொடிப் பொழுதினில் மீட்போம்!' என்று கூறினார். கந்தன் என்னும் திருப்பெயர் பெற்ற முருகப் பெருமான் அப்பொழுது, சாரதியாக அமைந்த வாயுதேவனை மகிழ்ச்சியுடன் நோக்கி, "மனத்தைவிட விரைந்து செல்லுமாறு நமது தேரை விரைவாக செலுத்துக!" எனக் கூறியருளினார். போரில் புறமுதுகிட்டு ஓடி முற்பட்ட பூதவீரர் அனைவரும், நெருங்கிக் கைதொழுது ஆற்றலொடு உடன் வர, திருமாலின் மருகராகிய முருகப்பெருமான், தாரகாசுரன் விளங்கித் தோன்றும் போர்க்களத்தை அடைந்தார். உலகம் புகழுமாறு வரும் பூதர்களும், அகந்தை கொண்ட அசுரர் கூட்டத்தினரும் அளவற்ற வல்லமையோடு எதிர்த்து, மாறுபாடு கொண்டு, சினந்து, பெரிய போரைச் செய்யத் தொடங்கினர்.

அத்தகைய தன்மையுடன் இரு திறப்படைகளும் போர் புரிய, சூழ்ச்சியில் வல்ல அசுரர்கள் வெற்றி மாலை சூடிய பூதர்களால் கொடிய வலிமை கெட்டு வருத்தத்துடன் பயந்து ஓடினர். தனது படைகளின் தோல்வியைக் கண்ணுற்ற தாரகாசுரன், அஞ்சத்தக்க, வளையூழ் இயல்பினையுடைய வில்லை வளைத்து, ஒளி மிக்க கொடிய பல அம்புகளைச் செலுத்தி, வலிய பூதப்படைகள் வருந்துமாறு உலவினான். இவ்வாறு போர்க்களத்தில் உலாவித் திரிந்து, எதிர்த்த பூதத்தலைவர்கள் மீதெல்லாம் பல அம்புகளைச் செலுத்திப் புறமுதுகிடுமாறு செய்து, சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தே விளங்கும் இமவான் பெற்ற மகளாகிய உமாதேவியின் திருக்குமாரரான முருகப்பெருமானுக்கு எதிரே சென்ற தாரகாசுரன், சினம் என்னும் தீதன்நெஞ்சில் பற்ற, தூது வர்களை நோக்கி, "சிவபெருமானின் சிறந்த மகன் இவனா?" என்று கேட்டான். இது கேட்டவுடன் தூதுவர்கள் அவனை நோக்கி, "மன்ன! சிவபெருமானின் குமாரன் இவனே!" என்று கூறினர். உடனே தாரகாசுரன் முழு முதற்குட வுள்ள சிவ பிரானின் குமாரரான முருகப்பெருமானின் முன்னே வந்தான்.

முழு மதி போன்ற ஆறு முகங்களையும், பன்னிரு கண்களிலிருந்து பொழியும் அருளையும், வேலாயுதத்தையும் மற்றும் உள்ள படைக்கலங்களின்

சிறப்பையும், அழகிய பன்னிரு கைகளையும், அழகான மணிகள் அழுத்தப் பெற்ற தண்டை என்னும் அணிகலன் ஒலிக்கும் சிறத்த தாமரை மலர் போலும் அடிகளையும் காணும் பேறு பெற்ற தாரகன் யாவர்க்கும் மேலானவரான சிவபெருமான் தனக்கு அளித்த ஒப்பற்ற வரங்களையும், வீரத்தையும், வலிமையையும், முன்னரே தான் பெற்ற புகழையும் முழுவதுமாக நினைத்தான். நினைத்துக் கடும் சினம் கொண்டு கந்தவேளை நோக்கி இவற்றைக் கூறலுற்றான்

“திருமாலுக்கும், நான்முருகனுக்கும், ஐராவதம் என்னும் யானையை ஊர்தியாகக் கொண்ட இத்திரனுக்குமேயன்றி, பிறை சூடிய சிவபெருமானுக்கும் நிலவுலகில் உள்ள எங்களுக்கும் போர் செய்ய ஒரு காரணமும் இல்லையே! அப்படியிருக்க, மைத்தனே! நீ இங்கு வந்ததன் காரணம் என்ன?” என்று வினவினான். (திருமாலையும் பிரமனையும் முன்னர் வென்றோமாதலின் அவர்கள் போர் செய்ய வரக் காரணம் உண்டு. ஆனால் சிவபெருமான் எம்மை எதிர்க்க உம்மை ஏவக் காரணம் இல்லை என்பது கருத்து). “அறவழிகளை வகுத்து எல்லா உயிர்களுக்கும் அருளையும் தண்டனையையும் தருபவர் சிவபெருமான். அப்பெருமான், நீங்கள் தேவர்களைச் சிறையிலிட்ட கொடுமையை நினைத்து உமது வீரத்தையும் ஆற்றலையும் அழிக்குமாறு எம்மை ஏவினார்” என்றார் முருகப்பெருமான்.

“எம்மை எதிர்த்துக் கொடிய போர் புரியுமாறு முன்னர் நீ அனுப்பிய படைத்தலைவர்களை வென்று, கிரவுஞ்ச மலையில் அகப்படுமாறு செய்தேன்; பல பூதங்களைக் கொன்று அழித்தேன். அவற்றையெல்லாம் நீ அறியாய் போலும்! அவர்கள் அடைத்ததுன்பத்தை நீ அடைய வேண்டாம். பாலகனே! நீ உன் தந்தையாகிய சிவபெருமானிடம் செல்வாயாக!” என்று தாரகாகரன் மொழிந்தான். அவன் அவ்வாறு கூற, வெற்றி மிக உடைய முருகப் பெருமான் ஏற்றவாறு பதில் கூறுவார். “கள்வனே! தொகுக்கப்பட்ட மாயங்கள் அனைத்தையும் தன்னிடத்தே காட்டிய கிரவுஞ்ச மலையையும், உன்னையும் கூர்மையான வேலாயுதத்தால் அழித்து, விரைவில் படைகளை மீட்பேன்!” என்றார். உடனே தாரகாகரன் கையில் ஏத்துதற்குரிய வில்லாளுது, கையினது முயற்சி இல்லாமல் தானே அம்புகளைச் சொரியும் தன்மையுடையது எனக் கூறுமாறு, ஒளிமிக்க முனையை உடைய உரம் வாய்ந்த பெரிய அம்புகளை எண்ணற்ற அளவில் ஆரவாரத்துடன் செலுத்தினான். அப்பொழுது, ஆறுமுகப் பெருமான், மிகவும் உயர்ந்த தமது வில்லினின்றும் விரைவில் ஆயிரம்

அம்புகளைச் செலுத்தி, தாரகாகரன் தம்மேல் ஏவிய அம்புகள் அனைத்தையும் அழித்தார் தாரகாகரன் சினம் கொண்டு மேலும் ஓராயிரம் அம்புகளை விடுத்தான் முருகப் பெருமானும் அதனைக் கண்டு விரைவாகப் பத்து அம்புகளை ஏவி, அவன் விடுத்த அம்புகளை நீக்கினார். கொடியோனாகிய தாரகாகரன் மேலும் ஓராயிரம் அம்புகளை விடுத்தான். முருகப் பெருமானும் அதனைக் கண்டு விரைவாகப் பத்து அம்புகளை ஏவி, அவன் விடுத்த அம்புகளை நீக்கினார் கொடியோனாகிய தாரகாகரன் மேலும் அளவற்ற அம்புகளைச் செலுத்த, தூயவரான முருகக் கடவுள், அவற்றைத் தமது அம்புகளால் துணித்தார். இன்னும் கோடி அம்புகளைச் செலுத்தி, குற்றமுள்ள அகரர்களால் போற்றப்படும் தாரகாகரனாகிய மதிக்கத் தக்க யானையானது முள்ளம் பன்றி போல் ஆகுமாறு அவனது உடல் முழுதும் அழுத்தினார்.

முருகப் பெருமான் செலுத்திய கோடி அம்புகளும் தன் உடல் எங்கும் பட்டவுடனே, கீழோனாகிய தாரகாகரன் சினந்து இரண்டு கோடி அம்புகளை செலுத்தினான். அவற்றைக் குமரக்கடவுள் எதிர் அம்பு விடுத்து விலக்கினார். மணம் பொருந்திய மலர் மாலை சூடிய அகரத் தலைவனான தாரகாகரனது துதிக்கையும், போரில் வல்ல தந்தங்களும் வெட்டுப்பட்டு விழுமாறு சிறந்த இரு அம்புகளை விடுத்தார். தாரகாகரனின் நெற்றியில் அழுந்துமாறு, கொடிய ஆயிரம் அம்புகளைச் செலுத்தினார். தாரகாகரன் அவற்றின் தாக்குதலால் துன்புற்றுப் புலம்பி அழகிய தன் தேரில் வீழ்ந்தான்.

அகர வீரர்கள் குலப்படை, சக்கராயுதம், தோமராயுதம், சிறந்த பிண்டி பாலம், ஒளி வீசும் வேல், எழுப்படை, கலப்பைப் படை, அம்பு, தண்டு, மழு, வளை, தடி, வச்சிராயுதம் முதலான பொருத்தமான ஆயுதங்களை ஏவி, எல்லாம் அழித்தார். வில் வீரரால் புகழப்படும் ஆற்றலுடைய முருகப் பெருமான் செலுத்திய கொடிய அம்புகளால், அஞ்ஞான இருள் பரவிய தீயமனமுடைய அகரரில் பலர் இறந்தனர். சில அகரர்கள், இரத்த வெள்ளத்தில் பாய்ந்து நீந்தித் தங்கள் உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு நிலை குலைந்து ஓடினர். அப்பொழுது, கரிய மேகம் செந்நிறம் அடைந்தாற்போல் கிடந்த தாரகாகரன், மயக்கம் நீங்கி எழுந்தான். தன் அருகில் காவல் புரிந்து கூட்டமாக நின்ற எவரையும் காணாது துன்பம் எய்தி ஆற்றல் மிக்க திருமாலும் பிரமனும் முதலான தேவர்களது படைக்கலன்கள் அனைத்தையும் செலுத்தினான். ஆயினும் அவை வந்து, அஞ்சி, யாரினும் மேலானவராகிய முருகப் பெருமானின் அருகில் அடங்கிப்போய் நின்றன இதைகண்ட தாரகன் சினத்தீ பொங்க

முக்கண் முதலவன் சிவபெருமான அருளிய படைக்கலங்களை அவர் திருமகன் முருகன் மீதே ஏவினான். உடனே முருகப் பெருமான் தம் தந்தையான சிவபெருமானை மனத்தில் தியானம் செய்து சிவந்த திருக்கரம் ஒன்றை நீட்டி, கொடுத்தவரே மீண்டும் ஏற்ற தன்மையைப் போல, அந்த வெம்படையினை அருளுடன் பிடித்தார். முருகப் பெருமான், தாம் பிடித்த படைக்கலத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டார். தாரகாகரனாகிய வலிமையுடையவன், அதனைக் கண்டு, இனி நமது செலவம் அழிந்தது என ஏங்கினான். வஞ்சகனான தாரகாகரன் இவ்வாறு மனத்தில் கருதி, விரைந்து, கிரவுஞ்ச மலையின் முன் தேருடன் சென்று, "நீசெய்ய வல்ல மாயங்கள் அனைத்தையும் செய்வாயாக! செய்வாயாக" என்று சொன்னான் இவ்வாறு சொன்னவுடன் கிரவுஞ்சமலை, சிறந்த மாயங்களைச் செய்யக் கருதி, முப்புரங்களின் வகையான பல நகரங்களாக நிற்க, வலிமை பொருந்திய தாரகாகரன், அந்தப்புரங்களில் வாழும் அகரர்களைப் போல்தோன்றி நின்றான். மேலும், பெரிய கிரவுஞ்சமலை பல பல மேகங்கள் ஆக, ஒப்பற்ற சூரபன்மனின் தம்பியான தாரகனும் இடிபோல் அம் மேகங்களில் மறைந்தான் இப்படித் தாரகாகரன் நின்றபொழுது, எம்பெருமானாகிய குமரக்கடவுள் இவற்றைக் கண்டார்; கரத்தில் ஏந்திய வேலாயுதத்தை நோக்கி தாரகன் எனும் பொயருடைய அகரனையும் நிலை பெயர்தலையுடைய கிரவுஞ்சம் எனும் மலையையும் ஒரு கணப்பொழுதுகழிவதற்குள் உடலைப் பிளந்து, உள்ளிருக்கும் உயிரை உண்டு வெளியே சென்று, பூத வீரர்களையும் இலட்சத்து ஒன்பதுபேர் என்று கூறப்படும் வீரர்களையும் மயக்கம் தெளிவித்து இங்கே வருக!" என்று கூறி வேலாயுதத்தை ஏவினார். முருகப்பெருமான் ஏவிய ஒப்பற்ற கூர்மையான வேல், போர் செய்தலில் முயற்சியுடைய தாரகாகரன் கிரவுஞ்சமலையோடு அங்குச் செய்த மாயைகள் அனைத்தையும், ஊழிக் காலத்தில், மாயையால் ஆன உலகம் அனைத்தையும், உலகில் நிறைந்த உயிர்கள் அனைத்தையும் பிறைகுடிய சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணில் தோன்றிய தீ எரிக்கும் தன்மைபோல, தேவர்கள் போற்றி வணங்க விரைவாக அழித்தது. ஒரு சிறிதும் அச்சம் இல்லாத அகரத்தலைவனான தாரகன் கருடன் மேல் எதிர்த்துச் செல்லும் விஷப்பாம்பு போலச் சினந்து நெருங்கிச் செல்ல, அவனது மார்பாகிய வச்சிர மலையின் மீது பேரிடி வீழ்ந்தார் போல, வெட்சி மலர்மாலை குடிய வீரரான முருகப்பெருமான் செலுத்திய வேல் தாக்கியது. அவ்வேல், தாரகாகரனது மார்பாகிய மிகப் பெரிய மலையைப் பிளந்து, சிறந்த கிரவுஞ்ச மலையைத் தாக்கி ஊடுருவி சென்று வீரத்தையும் புகழையும் கவர்ந்து

விளங்கியது போல், அந்த இடங்களில் உள்ள இரத்தத்திலும் தூசியிலும் படிந்து, விரைந்து திருமபியது அப்படித திரும்பிவரும் சினமுடைய கூாமையான வேலானது, கிரவுஞ்சமலையில் மயங்கிக் கிடக்கும் வீரரை மயக்கம் நீங்கி எழச் செய்து, வான்வழிச் சென்று பெருமை மிக்க ஆகாய கங்கையில் மூழ்கி, தூய வடிவத்தை உடையதாய், முருகப்பெருமான் முன்னர் எந்தக் கரத்தால் செலுத்தினாரோ அந்தக் கரத்தில் சேர்ந்து, முன் போல் திகழ்ந்தது. முருகவேளின் கூரிய வேல் தனது மார்பை ஊடுருவிச் செல்ல, பெரிய உடலை உடைய தாரகாசுரன், பல கோடி இடிக் கூட்டங்களைப் போலக் கூச்சலிட்டுக்கதறி விழுந்து எழுந்து குதித்து, தரையில் வீழ்ந்து துடிதுடித்து உயிர் துறந்தான் கந்தவேள் செலுத்திய வேல் திருமபி வந்து அவரது திருக்கரத்தில் இருக்க, கொடியவனான தாரகாசுரன் இறந்த தன்மையையும், அசுரர் அனைவரும் அழிந்த தன்மையையும் நோக்கித் திருமாலும், அழகுடன் திகழும் செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமனும், எண்ணற்ற யாகங்களுக்கு அதிபனான இந்திரனும், மற்றுமுள்ள தேவர்களும், முனிவர்களும் ஆரவாரம் செய்தனர்.

அப்போது, அளவிடற்கரிய மாயைகளில் வல்ல கிரவுஞ்ச மலை, அழிந்து அம்மலையில் மயங்கிக் கிடந்த வீரர் அனைவரும் தீங்கு தரும் அம்மயக்கத்தினின்றும் நீங்கி, விரைந்து சென்று முருகப்பெருமானின் அழகிய திருவடிகளைத் தாழ்ந்து பணிந்து வணங்கி நின்றனர். திருமால், பிரமன், யாகங்களுக்கு அதிபதியான இந்திரன், தேவர்கள், போரில் வல்ல இலடசத்து ஒன்பது வீரர்கள், மற்றுமுள்ள பூதர்கள் ஆகியோர் வந்து துதிக்க அழகிய நீண்ட வேலேந்திய முருகப் பெருமான், சிறப்பாகத் தென்திசையைக் கடந்து சென்று சூரியன் மறையும் மேற்குத் திசையில் உள்ள தேவகிரியை அடைந்தார்.

பேரொளி வீசும் வேலேந்திய முருகக்கடவுள் ஒலிக்கும் வீரக் கழலையுடைய படைகளோடும், திருமாலை முதலாவதாக உடைய தேவர் கூட்டத்தோடும், தேவகிரிக்குச் சென்று, பக்கத்தில் தொழுது கொண்டு வந்த தேவதச்சனை நோக்கி, “அறிவிற் சிறந்தவனே! தேவர்களும், தொகுதியான பூதர்கள் அனைவரும், எம்தம்பியரும், யாமும் தங்கியிருப்பதற்குப் பரந்த இந்த மலையில் அருமையான சிறந்த நகரம் ஒன்றைக் குறையினறி இப்பொழுதே விரைவாகப் படைப்பாயாக!” என்றார். அத்தேவதச்சன், மகர தோரணங்கள் வாயில்களில் நிலையப் பெற்ற தூபியையுடைய மாளிகைகளும்

செம்பொன்னான சூரிகைகளும், நிகரற்ற பலப்பல வீதிகளும் நெருங்கப் பெற்ற ஒரு நகரத்தை அங்கு அமைத்தான். கைத தொழிலில் வல்ல தேவதர்சன, அந்தத் தேவகிரியின் அகன்ற பெரிய மதிலினுள் எதற்கைய சிறப்புடையார்க்கும் தலைவராகிய முருகக்கடவுள் வீற்றிருக்குமாறு, மிகச் சிறந்த தேவாலயம் ஒன்றை நிறுவினான். சிறந்த வேலேந்திய ஒப்பற்ற முருகப்பெருமான், தேரை விட்டு இறங்கி, பொன்னாலான பாதுகையில் (காலணி) திருவடிகளை வைத்து எப்பொழுதும் பிரிதலிலலாத இலட்சத்து ஒன்பது வீரரும், தேவரும் நெருங்கித் தம்மைச் சூழ்ந்து வர, அந்தக் கோயிலினுள் சென்றடைந்தார். குற்ற மில்லாத எல்லா (அண்டத்திலும் உள்ள) சூரியர்கள் எல்லாம் ஓரிடத்தில் சென்று நெருங்கிய தன்மை போல, ஒளி விடும் ஒப்பற்ற செவ்வொளி யுடைய மாணிக்க ரத்தினத்தால் அமைந்த பீடத்தின் மேல், எல்லாரைவிட உயர்ந்தவராகிய முருகப் பெருமான் எழுந்தருளினார். அப்போது, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமா முதலான சிறப்பு மிக்க தேவர்கள் அனைவரும் அங்கே ஒன்றாகக் கூடி, முருகப் பெருமானை வழிபடத்தங்கள் மனத்தில் நினைத்தனர். தேவர்கள், சிவபெருமானின் கண்களை மூடிய உமையம்மையின் சிவந்த கைவிரல்களினின்று சிறப்புடன் தோன்றிய கங்கை நதியை வருமாறு நினைத்தனர். அந்தப் பெரிய சிறந்த நதியும் அப்போதே அங்கு வந்தது. ஒளி மிக்க அணிகளும், தூய்மையான பீதாம்பரங்களும், மலர்களும், சந்தனக் குழம்பும், தூபமும், மணியும், அழகிய தீபமும் ஆகிய பூசைக்குரிய பொருள்கள் அனைத்தையும் அங்கு வரவழைத்தனர். அப்பொழுது, பிரமா முதலான தேவர்களும், சிறந்த முனிவர்களும், ஆறுமுகங்களையுடைய எந்தையாகிய முருகப் பெருமானைச் சார்ந்து, அவரது திருப்பெயர் அமைந்த வேத மந்திரங்களைக் கூறிப் புனித நீரால் அபிஷேகம் செய்தனர். முருகக் கடவுளின் திருமேனியில், செம்மையான சந்தனக் குழம்பை முதலில் பூசினர்; அணிகளைப் பொருத்தமாக அணிந்தனர். சந்தனம், கரிய அகில், பச்சைக் கர்ப்பூரம், குந்துருக்கம், ஒளிமிகு குங்கலியம் ஆகிய ஐந்து பொருள்களையும் சேர்த்து அமைத்த தூபத்தையும், சிவந்த நிற முடைய தீபத்தையும் சிறந்த மணியோசையுடன் எடுத்து ஏந்தி இடங்கள் தோறும் (முகம், கண்கள், மூக்குநுனி, கழுத்து, திருப்பாதங்கள் ஆகிய உறுப்புகளின் எதிரே காட்டி) தீப ஆராதனை செய்தனர்.

19. அகரேந்திரன் மகேந்திரம் சென்றான்

முருகப பெருமான ஏவிய சிறந்த வேலாயுதத்தால் யானை முகத்தையுடைய தாரகாசுரன் இறந்த செய்தியை, விரைவாகச் சென்ற சில தூதர்கள் மொழிய தாரகாசுரனின் முதல மனைவியான அழிவிலாக கற்பினையுடைய சவுரி எனபவன் கேட்டு மிகக் துயா உற்றான் தாரகாசுரனுடைய மற்ற மனைவியரும் அவனை நெருங்கிச் சூழ்ந்து புலம்பி அழுதனா அசுரபுரிக்குப் போயிருந்த வெற்றிமிகு மகனான அகரேந்திரன் சென்ற காரியத்தை முடித்துத் திரும்பிவரும் அப்பொழுது தந்தையின் மரணத்தைக் கேள்வியுற்று விரைந்து வந்தான் யாருடன் போ புரியினும் குன்றாத வலிமை பொருந்திய தன் தந்தை தாரகாசுரன் இறந்ததைக் கண்டு அகரேந்திரன் பெருமூச்செறிந்தான் அழுதான், கைகளை உதறினான் மீளாத துயரத்துள் மூழ்கினான், நெருப்புத் துண்டுகளை விழுங்கியவனபோல வீழ்ந்து மயங்கினான், சிறிது நேரத்திற்குப்பின் தெளிந்தான்

அந்த அகரேந்திரன் தாய முதலானோரை அப்பால் ஓரிடத்தில் சென்று இருங்கள் என்று கூறி அனுப்பிவிட்டு, போரில் அழியாது தப்பித்து தன் அருகில் வந்து நின்ற சிலரால், நெருப்பு, விறகு முதலான பொருள்களைப் பிதிகாகடன இயற்றக் கொண்டு வரச் செய்தான் அந்த அகரேந்திரன், அப் பொருள்கள் எல்லாம் வந்து சேர்ந்ததும், போக்களத்தில் இறந்து போன தந்தையின் உடலை முன்போல தகுதியுடன் அலங்கரித்து, அதனை எந்திரத் தோமீது ஏற்றி சுடுகாட்டிற்குக் கொண்டு போய், சந்தனக் கட்டைகளால் அடுக்கப்பட்ட அழகான சிதையில் வைத்தான் அந்த அகரேந்திரன், சுடுகாட்டில் செய்ய வேண்டிய கடன்களை நிறைவேற்றித் தன் தந்தையின் உடலைத் தீயிலிட்டுத் தகனம் செய்யும் போது, தாயான சவுரி அங்குச் சென்று, 'என் கணவனுடன் தீயில் புக விரும்புகிறேன் அதற்குத் தீயை வளாப்பாயாக!' எனத் தன் மகனை ஏவினாள் மற்றுமுள்ள தாயாகளும், "நாங்களும் கணவனுடன் வானகம் சென்று அடையுமாறு தீ வளாப்பாயாக!" என்று கூறினா அகரேந்திரன் சமமதித்து அவவாறே தீ வளாகக், தாயா எல்லாரும் மிகக் தீயில் புகுந்து இறந்தனர்

தாயா அனைவரும் தீயில் வீழ்ந்து இறந்த பின், அகரேந்திரன் மிகவும் துன்புற்று அந்த மாயாபுரியை விட்டு உடனே நீங்கி, தக்க சுற்றத்தா சிலா தன்னைச் சூழ்ந்து வரச் சென்று, கரிய கடல நடுவே இருக்கும் வீரமகேந்திரம்

என்னும் மூதூரை அடைந்தான். அகரேந்திரன் வீரமகேந்திரம் சென்று விரைவாக அரண்மனையின் உள்ளே புகுந்து மிக பெரிய அரசவையில் எண்ணற்ற அசுரர்கள் போற்றித் துதிக்க, அழகு பொருந்திய சிங்கங்களால் சுமக்கப்படும் ஒளி வீசும் இரத்தின பீடத்தின் மேல் அரசாக்கரசனாக வீற்றிருந்த சூரபத்மனிடம் நடந்த வைகளைக் கூற அடக்கமுடியாத துன்பம் அடைந்த சூரபத்மன், முன்னர் தோன்றி அடங்கிய சினத்தீ மீண்டும் வீறு கொண்டு எழ, மானமும் நாணமும் கெட, விரைவில் எழுந்து, தன்னுடைய ஏவலாளர்களை நோக்கி “நிலைத்த புகழையுடைய என் தம்பியின் அரிய உயிரை அழித்துவரும் கந்தனை வென்று வர வேண்டும். ஆதலால் எனது தேரையும், கொடியபடைக் கருவிகளையும், அணியும் சட்டையையும், பிறவற்றையும் ஒரு கணப்பொழுதில் கொணர்வீராக!” எனக் கட்டளையிட்டான்.

அப்பொழுது, அமைச்சர்களுள் அமோகன் என்பவன், அந்தச் செயலைக் கண்டவுடன், மாயவன் ஈன்றமைந்தனாகிய சூரபத்மனின் கால்களைத்தொழுது “வேந்தே! நான் ஒன்று கூறுகிறேன்; அதனைக் கேட்பீராக; கடும் சினம் கொள்ள வேண்டாம்” என்று கூறி இதனைச் செய்யலுற்றான். அவ்வரசர்கள், பகைவரின் குலத்தை நோக்கியும், அவரது மனக் கருத்தை ஆய்ந்தும், அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தனர் என்பதைக் கவனித்தும், அவர்களுடைய முன்னோர் பற்றி ஆராய்ந்தும், அவர்களது பகைமைக்குக் காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டு அறிந்தும், அவர்தம் படைவலிமையை நன்கு உணர்ந்தும், அவருடைய வீரத்தைத் தெரிந்தும் செயல்படுவதே அல்லாமல் மற்றொன்றை மனத்தில் எண்ணமாட்டார்கள். “நிகரில்லாது திகழும் வேந்தரே, நீர், சிறுவன் மீது போர் செய்யக் கருதிக் செல்லுதல் புகழாகாது. அவனது புகழ், வலிமை ஆகியவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து பின், அவனைவிடச் சிறந்த வீரரைப் படைபுடன் ஏவி வெற்றி பெறுவீராக!” என்றான்.

அரசு நீதி யுணர்ந்த அமைச்சருள் அமோகன் இவ்வாறு கூறித் தெளிவிக்க சூரபத்மன் இஃது சரியே என்று பொருந்திய சினத்தை விடுத்தான்; வலிமை மிக்க சிங்கங்களால் சுமக்கப்படும் பீடத்தில் ஏறி, தன் அருகே நெருங்கியிருந்த ஏவலருள் சிலரை நோக்கி “பகன், மயூரன், சேனன், சக்கரவாகன், சுதன் முதலான ஒற்றர்களை இங்கே அழைத்து வருவீராக!” எனக் கட்டளையிட்டான். அதனைக் கேட்ட ஏவலர், புகழ்மிக்க சூரபத்மனின் அழகிய பாதங்களை வணங்கிப் போற்றி அந்த ஒற்றர்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்தனர்.

அந்த ஓற்றாக்கள் வந்து, சூரபனமனின் பாதங்களை முறைப்படி வணங்கி நின்றனா அப்பொழுது அமமன்னன் அவாக்களை நோக்கி, “நீங்கள் விரைவாகச் சென்று, முருகனின் தனமைகளையும், கொடும் படையாக உள்ள பூதங்களின் தொகையையும், பிறவற்றையும் ஆராய்ந்து அறிந்து இங்கு வருவீராக” என்று ஆணையிட்டான்

20. தலம் பல தரிசித்தல்

அழகிய நிறத்துடன் பொருந்திய மணிகள் பதிகப பெற்ற ஆறு மகுடங்களும் பன்னிரண்டு குண்டலங்களும் சிறந்த ஒளிவீச, ஒப்பற்ற தேவகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் வேலேந்திய திருக்கரதையுடைய முருகப் பெருமானுக்கு, கரிய மணிகளையுடைய கடலுக்கு இறைவனான வருணன், ஒரு சிறந்த இரத்தினத்தை தீட்டியதைப் போல, சூரியன் வந்து உதித்தான்

அந்தச் சூரியன், கதிரைகள் எனக் கூறப்படும் சிவந்தகையைக் குவித்துத் தொழுவன் போன்று, மேகங்கள் உலாவும் விண்ணில் உதிக்க, அப்போது ஆறுமுகப் பெருமான், மிகக் படைகளும் தேவர்களும் சூழ, தேவகிரியை விட்டுப் புறப்பட்டார் தமமை விலக்கிச் சிவபெருமானை மட்டும் வலம் வரும் தவதையுடைய பிருங்கி முனிவா ஆய்ந்துணர்ந்த வேதங்களின் முடிவை யுணர்ந்து, “என்னை ஆளும் நாதரான சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தில் சோந்து கொள்வேன்” என்று கருதிப் பாவதி தேவியார் வழிபட்ட திருக்கேதாரத்தைக் கந்தவேள முதலில் கண்டு தரிசித்தார்

முருகப் பெருமான்-படத்துடன் கூடிய ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பையே பாயலாக்க கொண்டு அறிதியில் கொள்ளும் திருமாலைவிடச் சிவபெருமானே மேலான கடவுளாவார் எனச் சாத்திரங்கள் கூறும் துணியை மயக்கம் கொண்டுள்ள மாந்தர் அறிந்து தெளியுமாறு வியாச பகவான் உயாததிய கையே சான்று கூறிய இணையற்ற காசி என்னும் பதியைக் கண்டு தரிசித்தார் முருகப்பெருமான்-பருவதானென்னும் பெயர் பெற்ற சிலாத முனிவரது சிறந்த மகன், சிவபெருமான் வீற்றிருப்பதற்கு ஏற்ப ஒரு மலை வடிவமாவேன் என்று நினைத்து, அதற்குரிய தலத்தைச் செய்து மலையாகி, சிவபெருமானைத் தலைமேல் சுமந்த பூச்சைலத்தில் உள்ள அற்புதம் யாவையும் கண்டு தரிசித்தார்

முருகப் பெருமான்-சிலந்தி, பாம்பு, முமதங்களையுடைய யானை, சிவகோசரியார், போர் செய்தற்கு ஏற்ற விலலை ஏந்திய வேடரான

கண்ணப்பநாயனார், நக்கீர தேவர், கன்னியர் முதலானோர் பலனைத் தரும் பூசையாலும் தோத்திரத்தாலும் சிவபெருமானை வழிபட்டு முக்தியடைந்த, தென் கயிலை என்னும் பெயர் பெற்ற பெரிய திருக்காளத்தியையும் கண்டு தரிசித்தார்

முருகப்பெருமான் - கொடிய வெம்சினமுடைய காளியானவள் இவ்வுலகம், அனைத்தையும் அழித்துவிடுவேன் என்று கிளர்ந்து எழுந்த நாளில், பிரமா முதலான தேவர்கள் பயப்பட, அவளுடைய கர்வம் அழியுமாறு, கேடில்லா இறைவன் ஊர்த்துவ தாண்டவத்தால் வெற்றி பெற்ற திருவாலங்காட்டைக் கண்டு தரிசித்தார். முருகப்பெருமான் - உலகத்தைக் கடல் பொங்கி அழிக்கும் ஊழிக் காலத்தும் தாம் அழியாது, தேவர்கள், திருமால், பிரமா ஆகியோர்க்கு இருப்பிடமாக, திருக்கயிலை போலும் சிறந்த இருககையாகி, எம்பெருமானாகிய சிவபெருமான், நிகரற்ற மாமர நீழலில் வீற்றிருக்கப் பெற்ற, கம்பை நதி சூழ்ந்த சீரார் காஞ்சி புரத்தைக் கண்டு தரிசித்தார்.

முருகப் பெருமான் - மயிர்ச் சாந்து பூசப் பெற்ற நீண்ட கூந்தலையுடைய காமாட்சியம்மையின் பூசையை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த, உயிர்க் கெல்லாம் மூலகாரணமாகிய ஏகம்பர நாதரது திருக்கோயிலையும், திருமால், பிரமா, மற்றத்தேவர்கள் வழிபட்ட பிற கோயில்களையும் கண்டு தரிசித்தார்.

முருகப்பெருமான் - என்னை ஒப்பவர் எவரும் இல்லை என்று திருமாலும் நான் முகனும் ஒருவருடன் ஒருவர் பகைத்தபோது, அவர்களுக்கு இடையே தோன்றி, அடியும் முடியும் காணப்படாததாய், நினைத்தவர்க்கெல்லாம் விரைவில் வீடு பேற்றை யுதவி, தனக்கு இணையின்றி நிலை பெற்ற திருவண்ணாமலையைக் கண்டு தரிசித்தார்.

முருகப் பெருமான் - எட்டுத் தோள்களையுடைய சிவபிரான் ஒரு முதிய அந்தணர் வடிவம் கொண்டு, வந்து அடிமை ஓலையைக் காட்டி, வழக்கில் விரைவாக வென்று, நிலவுலகில் நரசிங்க முனையரையர் செய்ய விருந்த திருமணத்தைத் தடுத்து, சுந்தரரை ஆட் கொண்ட, பெண்ணை ஆறு சூழ்ந்த பெரிய திருவெண்ணை நல்லூரையும் கண்டு தரிசித்தார்.

முருகப்பெருமான் - களைப்புத் தீருமாறு உமாதேவி தூய ஆடையால் வீச, தமது தொடைகளின் மீது கிடத்தி, இறக்கும் குற்ற மற்ற உயிர்களுக்கெல்லாம் அஞ்செழுத்து மந்திரத்தை ஓதி, சிவபெருமானே தமது திருவருவத்தை

அருளும் தன்மையில், அந்தக் காசிநகரிலும் சிறந்ததான விருத்தாசலத்தையும் கண்டு தரிசித்ததா

முருகப் பெருமான - மிகக் தீயை வளாததுச் செய்யும் யாகத்தில் பெரிய தலையை அரிந்து இட்டு ஒப்பற்ற தவம் புரிந்த பதஞ்சலி முனிவரும், வியாக்கிர பாத முனிவரும் ஆகிய இருவரும் மெய்யறிவுடன் தரிசிக்குமாறு, எல்லையற்ற அருளினால் சிவபெருமான திருநடனத்தியலபைக் காட்டிய மூதூரான சிதம்பரத்தைக் கண்டு தரிசித்ததா முருகப் பெருமான - குளிர்ச்சி பொருந்திய தளிகளையுடைய சோலையால் சூழப்பெற்ற தில்லை நகரில் உள்ள கனக சபையில், எப்பொழுது கொவ்வைக் கணி போலும் இதழுடைய உமையம்மை கை தொழ, விராட புருடனது இதயத்தில், தேவரும் உணாதற்கரிய அதிசயத்தை விளைவிக்கும் ஒப்பற்ற ஆனந்த நடனத்தைச் சிவபெருமான புரிதலைக் கண்டு தரிசித்து பின்னா அகத்திய முனிவரின் கையில் உள்ள கமண்டலத்தினின்றும் பூமியில் இழிந்து, வெவ்வேறு பிரிவுகளாகப் பலப்பல பெயர்களைக் கொண்டு, கடல்பெருகி வருவது போலப் பாயும் காவிரியின் வடபால் உள்ள மணனிந்திக்கரையை வந்து அடைந்ததா

21. குமாரபுரிக்கோயில்

முருகப் பெருமான எண்ணற்ற கொடிய பூதப் படைகளுடன் மணணியாற்றங்கரை வந்தடைந்த போது கிளம்பிய தூசடிகள், விண்ணில் செறிந்து ஒளிக்கதிர்களை மறைத்தன அதனால் ஓடிச் சென்று பூமியைச் சூழ்ந்துள்ள பெரிய கடலில் நீராட்சி சென்றாற போல ஒளிமிக்க சூரியன் மறைந்தான் மிகுதியான ஒளியைப் பரப்பும் வலிமை பொருந்திய முருகக் கடவுள், இவ்வாறு குற்றமற்ற பரந்த மணணியாற்றங்கரையை அடைந்ததா அப்போது பிரமா, திருமால் முதலான தேவர்கள், கடவுளாகிய அந்த ஆறுமுகப் பெருமானை அணுகி வணங்கி, இவற்றைக் கூறினா 'ஆழமான இந்த ஆற்றின் அகன்ற கரை எங்கும், உயர்ந்த வெண்மணல் நிறைந்துள்ளது சோலைகள் சூழ்ந்துள்ளன, காந்தள் மலர்கள் இங்கு நெருங்கிச் செறிந்தள்ளன, எம்பெருமானே இங்குப் பிறை சூடியசிவ பெருமானின் ஆலயங்கள் எண்ணற்றனவாய் இருக்கின்றன ஆதலால் நன்மை பொருந்திய இந்த மணணி ஆற்றங்கரையில், இந்த இடத்தில் எழுந்தருள்க' என வேண்டிக் கொண்டனா

அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமேனியுடைய பிரமாவும், திருமாலும் ஆகிய தேவர்கள் இவற்றைக் கூற யாரினும் மேலான முருகப் பெருமான,

தைத்தொழிலில் மிக்க “விச்சவகன் மனாகிய தேவதச்சனை நோக்கி மெய்மையான சிருஷ்டித்தொழிலில் பிரமனை திகர்த்த ஆற்றலுடையவனே! ஒரு கணப் பொழுதுக்குள், இங்கு எமக்கு ஒரு சிறந்த நகரை அழகுடன் அமைப்பாயாக!” என்று உரைத்ததும் அங்கே, எம் பெருமானாகிய முருகக் கடவுள் நெருங்கிய தொன்மை வாய்ந்தபடைகளுடனும், தேவத்தலைவர்களுடனும் வீற்றிருக்குமாறு, ஒரு மாபெரும் நகரை விச்சவகன்மன் மனத்தால் நினைத்து அமைத்தான். அனைவரும் அது கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

தேவ தச்சனான விச்சவகன்மன் அந்தப் பெரிய நகரை விரைவில் அமைத்து, முப்பூங்களை எரித்து அழித்த முழு முதற்கடவுளின் திருமைந்தரான முருகப்பெருமானைப் பணிந்து, “இறைவ, இந்த நகரத்தில் எழுந்தருளுக!” என்று தேவதச்சன் வேண்டியவுடன் முருகப் பெருமான், தேரினின்றும் இறங்கி, தேவர்களும் தேவத்தலைவர்களும் பூதர்களும் நெருங்கிச் சூழ்ந்துவர, மங்கல கரமான அப்பெரிய நகரின் உள்ளே சென்றார். அழகெலாம் உடைய இந்த நகர் திருச்சேய்ஞலூர் என்பதாகும்” என அதன் பெயரைக் கூற (இந்நகருக்குக் குமாரபுரி என்ற பெயரும் உண்டு). அப்பொழுது முருகப் பெருமான், படைகள் சூழ, வீரவாகு முதலான தம்பியர், இந்திரன், பிரமன், திருமால் ஆகியோர் துதிக்க, அங்குள்ள திருக்கோயிலில் எழுந்தருளினார்.

யாவராலும் வெல்லுதற்கரிய பெருவலியுடைய தாரகாசுரன் அருகில் இருந்த கிரவுஞ்சமலையுடன் அழிந்ததால், இந்திரன் துயரமெலாம் நீங்கப் பெற்று, மகிழ்ச்சி நிறைந்த மனத்துடன் திகழ்ந்தான். தேவர்க்கு அரசனான இந்திரன், புதிதாகக் கிடைத்த அமிழ்தத்தைத் துன்பமற்ற காலத்தில் பருகியவனைப் போல் உடல் குளிர்ச்சியடைய இருந்த போது, மேன்மையுடன் திகழும் சீகாழி வனத்துறையும் தேவதை சென்று அவனைத் தொழுது. மேகம் தவழும் விண்ணக வேந்தனாகிய இந்திரனது அணிகளும், கொங்கைகளை மறைத்த சந்தனக் குழம்பை உடைய இந்திராணியினது அணிகளும் தூய ஆடையில் இட்டு முடியப்பெற்ற முடிப்புடன் முன்னாளில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த அணிகளைக் கொண்டு வந்த சீகாழி வனத்தில் உள்ள அத் தேவதை அவன் முன்னே வைத்தது. அவ்வாறு அந்த அணிகளை இந்திரன் முன்னே வைத்த பின் அத்தேவதை அவனை நோக்கி, “வேந்தே, கேட்பாயாக, நீ பசிய வளையல் அணிந்த இந்திராணியுடன் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் சீகாழியில் வந்து தவம் செய்த நாளில், அடைக்கலமாக வைக்கப் பெற்ற அணிகள் இவை. இவற்றை இப்போது உம்மிடம் தருகிறேன், ஏற்றுக் கொள்வீராக” எனக் கூறி நின்றது.

அப்படி அத தேவதை முன்னின்ற பொழுது சககரதையுடைய திருமாலுக்கு முன் பிறந்த இந்திரன், தாமரை மலரில் இருக்கும் பிரமதேவரால் செய்யப்பட்ட உயர்ந்த அணிகள் உள்ள முடிப்பைக்கண்டான் அந்த இந்திரன் விரைந்து அந்தப் பொதியின் முடிப்பை அவிழ்த்தவுடன் ஒளிவீகம் நெற்றியையுடைய இந்திராணியின் அணிகள் மேலே தோன்றின எண்ணற்கரிய இனப் ககததை முன்னே அனுபவித்த அவன் அவற்றைக் கண்ணாரக் கண்டு இந்திராணியை நினைத்தான்

உடல் மெலிந்து வாட, காம நோய் உள்ளததில் மிக, இவ்வாறு இந்திராணியைப் பிரிந்து வருந்தும் இந்திரன் பொன்னணிகளையும் பூண விரும்பாது தன் அருகில் இருப்பவர்களை நோக்கி 'நீங்கள் இந்த முடிப்பைக் கொண்டு சென்று முன்போல நன்கு இறுக்கக் கட்டி உங்களிடத்திலேயே பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொண்டிருங்கள் என்று இந்திரன் கூற அவர்களும் அவனைத் தாழ்ந்து பணிந்து 'நல்லது அவ்வாறே செய்கிறோம் எனக் கொண்டு சென்றனர்

தேவாக்கு அரசனாகிய அந்த இந்திரன் திங்களும் கொடிய கதிராகளை வீசி வருத்த மேனமை பொருந்திய மனம்தனது மலர் அம்புகளும் பிறவும் சூழ அறிவு குறைந்தவனாய் காம மயக்கம் உடையவனாய்ப் புலம்பலுற்றான் இவ்வாறு இந்திரன், இராககாலம் முழுவதும் கொடிய தீயைப் போல சுடும் காமநோய் வருத்த உய்யும் வழி அறியாது துன்புறுவதேயன்றி வேறு செயலின்றித் தெளிவற்ற மனதையுடையவனாக இருந்தான் தொடர்ந்து வரும் சூரியன் செலுத்திடும் கதிராகளாகிய தூசிப்படை பரவியபோது நிலவாகிய படைகள் முதலில் அழிந்தன நட்சத்திரங்களாகிய துணைவார்களும் பின்னர் அழிந்தனர் சந்திரன் போப் புரிந்து தோற்றமன்னரைப் போல தோற்றோடினான் சோலைகள் பொலிவுற்றன தாமரைகள் மலர்ந்தன வண்டுக் கூட்டங்கள் ஆரவாரம் செய்தன விலங்குகள் எழுந்தன அழகு மிக்க அன்னப்பறவைகள் எழுந்தன ஏனைய பறவைகள் எல்லாம் எழுந்து ஒலித்தன அவற்றின் மனம் கிளர்ந்தது மக்கள் கூட்டம் எழுந்தது

சூரியன் உதயமான அப்பொழுதே பரந்த இந்நிலவுலகில் செறிந்த இருள் விலகினார்போல செவ்வரி பரந்த கண்களையுடைய சசியினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட தெளிவற்ற காமமாகிய இருள் தொகுதி இந்திரனது மனத்துள் ஒடுங்கி அடங்கியது

பணிந்த உடலையுடையவனாய், சித்திரப் பாவை போல அசையாத ஐம்புலன்களை யுடையவனாய், தூசிகள் படியப் பெற்ற அவயவங்களை யுடையவனாய், வேதப்பொருள் பொதிந்த தோத்திரங்களைச் சொல்பவனாய் அம்முருகப் பெருமானைப் பணிந்தான். சிவந்த நிறமுடைய முருகப் பெருமான், கருநிறமுடைய இந்திரனுக்கு அருள் புரிந்து 'வருக' என அருகே அழைத்து "நாம் வேதங்களாலும் உணரப் பெறாத சிவபெருமானது திருப் பாதங்களை அர்ச்சனை செய்து வழிபடுவோம். ஆகவே அதற்குரிய பொருள்களைக் கொணர்க" என்று பணித்தார் அவ்வாறு ஆறுமுகக் கடவுள் கட்டளையிட்டவுடனே இந்திரன் அவரைத் தொழுது சென்று தன் ஏவலர் பலரை அழைத்தான். அழைத்து அவர்களை ஏவி மணம் மிகு மலர் மாலைகள், திரைச் சீலை, நறுமண நீர் (திருமஞ்சனம்) நைவேத்தியம், தூபம், தீபம், வாசனைப் பொருள்கள் ஆகியவற்றையும் பிறவற்றையும் கொண்டு வருமாறு செய்தான்.

முருகப்பெருமான் அப் பொருள்களைக் கொண்டு, சிவபிரானை வழிபடலானார். முதலில் ஆறுமுகக் கடவுள் தேவதர்சனக் கொண்டு ஒரு கோயிலை அமைத்தார். அதில் சைவ ஆகம நெறிப்படி, தந்தையாகிய முக்கண் கடவுள் எக்காலத்தும் நிறைந்திருக்கும் பான்மையில், ஒரு திருவுருவத்தை நிறுவினார். முருகப் பெருமான், தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த ஓர் இரத்தின பீடத்தில் சிவபெருமானை எழுந்தருள் செய்தார். பஞ்ச கவ்வியத்தையும், பஞ்சாமிர்த்தத்தையும் முறையாக அபிஷேகம் செய்தார். குற்றமற்ற தூய ஆடையையும், மலர்மாலையையும், சந்தனத்தையும் சாத்தினார். ஆவின் ஐந்து (பஞ்ச கவ்வியம்): பால், தயிர், நெய், கோமயம், கோசலம்; பஞ்சாமிர்தம்; பால், தயிர், நெய், தேன், சர்க்கரை.)

முருகப்பெருமான், தேவாமிர்த்தத்தை விடச் சுவையானவையும், சமையற் கலையில் வல்லவர்களும் புகழ்த் தக்கவையும், பல வகையால் அமைந்தவையும் ஆகிய, ஒழுங்காக அமைந்த பொறிக் கறிகளுடன் கூடிய அன்னத்தைப் பொன் கலத்தில் படைத்து, மந்திரத்துடன் நைவேத்தியம் செய்தார்.

அதன்பின், முகவாசம் வெற்றிலை, பாக்கு ஆகியவற்றைக் கலந்து அர்ச்சனை செய்தார். தூபம் தீபம் கொண்டு முறையாக ஆராதனை செய்தார். பின், முழு முதற்கடவுள் முன்னின்று கைகூப்பி, மும்முறை வணங்கித் துதித்தார். சரணைப் பொய்கையில் தோன்றிய முருகப் பெருமான், பிரமா,

விஷ்ணு ஆகியோரால் காண முடியாத திருவடிகளைத் தொழுது போற்றியதும், சிவபெருமான், உமையம்மை இடப்பாகத்தே அமைய, அருளமிகக் விடப்பாக்கனத்தில் தோன்றிக் காட்சியளித்ததா காததிகை மகளிர்க்கு மைந்தராகப் பிறந்த முருகப் பெருமான், நஞ்சைமிடற்றிலே யுடைய சிவ பெருமான் கருணை புரிய நினைத்து எழுந்தருளிய தன்மையை நோக்கி, எழுந்து வணங்கி தலைமேல் கூப்பிய கரத்துடன் முன் சென்று போற்றினா நந்தி கணத்தவர்களாக இருந்த நவ வீரர்களும், வியாவையில தோன்றிய இலட்சுமி வீரரும், கயல அனைய கண்களையுடைய உமையம்மையின் கணவரான சிவபெருமானைத் தரிசித்து உடல் புளகமுறத்துதித்தனா

அப்போது அருவமாகவும், உருவமாகவும், அருவருவமாகவும் திகழும் சிவபெருமான், தம் மைந்தரான ஆறுமுகக் கடவுளை நோக்கி “நின்வழிபாடு கண்டு மகிழ்ந்தோம், இதனை ஏற்பாயாக” என அருளிப்பல உலகங்களையும் விரைவில் அழிக்கக் கூடிய படைக்கலங்களில் முதன்மையான பாசுபதாஸ்திரத்தை அளித்ததா பின் சிவபெருமான் தன் திருக்குமரனை நோக்கி மைந்த, இஃது எம்மிடம் தோன்றிய சிறந்த படைக்கலம் ஆகும் இதுபோன்ற ஒன்றைத் திருமாலும் பிரமனும் கூடப் பெற்றிருக்கிவிலலை நின்னைத் தவிர இதனை ஏதும் வல்லமை பெற்றவா யாரும் இந்த உலகில் இல்லை எல்லா உயிர்களையும் அழிக்கும் சூரபன்மனின் ஆற்றல் மிக்க படைகளை அழிக்குமாறு இதனை ஏற்றுப் பயன்படுத்துவாயாக” என்று கூறி மறைந்தா

இவ்வாறு அருள் புரிந்த சிவபெருமான் விண்ணிலம்மைநது சென்றபோது அவரது திருவருளைப் பெற்ற நீண்ட வேலேந்திய முருகப் பெருமான் அவரை வணங்கி, இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்களும் பிரமாவும் திருமாலும் மறைத் தேவர்களும் நெருங்கித் துதித்து உடன் வர, தூய தம் மனோவேகப் பொன் தேரில் ஏறினா

முருகக் கடவுள், மண்ணியாற்றங்கரையின் தென்பால் உள்ள திருச்சேய்ஞ்ஞாரை நீங்கி, கருதிய பலன்களை யெல்லாம் தரும் காவிரியைக் கடந்து, திருவிடை மருதூர், மயிலாடு துறை, அறியலுரா ஆகிய ஊர்களையும் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் பிற தலங்களையும் தரிசித்துச் சென்ற முருகப் பெருமான், வளம் கொழிக்கும் பழைய திருவிலஞ்சியங்கானத்துக் கோயிலைத் தரிசித்து, சிவபெருமானைத் தொழுதா பின், செந்தாமரை மலரில் இருக்கும் திருமகள், எல்லாச் செல்வத்தையும் அழியாத மங்கலியத்தையும் சிறந்த தவம் புரிந்து பெற்றுக் கொண்ட பெருமைமிகக் திருவாஞ்சை கண்டு தரிசித்தா

22. பாலை வழி

வெற்றியைத் தரும் ஒளியிக்க வேலேந்திய முருகப் பெருமான், புற்றை இடமாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் இந்திரனுக்கு அருள் புரிந்த திருவாரூரைச் சேர்ந்த கோயில்கள் அனைத்தையும் கண்டு தரிசித்தார். பின், கொல்லனது உலைக் களத்தில் உள்ள தீயைப் போல் சிவந்த இரும்பைப் போன்ற பாலை வன வழியே சென்றார். அந்தப் பரந்த பாலை நிலம், ஏழு கடல்களும் பெரிய புறவழியும் எட்டுத் திசைகளிலும் சூழ்ந்து நின்ற போதும் அவற்றால் அழிதல் இல்லாமல், முன் போலவே கடலினுள்ளே இருக்கும் வடவா முகாக்கினியைப் போல அக்கடல்களைப் பருகி, ஊழிக் காலத்தும் அழியாமல் இருப்பதாகும். அந்தக் கொடிய பாலை நிலம் உலகில் மிகுந்த பல்வகை வளங்களும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவராகிய சிவபெருமான் உலகை அழிக்கும் யாகத்திற்கு உதவும் பொருள்களாகவும், உயிர்கள் எல்லாம் யாகப் பசுக்களாகவும், நீர் மிக்க கடல்கள் நெய்யாகவும், பூமி நெய் வைக்கும் பாத்திரமாகவும் இருக்க, கள்ளி மரங்கள் நிறைந்த அக்கினிச் சுவாலை வீசும் ஓமகுண்டமாக இருந்தது.

இத்தகைய பாலைவனத்தில் முருகப் பெருமான் தமது படைகளுடன் சென்றதும், அந்த பாலைவனம், மின்னுகின்ற மாமேகங்கள் மழைபெய்த பின் முன்னைவிடக் குளிர்ச்சி மிகுந்த அழகிய குறிஞ்சி நிலம் போலாயிற்று எம்பெருமானாகிய ஆறுமுகக் கடவுள், தாங்குதற்கரிய வலிமையுடைய அக்கினிதேவனது அரசரிமையை மாற்றி, அவவுரிமையை வருணதேவனுக்கு வழங்கினார் என்று கூறும்படி, அந்தப் பாலைவனம், மிகுதியான வெப்பம் குறைந்தது. யாவரும் போற்றும் நீர் வளத்துடன் குளிர்ச்சி பெற்றது. நீர் இல்லாத, பரற்கற்கள் மிகுந்த அந்தப் பாலைவனத்தில், பன்னிரு கைகளையுடைய முருகக் கடவுள் வந்தபோது, அழகு விளங்கும் திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒப்பற்ற தவம் புரியும் பராசர முனிவரின் மைந்தர்களான ஆறு முனிவர்களும், அப்பெருமானின் வருகையைத் தம் ஞானத்தால உணர்ந்தனர்

தப்தர், அனந்தர், நந்தி, சதுர்முகம், சக்கரபாணி, மெய்மையான தவத்திற் சிறந்த மாலி என்னும் ஆறு முனிவர்களும், சிவபெருமானின் அருளை நினைத்து திருப்பரங்குன்றத்திருந்து நீங்கி, வடக்கு நோக்கி விரைந்து வந்து முருகக்கடவுளின் ஆறு திருமுகங்களையும் பன்னிரண்டு தோள்களையும், பன்னிரண்டு கைகளையும், கைகளில் ஏந்திய படைக் கருவிகளின் அழகையும் மணி ஆரம் அணிந்த மார்பையும், சிவந்த, அழகிய பீதாம்பரம் அணிந்த அரையையும், இணையடிகளையும் அப்பொழுதே கண்டு வணங்கிக் களிப்படைந்தனர்.

பராசர முனிவரின் குமாரர் அறுவரும், "சிவந்த வேலேந்திய கையையுடைய கடவுளே! உமமைச்சரண அடைந்தோம்" என்று வணங்கிக் கூறி உடன் வர, இயங்குதினைப்ப பொருள்களும் நிலைத்தினைப்ப பொருள்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் படைத்தருளிய முருகப் பெருமான, அக்கினிகளுக்கெல்லாம் முதனமை பெற்ற பெரிய பாலை வனத்தைக் கடந்து சென்றார்

23. திருச்செந்திப் படலம்

ஒளி வீசும் வேலேந்திய முருகப் பெருமான, அந்தப் பாலைவனத்தைக் கடந்து சென்று, மிகக் நீரையுடைய கங்கை நதி திகழும் சடை முடியைக் கொண்ட சிவபெருமான எழுந்தருளியிருக்கும் திருச் செங்குன்றுரைத் தரிசித்தாரா பின், பெரிய இரத்தினங்களையும் வயிரங்களையும் முத்துக்களையும் கடலைகள வீசியெறியும் சிருச்சீரலைவாயாகிய திருச்செந்துரை நண்ணினார் முருகப் பெருமான அங்குச் சென்று விசக்வகனமாவை நோக்கி, "இங்கே ஒரு நொடிப் பொழுதில் ஒரு கோயிலை அமைப்பாயாக! " என்று கட்டளையிட்டார் சிறப் நூலை உணர்ந்த அவ்விசக்வகனமா, நன்கு ஆலோசித்துத் தேவலோகமும் விரும்புமாறு ஓர் ஒப்பற்ற கோயிலை அமைத்தான் முருகப் பெருமான பொன்மயமான தேரின்னிறும் இறங்கி, பக்கமெங்கும் பூதப்படையை நிறக்கச் செய்து அந்தக் கோயிலினுள் சென்று, அரும் பெரும் தம்பியரும், பூதத் தலைவரும் பிரமாதிருமால் முதலான தேவரும் துதிக், ஒளி விளங்கும் பொன்னாலான பீடத்தில் வீற்றிருந்தார்

மிகவும் உயர்ந்த தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவா உடைவாள ஏந்திப் பக்கத்தில் நின்றார், ஏனைய தம்பியராகிய எட்டு வீரரும், இலட்சம் வீரரும் போற்றித் துதித்தவாறு அக்னற வாயிலில் நின்றனர் இங்கே கூறப்பட்டோர் இவ்வாறு புறத்தே நிற்க அங்கு வீற்றிருந்த ஞான முதலவராகிய முருகப் பெருமான எல்லையற்ற காலமாகத் துயருறும் இந்திரனின் முகத்தை நோக்கி ஏதும் அறியாதவா ஆளைப் போல இவற்றைக் கூறினார் "நீதி நெறி தவறியிருக்கும் சூரபன்மன முதலான அக்ராகள் பிறந்த வரலாற்றையும், அவர்கள் தவம் இயற்றிய தன்மையையும், மிகச் சிறந்த வரங்களைப் பெற்ற பான்மையையும், பின் சிறப்பாக அரசு புரிந்த தன்மையையும், அததீயவர்களின் மாயத்திறமும், முன்னே பெற்ற வெற்றிகளும் வலிமையும், உயர்வும

உங்கட்கு இதுவரை செய்த துன்பமும் ஆகிய அனைத்தையும் ஒன்று விடாமல் கூறுக" என்று கூறினாள்

முதலவரான முருகப் பெருமான இவற்றைக்கூற, மேலே உள்ள வானுலக வேந்தனாகிய இந்திரன் சமமதித்து, தன்னருகே நின்ற பேச்சாற்றல மிக்க வியாழபகவானை அன்புடன் நோக்கி, "நீ இவற்றைக்கூறியருளாக" என்று வேண்டிக் கொண்டான் வச்சிராயுத்ததையுடைய இந்திரன் அவ்வாறு கேட்டுக் கொண்டதும், வியாழ பகவான் அதற்கு இசைந்து, வெட்சி மாலையணிந்த முருகப் பெருமானின் அழகிய இனையடிகளைத் தலைமேற்கொண்டு தொழுது இவற்றைக்கூறலானாள்

"யாவாக்கும் இறைவனே! எப்பொருளையும் தாங்கள் அநீலீகள், எல்லா உயிர்களிலும் இருக்கின்றீர், சிறியவர்களாகிய எங்கள்து துயரைத் தீர்த்துப் பொருட்டுச் சிறு குழந்தையின் உருவத்தை மேற்கொண்டீர், தங்கள்து அருட்செயலை யாதாம் உணர் வல்லா? எல்லையிலலாத புவனங்கள் எல்லாவற்றையும் எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் முழுவாத்திகளையும் உயிர்த் தொகுதிகள் யாவற்றையும் பழைய திருமேனியாகப் பெற்றுத் தோன்றினீர்! ஆதலால் தாங்கள் செய்யும் மாயங்களின் தன்மையை வேறு யாரே அறிய வல்லா?

ஐயனே! அதற்கைய இயல்புடைய தாங்கள் கொடிய அகரரது வரலாற்றைக் கூறுமாறு கேட்டதற்குக் காரணம் அதனை அறிந்து கொள்வதற்காக அன்று, அற்பராகிய எங்களுடைய துயரத்தைக் களைந்து, எம் மனத்தில் உயர்ந்த இன்பத்தைத் தரும் ஒப்பற்ற கருணையே ஆகும் ஆகையால், அகரர்களது இயல்புகள் அனைத்தையும் தெரிந்த அளவில் கூறுகிறேன்" என்று வெற்றி மிகுந்த முருகப் பெருமானை நோக்கிப் பணிந்து வியாழ பகவான் கூறலுற்றாள்

24. மாயை தோற்றம்

சிறந்த காசிப் முனிவரின் மைத்தராக உள்ள அறுபத்தாறு கோடி என்ற எண் உடைய அகரர்க்கு முதலவனாய் உள்ளவன் ஒப்பில்லாத 'மங்கல கேசி' என்ற பெயரையுடைய அரக்கியை மணந்து அம்மணத்தின் பயனாக 'கரசை' என்ற பெயர் கொண்ட மகளைப் பெற்றான் (அறுபது கோடி அவுணரின் தலைவன் அக்ரேந்திரன்) தூயமையான அந்தச் கரசை என்ற மகன்

ஐந்தாண்டு பருவம் உடையவளாக வளர்ந்த பின்பு, கக்கிரன் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆசாரியா, தீமையைப் பயப்பனவான மாய வித்தைகள் அனைத்தையும் அவளுக்குக் கற்பித்து, அந்த மாய வித்தையின் வல்லமையைப் பார்த்து, அவளுக்கு 'மாயை' என்று பெயர் இட்டுத் தன் மனத்தில் இவற்றை எண்ணினார்

தேவர்களால் துயரம் அடைந்த அக்ரரின இழிவையும் அவரை வருத்திய இந்திரன் முதலியவா உயாவையும், தேவா உலகில் உள்ளவா பெருஞ்செல்வம் கெடப்பெற்று அவுணரால் வருந்துமாறு திருநந்திதேவா உரைத்த சாபத்தையும் கக்கிராசாரியா மனத்தில் நினைத்து எதிர்காலத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையும் அப்போதே தம் ஞானவுணாவால் உணர்ந்து அறிந்து இரத்தம் தோயும் வேலையுடைய அக்ரேந்திரன் பெற்ற மாயை என்பவளைப் பார்த்து “பெண்ணே! வருவாயாக!” என்று அழைத்து அளவற்ற அருளைச் செய்து “உனக்கு ஒன்றைச் சொல்வேன் கேட்பாயாக!” என்று சொல்லலானார்

“குற்றம் இல்லாத இந்த உலகத்தில் வந்த பெண்ணான இவளது அடிகளில் உள்ள நல்ல இலக்கணங்கள், வான உலகத்தில் பழைய செல்வத்துடன் இருக்கும் திருமாலின் தேவியான இலக்குமியினது தலையிலும் இல்லை ஆதலால் இவளுடைய உடலில் உள்ள இலக்கணங்கள் எல்லாம் இதற்கையவை என்று சொல்லி முடியுமோ? என்காசிப் முனிவா நினைத்ததா அந்த மாயையின் முன்னால் சென்றா அழகிய திருமகளை விடச் சிறந்தவனே! நினது வரவு நல்லது, நல்லது என்று சொல்லி, அவளது முன்னால் நின்று மேலும் சொல்லத் தொடங்கினார் “உன குலமானது யாது? உன ஊர் யாது? உன் பெயர் யாது? உன்னைப் பெற்றவா யார்? சொல்வாயாக” என்று, உள்ளத்தில் உண்டான காதலால் காசிப் முனிவா மாயை என்பவளைப் பார்த்து வினவினார் மாயை என்ற அவள் சொல்லத் தொடங்கினாள், “பெருந்தவத்தவரே! நீங்கள் இவ்வாறு என்னை வினவுதல் சிறந்ததாகாது என்னிடம் தனியாகவும் வந்தீர்! இவ்வியல்பு தவத்தவாக்குத் தகுதியோ?” குற்றம் இல்லாத தவத்தை ஒழித்து மெய்யுணர்வு இல்லாத பேதமையுடைய மானிடரைப் போல உரையாடி என்னை நெருங்குவது முறையாகாது எனவே, தங்கள் கடமையைச் செய்யச் செல்வீராக?” என்று மாயையானவள் உரைத்தாள், அப்போது காசிப் முனிவா சொல்லலானார், “ ‘பெண்ணே! கேட்பாயாக! எல்லை இல்லாத பல நாட்களாக உடல் வாட, உள்ளம் வாட, அளவில்லாத பல தவம் செய்வது இம்மையிலே வேண்டியதைப் பெறுவதற்கே அன்றோ? உன்னைச் சோவதான இது வல்லாது எனக்கு வேறு வீடுபெறு என்பது

இல்லை. ஆதலால் உன்னைத் தஞ்சம் அடைந்தேன்!” என்று காசிப முனிவர் கூறினார். விருப்பத்தை உடைய அந்த மாயையும் அவரைப் பார்த்துச் சொல்லக் கூடிய ஒரு வஞ்சகச் சொல்லைச் சொல்லலானான். “நான் மங்கலம் பொருந்திய வடக்குப் பக்கத்தில் உள்ளேன்; செம்பொன் மயமான மேரு மலையைச் சார்ந்துள்ள தென் தேசத்தில் உள்ள கங்கைக்கரையை, அங்கு அடைவதற்குரிய ஒரு பயனை விரும்பி வந்தேன். நான் தனியாக இருக்கிறேன் என்று எண்ணியோ பேசினீர்? இனிமேல் இவ்வாறு பேச வேண்டியதில்லை. இது மேலோர்க்குப் பொருந்துமோ? நானும் முன்னம் நினைத்த இடத்துக்குச் செல்வேன்; நீங்கள் இங்கு தவம் செய்து கொண்டிருப்பீராக!” என்று மாயை சொன்னான். அந்த மாயை கங்கை இருக்கும் திசையை நோக்கி அவ்விடத்துக்கு விரைந்து செல்பவனைப் போலச் செல்லவும், அரிய தவத்தையுடைய காசிப முனிவரும் தொடர்ந்து பின் போனார். அப்போது மாயை அருவமாகி மறைந்து நின்றாள். நிற்க, காசிபர் அவளைக் காணாதவராகித் துயர் அடைந்து வருந்தலானார். காசிப முனிவர் இவ்வாறு புலம்பித் துன்பக் கடலில் அமிழ்ந்து வருந்தி வாடும்போது எல்லா தீவினைகளுக்கும் காரணமான குற்றமற்ற பெண்ணான மாயை மீண்டும் அந்தக் காசிப முனிவரின் கண்காணும்படி அவருக்கு முன்னே வந்து நின்றாள். “எந்த ஏவலைச் செய்ய வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் சம்மதத்துடன் நீவிர் ஏவுதற்கு முன்பேயே செய்வேன்! சினம் கொள்வதை விடுத்து, நல்ல அன்புடன் மிக விரைவிலே என்னை ஆளுக!” என்று இரந்து காசிபர் பொன் போன்ற அடிகளில் வணங்கவும். அந்த மாயை இதனைச் சொல்லலானாள். “அஞ்ச வேண்டியதில்லை! இங்கு நிற்கின்ற என் சிறந்த வடிவுக்கு ஏற்ற அழகு மிகுந்த தகுதியுடைய வலிய உருவத்தையும், இனி நான் கொள்ள இருக்கின்ற உருவத்திற்கு ஏற்ற உருவத்தையும் உடனுக்குடனே கொள்வீரானால் உம்மைச் சேர்கின்றேன்” என்று மாயை உரைத்தாள்.

முனிவர்க்குத் தலைவரான காசிப முனிவர் மாயை உரைத்ததைக் கேட்டவுடன் முன்பே காமக்கடலில் முழுகியவர், பின்பும் களிப்புமிக்க மகிழ்ச்சி என்ற கடலில் முழுகிப் புரையலான சிறந்த பொன்னைப் பெற்ற இரவலனைப் போல் விளங்குபவராய் “நல்லது” என்று கூறி “இளைய கொடியைப் போன்ற இடையையுடையவளே!. கூறும் அப்படியே விருப்புடன் சிறிய பணியைச் செய்வேன்!” என்று சொல்லி, தவம் செய்து பெற்ற வல்லமையால் குற்றம் இல்லாத அழகிய தென்றல் என்ற தேரையுடைய மன்மதனுக்கும் இல்லாத தெய்வ வடிவத்தைக் காசிப முனிவர் கொண்டார்.

மலை போன்ற முலைகளையுடைய மாயை, அப்போது, தன் வடிவிற்கேற்ற ஒரு வடிவத்தைக் கொண்ட காசிப் முனிவரைப் புகழ்ந்து, 'உன் இயல்புநன்று,' என்று சிரித்து அவரது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, அங்கு மேருமலை போல உயர்ந்துள்ள ஒரு பொன் மண்டபத்துள் புகுந்தாள் கையால் செய்யப்படுதல் இல்லாத மாயததால் விரைவில் தோன்றிய வியக்கத்தக்க மண்டபத்தில், அவளது ஆணைப்படி வந்த அழகிய படுக்கையில், கதிரவன் மறைந்த முதல் யாமத்தில் காசிபரும் அம் மாயையும் சோந்தனா

அச்சமயத்தில் திருமாலும் நான் முகனும், இந்திரன் முதலான தேவா எல்லாரும், முனிவா யாவரும், தமதம் உள்ளத்தில் அச்சம் கொள்ளச் 'சூரபன்மன்' என்ற வலியவன் மாயையிடம் வந்து பிறந்தான் தளாச்சியில்லாத சூரபன்மன் பிறக்கவும், பழைய புணாச்சியின் போது இருவரிடத்தும் சிந்திய வியாவையினின்றும், எல்லாரையும் விட வலியவரான வெற்றியும் பெருவலியும் கொண்ட 'முப்பதாயிரம்' அசுரர்கள் பிறந்தனா

மான பாவை போன்ற பாவையுடைய மாயை அப்போது தன் வடிவத்தை மாற்றி அச்சத்தை விளைவிக்கும் பெண் சிங்கத்தின் வடிவைக் கொள்ளவும், மோனமாய் இருந்து முன்னே அரிய தவத்தைச் செய்த காசிப் முனிவரும் விரைந்து வலிய ஒரு ஆண் சிங்கம் என்று சொல்லுமாறு தாமும சிங்க வடிவைக் கொண்டா அந்தக் காசிப் முனிவா சிங்க வடிவைக் கொண்டு மனமகிழ்ச்சியுடன் மாயையுடன் கூட, இரவின் இரண்டாம் ஜாமத்தில், 'சிங்க முகாசுரன்' இரண்டாயிரம் கைகளும், ஆயிரம் முகங்களும் அமைந்து திக்கில் உள்ளவா எல்லாரும் நடுங்கமாறு விரைவில் வந்து தோன்றினான்

இந்த இருவரும் இவ்வாறு புணர்ந்தபோது, அவர்கள் இருவரின் உடம்பினின்றும் வெளிப்பட்ட வியாவையில் எம்னின் உயிரையும் பருக்கக்கூடிய வல்லவரான நாரபதினாயிரம் வெள்ளம் வீரா தொகுதியாக வன்மையான சிங்கத்தின் வடிவாக வந்து பிறந்தனா

மாயை பின்னும் அதற்கையுடைய வீரரையும் அவாக்குத் தலைவனான சிங்கமுகனையும், 'இங்கேயே இருங்கள்', எனக் கட்டளையிட்டு, விரைவிலே வேறே ஒரு மண்டபத்துக்குச் சென்று, ஒரு பெண் யானையின் வடிவம் கொண்டு நிற்க, அப்போது காசிப் முனிவரும் வெற்றியுடைய பெரிய ஆண் யானையின் வடிவத்தைக் கொண்டா, காசிப் முனிவா சொரியும் முமத்தங்களையுடைய பெரிய ஆண் யானையின் வடிவத்தைக் கொண்டு மாயையான பெண் யானையுடன் புணரும்போது மூன்றாம யாமத்தில் பெரிய

யானையின் முகம் கொண்ட 'தாரகாகரன்' ஒளியுடைய நான்கு கொம்புகளுடன் அசுரர் சிறக்குமாறு தோன்றினான். புணர்ச்சி செய்த அந்த இருவரின் உடல்களினின்றும் தோன்றிய வியர்வையினின்றும் யானையின் வடிவம் கொண்ட அசுரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களின் தொகையை அளவிடும்போது, உண்மையை உணர்ந்து உணர்த்திய முனிவர்கள் நாற்பதினாயிரம் வெள்ளம் என்று உரைத்தனர்.

அப்போது அந்தத் தாரகனையும் மற்ற நாற்பதினாயிரம் அசுரர்களையும் 'இங்கு நில்லுங்கள்!' என்று பணித்து, இரத்தின மண்டபம் ஒன்றில் புகுந்து, அறுதியாமத்தில் பெண் ஆட்டின் வடிவம் கொள்ள, அவன் மீது அன்பு கொண்ட காசிபர் ஆண் ஆட்டின் வடிவம் கொண்டு புணர்ந்தார்.

அவ்வாறு காசிப முனிவரும், மாயையும் கூடியபோது, 'அசுமுகி' என்பவள் பிறந்தாள்; அவர்களின் வியர்வையிலிருந்து, பூமியில் உள்ளவர்க்கு வருத்தத்தைச் செய்கின்ற ஆட்டின் முகத்தை உடையவராகக் கூட்டமான முப்பதினாயிரம் வெள்ளம் என்னும் கணக்குடைய அசுரர்கள் தேவர்கள் நடுங்குமாறு தோன்றினர் (அச்சம் - ஆடு - அசுக்கம் - ஆட்டின் முகம்) பின்னர் அவர்களையும் அங்கேயே இருக்கும்படி செய்துவிட்டு, வேறு இடங்களில் உள்ள தூபிகளையுடைய பெரிய மண்டபங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் போய் யாளியும், புலியும், குதிரையும், மாணும், நரியும், கரடியும், பன்றியும், இடபமும் முதலான விலங்குகளின் வடிவங்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டனர்.

இரவின் இறுதியான விடியற்காலத்தைச் சேர்ந்த வைகறைப் பொழுதில் மாயையும் காசிப முனிவருமாக முறைப்படி அளவில்லாத விலங்குகளின் வடிவங்களைக் கொண்டு புணர்ந்து அறுபதினாயிரமான அசுரர்களைப் பெற்றனர். மிகுதியான இரண்டு இலட்சம் வெள்ளம் அசுரர்களையும், சூரபன்மன் முதலானவரையும், கூறப்படும் ஓர் இரவில் பெற்றது ஓர் ஆச்சரியமோ; எல்லாம் வல்ல அந்த மாயைக்கு இச்செய்கை அரியதோ?

அப்போது ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களிலும் தீச்சகுனங்கள் எல்லாம் நெருங்கி இடைவிடாது நிகழும் இயல்பைப் பார்த்து, 'இவற்றால் என்ன தீங்கு நேருமோ?' என்று எண்ணி வருந்தி யாவரும் இரங்கினர். இரவு என்ற பொழுதானது கழிந்ததும் மாயை என்ற அவள் பழைய வடிவத்தைக் கொண்டாள். அப்போது காசிப முனிவரும் தமது முன்னைய வடிவத்தை கொண்டார், அப்போது கதிரவன் உதயமலையை அடைந்தான்.

காசிப முனிவா பரந்து இருக்கும் அகர வெள்ளத்தைப் பார்த்து, இந்தச் செயல என தந்தையான நானமுகனின் படைப்பைக் காரணமாக உடையதன்று, இது மாயையினால் நிறைவேறியது' என்று நினைத்து அடங்குவதற்கரிய வியப்புக் கொண்டா பலநாளாக அரிய தவத்தைச் செய்த காசிப முனிவரும் அழகுடைய மாயையும் மைந்தரின் கூட்டத்தை வியப்புடன் பார்த்து அவர்கள் மேல் அன்புடையவராக நிற்கும் போது ஒப்பில்லாத சூரபனபன் அதனைப் பார்த்தான் "தந்தையும் தாயுமான இரு முது சூரவரும் இங்கு நிற்கின்றனா நாம் அவர்களின் அடிகளை வணங்கிச் செய்ய வேண்டிய செயல்களை முறைப்படி வினவிக் கேட்டறிவோம், நீங்கள் வாருங்கள்" என்று தன தம்பியான சிங்கமுகனும் தாரகனும் கேட்குமாறு கூறினான் ஒலிகின்ற வீரகழலையுடைய தம்பியா அச்சொலலைக் கேட்டு இது தக்கது என்று சொல்லிப் பின்னால் வர நெருங்கியிருக்கின்ற தன பழைய படைகளை நிறுத்திச் சூரபனமன தானிருந்த இடத்தினின்று நீங்கிச் சென்றான்

25. காசிபன் உபதேசம்

தான் நின்ற விடத்தைவிட்டு நீங்கிய சூரபனமன முறைப்படி சென்று அவர்களின் அடிகளை வணங்கி "எம்மைப் பெற்றவரே! நாங்கள் செய்ய வேண்டிய செயல யாது? நீங்கள் கூறுங்கள்!" என்றிட, சிறந்த காசிப முனிவா ஒலிக்கும் கழலை அணிந்த மைந்தரே! ஒரு உறுதிமொழியைச் சொல்கின்றேன் அரிய சிறந்த தவநெறியில் மூன்று பேரும் நிற்பீராக! அத்தவங்களைச் செய்யும் முறையை உண்மைப்படி உரைப்பேன்! கேளுங்கள்!

"படைத்தலும், காததலும், அழித்தலும், மெய் உணர்வு ஒழித்தலும், அருளும் என்று கூறப்படுகின்ற ஐந்தது தொழில்களையும் செய்கின்ற கரிய கண்டததையுடைய சிவபெருமான பதி ஆவாா என்று வேதங்கள் கூறும் ஆணவம் கனம் மாயை என்று மூன்று வகையான பந்தங்களில் அமிழ்ந்துள்ள உயிர்கள் அளவில்லாதவை அனாதியாய் உள்ளன, தீவினை நலவினைப் பகுப்பின் வலியால் ஒழிவின்றி முறை முறையாகப் பிறந்து இறக்கும்

"பூமியில் பிறக்கும், பூமியைச் சூழ்ந்த கடலிலும் பிறக்கும், விலங்காகவும் பிறக்கும், குற்றமில்லாத வானில் உலவும் பறவையாகவும் பிறக்கும் புறங்களாகவும் பிறக்கும், அதில் சிறந்த மரமாகவும் பிறக்கும், மலையாகவும் பிறக்கும், எல்லாத் திக்குகளையும் ஆள்கின்ற தெய்வமாகவும் பிறக்கும், மற்றும் எல்லாமாகவும் பிறக்கும் "பிறப்பதற்கு முன் இறக்கும் பிறந்தவுடனும் இறக்கும், சில நாட்கள் இருந்தும் இறக்கும், சிறப்புப் பொருந்திய காளைப்

பருவத்திலும் இறக்கும்; நூல்களில் அழுந்துகின்ற உணர்வும், மனத்திடமும், வெற்றியும், மலை போன்ற செல்வமும், மற்றவையும், கடல் அலையிலே தோன்றிய குமிழி போல் ஆகும்.”

“அறம் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒருபொருள் இருக்கின்றது. சூது, கெடுதல் இல்லாத இரண்டு வகை இன்பங்களையும் எளிதாகத் தரும். அருமையாகக் கிடைக்கும் பொருள் அதுவாகும். அது ஒருவழிப்பட்ட மனத்தை உடையவர்க்கன்றி மற்றவர்க்கு அறியவருதல் இயலாது; அறத்தைப் போற்றி வந்தால் அவனை அன்பானது சேரும்; அருள் என்ற குழந்தையும் சேரும். அனைவரின் தவமான சிறப்புவரும். அது வருமானால் மனத்தெளிவு அற்ற அந்த உயிர் சிவத்தை அடையும்”

“சிவத்தை அடையும்போது பிறவியும் நீங்கும். அனாதியாகச் சார்ந்துள்ள மூன்று வகையான ஆணவம் கன்மம், மாயை என்ற பந்தங்களும் நீங்கும், விலகுவதற்கரிய பரமானந்தத்தை உயிர் அனுபவிக்கும். வலிமையை உள்ளதாக்குவது சிறந்த தவமே அல்லாது வேறு ஒன்று சொல்லத்தகுமோ? அது சொல்வதற்கரிய சிவசாயுச்சியத்தைத் தரும் போற்றுவதானால் அந்தத் தவத்தையே போற்ற வேண்டும்.”

“அந்தத் தவமானது பிறவியை நீக்கி மேலான வீடுபேற்றைத் தந்து தலைமையைத் தரும், இது மாத்திரம் அல்லாது இப்பிறவியில் வேண்டப்படும் இன்பங்களையும் மனத்தில் நினைத்தவாறு தரும். ஆதலால், தவமானது பிறவியை நீக்கி மேலான வீடுபேற்றைத் தந்து தலைமையைத் தரும்; இது மாத்திரம் அல்லாது இப்பிறவியில் வேண்டப்படும் இன்பங்களையும் மனத்தில் நினைத்தவாறு தரும். ஆதலால், பலகாலம் அருமையாகச் செய்த தவமானது இம்மை இன்பத்தையும், மறுமை இன்பத்தையும் அளிப்பதற்குக் காரணமாகும் அந்த இரண்டு இன்பங்களையும் ஒருவரே பெற்றுக் கொள்ளுதல் முதற்கடவுளான சிவபெருமானின் திருவருள்படியே ஆகும். மனம் ஒருவழிப்படச் சேறலையுடைய பெருந்தவத்தைச் செய்து, சித்தி பெற்றதன் மேல் அரிதான முத்திப் பேற்றைப் பெற்றவர் சிலர்; செல்வம் பொருந்திய போகங்களில் சேர்பவர் சிலர்; இந்த இரண்டு பொருள்களையும் ஒருவரே பெற்றவர் சிலர்; தேவர்களாகி மேலே விளங்கும் பதவிகள் தோறும் உள்ளவர் எல்லாரும் தம் உடல்வருந்த மனத்திடத்தோடும் பலகாலம் தவம் செய்தவர்; அதனை நான சொல்ல வேண்டுமோ? அதன்பின் வழிபட்டுச் சிறந்த தவத்தைச் செய்து வீடுபெற்று இறைவனின் திருவடியில் சோந்தவர்களை இவ்வளவு

தொகையினா எனச் சொல்வது அரிதாகும் இருமை இனப்பங்களையும் பெற்ற மெய்மையான தவத்தவராவா திருமாலும் நானமுகன முதலோர் ஆவா பல உயிர்களையும் கொண்டு பூவுலகத்தவர்க்குத் துன்பத்தை உண்டாக்கி அறத்தைச் செய்யாது வாழ்வார்க்கு இருவகைப் பிறவியிலும் இனம் இல்லை அவர்கள் கூறுவதற்கரிய பிறவித் துன்பத்திலும் அமுந்நுவார்கள்”

“இவற்றை உள்ளவாறு அறிந்து சொன்னாலும் பூவுலகில் உள்ள மக்கள் தறுகணமை, கொலை, களவு, அஞ்ஞானம் என்ற இவற்றை நீங்காதவராயும் துறவு மேற்கொள்ளாதவராயும், துன்பம் நீங்காதவராயும், பிறந்து இறக்கின்றார்கள், அவர்கள் வீடுபேறு அடைவதில்லை தவத்தைவிடச் சிறந்த பொருள் வேறு ஒன்று இல்லை, குற்றமற்ற சிறப்பையுடைய தவத்தைப் போன்ற பொருளும் வேறில்லை, தவத்திலும் அரிய பொருளும் வேறு இல்லை, சொல்லுங்கால தவத்துக்கு ஒப்பாவது தவமே ஆகும் ஆகவே, மைந்தார்களே! அறத்தைச் செய்யுங்கள்! தீமையை நீக்குங்கள், சிவபெருமானை நினைத்துச் சிறந்த தவத்தைச் செய்யுங்கள் அதுவன்றிச் செய்யத்தக்க வேறு செயல் யாதும் இல்லை உடலை வருத்தித் தவம் செய்பவா உலகம் எல்லாம் புகழுமபடி வாழ்வா தம்மைச் சோந்தவரைக் காப்பா, பகைவார்க்கு அழிவைச் செய்வா தாம் விரும்பிய பொருள் யாவற்றையும் பெறுவா, நித்தியராய் விளங்குவா இது உறுதியாகுமாறு உங்களுக்கு ஒரு வரலாற்றைச் சொல்வேன்!” என்று காசிபா அந்த வரலாற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினா

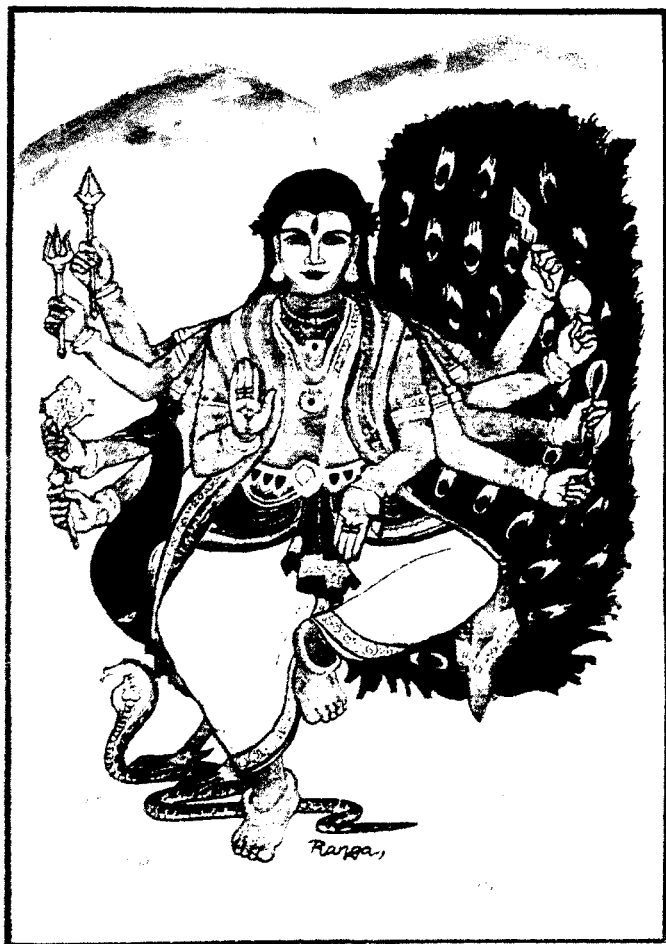
பின் மாயை தன் மைந்தரின முகத்தைப் பார்த்து, “தூய இந்த முனிவா கூறியது உண்மையே! ஆயினும், அவை உங்களுக்கு உரியவை ஆகா, நான் சொல்வதை நீங்கள் கேளுங்கள்” என்று, தான் எண்ணியதை முறையாகச் சொல்லத் தொடங்கினாள், “பெருமையுடைய உள்ளத்தில் குற்றம் இல்லாத அறிவு தோன்றப் பெற்ற உயிர்களுக்கெல்லாம், பிறப்பதால் உண்டாகும் பயன் என்னவென்றால், நூல் கலவியாலும் சொல்லப்படும் செல்வ வளத்தாலும் மேனமை அடைவதைவிடச் சிறந்தது ஏதும் இல்லை “ திருத்தக்க செல்வமும், குற்றமற்ற கலவியும் என்னும் இரண்டினுள் ஒன்றைப் பெற்றுகொள்ளாது போனால் அரிய அந்த உயிரைவிடப் பேயின் பிறப்பு மிகவும் சிறப்புடையதாகும் பிறவி எடுத்த உயிர்களுக்கெல்லாம் பெருமையைத் தருகின்ற அளவிலலாத இரண்டு பொருள்களின் வலிமையையும் அறிவுடையவா ஆராயவரானால், அரிய கலவியை விடச் சிறந்தது செல்வமாகும் எனக்கூறுதலதக்கது நேற்றிரவு எங்களிடத்தில் நீங்கள் பிறந்ததால் உயர்ந்த அசுரா இனத்தைச் சோந்தீர்கள் ஆதலால் தேவர்கள்

5. கார்த்திகேயர்

த்ரிநேத்ரம் தசஹஸ்தம் ச மத்தகே ரீல்வதாரிணம்
சக்திம் சூலம் ததாசக்ரம் அங்குசம் அபயம் அன்யகே
வரதம் தோமரம் பாசம் சங்கம் வஜ்ரம் ச வாமகே
மயூர வாகனாருடம் சர்வாபரண பூஷிதம்
பால சூர்ய ப்ரதீகாசம் கார்த்திகேயம் சிவாத்மஜம்

ஒரு சிரத்தில் வில்வம் தரித்திருப்பது, மூன்று கண்கள்
பத்து கரங்களில் முறையே வலப்பக்கத்தில் வேல், சூலம்,
சக்ரம், அங்குசம், அபயம், இடதுபக்கத்தில் வரதம், தோமரம்,
எனும் ஆயுதம் (ஈட்டி போல) பாசம், சங்கு, வஜ்ரம், மயில்
வாகனம், சகல ஆபரணங்கள், உதயரவியின் ஒளி,
ரக்தவர்ணம்.

கார்த்திகேயர்

எல்லாரும் உங்களுக்குப் பகைவா அந்தத் தேவர்கள் தற்போது தங்கள் முயற்சியால்தலைமைத்தன்மைபெற்றுள்ளார்கள்"

"நீங்கள் அவர்களைவிட மேனமையான தன்மை உடையவா ஆவீர் போலும்' ஆதலால் நீங்கள் மூவரும் செல்வத்தைப் பெறுமாறு முயற்சி செய்யுங்கள் அம்முயற்சி செய்கின்ற இயல்பை எல்லாரும் கேட்க நான் சொல்வேன் சிறந்த இந்தத் திகிலூட்டியுலகத்துக்கு நேராக உள்ள வடபூமியை 'ஆலந்தீவு' எனச் சொல்வா அஃது அசுரா தவம் செய்தற்குத் தக்கது அந்த ஆலந்தீவில், வனமைக்கு முடிவு இல்லாத இந்தப் பரிசுணங்களுடன் போய் அங்கு வேளவி செய்யும் பொருட்டு ஒப்பில்லாத வேளவிக் குண்டமுமற்ற அமைதிகளையும் மெய்மமை பொருந்த அமையுங்கள் வீரர்களே! நஞ்சினையுடைய விறகை நிறைய இட்டு முதலில் நிறைய தீயை மூட்டி தீயினுக்கு வேண்டிய ஓம்ப பொருள்களையும் இரத்தத்தையும் ஊனையும் மற்றவற்றையும் கொடுத்து கொடியவேளவியைச் செய்யுங்கள் சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலும் நான் முகனும் இவா முதலான தேவர்கள் யாவரும் எங்கள் முதலவா என வணங்குமாறு மேனமையான கங்கையாற்றை அணிந்த நீண்ட சடை முடியையுடைய சிவபெருமானை வணங்கித் துதித்துப் பல காலமாக ஒளிரும் தீயையுடைய வேளவியைச் செய்வீராக! அந்த வேளவியைச் செய்தீர் என்றால் கருமையுடைய கண்டத்தினரான சிவபெருமான அருளுடன் முனவந்து நீங்கள் விரும்பியபடியெல்லாம் இந்தப் பிறவியில் பெறுமாறு நன்கு உணமையாக உங்கட்கு அளிப்பாரா எண்ணிய இந்த வேளவியைச் செய்யும்படி நீங்கள் மூவரும் ஆலம் தீவில் சென்றிருக்கும்போது அந்த வேளவிக் குண்டியை எல்லாப் பொருள்களையும் நான் வெவ்வேறாகத் தருவேன் நீங்கள் செல்லுங்கள்", என்று மாயை தன்மைநதாகளுக்குச் சொன்னாள் முனநாள் இரவில் பெற்ற தாயான மாயை வேளவி செய்ய வேண்டிய முறைகளையும், அந்த வேளவிக் குண்டியூறு வாராததற்கான வழிகளையும் மந்திரமுறைகளையும் இயல்புடைய அந்த மூவாக்கும் அவள் எடுத்துக் கூறினாள் இதற்கைய சமயத்தில் அகரத் தலைவனான சூரபன்மன தம்பியரோடு பெற்ற மாயையையும் தந்தை காசிப் முனிவரையும் வணங்கித் துதித்து அவர்கள் விடைதந்து அனுப்ப, அந்த இடத்தினின்று நீங்கினாள்

26. மாயை நீங்கியது

சூரபன்மனும் அவனுடைய தம்பியரும் அங்கிருந்து நீங்கிய பின்னா ஒப்பிலலாத மாயை எனப்பவள மயக்கத்துடன் தன் அருகில் இருந்த காசிப் முனிவரைப்பாத்து 'நான் இனி இம்மைந்தரைப்பேணுவதற்காகச் செல்வேன்! நீவிா கவலை கொள்ள வேண்டாம் என்று சொல்லி, அங்கு அவரை விட்டு நீங்கிச் சென்றாள் அவவாறு மாயை பிரிந்து சென்ற பின்பு காசிப் முனிவா உள்ளத்தில் பொருந்திய பற்றானது தமமைச செலுத்த, அந்த மாயைக்குப்பின் சென்று, "அயலவனைப்போல எண்ணி என்னை விட்டுப் போவது தகுதியாகுமா? நீ சொல்வாயாக!" என்று வினவினா அதற்கு மாயை பதில் சொல்லலானாள் "மாதவரே! வருந்த வேண்டாம் நான் உமமைக் கூடியது மைந்தரைப்பெற்றுக் கொள்வதற்காகவே! அல்லாது, இங்கு வந்தது உமமுடன் கூடி இருப்பதற்காக அன்று நான் மாயை அறிந்து கொள்வீராக!" என்று கூறி மறைந்து போனாள் குற்றம் இல்லாத அழகில் சிறந்த மாயை எனப்பவள முன் நாளில் பெற்ற ஒளியுடைய அகரப்படை பதினாயிரம் யோசனை என்னும் அளவு அகலமாக எல்லாத திக்குகளிலும், தேவலோகத்திலும், ஒழிந்த பூவுலகத்திலும் ஆகிப் பரவி ஒன்றாய்ச் சோந்து நடந்தன போகின்ற இந்த அகரப் படையின் முன் அணியில் நிறைந்த தீயும் அஞ்சத்தக்க சினததையுமுடைய சிங்கமுகள் சென்றான்; பின் அணியில் தாரகாகரன போனான், சூரபன்மன என்று சொல்லப்படுகின்ற கொடியவன், சிறந்து பாராட்டிப் படையின் நடுவில் விரைவாகச் சென்றான் அச்சமயத்தில் அகராகளால் வணங்கப்படுகின்ற ஒப்பிலலாத குருவான கக்கிராசாரியார், குளிர்ந்த முததுக்களால் இயற்றப்பட்ட விமானத்தில் ஏறி வந்து வலிய அகரப்படை என்ற கடலைப்பாத்தா

'தீயினது வெய்தததையும் அழிக்க வல்லகடுஞ்சினததை உடைய அகராக்கு எதிரே சென்று அங்கு நிற்கவும் உபசார சொல் சொல்லவும் இயலாது, ஆதலின் தன்னைச் சூழந்த அகரருடன் அவன் என்னிடம் வசப்படுமாறு ஒரு மாய விததையைச் செய்வேன்', என்று மனத்தில் கக்கிராசாரியார் எண்ணினா இந்த உலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் வயமாகும் ஒரு மந்திரததை விதிப்படி உச்சரித்துப்பாத்துக் கொண்டு எதிரே சென்று சூழ்ந்து விளங்குகின்ற கொடிய படை நடுவே புகுந்து, பெருமையுடைய சூரபன்மன என்ற அவுண்ணுக்குப் பக்கமாகப் போனா "நான் பெரிய வசன் வழியாகச் செல்பவன் உன் ஒப்பிலலாத அகரா குலத்துக்கெல்லாம் சிறந்த ஒரு குருவாக

உள்ளேன். நன்மையுடைய 'சுக்கிரன்' என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளேன்; உறுதி ஒன்றை உனக்குச் சொல்வதற்காக உன்னிடம் வந்தேன்" என்று சுக்கிராசாரியார் சொன்னார்.

சூரபன்மன், வலிமை பொருந்திய படையான அசுரர் கூட்டத்தை அழைத்து, உலகத்தில் உள்ள மலைகளை யெல்லாம் பறித்துக் கொண்டு வரச் செய்து, மேருமலை போன்ற உயரத்துடன் சூழ்ந்திருக்குமாறு மதிலாகச் செய்வித்து, இதன் நடுவே பெரிய வாயிலை அமைத்து மதிலின் உறுப்புகளையெல்லாம் செய்வித்தான். சிற்ப நூலில் கூறிய விதிகளை ஆராய்ந்து விரைவாக அந்த இடத்தில் செய்த பெரு மதிலைச் சூழும்படி அளவற்ற படைகளைத் தக்க அரணாக அமைத்து அனைவரும் சென்று வரும்படி நான்கு திக்குகளிலும் நன்மை அமைய வாயில்களை அமைத்தான். பூவுலகமும் வான்வுலகமும் ஒன்றாகுமாறு மலைகளாலே செய்யப்பட்டு, நாம் சொல்வதற்கரிய சிறப்பினதாய் நின்ற புகழ் மிக்க மதிலும், அதன் புறத்தில் இறுமாந்து நிற்கின்ற அசுரப்படையால் அமைக்கப்பட்ட மதிலும் ஒருங்கு கூடிச் சக்கரவாள மலையையும் அதைச் சூழ்ந்த இருட் பூமியையும் போன்று விளங்கின.

உறுப்பையுடைய வேலியைப் போல மலைகளை அடுக்கிச் செய்த பரந்த பெரிய மதிலிலும், படைஞரால் அமைக்கப்பட்ட மதிலிலும், வாயில்கள் ஒவ்வொன்றிலும் காவல் செய்யும்படி வீர இலட்சுமியை மந்திரத்தால் அழைத்து அன்புடன் நிறுத்தினான். விலக்க முடியாத இந்தக் காவல்களை அமைத்த நிகரற்ற வீரனான சூரபன்மன், தன் உள்ளே தனித்தனி ஆயிரம் யோசனை அளவு பொருந்திய நீளமும் அகலமும் கொண்டிருக்கின்ற ஆழமுமாய் இருக்குமாறு ஓர் ஓம குண்டத்தைப் பெரிய யாகம் நன்மை பெறுமாறு நடுவில் செய்தான். சினம்கொள்கின்ற சிங்கமுகம் போன்ற முகம் கொண்ட முகத்தையுடைய சிங்கமுகனின் தமையனான சூரபன்மன், இவ்வாறு ஒப்பில்லாத ஓம குண்டத்தைச் சுற்றி நூற்று எட்டுக் குண்டங்களை அமைத்து, அவற்றைச் சூழ விதியின்படி வேறு ஆயிரத்து எட்டுக் குண்டங்களை அமையுமாறு செய்தான்.

மூன்று வகையான குண்டங்களும் அமைத்து முடித்தபின்பு, வேள்வியைத் தொடங்குவனாய், அதற்கு வேண்டிய பல பொருள்களையும் பெற விரும்பித் தன்னைப் பெற்ற தாயான மாயையை நினைத்து தியானம் செய்தான். செய்ய, அவள் அதனைப் பார்த்து, இரக்கம் கொண்டு, தேவரின் தலைவரான

சிவபெருமானின் சிறந்த கருணையால் இவற்றை வருவிப்பாள் ஆனாள். மாயை, சிங்கம், வெற்றியுடைய புலி, கரடி, வலிய யானை, பாய்ந்து செல்லும் குதிரை, ஆடுகள் முதலான பல விலங்குகளின் தூய்மையினையுடைய இறைச்சியான ஆவி மலைகளைக் குவியுமாறு செய்தாள். அந்த விலங்குகளின் உடலில் பொருந்திய இரத்தக் கடலையும் அமையச் செய்தாள். மாயை, குற்றமுடைய எண்ணெய் என்று சொல்லப்படுகின்ற கடலை ஓரிடத்தில் அமையச் செய்தாள். நெய் என்ற கடலையும் ஒரு பக்கத்திலே இருக்கச் செய்தாள்; வணங்கத் தக்க பால், தயிர் என்ற கடலையும் ஓரிடத்தே பொருந்தச் செய்தாள். மாயை, வெண் கடுகு, கரிப்பு உடைய மிளகு முதலான வெம்மையைத் தரும் கொடிய பல வளங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு பக்கத்தில் நிரம்பச் செய்தாள்; நெய் ஊற்றப் பெற்ற சோறான பெரிய மலைகளை ஒரு பக்கத்தில் அமையச் செய்தாள். குற்றம் இல்லாத பழைய பசுக்களை எல்லாவற்றையும் ஒரு பக்கத்தில் பொருந்தச் செய்தாள்.

மாயை, பெறுவதற்கு அரிதான பிரதான குண்டத்தின் நடவில் பொருந்த நிறுத்துவதற்காக, மிக உயர்ந்த வடிவத்தை உடையதாய், பெரிய பூமியை உண்டு உமிழ்ந்த திருமால் துயின்று கிடக்கும் தன்மை போன்றதன் வன்மை பெற்ற ஒரு வச்சிரக் கம்பத்தை வரச் செய்தாள். மாயை யானவள், செந் நெற்களினின்று எடுத்த வெண்மையான அரிசியை ஒரு பக்கத்திலே பொருந்தச் செய்தாள். மஞ்சள் பூசப்பெற்ற அட்சதையை ஒரு புறத்தில் நிறைந்திருக்கச் செய்தாள். மணம் கமழும் பொருள்களையும் விலங்கின் மதம் முதலியவற்றையும் ஒரு பக்கத்திலே வரச் செய்தாள். நெய்த் துடுப்பையும் நீண்ட தருப்பைகளையும் ஒரு புறத்திலும், மாயை, நஞ்சைத் தருகின்ற அளவில்லாத மரங்களின் கொம்புகளைத் தூயதாக மெய்மையான சமித்துக் கூட்டம் எனச் சொல்லுமாறு மலை போல் ஒரு பக்கத்தில் மிகுதியாக அமையச் செய்தாள்; வேள்விக்கு என்ற பாத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு பக்கத்தில் குவியலாகவும் பெரிய மாயை, பொன்னின் இடந்தோறும் வெள்ளி முளைக்கப் பெற்ற பொருள் போல் செந்நெற்களில் உண்டான இனிய பொறிகளை ஒரு பக்கத்தில் சேரச் செய்தாள்; அமைந்த கணக்கையுடைய நவதானிய வகைகளை ஒரு பக்கத்தில் நிறையச் செய்தாள். அதன் பின்பும் அங்கு வேண்டிய பொருள்கள் யாவற்றையும் அமையச் செய்தாள்.

தகுதியுடைய சூரபன்மன் தன் தம்பியர் இருவரோடும் சூழ்ந்திருக்கும் ஆயிரத்தெட்டுக் குண்டங்கள் தோறும் நடுவில் வைரம் உடைய நச்சுவிருகை இட. (ந)த் தீயை மூட்டிக் காலம் தாழ்த்தாது விதிப்படி ஆராய்ந்து ஊனையும்

அவிவகைகளையும் அதிகமாக ஓமம் செய்தான். சூரபன்மனான அந்த அவுணன் அங்கு மிக்க செல்வ வளத்தை விரும்பி வீர வேள்வியைச் செய்யவும் சிவந்த தீ விரைவாக, வடவைத் தீயானது உலகத்தையெல்லாம் உண்டு, பின் வானத்தில் உள்ள உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் உண்ணுமாறு எழுந்தது போல, எல்லாரும் அஞ்சச்சொலித்து மேல் எழுந்தது.

தலைமை சான்ற சூரபன்மன் தனதம்பியருடன் இவ்வாறு பத்தாயிரம் ஆண்டுவரை அரிய வேள்வியைச் செய்தான்; செக்கர் வானைப் போன்ற சடையையும் நெற்றிக் கண்ணையும் உடைய சிவபெருமான் அந்தச் சூரபன்மனிடம் வரவில்லை; அதை அவுணர் தலைவனான சூரபன்மன் அறிந்தான். நெற்றிக் கண்களையுடைய சிவபெருமான் அருள் செய்யாத இயல்பை உள்ளத்தில் எண்ணி, 'அவர் இத்தொழிலைச் செய்தலால் வருவாரா?' எனத் தனக்குள் சொல்லி, நான் செய்கின்ற ஒமத் தொழிலைச் செய்யும்படித் தம்பியார்க்குக் கட்டளைஇட்டு, விடாமழைபோல் ஒழுகும் தன் உடலில் உள்ள இரத்தத்தை நெய்யாய்ச் சொரிந்தார். குருதியே நெய்யாகவும் ஊனே அவியாகவும் கொண்டு சூரபன்மன் பெரிய வீர வேள்வியைச் செய்யும் போது, தன் உடலில் உள்ள தசைகள் அரியும் போதெல்லாம் முன்போலவே வளர இதைப் பார்த்து எல்லாரும் அஞ்ச அவன், ஆரவாரம் செய்து, பெருமிதம் கொண்டான்.

சூரபன்மன் ஆயிரம் ஆண்டுவரை வானத்தில் நின்று இந்த வேள்வியைச் செய்தான். நீண்ட வடிவுடைய திருமாலும், நான்முகனும் தேடுதற்கு அரிய சிவபெருமான், அப்போதும் வரவில்லை. சூரபன்மன் அதைப் பார்த்து மனம் வருந்தி 'இனி இறப்பதே துணிவு' என்று உள்ளத்தில் எண்ணினான். இவ்வாறு மனத்தில் எண்ணி, ஒப்பற்ற சூரபன்மன், தீயால் சூழப்பெற்ற முக்கிய குண்டத்தில் இருந்து, சிவந்த நிறத்தை உடையதாய்ச் சிவன் அருளால் தீயால் அழியாது இருக்கின்ற அச்சத்தை உண்டாக்குகின்ற முனையுடைய வச்சிரக்கம்பத்தின் மேல் பாய்ந்தான்.

சூரபன்மன் வச்சிரக் கம்பத்தினின்றும் விரைவாக உருவி, கீழே போய்த் தன் உடல் முழுவதும் நுட்பமான தூளாக ஆகுமாறு (சாம்பலாகுமாறு) மனம் துடித்து இறந்தான். இறக்க, சிங்க முகத்தையுடையவன் அதனைப் பார்த்தான். சிங்கமுகனும் வன்மை பொருந்திய தாரகனும், தங்கள் தமையனான சூரபன்மன் இறந்ததைப் பார்த்து அங்கே புலம்பினர், அதைக் கண்ட மற்ற அசுரர் எல்லாரும் பொங்கி எழும் கடலைப் போல் விம்மி அழுதார்கள். தாரகனும் சிங்க

முகத்தையுடைய ஒப்பற்ற வீரனும் எல்லா அவுணரும் மிகவும் அழகினற ஓசையைக்கேட்டு, சிறப்பு இழந்து இருந்த இந்திரன் தன் ஒற்றனால் சூரபன்மன் வேள்வித் தீயில் வீழ்ந்து இறந்ததை அறிந்தான். குளிர்த் த மலர் மாலையைச் சூடிய மார்பினை உடைய நூறு வேள்விகளைச் செய்த இந்திரன், 'சூரபன்மன் வேள்வித் தீயில் விழுந்து இறந்து விட்டான்', என்று சொல்லும் சொல்லைக் கேட்டு, அடங்காத மகிழ்ச்சி என்ற கடலினால் சிறந்த அமிர்தத்தை அருந்தியவனைப் போல் தன் உள்ளம் குளிரப் பெற்றான்.

அவ்வாறு இந்திரன் மேக மண்டலத்தில் மகிழ்வுடன் நின்றபோது, அசுரருடன் அழுது நெருங்கிய துன்பத்துள் முழுகித் தளர்ச்சி அடையும் சிங்கமுகன், "என் உயிர் போன்ற தமையன் மடிய, நான் இந்த வலகத்தில் இருப்பது நன்றோ!" என்று உள்ளத்தில் எண்ணி விரைவாக எழுந்தான். வன்மையுடைய அத்தகைய சிங்கமுகன், ஆயிரமாகத் தனக்கு இருக்கும் அகன்ற தலைகள் பலவற்றையும், தன் சிவந்த கைகளால் அறுத்து, முன்பு சூரபன்மன் முயன்று செய்த வேள்வித் தீயில் வீரம் பேசி இட்டான். தாரகன், தன் தமையனான சிங்கமுகன் எழுந்து செய்யும் செயலைப் பார்த்து, 'ஐயோ' என்று அசுரர் கூட்டமானது புலம்ப, தன் பெரிய தலையையும் அரிந்து சூரபன்மன் வேள்வி செய்த தீயிலே இட்டான். மோன நியமத்துடன் இருந்து வேள்வியைச் செய்த சூரபன்மனைப் போல் வானத்தின் மேல் எழும்படி எண்ணித் துணியிவும், மணம் கமழும் கொன்றையும் பிறைச் சந்திரனும் பொருந்தப் பெற்ற சிவந்த சடையுடைய ஞானமயமான திருநீற்றை அணிந்த சிவபெருமான் அத்தன்மையைப் பார்த்தார்.

27. வேண்டும் வரம் கிடைத்தது

சிங்கமுகம் வேள்வித்தீயில் விழமுயல்வதைப் பார்த்த கரிய கழுத்தையுடைய சிவபெருமான் திருமால் முதலிய தேவர்கள் வியப்படைய திருவெண்ணெய் நல்லூரில் சுந்தரமுர்த்தி நாயனாரை ஆட்கொண்டருளிய முதிய அந்தண வேடம் கொண்டு ஒரு தண்டினை ஊன்றியபடி வந்தருளினார். முதிய வேடம் பூண்ட சிவபெருமான் அந்த யாகம் நடைபெறும் இடத்துக்குச் சமீபமாகப் போய்ச் சிங்க முகனைப் பார்த்து, "இங்கு நீவிர் எல்லாரும் மிகவும் வருந்துகின்றீர். ஆதலால் உங்களுக்கு நோந்த துன்பத்தைச் சொல்லுங்கள்!" என்று வினவினார். "எம் தமையனான சூரபன்மன் வேள்வித்தீயில் விழுந்து சாம்பலாகி இறந்தபோது, நாங்கள் அதைப் பார்த்து உள்ளத்தில் மிக்க துன்பம் அடைந்து, அஞ்சிப் புலம்பி, எம் உயிரையும் ஒருசேரவிட இருந்தோம்.

உண்மையான எம் வரலாறும் எளியேம் துன்பமும் இவையே!" என்று சிங்கமுகன் முதியவராக வந்த சிவபெருமானுக்குச் சொன்னான்.

சிங்கமுகன் அவ்வாறு சொன்னபோது, அங்கே வந்திருந்த முக்கண்களையுடைய சிவபெருமான், 'உம் தமையன் இறந்து நீங்களும் அழியாதவாறு உம் தலைவனான சூரபன்மனை இப்போதே, அவன் வீழ்ந்து இறந்த தீயினின்று எழுந்திருக்கச் செய்வோம். அதை நம்புங்கள், மிக்க துன்பத்தை ஒழியுங்கள்" என்று சொல்லி, முன் காலத்தில் உமையம்மையாரின் விரல்களில் பிறந்த கங்கைகளுள், எம் தலைவரான சிவபெருமானின் ஒளியுடைய தம் சடையில் ஒளித்து வைத்தவற்றை மட்டும் ஒழித்து, இந்திரனும் பிரமனும் திருமாலும் என்று சொல்லப் படுகின்ற மூன்று தேவர்களது இருப்பிடங்கள் தோறும் தங்கியிருக்குமாறு அளித்தவற்றுள், சுவர்க்கத்தில் இருந்த கங்கையாற்றைத் தம் உள்ளத்தில் நினைத்தார்.

கூடம் அவதாரம் எடுத்த திருமாலிடம் முன் நாளில் சுவர்ந்து எடுத்த வன்மை உடைய முதுகெலும்பான தண்டினை ஊன்றி வந்தருளிய சிவபெருமான், தம் திருவுள்ளத்தில் நினைக்க, வந்த கங்கையானது, விரைவிலே அதை உணர்ந்து நடுக்கம் கொண்டு தேவர்கள் எல்லாம் அஞ்ச, அளவில்லாத கிளைகளை கொண்டு ஆரவாரத்துடன் எழுந்து, தொலைவில் உள்ளவர் எல்லாம் நெருங்கியிருக்குமாறும் திக்கில் உள்ளவர் அஞ்சுமாறும் வந்தது. மேலே உள்ள உலகங்கள் யாவற்றையும் விரைவாகக் கடந்து பூவுலகத்தில் வந்து எம்பெருமானால் சிவபெருமான் அடிகளை வணங்கி அவரது ஆணைப்படி பரந்த சிவந்த முக்கிய தீக் குண்டத்தில் புகவும், அலைவீசும் கடலிலே விடமானது வந்து தோன்றியதைப் போல் அசுரத் தலைவனான சூரபன்மன் அந்தத் தீக்குண்டத் தினின்று ஆரவாரத்துடன் எழுந்தான்.

அளவில்லாத அசுரர் கூட்டமானது துதிக்கத் தீயினின்று எழுந்த சூரபன்மன், பூமியில் வந்து நிற்கும் தன்மையை, தேவர் கூட்டமும் இந்திரனும் பார்த்து, வானத்தில் பொருந்திய மேகத்தைப் பார்த்த குயிலைப் போல அஞ்சித் தம் மனத்தில் பொருந்திய வருத்தத்துடன் ஓடித் தம் நகரத்தை அடைந்தனர். எம் தலைவரான சிவபெருமான் உமையம்மை வீற்றிருக்கும் இடப்பாகமும், மூன்று கண்களும் நான்கு திருத்தோள்களும் உடையவராய் வலிய காளை வாகனத்தில் எழுந்தருளி வரவும், சூரபன்மன், நினைத்துப் பார்த்து, பூமியில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்து பல முறையாக வழிபட்டுத் துதித்து, அடங்காத

பெருமகிழ்வு கொண்டு தம்பியருடன் கை குவித்து வணங்கி நின்றான். தம் முன்பு நின்று வணங்கும் சூரபன்மனின் முகத்தைப் பார்த்து, "எம்மை நினைத்துப் பல ஆயிரம் ஆண்டுக் காலமாக மிக்க வலிமையுடைய வேள்வியைச் செய்து இளைத்தாய்; ஆதலால், உமக்கு வேண்டியது யாது? கூறுவாயாக!" என்று கூறியருள, பொன்னிறமாக விளங்கும் தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் எல்லாரும் இதுவரை யாம் பெற்றிருந்த தலைமை முழுதும் இத்தினத்தில் எம்மைவிட்டுப் போயின என்று வருந்த, சூரபன்மன், "பெருமையுடைய பூமியின் சார்பாகப் பல வுலகங்களைக் கொண்டுள்ள அண்டக் கூட்டங்கள் எல்லா வற்றுக்கும் நான் மன்னன் ஆக வேண்டும்; நினைப்பதற்கு முன் அந்த அண்டங்களில் எல்லாம் சென்று வருவதற்கு ஊர்திகளையும் தருதல் வேண்டும்; எப்போதும் அழியாமல் இருக்கின்ற வச்சிர யாக்கையும் எனக்கு அளித்தல் வேண்டும்; அலைகளையுடைய பாற்கடலில் அறிதுயில் கொள்கின்ற திருமால் முதலான தேவர்கள் போர் செய்தாலும் தோல்வி அடையாது அவர்களை வெல்லத்தக்க பெருவன்மையையும் பல படைக்கலங்களையும் அளிக்க வேண்டும்; அழியாமல் எக்காலத்தும் இருக்கவும் வேண்டும்!" என்று சூரபன்மன் வேண்டிக் கொண்டான். கலைகளையுடைய சந்திரனை அணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமான் அவ்வாறே ஆக அருள் செய்யலானார். எந்நாளும் எண்ணப்படுகின்ற பல புவனங்களையுடைய அண்டக் கூட்டங்களைக் காக்கும்படி, திருமாலின் சக்கரத்தைவிட வலிமையான ஓர் ஆணைச் சக்கரத்தை விரைவில் தந்து, பெருமையுடைய சினத்தை உடைய தேவர்கள் எல்லாருக்கும் அன்று முதல் தலைவன் ஆகின்ற முதன்மையையும் அளித்தார்.

மேல் உலகத்தில் வாழ்கின்ற தேவர்களையும் அவுணர்களையும் மற்றவரையும் வெற்றி கொள்ளத் தக்க வீரத்தையும், பெருவன்மையையும், சிறந்த சிவக்கணை (பாசு பதாத்திரம்) முதலான தெய்வக் கணைகள் எல்லாவற்றையும், எக்காலத்திலும் அழியாத பெருமை மிகுந்திருக்கும் அழகான வச்சிரவுடலையும் சிவபெருமான் சூரபன்மனுக்கு தந்தார். பின்பு கங்கையாற்றை விண்ணுலகத்துக்கு அனுப்பி, அந்தக் கங்கையாற்றைவிடப் புகழ்பெற்ற பெரிய வேள்வியில் அமைத்த தீயைவிடச் சிறந்து விளங்குமாறு, பெருமையுடைய கடலை போல் பத்தாயிரக் கோடி வெள்ளம் என்ற தொகையுடைய அங்குசம் செலுத்துகின்ற யானையும்,

வலிய தேரும், வெற்றி பொருந்திய குதிரையும், அசுரரும் எனக் கூறப்படுகின்ற நான்கு வகையான படைகளையும் பொருந்துகின்ற பெரும் புகழையுடைய சூரபன்மனுக்குச் சிவபெருமான் இத்தகைய அருளைச் செய்தார். அப்போது, அச் சூரபன்மனின் தம்பியர் வந்த அவனை வணங்கி எழுந்து நின்றனர். தமக்கு நிகரில்லாத சிவபெருமான் அப்போது சொல்லலானார்.

“சூரன் என்ற உம் தமையனின் இரு தோள்களைப் போல வீரம் பெற்று விளங்கி நூற்று எட்டுச் சதுர்யுகங்கள் வரை சிறப்புடன் வாழ்வீராக! திருமால் முதலான தேவர்களையெல்லாம் வென்று பின்னடையச் செய்வீராக! அழிவற்ற தேவர்களையும் தம் திருப்பெயரால் வழங்கப்படுவதாகிய தெய்வத்தன்மை உடைய படைக்கலங்களையும் அளித்து, வெவ்வேறாக மிக்க அருளைச் செய்து, கங்கையாற்றை அணிந்த சிவபெருமான் மறைந்தருளினார்.

28. சுக்கிரன் உபதேசம்

அத்தகைய சமயத்தில் முன்னே மதிப்பக்கத்தில் ஒரு மதிலைப்போலச் சூழ்ந்து கொண்டு நிற்கும் அவுணர்ர்கள், ‘தம் மன்னன் அழியாத சிறப்பைப் பெற்றான்’ என்று அறிந்து, மிக்க வன்மை உற்றவராய் ‘ஒல்’ என்ற ஓசையுண்டாக ஆரவாரம் செய்து மகிழ்ந்தனர். அந்த அசுரர்கள் சூரபன்மனைப் பார்த்து ஆரவாரம் செய்து, அவனுடைய அடிகளில் விழுந்து வணங்கினர்; மணம் கமழும் மதுவை உண்டவரைப் போல் கை குவித்தனர்; குதித்தனர்; அடங்காத மகிழ்ச்சியை பெற்றனர்; முன்னால் பெற்ற துன்பம் எல்லாம் நீங்க பெற்றனர். கொடிய சூரபன்மனின் பக்கத்தில் நெருங்கினர். மன்னனான சூரபன்மன், தன் முன் அவுணர் சிலரைப் பார்த்து, “இன்றிலிருந்து நீங்கள் வலிமையுடையவர் ஆவீர்” என்று உபசார வார்த்தை சொல்லி நல்ல அருளைச் செய்தான். சூரபன்மன் அவ்வாறு யாக சாலையினின்று நீங்கிச் சென்று, பெருந்தவத்தைச் செய்யும் தந்தையான காசிப முனிவரின் பக்கத்தில் போய் அவரைப் பணிந்து, தாம் பெருமானால் பெற்றுக் கொண்ட வரங்களினுடைய இயல்புகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி, “இனி நாங்கள் செய்யக் கூடியது யாது?” என்று வினவ, நல்ல அறிவையுடைய காசிப முனிவர் உள்ளத்தில் இங்ஙனம் எண்ணித் தம்மிடம் தோன்றிய மைந்தர்களைப் பார்த்து, “மைந்தரே! பழைய உங்கள் குலத்தின் குரு சுக்கிராசாரியாரே ஆவார், அவரிடத்துச் செல்லுங்கள்,” காசிப முனிவர் இவ்வாறு கூறியதும் அக்கொடிய சூரபன்மன் அவரிடம் விடைபெற்று, அளவில்லாத வெற்றியுடைய படைபுடன் போய்த் தன்னிடம் அன்புடைய சுக்கிரசாரியாரை அணுகினான். அவர்

அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டறிந்தார். அவனது வருகையில் மகிழ்ந்து, விரைவாகத் தம் மாணவர் கூட்டத்துடன் எதிர் கொள்ள வந்தார்.

தாங்கள் சிறந்த வேள்வியைக் குறைவில்லாமல் செய்ததையும், அப்போது சிவபெருமான் எழுந்தருளி பெறுவதற்கரிய செல்வத்தை அருளிய தன்மையையும், பின் காசிப் முனிவரிடம் சென்ற தன்மையையும் கூறிப்பின்பு, தன் தந்தை காசிபர் உரைத்ததையும் முழுமையாக எடுத்துச் சொல்லி, “இனி நாங்கள் செய்யும் முயற்சி யாது? தாங்கள் சொல்லுக” என்று குரபன்மன் வினவ, தீமை மிக்க மனம் உடைய கக்கிராசாரியார் சொல்லலானார்.

“அறியாதவர், பாசம் எனவும் பசு எனவும் பதி எனவும் பொருள்களை மூன்றாகச் சொல்வர். அவற்றுள் பாசம் என்ற ஒரு பொருள் இருப்பதாகச் சொல்வது பொய். ஆன்மாவும் ஒளியுடைய சிவனும் ஒன்றே ஆகும். வேறு அன்று. செய்யப்படும் வினைகள் தீவினையும் நல்வினையும் என்று பிரிவுபட்டு இரண்டு என்று சொல்வர். அந்த வினைகள் காரணமாக உயிர்கள் பிறவியை அடையும் என்பர். இன்பமான கடலில் முழுகும் என்பர். துன்பத்தை அனுபவிக்கும் என்பர். உயிர்கள் யாவும் ஒரு பிறப்பில் மட்டுமின்றி ஊழ் என்று சொல்லப்படுகின்ற முறையைப் பொருத்தி இரு பிறப்பிலும் அனுபவிக்கும் என்பர். அவ்வாறு அனுபவிக்கும் காலத்தில் பின்வரும் பிறவிக்குக் காரணமாக அரிய பழைய வினைகளை ஈட்டும் என்பர். அவ்வாறு ஈட்டுகின்ற இருவினைகளின் வலிமையால் பின்னும் பின்னும் விரைவிலே பிறக்கும்; இறக்கும்; அறிவதற்கரிதான சிவபெருமான் அவற்றின் இயல்புகளை உணர்ந்து அவ்வுயிர்களுடன் சேர்ப்பிப்பார்” என்பர்.

“சொல்லப்பட்ட பதியும் குற்றம் பொருந்திய பெரிய பாசத்தையுடைய உயிரும் ஒன்றன்று; ஒன்று எனச் சொன்னால் அந்தப் பதிப்பொருளுக்குக் குற்றம் உண்டாகும் என்று சொல்வர். அதற்குரிய வரலாற்றை நீ கேட்பாயாக.”

“ஆதியும் அந்தமும் இல்லாமல் நிர்மலமான சோதி வடிவமாக உள்ள பழைய சிவபெருமான், திருவினையாட்டில் விருப்பம் கொண்டவராய், நினைவுமட்டுமுள்ள தம் மாயையால், ஐந்து பூதங்களையும் மற்றவற்றையும் படைப்பார். தம்மிடம் உள்ள நினைவான மாயையால் உடல்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்து, அவற்றில் தாம் குடத்தில் தோன்றும் வானம் போல் அமைந்து நின்று, அந்த உடல் அழியும் காலத்தில், முன் போல் நிலை பெற்றிருப்பார். இங்ஙனம் எந்தக் காலத்தும் கணிப்பதற்கு வரையறைப்படாத

சிவபெருமான் திருவிளையாடலைச் செய்வார், ஆதலால் நல்வினை தீவினை இரண்டும் பொய்யே; வீடுபேறும், அதை அடைய முயற்சி செய்வதும் பொய்யே ஆகும்”.

“ஐந்து புலன்களும் ஐம்பொறிகளும் பொய் என்றால் அவற்றால் காணப்படுகின்ற சிறந்த பொருள்கள் உண்மையாகுமா? குற்றம் இல்லாத அறிவும் சொல்லும் உருவமும், செய்யுமாறு நின்ற தொழில்களும் அப்படியே பொய் ஆகும். அவையெல்லாம் பொய் என்றால் பின்பு அவை காரணமாக உண்டாகின்ற சுகம் துக்கம் என்ற இரண்டும் உண்மையாகுமா? முன் சொன்ன படி அவையும் பொய்யே! பொய்யை மெய் என்று கொண்டாலும் அவ்வியல்பினவான துன்பமும் இன்பமும் நித்யரான சிவபெருமானை அடையுமோ? அடையாது. தசை தோல் முதலானவற்றால் மூடப்பட்ட இந்தவுடலுக்கே ஆகும். பிறப்பதும், விரைவாக இறப்பதும், முயன்று செய்கின்ற வினைகள் எல்லாவற்றையும் செய்தலும், எங்கும் நிறைந்துள்ள சிவபெருமானுக்கு இல்லை. அதை மனத்தால் ஆராயுமிடத்து அது உடலுக்குப் பொருந்திய இயல்பே என்பதும் புரியும்”. “போவதும் வருவதும் பொலிவுடன் தோன்றுவதும் பின் அழிவதும் செய்கின்ற தொழில் வகைகள் ஆகிய எல்லாம் அளவில்லாத குடங்கள் தோறும் பொருந்தும் வானத்துக்கும் ஆகுமா?” அங்ஙனம், எல்லா இடங்களிலும் ஏக ஆன்மாவாக விளங்குகின்ற சிவபெருமான் யாதொரு வேற்றுமையும் இல்லாதவராக எக்காலத்திலும் ஒரே தன்மையாக இருப்பார்; அது உண்மை என்று நீ அறிவாயாக. ஆதரவாகத் தக்க அறம் நல்லது என்று உள்ளத்தில் நினைத்த அதைச் செய்வதும் ‘மிகுகின்ற பெரும் பாவமானது தீயது’ என்று அதைச் செய்ய அஞ்சுவதும், அறியாமையே ஆகும். எதுவந்து தன்னைச் சேர்ந்ததோ, அதைத் தீயது எனவும் ‘நல்லது’ எனவும் எண்ணாது அவை கடவுளின் மாயை, என்று எண்ணி அவற்றைச் செய்தல் நீதியான நெறியாகும். ஒளிரும் வேலையுடைய சூரபன்மனே! இப்பிறவியில் செய்யும் இருவினைகளின் பலன், மறு பிறப்பு உண்டானால் அன்றோ சர்வது? மறு பிறப்பு என்பது பொய்யே! ஒரு பொய்யில் தோன்றுவது மெய்யாகுமோ? முறையான இவை எல்லாவற்றையும் வேறு எவரேனும் அறிவாரானால் அப்போதே நாம் அடைந்திருக்கும் தகுதிகள் எல்லாவற்றையும் அடைவர். நான் கூறியவை எல்லாம் மனத் திடம் உண்டானால் உண்மையாகும்.

“தேவர்களை விடவும் திருமால் முதலான எல்லாத் தேவர்களை விடவும் உயர்ந்த தலைமையும் வெற்றியும் ஆணையிடும் இயல்பும் குறையாத வளமும் உன்னை வந்து அடைந்துள்ளன. உனக்கு வந்த சிறப்பை எண்ணி நீ உன்னையே பிரமம் என்று சந்தேகத்துக்கு இடம் இல்லாது உணர்வாயாக! மற்ற நான்முகன் முதலியவர்களிடம் அன்பு கொள்ளாதே! அவர்களை உன்னைவிட உயர்ந்தவர் என எண்ணி வணங்காதே! தேவர்கள் உங்களுக்குப் பகைவர்கள். ஆதலால் அவர்களையும் செல்வத்தையும் விரைவாக அழிப்பாயாக”.

“இந்திரன் என்பவன் தேவர்க்கு மன்னன்: அவன் தான் முற்காலத்தில் அளவில்லாத அகரர்களின் உயிரைக் கவர்ந்தான். அவன் தப்பி ஓடி விடாதபடி விரைவாகப் பிடித்து வலிமையான விலங்கைப் பூட்டிக் கட்டுச் சிறையில் வைப்பாயாக. அந்த இந்திரனைச் சிறையிலே வைத்து, மற்றும் பல தீமைகளையும் செய்து, வேதங்களை ஒதுகின்ற முனிவர்களையும் நாள்தோறும் ஏவல் கொள்வாயாக! அவர்களுக்கு இருக்கும் பதவிகளை யெல்லாம் அகரார்க்கு அளிப்பாயாக! கொலை, களவு, காமம், நினைத்துச் செய்யும் குது ஆகிய இவற்றையெல்லாம் நிலையானவை என்று கருதிச் செய்வாயாக! இவற்றால் உனக்குப் பின்வரும் தீங்குயாதும் இல்லை. இவற்றைச் செய்யாவிட்டால் நீவிரும்பிய பொருள்கள் எல்லாம் இவ்வுலகில் ஒருங்கே கிடைக்காது. உனக்கு அஞ்சும் இயல்பினர் யாவர் உள்? ஒருவருமில்லை. வளமையான துளசி மாலையைச் சூடிய திருமாலை, காளை ஊர்தியையுடைய சிவபெருமான் உனக்கு அளித்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் படைகளுடனே இப்போதே சென்று பார்த்துப் பார்த்து அங்கு நீ செய்யக் கூடிய அரசியலைச் செய்து எட்டுத்திக்குகளிலும் உள்ளவர் புகழ்த் திரும்ப வந்து இந்த இடத்தில் இரு” என்று கக்கிராசாரியார் உபதேசித்தார்.

29. அண்ட கோசம்

கக்கிராசாரியார் இப்படி சொல்லக் கேட்டுச் சூரபன்மன் அந்தச் கக்கிராசாரியாரைப் பார்த்து, “தாங்கள் கூறிய இது நன்று! தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி நடப்பேன்! இது நிற்க, சிவபெருமான் எனக்குத் தந்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்கள் எல்லாவற்றின் இயல்புகளையும் தாங்கள் எனக்கு கூறுதல் வேண்டும் என்று வேண்டினான்; கக்கிராசாரியார் அண்டங்கள் ஆயிரத்தெட்டின் இயல்புகளைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

முந்தியுள்ள பொருள்களும் அவற்றின் தோற்றங்களும் நிற்க மூலப்பிரகிருதியின்று புத்தி தத்துவம் தோன்றும்; அந்தப் புத்தித்

தத்துவத்தினின்றும் தோன்றும் அகங்காரத் தத்துவம் ஒன்றிலே, ஐந்து வகையான புலன்களும் தோன்றும். அந்தப் புலன்கள் ஐந்திலும் தூய்மையான வானம் முதலான பெரிய பூமி வரையுள்ள ஐந்து பூதங்களும் முறையாகத் தோன்றின. அந்தப் பெரிய பூமிக்கு ஓர் ஆயிரம் கோடி என்ற எண்ணுடைய அண்டங்கள் ஒப்பில்லாதவை என்ற சொல்லும்படி உள்ளன. அவை ஒன்றைக்கு ஒன்று மேலாய் சொல்லப் படும் நிலையுடையவை அல்ல; ஆராயுங்கால், பரந்திருக்கும் நிலைமையுடையன என்று கூறத்தகும். அவை செம்பொன் நிறம் உடையவை. இடம் அகன்ற பெரிய உலகத்தின் கூறான அண்டங்கள் ஆயிரம் கோடியுள், இங்கு நின் அரசுக்குரியவாகப் பெற்றுக் கொண்ட ஆயிரத்தெட்டு அண்டத்துள்ளும் மேன்மையான ஓர் அண்டத்தின் இயல்பைச் சொல்வேன். சிவந்த உள்ளங்கையில் உள்ள நெல்லிக்கனியைப் போல உன் உள்ளத்தில் தெளிவாக உணர்வாயாக! சூரிய ஒளியில் காணப்படும் துகள் இருபத்து நான்கு உடையது; 'கசாக்கிரம்' (மயிர்நுனி) எனப்படும். இதன் தொகை எட்டுக் கொண்டது ஓர் இலக்கை (௩); அந்த இலக்கை எட்டுச் சேர்வதால் யுகை (பேன்) என்ற அளவு தோன்றும்; அந்த யுகை எட்டுக் கொண்டது யவை (நெல்) என்பர். அந்த யவை இருபத்து எட்டுக் கொண்டது ஓர் அங்குலத்தின் அளவாகும். மேலே சொல்லப்பட்ட அங்குலங்கள் நான்கு கூடினால் அது 'முழம்' எனப்படும்; தனு இரண்டு கொண்டது ஒரு 'தண்டம்' (கோல்) ஆகும். இங்குச் சொன்ன தண்டங்கள் இரண்டாயிரம் கொண்டது ஒரு குரோசத்தின் அளவாகும்; குற்றம் இல்லாத நான்கு உடையது 'யோசனை' என்பதாகும். வேற படையுடையவனே! முன் சொன்ன யோசனையின் அளவு நூறு கோடி கொண்டது இந்த அண்டத்துக்கு மிகப் பெரிய அகலமும் சிறந்த உயரமுமாகும். மற்ற அண்டங்களும் இதைப் போன்ற அளவை உடையன என்று எண்ணுவாயாக! சிறந்த இந்தப் பூமிக்குக் கீழ் உள்ள யோசனை ஐம்பது கோடியாகும்; வலிய இந்தப் பூமிக்கு மேல் உள்ள அளவும் ஐம்பது கோடி யோசனையான அதே தொகையாகும். பூமியில் உள்ளவரால் புகழப்படும் மேருமலையினின்று எட்டுத்திக்குகளும் அண்டச்சுவர் வரையும் மதிக்கப்படுகின்ற ஐம்பது கோடி யோசனை நீண்டிருக்கும். அண்டகடாகம் (அண்டத்தின் ஓடு) ஒருகோடி யோசனை உடையது. அந்த அண்டகடாகத்தின் மீது மிக்க வன்மையுடைய காலாக்கினி ருத்திரரது செம்பொன் மயமான கோயில் ஒரு கோடி யோசனை உயரம். அந்த உருத்திரரின் தீச்சவாலை பரவும் இடம் பத்துக்கோடி யோசனை; மேலே கிளம்பி எழும் புகையின் எல்லை அளவிட்டால் ஐந்து கோடி யோசனை. அந்த உருத்திரர் பதத்தில்

அரியணையின் உயரம் ஆயிரம் யோசனை உடையதாகும். அகலமும் அதற்கு இரண்டு மடங்கு யோசனை. (இரண்டாயிரம் யோசனை). பரந்த சிவந்த காலாக்கினியான உருத்திரரின் அக்கினி வடிவான மேனி பத்தாயிரம் யோசனை நீளம் அகும். அந்த உருத்திரர் அழகு மிக்க பரிசை, வாள், வில், செவ்விய அம்பு என்ற இவற்றை உடையவராக விளங்குவார். அங்குச் சிறந்த காலாக்கினி ருத்திரரைப் போன்றவராய்ப்பத்துருத்திரர் இருப்பர். அவரதுபணியைச் செய்து கொண்டு பக்கத்தே பத்துக்கோடி பரிவாரங்கள் இருக்கும். அவர்களின் தாமரை மலர் போன்ற அடிகளை வணங்கி கொண்டு ஆதி கூர்மமானது அந்தப் புவனத்தில் இருக்கும். பெருமை பொருந்திய பாதலங்கள் யாவற்றுக்கும் தலைவராக இருந்து பாதுகாப்பவர் ஆடகேசுரர் ஆவர்; நாகர்களும் அகரர்களும் வானையுடைய அரக்கர்களும் அவருடைய அடிகளை வணங்கும் அடித் தொண்டு செய்யும் பரிவாரங்களாம்; கீழ் அண்டகடாகம் முதல் பூமி வரையாக ஐம்பது கோடி யோசனையாகும். இதைக் கணக்கிட்டு நீ அறிந்து கொள். பல வகையான பாதலங்களுக்கெல்லாம்மேலாக இருக்கின்ற பழைய பூவுலகத்தின் அகலத்தையும் அங்கு இருப்பனவற்றையும் நான் சொல்வேன், கேட்பாயாக! விளங்கும் சம்புத்தீவு, சாகத்தீவு, குசைத்தீவு, கிரவுஞ்சத்தீவு, குற்றம் இல்லாத சால் மலித்தீவு, கோமேதகத்தீவு, புட்பரத்தீவு ஆகிய இவைகள் ஏழு தீவுகளாகும். பரந்த இந்தவுலகத்தில் உப்புநீர்க் கடல், பாற்கடல், தயிர்க்கடல், நெய்க்கடல், கருப்பஞ் சாற்றுக் கடல், சிறந்த தேன் கடல், நன்னீர்க்கடல் என்னும் ஏழு கடல்களும் முன் சொல்லப்பட்ட ஏழு தீவுகளையும் வரிசையால் சூழ்ந்து நிற்கும்; நன்னீர்க் கடலுக்கு அப்பால் உள்ளது பொன் நிலம்; அதனைச் சூழ்ந்து சக்கரவாளமலை உள்ளது. அந்தச் சக்கரவாள மலைக்கு அப்பால் கடல்களில் சிறந்த புறக்கடல் உள்ளது. அதற்கு அப்பால் பெரிய இருள் மிக்க பூமி உள்ளது. அதற்கும் அப்பால் வன்மை உடைய அண்ட ஓடு உள்ளது. பொருந்திய இவை யெல்லாம் வளைந்து கொண்டிருக்கும்! சூரபன்ம மன்னனே, இதனை அறிவாய். (சக்கரவாள மலை கதிரவன் ஓளியை அப்பால் செல்லவிடாது தடுத்து நிற்கும், ஆதலால் அப்பால் உள்ள நிலம் இருள் உடையது என்றார்.)

அளவிட முடியாத முதலில் கூறப்பட்ட சம்புத் தீவானது ஓர் இலட்சம் யோசனை பரப்புடையது; அதைச் சூழ்ந்துள்ள கடலும் இலட்சம் யோசனை பரப்புக் கொண்டது; மற்ற ஆறு தீவுகளும், ஆறு கடல்களும் முந்தியதைவிடப் பிந்தியது இரண்டு மடங்கு பரப்புடையது எனக் கூறியுள்ளனர். அவற்றின் கூடிய தொகை இரண்டு கோடியே ஐம்பத்து நான்கு இலட்சம். எனவே இதனால்

சொல்லப்பட்டது சம்புத்தீவு 100000 இலட்சம் யோசனை; அதைச் சார்ந்த உவர்க்கடல் 100000 யோசனை. சாகத்தீவு 200000 யோசனை. அதைச் சார்ந்த பாற்கடல் 200000 யோசனை. குசைத்தீவு 400000 யோசனை; அதைச் சார்ந்த தயிர்க்கடல் 400000 யோசனை. கிரவுஞ்சத்தீவு 800000 யோசனை. அதைச் சார்ந்த நெய்க்கடல் 800000 யோசனை. சால் மலித்தீவு 1600000 யோசனை. கோமேதகத்தீவு 3200000 யோசனை. அதனைச் சார்ந்த தேன் கடல் 3200000 யோசனை. அதனைச் சார்ந்தபுட்கரத் தீவு 6400000 யோசனை. அதனைச் சார்ந்த நன்னீர்க் கடல் 6400000 யோசனை.

அடுத்துள்ள பொன்னிலம் பத்துக் கோடி யோசனை பரப்புடையதாகும். அதனைச் சூழ்ந்துள்ள சக்கரவாள மலை பத்தாயிரம் யோசனை பரப்புடையதாகும். அதனைச் சூழ்ந்துள்ள புறக்கடல் ஒரு கோடியே இருபத்தேழு இலட்சம் யோசனையாகும். கரிய இருள் சேர்ந்த நிலத்தின் அளவை இனிமேல் சொல்வேன்.

இருள் நிலம் முப்பத்தைந்து கோடியே பத்தொன்பது இலட்சத்து நாற்பதினாயிரம் யோசனை. பெரிய இருள் பூமியை சூழ்ந்துள்ள அண்டச்சுவரின் கனம் ஒன்பது கோடி யோசனை. இப்பூவுலகத்தின் பரப்பை ஆராயுமிடத்துப் பாதித் தொகை ஐம்பது கோடி யோசனை. பழைய நூல்களின் வழியே நாம் சொன்ன கணக்கை உடையது ஒரு திக்கே ஆகும். இங்ஙனமே மற்றத் திக்குகளையும் வைத்துக் கொண்டால், வடக்குத் தெற்கும், கிழக்கு மேற்கும், மற்றுமுள்ள அனைத்துக் கோணங்களும் சொல்லப் புகுந்தால் தனித்தனியே நூறு கோடி யோசனை அளவாகும்.

முள்ளுடன் கூடிய தாளையுடைய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனின் வலத்தோளில் தோன்றிய சுவாயம்பு! மனுவின் மகன் (பிரிய விரதன்) கூர்மையான இலை வடிவமான வேலையுடைய திருக்கையுடைய ஆறுமுகப் பெருமானிடத்தில் அன்புடைய நோன்பையுடையவன். அவன் பூவுலகம் முழுவதையும் தன் ஒரு குடைக்கீழ் வைத்து ஆண்டு வந்தான். அந்தப் பிரிய விரதனின் மைந்தர்கள், அங்கிதீரன், மேதாதி உயர்ந்த வபுட்டு சோதிட்டு, துதிமான் பழையசிறப்புடைய அவ்வியன், சிறந்த சுவனன் என்ற ஏழுபேரும் ஏழு தீவுகளைப் படுத்துப் பாதுகாத்து ஆட்சி செய்து வந்தனர்.

சிறந்த சம்புத்தீவை ஆண்டு வந்த அங்கிதீரன் என்பவன் பெற்ற மைந்தர்களாவார், பரதன், கிம்புருடன், அரி, கேது, மாலன், பத்திராகவன்

நல்ல இளாவிருதன் என்பவன், அழகையுடைய இரமியன், நல்ல இரணியன், தகுதியுடைய குரு எனற ஒன்பது பேராகும். இந்த ஒன்பது பேரின் பெயர்களை முறையே சூட்டித் தனித்தனியே ஒவ்வொருவருக்கும் சம்புத்தீவை ஒன்பது கண்டங்களாக்கி அளித்தான்.

வானை அளாவி உயர்ந்த சம்புத்தீவின் நடுவில் உள்ள மேருமலையானது செந்தாமரை பொகுட்டைப் போல் விளங்கும். அதன் உயரம் எண்பத்து நாலாயிரம் யோசனை பூமியில் ஆழந்திருப்பது பத்தாயிரம் யோசனை முடியின் அகலம் முப்பத்து இரண்டாயிரம் யோசனை; பருத்த அடியின் அகலம் அதில் பாதி (பதினாறாயிரம்); நிறம் மிகுந்த மேகலைகள் மூன்று. அம்மூன்றுள் மேல் மேகலையில் பல சிகரங்கள் இருக்கும்.

மேருமலையினது நடுவில் நான்முகனின் பழைய நகரம் இருக்கின்றது. அந்த நகரத்தின் பெயர் மனோவதி என்பதாகும். அதன் மேற்குத் திசையில் திருமாலின் வைகுண்டம் உள்ளது. வடகிழக்குத் திசையில் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற சோதி கட்கம் என்ற நகரம் உள்ளது. எட்டுத் திக்குகளிலும் சிறந்த இந்திரன் முதலான எட்டுத் திசை பாலகர்களின் நகரங்கள் உள்ளன. தெற்குத் திசை முதல் வட திசை வரை நேர்மையான தேசம் உள்ளது. நன்றாகப் போகின்ற நெடிய குகை ஒன்று அதன் பக்கத்திலே உள்ளது; இதை நீ அறிந்து கொள்க.

மேருமலையின் கிழக்கில் மந்தரமலை உள்ளது. அது வெண்ணிறம் கொண்டது. அதன் தென்கிழக்கில் கந்தமாதன் மலை உள்ளது. அது பொன்னிறம் கொண்டது. மேற்குத் திசையில் அழகுடைய விபுல மலை உள்ளது. அம்மலை நீலநிறம் கொண்டது. வடக்கில் சுபாரசுவ மலை உள்ளது. அம்மலை மாதுளம் பூவின் நிறம் கொண்டது. கடப்பமரமும் நாவல் மரமும் வளர்ந்துள்ள அரச மரமும் ஆலமரமும் கிழக்கு முதலான நான்கு திக்குகளிலும் உள்ள நான்கு மலைகளின் மேல் முறையே நிற்கும். நாவல் மரம் இரண்டாயிரம் யோசனை உயரம் உள்ளதாகும். மற்ற மூன்று மரங்களும் இதில் பாதி உயரம் (ஆயிரம் யோசனை) உள்ளனவாகும்.

அத்தகைய இயல்புகொண்ட கிழக்குத் திசையில் அருணமும், மேற்குத் திசையில் அசிதோதமும் தெற்கில் மானதமும் அவையல்லாத வடக்கில் மகா மடுவும் நீர் நிலைகளாக மேவும்; சோலைகளாவன: சைந்திரத் தவனம் கிழக்குத் திசையில் இருக்கும்; வைக்கப்பட்ட பெரிய சோலை தெற்கில்

இருக்கும் வைப்பிரச வனம் மேற்கில் இருக்கும். சிறந்த திருதி என்ற பெயர் கொண்ட வனம் வடக்கில் இருக்கும், இப்படி இவைகள் யாவும் மேருமலையின் சாரலி^(A) இருக்கும்.

மணம் கமழும் ஒரு நாவல்மரம் தெற்குக் திசையிலே உள்ள காரணத்தாலே அந்தத் தீவிலே உள்ள கண்டம் ஒன்பதும் அகன்ற சம்புத் தீவு என்ற பெயரைப் பெற்றது. அந்த நாவல் மரத்தின் இனிய சாறு ஆறாகி, அகன்ற மேருமலையைப் பக்கத்தில் சூழ்ந்து வடக்கத்திசை நோக்கி பாய்ந்து சாம்புநதம் என்னும் பெயர் பெறும்; அந்த நீரைக் குடித்தவர் உடல் முழுதும் பொன்னிறமாய்ப் பதின் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் வரை அங்கே இருப்பார் நான்கு திசைகளிலும் உள்ள மலைகளின் அகலமும் உயரமும் கூறுமிடத்து மேருமலையில் பாதி யோசனையாம். அதற்குக் கிழக்கில் நீக்குதற்கரிய மாலிய வானும், மேற்கில் கந்த மாதனமும், தெற்கில் நிடதமும், ஏமகூடமும், தகுந்த இமயமும், வடக்குப்பக்கத்தில் நீலமும், சுவேதமும், இயல்புடைய சிருங்கமும் என்று மலைகள் எட்டும் இவையேயாம். நீலமும், சிறந்து விளங்கும் பொன்னும், பதுமராகமணியும், பொன்னும், பனியும் நீலமும், வெண்மையும் சந்திரகாந்தமும் என்ற இவை அந்த மலைகளின் நிறங்கள் ஆகும்.

நிடதமலை, ஏமகூடமலை, இமயமலை ஆகியவை நெடிய கிழக்கு மேற்குக் கடல்கள் இரண்டையும் கூடி உயர்ந்திருக்கும். வடக்கில் உள்ள நீலம் முதலிய மலைகள் அப்படியே அந்த இரு கடல்களையும் கூடி உயரும். வன்மையுடைய அந்த எட்டு மலைகளும் இரண்டாயிரம் யோசனை உயரம் இருக்கும். குற்றம் இல்லாத கந்த மாதனம், மாலியவான் என்ற பெரிய மலைகளின் அகலம் பத்தாயிரம் யோசனை; மற்ற மலைகள் ஆறும் இரண்டாயிரம் இரண்டாயிரம் யோசனை உயரம். இந்தத் தீவில் உள்ள ஒன்பது கண்டங்களின் இயல்பை இனிக் கூறுவேன்.

குற்றம் இல்லாத வடகடல் முதலாகச் சிருங்க மலை வரையும் குரு வருடம் ; சிருங்கம் முதல் சுவேதம் வரை இரணிய வருடம். நெடிய வேதகிரிக்கும் நீலகிரிக்கும் நடு இடம் 'இரமிய வருடம்; கந்த மாதனத்துக்கும் மேற்குக் கடலுக்கும் நடுவில் உள்ள இடம் கேதுமால்வருடம். மாலியவான் மலை முதலாக கிழக்குக் கடல் வரையும் பத்திராகவ வருட மாகும். அழகான இந்த உலகத்தில் நிடதமலை முதல் ஏமகூட மலை வரையும் அரிவருடம் ஏமகூடமலை முதல் இமயமலைக்கு இடையில் உள்ள நாடு கிம்புரட வருடம். தெற்குக் கடலுக்கும் இமயமலைக்கும் இடையில் உள்ளது பாரத வருடம்

கேது மாலவருடமும் இந்த உலகத்தவரால் புகழப்படும் பத்திராகவ வருடமும் முப்பத்து நான்காயிரம் யோசனை அகலமும், மற்றவை ஒன்பதினாயிரம் யோசனை அகலமும் உடையவை. பரதம் என்ற கண்டம் அல்லாத மற்றக் கண்டங்கள் எட்டும் தம்மிடம் இருப்பவர்க்கு அவை தேவர் உலகத்தைப் போன்றவை.

குரு வருடத்தில் வாழ்பவர் ஒரே காலத்தில் தாய்வயிற்றினின்று ஆணும் பெண்ணுமாகப் பிறந்து தாம் விருப்புடன் சேர்வர். அவர்களுக்குக் கற்பக மரங்கள் மலர்களைத்தரும்; கனிகளும் காய்களும் அவர்களுக்கு உணவாகும், அவர்களின் நிறம், பச்சை; வயது, பதின்மூவாயிரம்; அந்த வருடத்துக்கு வடக்கில் முனிவர்களும் சாரணர்களும் சித்தர்களும் வாழ்வார். அவர்க்கு வயது, பதின்மூவாயிரம். அவரது நிறம், பளிங்கின் நிறமாகும். பரந்துள்ள பத்திராகவ வருடத்தில் வாழ்பவர் கனிகளையும் காய்களையும் உண்பவர். அவர்கள் பதின்மூவாயிரம் ஆண்டுகளை வாழ்நாட்களாகக் கொண்டவர்; செந்நிறம் உடையவர்; இரமிய வருடத்தில் வாழ்பவர் கனிகளை உண்பவர்கள். சந்திரனைப் போன்ற வெண்மையான நிறம் கொண்டவர்கள். பன்னிரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு வயது உடையவர்கள். ஒப்பில்லாத இரணிய வருடத்தில் உள்ளவர் ஆலமரத்தின் சிறுகனிகளை உண்பவர். செங்குவளை போன்ற நிறம் கொண்டவர். அவர்களுக்கு ஆயுள் பன்னிரண்டாயிரம் என்று பழைய நூல்கள் உரைத்தன.

பொருந்திய இளாவிருத கண்டத்தில் உள்ளவர் வெண்மையான மேனியை உடையவர். அவர்கள் உண்பது இனிமையான கருப்பஞ்சாறு. அவர்களின் வயது பன்னிரண்டாயிரம். கேதுமாலம் என்ற வருடத்தில் உள்ளவர் செங்குவளை நிறம் உடையவர். அவர்கள் நன்றாக உண்பது பருத்த அடியை உடைய தாழைமரத்தின் பழம்; அவர்க்கு வயது பத்தாயிரம்; அரிவருடத்தில் வாழ்பவர்க்கு வாழ்நாள் பத்தாயிரம் ஆண்டு. அவர்களின் உணவு கனிகளும் காய்களும் ஆகும். அவர்களுடைய நிறம் வெண்மை.

புகழப்படும் கிம்புருட வருடத்தில் வாழ்பவர் சித்தி என்ற மரத்தின் இனிய சிறிய பழங்களை உண்பர். அவர்களின் நிறம் பொன்னிறம். வயது பத்தாயிரம். ஏமகூட மலையின் தென்திசையில் இமயமலைக்கு வடக்கில் உயர்வுமிக்க திருக்கயிலாய மலை இருக்கும். அந்த மலையின்மீது இமைக்காத மூன்று விழிகளையுடைய சிவபெருமான் உமையம்மையோடு வீற்றிருப்பார். அந்த

மலை யுகமுடிவு காலத்தில் அண்ட கடாகம் வரையும் மேலேயும் கீழேயும் நீளும்.

மேற்சொல்லப்பட்ட எட்டுக் கண்டங்களிலும் வசிப்பவர், துன்பம், நோய், திரை, முதுமை என்ற இவை சற்றேனும் பொருந்தப் பெறமாட்டார். முதல் யுகம் போலவே மற்ற மூன்று யுகங்களிலும் வன்மை, நிறை, அறிவு, சரீரம், முயற்சி, வயது, அளவிடுதற்கரிய சிறப்பு என்னும் இவை முதலான எல்லாவற்றையும் ஒரே தன்மையாகப் பெறுவர், இவர்கள் முன் பரதகண்டத்தில் பிறந்திருந்து செய்த நன்மை தீமை என்ற இருவினைகளின் பயனை அனுபவிப்பர் என்று சொல்வர். அங்கு வானத்தில் உள்ள மேகம் சென்று மழை பெய்யாது.

பாரத வருடத்தில் உள்ளவர்கள் பூமி முழுவதையும், மற்றும் பல தொழில்களைச் செய்தும் புண்ணியம், பாவம், என்பவற்றைத் தேடி நிறைவான அருளையும், ஆதி, பௌதிகம், முதலான மூன்றாலும் வரும் பயன்களையும் அடைந்து வாழ்வார் எனச் சொல்வர்; பெருமை, வன்னை, சிறப்பு, அறிவு, நிறை, ஆயுள், வடிவம், உணவு, தொழில் என்ற இவற்றை யுகங்களுக்கு ஏற்ற முறையாகவே பெறுவர். மலை, நெல் முதலான பல பயிர்களால் விளைந்த உணவுகளையும் தூய பழங்களையும் காய் கிழங்கு முதலியவற்றையும் உண்பர்.

கவிஞர்களால் பாராட்டப்படும் பரதன் என்பவனும் இந்திரன், கசேருகன், தாமிரபன்னன், கபர்த்தி, நாகன், சவுமியன், கந்தருவன், வருணன் என்ற எட்டு மைந்தருடன் குமரி என்ற பெண்ணையும் மகிழ்வுடன் பெற்றெடுத்து, அவர்களின் பெயரால் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒவ்வொருயிரம் யோசனையாய்ப் பூமியில் உள்ளவரால் புகழப்படுகின்ற பரத கண்டத்தை ஒன்பது கண்டமாகச் செய்து அந்த ஒன்பதின்மருக்குத் தந்தான்.

ஒன்பது கண்டங்களில் ஒன்றான குமரிக் கண்டத்தில் கங்கை, கவுதமி, யமுனை, கவுரி, வாணி, காவேரி, நருமதை, பாலி, கம்பை, பம்பை, துங்கபத்திரை, குசை, கோமதி, பாஞ்சாலி, சூரி, சிகி, பாபகரை, தூதபாபை, சங்க வாகினி, சிகை, பாரத்துவாசி, சார்வரி, சந்திரயாகை, சரயு, வேணி, பிங்கலை, குண்டலை, பொன்முகலி, தாமிரபரணி, வேகவதி, பெண்ணை, முதலான பல ஆறுகள் பெருகிப் பாயும்.

நிலைபெற்ற மகேந்திரம், பொதியம், சையம், சத்திமான், இருட்சம், பாரியாத்திரம், விந்தம் என்னும் ஏழுமலைகளும், ஆயிரத்தெட்டுத் தலங்களும்

ஓதப்படுகின்ற சிறந்த வேதத்துக்குரியவர்களான அந்தணர் வாழும் நாடுகள் மிகப் பலவும் வைதிக முறையான ஒழுக்கம் அமைத்து உண்மையான முறையைப் பொருந்துவது குமரிக் கண்டம் ஒன்று மட்டும் ஆகும். மற்ற எட்டுப் பிரிவுகளும் மிலேச்ச கண்டங்களாகும். ஆதலால் அவை பெருமை இல்லாதவை

மேல் சொல்லப்பட்டவை சம்புத்தீவில் உள்ள இடங்கள் ஆகும். குளிர்ந்த பெரிய பாற்கடலால் சூழப்பட்ட சாகத்தீவில் உள்ள கோமேதாதி என்பவனுக்கு மைந்தர் சாந்தவயன், சிசிரன் கோநயன், அனந்தன், உயர்ந்த சிவன் கேமகன், சிறப்புடைய துருவன் என்பவர் ஆவார், அந்தத் தீவை இம்மைந்தர் பெயர் அமைய ஏழு கண்டமாக்கி அவர்களுக்கு அளித்தான். அத்தீவுக்குக் கடவுள் வாயு. அந்தத் தீவில் வாழ்பவர் ஆரியரும், விந்தகரும், குகரரும் ஆவார்.

சோமகம், சமனம், சந்திரம், துந்துபி, வப்பிராசனம், நாரதீயம், பழைய புகழ் உடைய கோமதம் என்று ஏழு மலைகளும், சிவை, விபாவை, குளிர்ந்த அமிர்தை, சுகிர்தை, மனு, தத்தை, சித்தி, அழகு பொருந்திய கிரமை என்னும் ஏழு ஆறுகளும் அந்தத் தீவில் அமைந்திருக்கும்; தயிர்க்கடல் சூழ நிற்கின்றபொன் நிறம் உடைய குசத்தீவில் வபுட்டு என்னும் மன்னனுக்கும் ஏழு மைந்தர் பிறந்தனர்.

சுப்பிரதன், உரோகிதன், தீரன், மூகன், சுவேதகன், சித்திபன், வைத்திதன் என்று சொல்லப்படுகின்ற இந்த ஏழு புதல்வரின் பெயர்களை வைத்து ஏழு வருடங்களாகப் பிரித்துத் தந்தான். உன்னதம், குமுதம், குமாரம், மேகம், சந்தகம், மகிடம், துரோணம் என்ற ஏழுமலைகளும் சோனை, வெள்ளி, மதி, தோமை, நிகரில்லாத நேத்திரை, விமோசனை, விருத்தி என்ற ஏழு ஆறுகளும் உள்ளன. இந்தத் தீவுக்குக் கடவுள் வாயு.

அந்த தீவில் வாழும் மக்கள் தர்ப்பகர், கபிலர், சாரணர், நீலர், தண்டகர், விதண்டர், ஆவார், அதற்கு அப்பால் நெய்க்கடலும் கிரவுஞ்சத் தீவும் உள்ளன. அந்தத் தீவின் மன்னன் சோதிட்டு என்பவனாவான். அவனுடைய மைந்தரான மெய்ம்மை பொருந்திய சாரணனும் கபிலனும், கிருதியும் வேணுமானும், இலம்பகனும் உற்பிதனும் என்று சொல்லப்படும் எழுவரின் பெயர்களுடன் ஏழு பிரிவுகள் ஆக்கிச் சிறப்புடன் அவர்கள் அரசு செய்யுமாறு தந்தான்.

நிலைபெற்ற குசேசயம் அரியும் விததுருமமும புட்பாவருததமும இமமம் துதிமானும் என்ற மலைகள் ஏழும. சிவையும் விதூதபாபையும், இமையும் புனிதையும் பூரணையும், அகிலப்பையும் தம்பையும் என்னும் ஏழு ஆறுகளும் பொருந்தப் பெற்றுள்ளன அந்தத் தீவில வாழ்பவா தபதா, சடாவகா மந்தேகா, எனப் பேசப்படும் புகழையுடைய பலரும் ஆகும் அந்தத் தீவுக்குரிய கடவுள் பிரமாவே ஆவா

அந்தக் கிரவுஞ்சத் தீவுக்கு அப்பால கருப்பஞ்சாற்றால சூழப்பட்டுள்ள தீவு சான்மலித் தீவாகும் அந்தத் தீவுக்கு மன்னன் துதிமானன் ஆவான் அவனுடைய மைந்தா குசலன் வெய்யவன், தேவன் முனி அந்தகாரன் சோவிலலாத மனோரதன் துந்துபியும் ஆவா அவாக்களுக்கு அந்தத் தீவை மன்னன் ஏழுபகுதியாயப் பிரித்துத் தந்தான் சொல்லப்படும் கிரமிரம் சுரபி வாமனம் விருத்தம், துந்துபி, சமியத்தம், புண்டரீகம் என்ற ஏழு மலைகளும் அங்கு உள்ளன பாயந்தோடும் குமுதமும் கவரியும் ஆதியும் யாமையும் புண்டரிசையும் மனோபமையும் சந்தியையும் என்று பேசப்படுகின்ற குளிரந்த ஏழுநதிகளும், புடலதாதரும் சிறந்த புடகாரும் தனியமும் சசிரும் என்று சொல்லப்படுவா குற்றமின்றி அங்கே வாழும் மக்கள் ஆகும் அந்தத் தீவுக்குத் தெய்வம் சிவபெருமான இந்தத் தீவுக்கு அப்பால தேன்கடலால சூழப்பட்டுள்ள தீவு கோமேதக மாசும் அவவியன் என்பவன் அததீவை முனநாளில் ஆண்டவன் அவனுக்கு ஏழு மைந்தா தோன்றினா

தூய விமோசனன் மேகன் சகலன், சோமன் சுசுமாரன், குமாரன், மரீசகன் என்ற மைந்தருக்கு ஏழு பிரிவாக்கித் தந்தான் அவவியன் என்ற மைந்தன் சிங்கம், அந்தம், உதயம், சலகம், கிரவுஞ்சம், ஆம்பிகேயம், இரமியம் என்றவை அங்குள்ள ஏழு மலைகள் அயாதி, தேனு, கபத்தி, சுசுமாரி, குமாரி இக்கு, மாயை என்னும் ஏழு நதிகள் அததீவில் உள்ளன மந்தகா, ஆமங்கா, மாகதா மானசா அங்கு வாழும் மக்களாவா அவாக்களுக்குத் தெய்வம் சந்திரன் தூயநீராக கடலால சூழப்பட்ட தீவு புடகரம் ஆகும் அதன் மன்னன் சவனன் என்பவன் அம்மன்னன் தன் மைந்தரான வன்மையுடைய தாதகி மாபீதன் என்பவாக்களுக்கு அந்தத் தீவை இரண்டு பாகமாகப் பிரித்துத் தந்தான், இடபம், மகேந்திரம், வருணம், வராகம், நீலம், இந்திரம் இந்திரியம் என்பவை அங்குள்ள ஏழு மலைகள், குடிலை, சிவை உமை, தரணி சமவை, சிங்கை குமரி என்னும் ஏழு நதிகளை அததீவு பெற்றிருந்தது

மேனமையுடைய நகரா, நாகா எனப்பவா அததீவில வாழ்வவா கதிரவனே அவாகருக கடவுள் அந்தப்புடகரத தீவின ஐம்பதாயிரம யோசனை அகலமாக ஏழு 'மலை' மான சோததரம்' என்ற பெயருடன் வண்டியின் உருளையைப் போலவட்டமான உருவமாக இருக்கும் அந்த மலையிலே இந்-ரனக்கமற்றத திகுபாலகா ஏழுபோக்கும் கிழக்கு முதலான எட்டுத் திக்குகளிலும் பதவிகள் அமைந்திருக்கின்றன

எழுகின்ற அலைகளையுடைய ஏழ்கடல்களின் முடிவுகளில் எல்லாம் பக்கத்திலே சூழ்ந்து ஒவ்வொரு மலை இருக்கும் இந்தப் பூமியில் உள்ளனவான சாகம் முதலான தீவுகளில் எல்லாம் உள்ளவா்களுக்கு நரை, திரை, மூப்பு, துன்பம் எனப்பவை இல்லை அவாகள் எல்லாம் கலியுகத்திலும், கிம்புருடரின் தனமையை அடைவா அவாகள் பததாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்வாகள் அதற்கு அப்பால் உள்ளது 'பொன் பூமி' அதைச் சூழ்ந்து பெரிய சக்கரவாளமலை உள்ளது

அந்தச் சக்கரவாள மலைக்கு இப்பக்கம் கதிரவனின் ஒளியுண்டு அந்த மலைக்கு அப்பால் இருள் படலம் ஆகும் அந்தச் சக்கரவாளமலை மாணிக்க மணியின் நிறத்தையுடையது அங்குள்ள தலைவாகள் சிறப்புடைய இயக்காகள் ஆவாகள் அரக்காகளும் கொடிய பேய்க கூட்டங்களும் அந்த இடத்தில் இருப்பாகள் திகுப்பாலகாகளும் மேருமலையில் இருப்பாகள் அதற்கு அப்பால் சிறப்புப் பொருந்திய புறக்கடல் உள்ளது அதற்கு அப்பால் இருள் நிலமாகும் அதற்கும் அப்புறம் அண்டச்சுவா உள்ளது

“ஊழவினையின் வனமையாலே தமதம் உயிரகளைத் தாங்களாகவே மாயத்துக் கொண்டவாகளும், தெளிவான அறிவு இல்லாதவாகளும் சக்கரவாள மலையின் வெளியே சூழ்ந்திருப்பாகள் அதற்கு அப்பால் உள்ள இருட்பூமியின் எல்லையில் அனாதி இறைவரான சிவபெருமான வீற்றிருக்கின்ற ஒரு கயிலாய மலை உள்ளது அந்த அண்டத்தின் பக்கத்தில் பூதகணங்கள் நிறைந்திருக்கும் பழைய அறிஞா சூழ்ந்திருக்கின்ற சம்புதீவு முதலாக அண்டச்சுவா வரையிலும் பூமி என்று சொல்வா இந்த வுலகத்திற்கு மேல தேவகங்கையாறு பாய்கின்ற இடம் உள்ளது அதற்கு மேல் கதிரவன் மண்டலம் இருக்கின்றது, அது பூவுலகத்தினின்றும் ஓர் இலட்சம் யோசனை தொலைவில் உள்ளது அந்த மண்டலத்தில் முப்பத்து முக்கோடி தேவாகள் கதிரவனுடன் உலவுவா அதன் மேல் சந்திர மண்டலம் ஓர் இலட்சம் யோசனை தொலைவில் உள்ளது அதன் மேல் நெருங்கிய விண்மீன்களின் மண்டலம்

இலட்சம் யோசனை தொலையில் உள்ளது. அதன் மேல் மிக்க ஒளியுடைய புதுனது மண்டலம் இரண்டு இலட்சம் யோசனை தொலைவில் உள்ளது. அதன்மேல் கக்கிரன் உலகம் இரண்டு இலட்சம் யோசனை தொலைவில் உள்ளது. அதற்கு அப்பாலான மேல் உள்ள இடத்தில் செவ்வாய் மண்டலம் இரண்டு இலட்சம் யோசனை. அதற்கு மேல் சனி மண்டலம் இரண்டு இலட்சம் யோசனை. அதற்கு மேல் ஏழு முனிவர் இருக்கும் மண்டலம் இலட்சம் யோசனை. புலர் லோகத்தின் நன்மை படைத்த தொகை பதினைந்து இலட்சம் தொலைவு. இந்தவுலகத்தின் மேல் உள்ள இடம் ஏழுவகைப்பட்ட வாயுக்கள் பொருந்தியுள்ள இடமாகும். தொகுதியான இந்தப் பதங்களின் மேல் சுவர் லோகம் எண்பத்தைந்து இலட்சம் யோசனை. அந்தவுலகத்தில் அடைக்கலமாயிருந்து தேவர்களும் மற்றவர்களும் துதிக்க இந்திரன் ஆட்சி செய்வான். அதன் மேல் மகலோகம் இரண்டு கோடி யோசனை. மார்க்கண்டர் முதலான முனிவர்கள் பலர் இங்கே இருப்பர். அதன் மேல் இவ்வுலகத்தவரால் துதிக்கப்படும் சன உலகம் உள்ளது. அதன் தொலைவு எட்டுக் கோடி யோசனை; அங்கே பிதிர் தேவர்கள் இருப்பர். அதன் மீது தவ உலகம் உண்டு. அதன் உயரம் பன்னிரண்டு கோடி யோசனை. சனகர் முதலிய முனிவர் அங்கு இருப்பர். அதற்கு மேல் சத்திய உலகம் உள்ளது. அது பதினாறு கோடி யோசனை அது நான் முகனின் இன்ப இடமும் உலகங்களைப் படைக்கும் இடமுமாகும் அதன் மேல் குற்றம் இல்லாத பிரம்ம லோகம் மூன்று கோடி யோசனை தொலைவில் உள்ளது. திருமால் வாழும் சிறந்த உலகம் மூன்று கோடி யோசனை தொலைவு; அதன்மேல் சிவ உலகம் நான்கு கோடி யோசனை தொலைவு; அந்த வுலகத்தின் மேல் விளங்கும் அண்ட கோளகையும் கோடி யோசனை தொலைவு ஆகும். வேதங்களும், சைவ ஆகமங்களும், அவ்விருவகையின் சார்பு நூல்களும், மிருதிகளும், மற்ற நூல்களும், ஒன்றுடன் மற்றொன்று மாறுபடக்கூறும் அண்டத்தின் தன்மை மாறுபடாவோ என்றால், உண்மையை ஆராயும் போது படைப்பும் அளவில்லாத பேதமாகும். ஆதலால் அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்த உனக்கு, இப்போது, உண்மையையே உரைத்தோம்; குற்றம் இல்லாத அண்டத்தில் நூற்றெட்டுப் புவனங்கள் உள்ளன. அவை சிவபெருமானின் அருளைப் பெற்ற உருத்திரர்களின் இருப்பிடமாகும். மகனே! சூரபன்மனே! முன்பு சிவபெருமான் உனக்கு அரசாளத் தந்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களும் இந்த அண்டத்தின் தன்மையைக் கொண்டவை; இத்தன்மையை நீ காண்பாய், என்று வகுத்துச் சுக்கிரா சாரியார் கூறச் சூரபன்மன் அது கேட்டு அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

30. திக்கு விசயம்

வெற்றித் திரு பொருத்தப் பெற்ற வன்மையுடைய சூரபன்மன் பல நல்லனவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் கூறிய கக்கிராசாரியரின் அடிகளை வணங்கிச் சிங்க முகனுடன் அவரிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு அகரப் படை வெள்ளத்தில் விரைந்து வந்து சேர்ந்த போது தாயாகிய மாயை என்பவள், தன் மைத்தர்முவரும் செக்கர் வானம் போன்ற சிவந்த சடையையும் நெற்றிக் கண்ணையும் உடைய சிவபெருமானின் அருளால் பெற்றுக் கொண்ட பழைய வரங்களையும் வலிமையையும் உள்ளத்துள் நினைத்து அன்புடன் வானத்தே வந்து தோன்றி வேள்வியில் நிகழ்ந்தவற்றையும் அதற்குச் சிவபெருமான் அருளிய வரங்களையும் கேட்டு இங்கு உங்களை அன்புடன் காண்பதற்காக வந்தேன்; நீங்கள் இந்திரன் முதலான தேவர்களை உங்கள் வலிமையால் வெல்லுங்கள்! என்று சொல்லி பிரிந்து சென்றாள். இனி விரைவில் போவதே செய்யக்கூடியது என்று அப்போது சொன்னாள்.

இத்தகைய தன்மையில் படைகளுடன் சூரபன்மன் குபேரனின் பெரிய நகரத்தைச் சூழ்ந்தான். அவ்வாறு அவன் சூழ்ந்து கொண்டதை ஒற்றர்கள் அறிந்து விரைந்து ஓடிப் போய், இயக்கரின் மன்னனான குபேரன் உள்ள பொன்னால் ஆன சிறந்த அரண்மனையை அடைந்தனர். விரைவாகச் சென்ற ஒற்றர்கள் தம்மன்னன் குபேரனின் அடித் தாமரைகளை வணங்கி, “வலியஆற்றலையுடைய சூரபன்மன் நம் நகரத்தை முற்றுகையிட்டுள்ளான், இன்று இந்நகரமானது அழிந்து விடுவது போல் இருக்கின்றது. ஆதலால், இங்கு நீவாளா இருப்பது நல்லது அன்று; தீங்காய் முடியும்; படையுடைனே அவனை எதிர்த்துப் போருக்குச் செல்வீர்” என்று மொழிந்தனர். அளகாபுரியின் மன்னனான குபேரன் புட்பக விமானத்தில் ஏறித்துாய இயக்கருடன் சென்று, சூரபன்மனை வணங்கித் துதித்துத் தக்க வாழ்த்தினைச் சொல்லி, ‘நான் உமக்கு அடியவன்’ எனச் சொல்ல அகரர் தன்னை வணங்க, அவனைச் சூரபன்மன் அணுப்பி வைத்தான். வழியில் மறித்துப் பொருள்களைப் பறிக்கின்ற கள்வரைப் போல அகரர்கள் எல்லாரும் கொள்ளை செய்து அந்த நகரத்தை வறியதாக் கி விட்டுப் போக, அதனால் துன்பம் அடைந்த குபேரன், உள்ளத்தில் வெட்கம் அடைந்து செல்வத்தை இழந்துவிட்ட தன் அளகாபுரிக்குத் திரும்பிப் போனான். அந்தச் சிறந்த நகரத்தை விட்டுச் சூரபன்மன், விரைந்து செல்லும் தன் படையோடும் சினம் கொண்டவனாய்க் கிழக்குத் திசையில் உள்ள இந்திரனின் அமராவதி நகரத்துக்குப் போக, மிக்க துன்பத்தை உடைய தேவரின்

தலைவனான இந்திரன் இதையறிந்து சுவர்க்க லோகத்துக்குச் சென்றான். இந்திரன் சொர்க்கவுலகத்துக்கச் சென்றதைச் சூரபன்மன் அறிந்து, அந்த நகர் முழுவதையும் சுடும் தீ கவருமாறு விரைவில் அழித்து, அந்த இடத்திலிருந்து படைகளுடன் தீங்கி, கொடிய சிவந்த அக்கினி தேவன் உள்ள நகரத்துக்குச் சென்றான்.

அங்ஙனம் அவன் செல்லவும், அக்கினி தேவன் அதை அறிந்து எல்லையில்லாத கொடிய சினத்தை அடைந்து, இலட்சம் கோடி படைகள் சூழ்ந்து வர, எதிர்வந்து போர் செய்தான். எதிர்க்கவும், அக்கினி தேவனின் பெரும் படையும், வந்து எதிர்க்கின்ற அடினார் படையும் நெருங்கி ஒருவருடன் ஒருவர் எதிர்த்துப் போர் செய்த போது, அச்சம் பொருந்திய அக்கினி தேவனின் படையானது தோற்றது. அக்கினி தேவன் நாணம் கொண்டு தன் நகரத்துக்குப் போனான். அப்போது தாரகன் அவ்விடம் விட்டு நீங்கினான். சூரபன்மன் அவற்றையெல்லாம் கண்டு தன் தேரோட்டியைப் பார்த்து எமன் இருக்கின்ற பழைய நகரத்திற்குக் கடிவாளத்தையுடைய குதிரை பூட்டிய தேரைச் செலுத்துவாயாக! என்று சொன்னான். “எனக்கு முன்னால்குபேரனும் அக்கினி தேவனும் சூரபன்மனை எதிர்கொண்டு துதித்துச் சென்றனர். ஆதலால் அச்செயலைச் செய்வதே சிறந்ததாம்” என எமனும் அறிவின் மேனமையால் நினைத்தான். கூற்றுவன் மனத் தெளிவுடன் எழுந்துதன் எருமைக் கடாவில் ஏறிப் பொருமையில்லாத படை வீரர்கள் நெருங்கிவரச் சென்று, இமைப் பொழுதில் சூரபன்மனை அடைந்து, சொல்லுகின்ற வாழ்த்துகளையுடையவனாய், வணங்கித் துதித்தான். சிறந்த எமனது செயலைப் பார்த்து விருப்புடன் மனம் மகிழும் சூரபன்மன், அந்த எமனைப் பார்த்து “எம் ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு இங்கு உம்பரிவாரங்களுடனே இருப்பாயாக” என்று கட்டளையிட்டு அனுப்பி அப்பாற்போனான்.

வருணனும், வாயுதேவனும் அஞ்சிக் கடலிலும் இருள் உலகத்திலுமாக விரைந்து சென்றனர். அங்ஙனம் அந்த இருவரும் மறைந்து விட, அந்த இருவரின் நகரங்களைக் கொள்ளையிட்டு அழிவைச் செய்து, ஏழுவகையான பாதலங்களுக்கும் சென்று, அங்குள்ள அகரர் முதலியவர் துதிக்க சூரபன்மன் அவர்களுக்கு அருள் செய்து சென்றான். பின்பு சூரபன்மன் ஆதிசேடன் இருக்கும் உலகத்தை அடைந்தான். அவன் சினத்துடன் போர் செய்ய, படைகளால் வெற்றி பெற்று, பின்பு அந்தப் பாம்பரசன் துதிக்க அவனது இருப்பிடத்தே ஒருநாள் தங்கியிருந்தான் பின் சூரபன்மன் பூவுலகத்தில் வந்து

ஒரு கடலைக் கடந்து அப்பால் உள்ள சாகத் தீவையும் கடந்து, பெரிய படை வெள்ளம் தன்னைச் சூழ்ந்து வரச் சக்கரப் படையையுடைய திருமால், இலக்குமியும் பூமிதேவியும் துதிக்க பாம்பணையில் அறிதியில் கொள்கின்ற பாற்கடலில் விரைந்து சென்றான். சென்ற சமயத்தில் அவனது போர்க்குரிய அசுரப்படை வீரர் எல்லாரும் கரிய கடல் போன்ற கருநிறம் கொண்ட திருமால் இந்த இடத்தில் இருப்பார் என்று சொல்லி, முன் காலத்தில் தேவர்கள் கடைந்தது போல், மிக்க ஆரவாரத்துடன் அந்தப் பாற்கடலை விரைந்து கலக்கத் தொடங்கினான்.

செந்தாமரை மலரில் இருக்கும் இலக்குமியும், பூமிதேவியும், அசுரர்கள் ஆரவாரம் செய்யும் ஒலியைக் கேட்டனர். உடல் வியர்த்து நடுக்கம் கொண்டனர். அஞ்சி நடுங்கிக் கரிய மேனியையுடைய திருமாலின் மார்பைத் தழுவிக்கொள்ள, திருமால், பாம்பணையினின்று எழுந்து உலகங்களை அழிக்கின்ற வெம்மையுடைய வடவைத் தீயும் அஞ்சுமாறு சினந்து, “கொடிய அசுரர் என்னுடன் போரிடவும் வந்துவிட்டனர். அவர்களின் வன்மையைக் காண்பேன்” என்று சொல்லித் தன் பெரிய கைகளை ஒன்றுடன் ஒன்றைத் தாக்கி நகைத்தார்.

மிக்க ஆற்றலையுடைய கருடன் வரவேண்டும் என்று திருமால் நினைப்பதற்கு முன்னம் அத்திருமாலுக்கு முன் வந்தான். அந்தக் கருடனின் அழகான தோள் மீது ஆண் சிங்கம் போல் அமர்ந்து, சந்திரனைப் போன்ற வெண்மையான சங்கும், சக்கரமும், தண்டும், வாளும், வில்லும் என்ற ஐம்படைகளைக் கைகளில் கொண்டு அசுரப்படையின் முன் சென்றார். மேகம் போன்ற கரிய நிறம் உடைய திருமால் சிறந்த கருட வாகனத்துடன், பூமியைச் சூழ்ந்து நிற்கும் கடல் போல், அசுரரை வளைந்து, சூழ்ந்து, எண் இல்லாத உருவங்களைக் காட்டி எவரும் தப்பிப் பிழைத்துப் போகாதவாறு பெருமையிற் சிறந்த, தாவிச் செல்கின்ற அம்புகளை எய்து, தேவர் ஆரவாரம் செய்யப் போர் செய்தார். கொடிய தாரகன் விண் உலகத்தை அளந்த தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளையுடைய திருமாலுக்கு முன்னால், எதிரே சென்று, தன் பெரிய வில்லை வளைத்துக் கடலில் மேகம் விடாமழை பெய்வதைப் போல் சிறந்த அம்புகளைத் திருமாலின் மீது தாக்குமாறு விரைவாக எய்து ஆரவாரம் செய்தான்.

31. திருமாலும் தோற்றல்

“சிவபெருமான் மகிழ்ச்சி அடைய அக்கினியுடன் கூடிய வேள்வியைப் பலகாலம் செய்து உங்களைப் போல வலிமை பெற்றிருப்பவர் அசுரர்களுள் ஒருவரும் இல்லை. இந்த வலகத்தில் உங்களை வெல்லும் வன்மையுடையவர் யார்? எவரும் இல்லை. எங்கட்கு நீங்கள் உறவினரே” எனக் கூறி மங்கலமரபுடன் எல்லையில்லாத வாழ்த்துக்களைச் சொல்லித் திருமால் திரும்பிச் சென்றார். பரவிய இருள் போன்ற உடலையும் நீரில் தோன்றும் அலை போன்ற சிவந்த கைகளையுடைய அசுரக் கூட்டத்தவர், அவற்றையெல்லாம் பார்த்தனர். ஆரவாரம் செய்தனர். தேவர்கள் எல்லாம் அஞ்சி ஓடி உடல் வியர்க்கப் பெற்றுத் துக்கத்தில் ஆழ்ந்தவராய், இறந்தவர்களைப் போல தளர்ந்தனர்.

திருமாலானவர் சென்றபோது மகரந்தம் சிந்தும் வெற்றி மாலையை அணிந்த தாரகன் வேறு ஒரு தேரில் ஏறித் தம் தமையன் சூரமபன்மனுக்கு முன்னம் போக அந்தச் சூரபன்மனும் இங்கு நிகழ்ந்தவற்றைக் கேட்டறிந்து, தழுவி, அன்பும் உவகையும் பெற்றுப் படைகளுடன் அப்புறம் அகன்று சென்றான்

அந்தச் சூரபன்மன் சக்கரவாள மலை வரை, பூவுலகத்தின் எல்லை எங்கும் சுற்றி அங்குள்ள அதிசயங்களைப் பார்த்துப் போய்ப் பழைய பெரிய வான் உலகத்தில் சென்று கீழ் உள்ள நிலைகளில் உலவும் கதிரவன் முதலான கோள்கள் எல்லாம் ‘வாழ்ந்திருப்பாயாக’ என்று வாழ்த்துச் சொல்ல, வானில் உயர்ந்துள்ள சுவர்க்க உலகத்தை அடைந்தான். இவ்வாறு சூரபன்மன் சொர்க்கத்துக்குச் செல்லவும் சிறப்பான செய்திகளைத் தெரிவிக்குமாறு முன் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர்களுள் சிலர் ஓடிப்போய், ‘சூரபன்மன் வந்து விட்டான்’ என்று சுவர்க்கத்துத் தலைவனான இந்திரன் கேட்கும்படி சொன்னார்கள். இந்திரன் ஒற்றர் உரைத்ததைக் கேட்டு அஞ்சிப் பெருமூச்சு விட்டு வாடி அழுது, கண்டவர் ‘இவன் இறந்தான், அதில் ஐயமில்லை’ எனக் கூறுமாறு அறிவு மயங்கி வன்மை இழந்து, தன் மனத்தில் பின்வரும் இவற்றை எண்ணலானான். “நாணத்தையும் பகைவரின் நகைப்பையும் நான் பொருட்படுத்த மாட்டேன். தூண் போன்ற தோள்களையுடைய சூரபன்மனை யான் காணினும், சினம் உடைய உள்ளம் உடையவனாய் என்னை வலிய விலங்குக்குள் மாட்டுவான்” என்று இவ்வாறு அந்த இந்திரன் நினைத்தான். “இவ்வாறாக இந்திரன் நினைத்து எழுந்து விரைவாகத் தன் மனைவி

இந்திரானியும் ஒரு குயிலின் வடிவத்தை எடுத்துக் கொண்டு, மிகுகின்ற துன்பத்தைக் கொண்டவனாய் வானத்தில்சென்றான். பகைவரான அசுரர் இந்திரனைத் தேடுவதை குறித்து, 'இந்திரனின் செல்வமும் அழியும் போலும்! இனிச் செய்யத்தக்கது யாது? என்று வருத்தம் அடைந்து சொர்க்க லோகம் முழுதும் பொலிவு குன்றியது. அசுரர் அங்குள்ள தேவர்களைப் பிடித்தனர்; வருந்துமாறு அடித்தனர்; இடித்தனர்; அவர்களின் தோள்களில் அணிந்த ஆடைகளால் உரத்த தோள்களைத் தம் கைகளால் முறித்துபோல விரைவில் கட்டினர். அசுரர்கள் இந்திரனின் செல்வத்தையெல்லாம் கவர்ந்து வந்த போது காசிப முனிவர் பெற்ற முதல்மகனான சூரபன்மன், சொல்வதற்கறிய மகிழ்ச்சி அடைந்தான்; தம்பியர் பக்கத்தில் வரச் சிறந்த ஒலியையுடைய வேதங்கள் முழங்குகின்ற உயர்ந்த 'மக உலகத்தை' அடைந்தான். கற்றறிந்த நூல் உணர்ச்சியையுடைய மார்க்கண்டேயர் முதலான முனிவர் உள்ள பதமான பழைய பெரிய மக உலகம் முதலான மூன்று உலகங்களிலும் போய் அங்குள்ளவர் போற்ற, அப்பாற் போய்த், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான்முகனின் சத்திய வுலகத்துக்குச் சென்ற போது, நான்முகன் அதை அறிந்து நடுக்கம் கொண்டார். குற்றம் இல்லாத தவத்தையுடைய மெஞ்ஞானியர் இசை பொருந்திய வேதத்தை இயம்பிய்வாறு சூழ்ந்து வர, விருப்பத்துடன் நான்முகங்களையுடைய நான்முகன் அசுரார்க்கு மன்னனான சூரபன்மனை அணுகினார். "இலக்குமியைச் சேர்கின்ற அழகிய மாற்பையுடைய திருமாலையும், தேவர்களையும் இன்று உன் தம்பி தாரகனைக் கொண்டு வெற்றி கண்டாய். ஆதலால், உலகத்தில் உன்னை போன்றவர் யார் இருக்கின்றார்? ஒருவரும் இல்லையே!" என்று பலவகையான சொற்களைச் சொல்லி பின் அவனுடைய தம்பியரையும் பார்த்து, அழிவில்லாத அழகான வில்லையும் வலிய தேரையும் சிறந்த தன்படைக்கலத்தையும் அளித்தார். தேவர்கள் அஞ்சும்படி வெவ்வேறாக அவற்றை அந்த இருவருக்கும் அளித்தார். யாவராலும் வணங்கப்படுகின்ற சூரபன்மன் அதைப் பார்த்துப் பெருங்களிப்புக் கொண்டவன் ஆனான். மாயை என்பவள் முன்னம் பெற்ற மகனான சூரபன்மன் உள்ளம் மகிழ்ந்து நான்முகனை அந்த இடத்தில் இருக்குமாறு கட்டளை இட்டு, மணம் பொருந்திய துளசி மாலையைச் சூடிய திருமால் வீற்றிருக்கின்ற சிறந்த வைகுண்டத்திற்குப் போனான். அச்சமயத்தில் அந்த இடத்தில் இருந்த திருமால் எதிர் கொண்டு வந்து சூரபன்மனை அடைந்து 'குறைவற்ற வாழ்நாட்களுடன் வாழ்க!' என்று வாழ்த்தி அளவில்லாத வாழ்த்துக்களைச் சொன்னார். அங்ஙனம் அவன் பார்த்த பின்பு, பாம்பின் மீது

அறிதியில் கொள்கின்ற திருமால் அந்தப் பதவியில் வீற்றிருக்குமாறு அனுமதி தந்து, சூரபன்மன், கரிய நிறத்துடன் விளங்கும் திருக்கழுத்தினையும் மூன்று திருக் கண்களையும் உடைய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற சிவவுலகை அடைந்து திருமால், நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் எல்லாருக்கும் அவரவர்க்குரிய அதிகாரங்களையெல்லாம் குறைவு இல்லாமல் தந்து வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானின் உலகத்தை அடைந்து, பரிவாரங்களையெல்லாம் பிரிந்து தேவர்களால் புகழப்படும் தம்பியருடன் சென்று, சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலின் முதற்கடை வாயிலில் நின்று, தன் வரவை உணர்ந்த திருநந்தி தேவர் சிவபெருமானின் கட்டளைப்படி அனுப்ப, உள்ளே சென்று, கார்த்திகை மலரைப் போன்ற சிவந்த கையையுடைய உமையம்மையாரோடு வீற்றிருக்கின்ற மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானின் திருமுன் சென்று பக்தியுடன் வணங்கி நின்றான். திருக்கழுத்தில் நஞ்சை அணிந்திருக்கின்ற சிவபெருமான் அவனுக்குக் கருணை செய்து, “இனி நீ மற்ற அண்டங்களையும் போய்ப் பார்த்து, என் ஆணையினால், உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் எட்டுத் திக்கில் உள்ளவரும் துதிக்கமாறு அரசு செய்வாயாக” என்று வாழ்த்திக் கூறினார். சூரபன்மன் தாமரை மலர் போன்ற அப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியில் வந்தான். வெளியே வந்த சூரபன்மன் முதல் கடைவாயிலில் வந்து, விரைவாகத் தன் படையை அடைந்து, சிறந்த அண்டகோளகையை அடைந்தான். வன்மை வாய்ந்த நாய் வாகனத்தின் மேல் உள்ள வைரவர்களும், அளவில்லாத உருத்திரர்களும் அங்கே இருந்தனர். அவர்கள் எல்லாரும் சிவபெருமானின் அருளைச் சிந்தித்தனர். அந்தக் காவல் தேவர்கள் பக்கத்தில் இருந்த அண்டங்களுக்குச் செல்லும் வண்ணம் வாயிலைக் காட்டி அனுப்பினர். சூரபன்மன் சிறந்த படைகளோடும் மற்ற அண்டங்களிலே விரைவாகப் போய் அந்த அண்டத்திலும் இந்த அண்டத்தில் இருப்பதைப் போலவே எல்லாம் அமைத்துள்ளதைப் பார்த்து, அங்கே இருப்பவர் எல்லாரையும் வெற்றி கண்டு அப்பால் போனான். மற்ற அண்டங்களில் எங்கும் எங்கள் தலைவரான சிவபெருமானின் கணங்களாக உள்ளவரின் கருணையினால் போய் அங்குள்ள எல்லாவற்றையும் பார்த்து, அத்தேவர்களை வெற்றிகண்டு, அவர்களின் செல்வங்களையாவற்றையும் கவர்ந்து, தன்னிடம் உள்ள பல அசுரர்களை அங்குத் தன் அரசை நடத்தும்படி நியமித்தான்.

32. வரவேற்பு

மிருந்த வலிமையுடைய மாயை என்பவளின் மகனான சூரடன்மன், இவ்வாறு சுவர்க்க உலகத்தில் வந்த போது, முன்காலத்தில் தேவர்களால் வருந்திய அசுரர்கள் அதை அறிந்து மகிழ்ந்து மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தனர். ஒற்றா போய் அந்தச் சூரபன்மன் திக்குவிசயமாக வருவதை அசுரேந்திரனுக்குக் கூறினர். அந்த அசுரேந்திரன் தூய நல்ல அமிழ்தத்தை அடைந்து விரைவாக உண்டவனைப் போல் மகிழ்ச்சியில் முழுகினான். அவன் சுக்கிராசாரியரை அடைந்து, “எங்கள் குலத்துக்குத் தலைவனான சூரபன்மனை அடையுமாறு விரைவில் செல்வேன். எனவே, தாங்கள் முன்னால் சென்று எங்கள் முறையையும் செயலையும் சொல்வீராக” என்று சொல்லி அவரை முன்னால் செல்லச் செய்தான். ஒளியுடன் கூடிய விமானத்தின் மீது சுக்கிராசாரியா சூரபன்மனிடம் விரைவாகச் செல்லும் அளவில், காசிப முனிவன் பெற்றெடுத்த மைந்தனான சூரபன்மன் பார்த்து வானில் சிவபெருமானைச் சந்தித்தது போல எதிர் கொண்டு வந்தான்.

அவ்வாறு சென்ற சூரபன்மன் கைகூப்பிவணங்கினான். அப்போது சுக்கிராசாரியார் மன மகிழ்வுடனேயின்று, ‘செல்வத்திருவும் வெற்றித்திருவும் பெருகு’ என்று குறைவில்லாத வாழ்த்துக்களைக் கூறினார். அப்போது, அவரது பக்கத்தில் நின்ற சிங்கமுகனும் யானை முகமுடைய தாரகனும் என்ன இருவீரர்களும் தம் தேவருடன் சென்று தூய சுக்கிராசாரியாரின் அடிகளைக் கைகூப்பிவணங்கினர். அவ்வாறு வணங்கிய அந்த இருவருக்கும் தக்கவாறு மேன்மை மிக்க வாழ்த்துக்களைச் சுக்கிராசாரியார் சொல்லி, பின்பு சூரபன்மனைப் பார்த்து, “உனக்கு நாம் கூறவேண்டிய ஒரு சொல் உள்ளது; அதைக் கூறுகின்றோம்! கேள்! குற்றம் இல்லாத காசிப முனிவனின் மனைவியான உம் தாயைப் பெற்றவன்; நுட்பமான கேள்வி அறிவையுடையவன்; அளவில்லாதவர்களாக இருந்த அசுரர்களைப் பாதுகாத்தவன்; எங்களுக்கு ஒரு துணை என்று சொல்லப்படுபவன்.”

“முன்காலத்தில் நீ தவ நியமத்துடன் வேள்வி செய்த தன்மையையும் அதற்குச் சிவபெருமான் அருளிய வரங்களையும் பார்த்தவர் உரைக்க கேட்டு மகிழ்ந்து துன்பம் நீங்கியிருந்தான், அப்போது அவனது நெடிய தோள்கள் வளர்ந்தன. பகைவரின் மூன்று புரங்களையும் அழித்த சிவபெருமான் அருளிப் பெற்றுக் கொண்ட வரங்களுடன் சென்று, எல்லாரையும் வெற்றி கண்டு இங்கு

வரும் சிறப்பைக் கேட்டு உன்னை எதிர்கொள்ள வருகின்றான்" மிகக் வன்மை கொண்ட அக்ரேந்திரன் வரும் தன்மையைக் காட்டி, இழிந்த தொழிலில் அவனை உட்படுத்திய சக்கிராசாரியா உரைக்கவும், ஒலிகின்ற வீரக்கழலை அணிந்த சூரபன்மன் மகிழ்ச்சி மிகக் உளளம் உடையவனாய் நின்றான்

நிறைந்த சுற்றத்தாள் அவுணரின மன்னனான அக்ரேந்திரன், சூரபன்மனைச் சிவந்த கைகளால் தொழுது கொண்டு, பிரிந்துபோன உடலானது தன்னிடமிருந்து பிரிந்த ஆன்மாவை வந்து பொருந்தும் தன்மை போல வந்து சோந்தான் 'தீயவனான சூரபன்மன் நிலவுலகத்தில் வந்தான்' என்ற சொல்லைக் கேட்ட, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும், இந்திரனும், மற்றத் தேவர்களும் பெருமை மிகக் முனிவர்கள் அனைவரும், விரைந்து வந்து திருமால் அறிதுயில் கொள்கின்ற பாற்கடலில் சென்றனர்

துளசி மாலையைச் சூடிய முடியைச் கொண்ட அழகரான திருமால் அடைந்து, தொழுது வணங்கித் தாங்கள், ஒலிக்கும் வீரக்கழல் அணிந்த சூரபன்மனால் அடைந்தது என்பம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி, 'இனி நாங்கள் செயததக்கது யாது? எம் இறைவ, சொல்லுக' " என வேண்டி அப்போது அவர்கள் உரைத்த சொற்களைத் திருமால் கேட்டு, "புனமையான தொழிலையுடைய தக்கன் செயத் வேளவியில் புகுந்து கலந்து கொண்ட தீமையால் இன்று இவையெல்லாம் உண்டாயின! எவா இதை விலக்க வல்லவா! என்றாலும் இனிச் செய்யத்தக்க ஒன்றைக் கூறுவேன்! கேளுங்கள்' என்று சொல்லத் தொடங்கினா கொடிய அந்தச் சூரபன்மன், முன் காலத்தில் மூன்று புரங்களையும் எரித்த சிவபெருமான தந்தருளிய வரங்களைப் பெற்றுள்ளான் அவன் எல்லா அண்டங்களையும் வெற்றி கொண்டான் எனவே நம்மால் வெற்றி கொள்ளத்தக்கவன் அல்லன் நாம் அவனைக் கண்டு வருவோம்! இதுவே செய்யத் தக்கது! " என்று கூறி செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் முதலியவரும் மற்ற முனிவர்களும் 'இதுவே செய்யத்தக்க செயல்' என்று மனம் இசைந்து நிற்க, திருமால் உயாவுடைய பழைய சிறப்புமிக்க சூரபன்மனைக் காணுமாறு, பாம்பணையினின்று நீங்கி அவர்களுடன் போனார்

33. புதியதாய் ஒரு நகர்

ஒலிக்கும் வீரக்கழலை அணிந்த சூரபன்மன் அதன்பின்பு அவரு நின்ற தேவ தச்சனைப் பார்த்து, "தச்சனே! நாங்கள் இருப்பதற்கேற்ற அழகுடைய

6. குமார:

சதுர்புஜம் ச ஏகவக்த்ரம் கரண்ட மகுடாந்விதம்
 சக்திம் ச அபயதம் தக்ஷே சவ்யே வரத வஜ்ரகே
 பத்ம புஷ்பம் துரம் கண்டே தேவம் பாலஸ்வரூபகம்
 (ரக்தவர்ணம்)

ஒரு திருமுகம், அழகிய பூக்கூடை போன்ற கீரிடம், நான்கு
 திருக்கரங்களில் இடது பக்கத்தில் சக்திவேல், அபயம்,
 வலது கரங்களில் வரதம், வஜ்ரம்; கழுத்தில் தாமரைப்பூ
 மாலை, குழந்தை உருவம்.

குமார:

நதரத்தை விரைவாக நீபடைப்பாயாக!" என்று சொன்னான் அவன் குற்றம் இல்லாத கடலின் நடுவில் எண்பதினாயிரம் யோசனை பரப்புச் சூரபன்மன் இருக்கும் நகரமாக ஆகுமபடி எல்லைசெய்து பூமியில் உள்ள மலைகளால் கடலைத் தூர்த்து மிகக் பாசறையால் செப்பம் செய்தாற்போல நிறைந்த நிலத்தைச் சமமாகச் செய்தான் அதன்பின் இருளைப் போக்கும் சூரிய சந்திரர்கள் காஞ்சி புரத்தில் கம்பை ஆற்றின் கரையிலே உள்ள மாமரத்தின் கீழ்வீற்றிருக்கும் காமாட்சியம்மையின் திருக்கோயிலைப் போல நாள்தோறும் சூழ்ந்து செல்லுமபடி செம்பொன்னால் மதிலை அமைத்தான் நான்கு வாயில்களை உண்டாக்கி மதில் உறுப்புகளையும் வகுத்து அமைத்தான் தேவதச்சன் நான்கு பெரிய வாயில்களிலும் மேருமலையே பொருந்தியது என்று பார்த்தவா சொல்லுமபடி மிகப்பெரிய கோபுரங்களை மணிகள் ஒலியைப் பரப்புமாறு இயற்றினான் சிறப்பால் விதிகளை ஆராய்ந்து அதற்கு ஏற்ப ஒவ்வொன்று நூறு யோசனை அளவாகப் பக்கங்களில் பொருந்தப் பெற்ற மாளிகைகளையுடைய பலப்பல தெருக்களை அமைத்தான் தேவதச்சன் முன் காலத்தில் அகராவாழ்வதற்கு இடமான மூன்று புரங்களும் ஒன்றாய்க் கூடியிருந்தது போல மேற் சொன்ன தெருக்களில் மூன்று மதில்களை அமைத்தான் அந்த மதில்களுக்கிடையே ஒப்பில்லாத சிறப்புடைய தெருக்களை அளவிலலாதவையாகச் செய்து, குபேரனின் அளகாபுரியைப் போல செம்பொன் மயமான அளவிலலாத மாளிகைகளை அமைத்தான் கணிகையா விதிககிசைந்த நடனத்தைச் செய்யத் தக்க பெரிய மண்டபங்கள் பலவற்றையும் அமைத்தான் தேவதச்சன். அந்தத் தெருக்களில் அமைக்கப்பட்ட மாளிகைகள் ஒவ்வென்றிலும் திண்ணைகளையும் மண்டபங்களையும், அழகான முற்றங் களையும் அமைத்தான் சிங்கங்கள் விளங்கும் அழகான கோபுரங்களையும், செய்குன்றுகளையும் செம்பொன் மயமான மாளிகைகளையும், சபைகளையும், மன்றங்களையும் விளங்கும் மேல் வீடுகளையும் தூய சாளரங்களையும் சோலைகளையும் பொய்கைகளையும் தனித்தனியே இயற்றினான்

அந்த இடத்தின் நடுவில், பத்தாயிரம் யோசனை தொலைப்பரப்பு உட்பட பரந்த பெரிய ஒரு மதில் பொருந்த அமைத்து, மாயை எண்பவளின் முதல் மைந்தனான சூரபன்மன் இருக்குமாறு அந்த எல்லைக்குள் ஓர் அரண்மனையை அழகு பொருந்த அவன் அமைத்தான்

யானைகளும் செறிந்த தோகளும் குதிரைகளும் போக்குவரவு செய்யத் தக்க தோரணம் தொங்கவிடப் பட்ட வாயில்களும் தொடாச்சியான

திண்ணைகளும் சிறந்த பொன்மயமான உச்சியுடைய கோபுரங்களும் வான மண்டலத்தைப் பொருந்திய அழகான செய்குன்றுகளும், அழகான மாளிகைகளும், யானைகள் கட்டுவதற்குரிய இடங்களும், குதிரை நிற்பதற்கான இடங்களும், காலாட்படைகள் இருத்தற்கான இடங்களும், தோகை நிற்பதற்குரிய இடங்களும், அகரர்களும் தலைவர்களும் தங்குவதற்கேற்ற இடங்களும், அவர்கள் அல்லாத அரக்கர்கள் இருத்தற்குரிய இடங்களும், விரும்புவதற்குரிய சுவாக்கஉலகத்தில் உள்ள அரம்பையர் அனைவரும் நடனம் செய்வதற்குரிய நடனமண்டபங்களும், பாடலின் முறைமையானது பொருந்தப் பெற்ற பகம் பொன் மண்டபங்களும், முறுக்காணியுடைய யாழை வாசிப்பதற்கேற்ற வயிரமணி மண்டபங்களும், மயில், புறா, அன்னம், அழகிய மென்கிளி, குயில் முதலிய பறவைகள் உலவும் மண்டபமும், சிறந்த குரங்குகளும், மான்களும், கலைமான்களும், ஆட்டுக் கடாக்களும், பழக்கத்தையுடைய கோழிகளும் நிறைந்துள்ள மண்டபங்களும், எப்போதும் வேத ஒலி இசைக்கப் பெறுவதற்கான மண்டபமும், அமைச்சுத் தொழில் நடத்துவோர் இருக்கத்தக்க மண்டபமும் அமைத்தான்.

செல்வம்மிக்க அவுணர் தலைவனான குரபன்மன், தேவர்கள் துதிக்க அரசு செலுத்துவதற்கு ஏற்ற கொலு மண்டபமும், சிறந்த செல்வங்களாக உள்ளவையெல்லாம் நிறைந்துள்ள பண்டக சாலைகளும், சிவபெருமான் தந்தருளிய தெய்வப்படைக்கலம் வைத்தற்குரிய படைக்கலச்சாலையும், வானவர் உண்ணும் அமிழ்தம் போன்ற உணவைச் சுவைக்கத்தக்க அட்டில் சாலையும், கத்துாரி, பச்சைக் கறபூரம், மணம் கமழும் சந்தனம், அகில், பெரியபாக்கு வெற்றிலை ஆகியவையும் இவை போன்ற பிற பொருள்களும் மிகுந்துள்ள பெரிய அழகுடைய மண்டபமும், மான் விழி போன்ற விழிகளையுடைய பெண்கள் தங்கியிருக்கும் மண்டபமும், ஊஞ்சல் ஆடுதலைச் செய்தற்கு ஏற்ற மண்டபமும், வெண்மையான ஒளியை வீசுகின்ற பளிங்கு மண்டபமும், வாணை அளாவிய உயர்ந்த சந்திர காந்த மண்டபமும், மாணிக்க மணிகள் ஒளிரும் வசந்த மண்டபமும் சிறந்த பவளங்களால் செய்யப்பட்ட அழகையுடைய மண்டபமும், சிறந்த மரகத மணியால் செய்யப்பட்ட மண்டபமும், தாமரையில் தோன்றிய முத்துக்களால் ஆன மண்டபமும், அரசியல் முறையுடையவரின் தகுதிக்கு ஏற்ற மற்றப் பொருள்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் கொண்டு, இந்த எல்லைக்குள்ளே பெருமை பொருந்திய குரபன்மனும் அவனுடைய பட்டத்துத் தேவியும் இருக்குமாறு ஓர் அந்தப் புரத்தைச் செய்து, அந்த மனையைச் சூழ அளவில்லாத

மங்கலமான மாளிகைகளையுடைய தெருக்களை அந்தச் சூரபன்மனின் மனைவியராக வர இருக்கின்ற பெண்கள் இருக்குமாறு நன்கு அமைத்து, நீலமலர், செவ்வாம்பல், தாமரை செறியப் பெற்ற வாவி்களையும், ஓடைகளையும், பொய்கைகளையும், வாளை அளவிய பூக்கள் நிறைந்த பூஞ்சோலைகளையும், அழகான செய்குன்றுகளையும், வேண்டிய மற்றவற்றையும் விதிப்படி தேவதச்சன் இயற்றினான்.

சேறு பொருந்திய அலை வீக்கின்ற கடலானது அகழியாக இருக்க, அதனுள் செய்யப்பட்டுள்ள நகரத்தினுள் பொருந்திய அரண்மனையில் விலக்குவதற்கு அரிய பொன் ஒளி பரவிய பொலிவால், மேல் உள்ள பொன் உலகம் வெண்ணிறம் ஆயிற்று; மேற்கூறப்பட்டவற்றையும் மற்றவற்றையும் தேவதச்சன் மனத்தில் எண்ணிப்படைத்துத், தன்னை ஒப்பில்லாத அசுராக்கு மகனான சூரபன்மன் வெற்றியும் சிறந்த அதிகாரத்தையும் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஏற்றவாறு செய்யப்படுவதால் 'வீர மகேந்திரம்' என்று சொல்வதே தகும் என்று அந்த நகரத்துக்கு ஒரு பெயரை அழகுடையதாகச் சூட்டினான்.

ஏமபுரம், இமையபுரம், இலங்கைபுரம், நீலபுரம், குபேரனது அளகாபுரி என்று கூறத்தக்க சுவேதபுரம், அசுரபுரம், வாமபுரம், பத்மபுரம், என்ற இவற்றை வீரமகேந்திரம் என்ற அழகிய நகரத்தின் எட்டுத் திசைகளிலும் பொலிவுடையதாகப் படைத்தான். தேவதச்சன் பேரழகு விளங்குகின்ற வீர மகேந்திரத்தை இவ்வாறு படைத்துப்பின், அந்நகரம் போன்ற பரப்பு அமைய 'ஆசுரம்' என்ற ஒரு நகரத்தை, அவுணர் வியக்கும்படி, காணத்தகும் காட்சியுடைய சிங்கமுகனுக்கு நீண்ட வடக்குக் கடலின் நடுவே படைத்துத் தந்தான். மற்றும் உள்ள கடல்கள் தோறும் பல இடங்களில் உள்ள தீவுகள் தோறும் வெற்றி மிக்க சூரபன்மனின் பெரிய படைகள் எல்லாம் உறவினருடன் இருப்பதற்கு ஏற்றவாறு பழைய நகரங்கள் போல் பல நகரங்களைப் படைத்துத் தேவதச்சன் தன்னிடம் சிற்பநூல் கற்றுணர்ந்த மைந்தருடன் திரும்பிச்சென்றான்.

34. முடிசூட்டல்

சூரபன்மன், முன் சொல்லப்பட்ட இயல்பு கொண்ட வீரமகேந்திர நகரத்தை அடைந்து, அங்குள்ளவற்றைப் பார்த்து, அதைப் படைத்த தேவதச்சனின் கலையைப் புகழ்ந்து, மகிழ்ந்து வெற்றி மிக்க தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். அவ்வாறு அரண்மனைக்குள் சூரபன்மன் புகும்

போது, நான் முகன் முதலான தேவர்கள் இவனுக்குச் சிறந்த முடியைச் சூட்டுவோம் என்று, அதற்கு வேண்டிய அளவிலலாத பல பொருள்களையெல்லாம் கொண்டு வந்தனர். தன் அரண்மனைக்குள் புகுந்த சூரபன்மன், ஓர் இருக்கையில் இருந்து, திருமுகன் பொருந்திய பெரிய பாற்கடலின் தெளிந்த நீரைத் தேவர்கள் முழுக்காட்டச் சிறப்புடன் நீராடினான். அவ்வாறு அம்மன்னன் நீராடி, செம்பொன்னால் ஆன ஆடையை உடுத்திப் பூக்களைச் சூடி, ஒளியுடைய சிறந்த அணிகளைப் பூண்டு பின்பு பெருமை பொருந்திய தம்பியர் பக்கங்களில் நிற்கவும், அவனிடம் மிக்க விருப்பத்தையுடைய அசுரர்கள் அவனுடைய புகழை எடுத்துச் சொல்லவும். ஒப்பற்ற அகரேந்திரன் கைகுவிக்கவும், சுக்கிராசாரியரும் சிறந்த முனிவர்களும் முகமன் கூறவும், மிகவும் உடல் நடுக்கம் கொண்ட தேவர்கள் துதிக்கவும், இந்திரனுக்கு உள்ளத்தில் தளர்ச்சி உண்டாகவும், சூரபன்மன் வந்து மணி அழுத்திச் செய்யப்பட்ட அரியணையில் ஏறினான். அப்போது, 'நான் முகன் திருமாலுக்கும் தக்கது' என்று சொல்லத்தக்க தலைமையான சிறப்புடைய பெரிய முடியை எடுத்து, அழகு பொருந்த அந்தச் சூரபன்மனுக்குச் சூட்டினான்.

அவுணர்கள் இச்செயலைப் பார்த்துக் காசிப் முனிவரின் மைந்தனான சூரபன்மனின் தாமரை மலர் போன்ற அடிகளை வணங்கி எழுந்து, அடங்காத மகிழ்ச்சியினால் காய்ச்சப்பட்ட கள்ளை உண்டவரைப்போல் உள்ளக்களிப்பை அடைந்தனர். அச்சமயத்தில், தேவரும் முனிவர்களும், பொன்மயமான மணம் கமழும் கற்பக மலர்களைக் கையில் எடுத்து, தாம் வாழ்த்திக் கூறவேண்டியவற்றைக் கூறி வாழ்த்தி, மன்னரின் மன்னனான சூரபன்மனின் மணி முடியின் மீது முறையாகச் சொரிந்தனர்.

பக்கத்தில் உள்ள இருக்கைகளில், தம்பியரையும் நான்முகனையும் திருமாலையும் 'இங்கு அமருங்கள்' என்று சூரபன்மன் கூறினான். அவனது கட்டளைப்படி அவர்கள் அமர்ந்தனர். அச்சமயத்தில் சிறந்த இந்திரன் களாஞ்சியை ஏந்தினான். ஒளியுடைய செல்வங்களுக்குத் தலைவனான குபேரன் அடைப்பையைத் தாங்கினான். வாயுக்கள் சாமரைகளை வீசினர். அசுரர்களின் தலைவனான அகரேந்திரன் உடைவான் ஏந்தினான். சூரியனும் சந்திரனும் அப்போது நிழலை அளிக்கும் குடையைப் பிடித்து நின்றனர். வருணனும் அவனது மைந்தரும் ஆலவட்டம் வீசினர்; யாழில் வல்ல கருடரும், கந்தருவரும், சித்தர்களும் இசை இசைத்தனர்.

மூன்று தலைகளையுடைய சூலப்படையைத் தாங்கி உயிருக்கு நலவினை தீவினைகளுக்கு ஏற்றவாறு சுத்துக்கங்களை அடையச் செய்கின்ற எம்னும், மெய்மையான அக்கினி தேவனும் பிரம்பைத் தாங்கியபடி எல்லா இடங்களிலும் எத்தகையவரும் விலகுமாறு சினந்து பாதத்து இடியைப் போல முழங்கி வரிசையாக நிறுத்திச் சூரபன்மனின் புகழை எடுத்து இயம்பினா ஒலிக்கும் கழலை அணிந்த நிருதி எனப்பவன் பூநதட்டைக் கையில் எடுத்தான தேவகுருவும் அசுர குருவும் எண்ணிலலாத முனிவர்களும் அலையுடைய கங்கையாற்றின் தூய்மையான நீரைச் செம்பொன்னால ஆன குடங்களில் நிரப்பி கூர்ச்சத்தினால் வேத மந்திரங்களைக் கூறித் தோய்த்து, அந்த நீர்த் திவலைகளைத் தெளித்து வாழத்தினா அரம்பை மேனகை சிறந்த ஊவசி முதலாக அளவிலலாத தெய்வ மங்கையா நடன முறையை விதிப்படி தோந்த நரம்புக கருவிகளிலிருந்து எழும் இசையுடனும் வாய்ப் பாடலுடனும் தாளத்துடனும் பொருந்திச் சோந்தது நாட்டியம் ஆடினா

35. அரசாட்சி

தேன ஒழுகும் துளசி மாலையைச் சூடிய திருமாலைச் சூரபன்மன பாதத்து நீலா என்னெனப் பெற்ற தந்தை காசிபரின பாட்டன் ஆனீர் ஆதலால் உமமை அழைக்கும் போதெல்லாம் விரைவாக இங்கு வருக!" என ஆணையிட்டான் ஒலிக்கும் வீரகழலை அணிந்த சூரபன்மன விளங்கும் ஒளியுடைய சந்திரனைப் பாதத்து "சில நாள்களில் பிறையாக இருந்து வளரும் தனமையையும், பின்பு சில நாள்களில் தேயும் தனமையையும் பின்பு சில நாள்கள் மறைவாக உலவும் தனமையையும் இனிமேல் கைவிட்டு எப்போதும் நிறைந்த உருவத்துடன் முழுமதியாக கதிரவனைப் போல இந்த நகரத்தில் வருவாயாக" என்று ஆணையிட்டான் கூடாவிட்டு எழும் அக்கினி தேவனை விரைவாகப் பாதத்துச் சூரபன்மன "இங்கு நாம் நகரத்தில் உள்ளவா எவராக இருந்தாலும் நினைத்தால் அவரிடத்துச் சென்று அவர்களின் பணிகளையெல்லாம் செயது யாரா தொடரலும் செந்தாமரை மலர் போல குளிர்நதிருப்பாயாக!" என்று ஆணையிட்டான் சூரபன்மன வருணனைப் பாதத்து "புனுகும், வெண்மையான பச்சைக் கற்பூரமும் கஸ்தூரியுமான இவற்றைக் கலந்து, இனிதான் பால் புகையினும் வெண்மையான மென்மையான பனிநீரில் சோந்து எம் நகரத்தின் இடம் எங்கும் வாயு தேவன தெரு பெருக்கும் தோறும் தெளிப்பாயாக!" என்று ஆணையிட்டான் பெருமையுடைய செல்வத்தை யுடைய சூரபன்மன இந்திரனைப் பாதத்து ஒளியுடைய சுவாக் கவுலகத்தில் இருக்கின்ற தேவா கூட்டத்துடனும்

திக்குப்பாலகருடனும் முனிவருடனும் வந்து, நான் இட்ட பணிகளைச் செய்து திரிவாயாக!" என்று ஆணையிட்டான். இவ்வாறு சூரபன்மன் எல்லார்க்கும் வெவ்வேறாக தன் ஏவலில் அமையுமாறு கட்டளை இட்டான்; அவர்கள் அஞ்சி 'அதைச் செய்வோம்' எனச் சொல்லி அவ்வாறே ஒழுகலாயினர். அச் சூரபன்மன் அரசியல் செய்து கொண்டு இருந்த சில நாட்கள் கழிந்த பின்பு திருமணம் செய்து கொள்ள நினைத்தான். அதன் பின்பு தேவர், அசுரர், கந்தருவர், சித்தர், கின்னரர், நாகர், கிம்புருடர் முதலியவரின் பெண்கள் அளவற்றவரை மணந்து நெருங்கிய மலர்களில் உள்ள தேனை விரும்பி உண்ணும் ஆண் வண்டைப் போல இன்பத்தை அனுபவித்தான். சிங்க முகத்தையுடைய அசுரத்தலைவனான சிங்கமுருகனுக்கு, எமனின் மகளான 'விபுதை' என்பவனைச் சிறந்த மணம் செய்து தந்து, திருதியின் மகளான 'சவுரி' என்ற பெண்ணை, யானை முகம் கொண்ட தாரகனுடன் கூடும்படி மணம் செய்வித்தான். இவ்வாறு மணங்கள் நிறைவேறிய பின்பு, தன் தம்பியரான அவ்விருவரையும் பார்த்து, 'மெய்ம்மையான வளங்கள் பொருந்த உங்களுக்காகச் செய்யப்பட்டிருந்த பழைய நகரத்தில் அந்த இரண்டு கோடி வெள்ளம் படைகளுடன் போய் வாழ்வீராக!" என்று சொல்லிச் சூரபன்மன் அவர்களைத் தம் நகரங்களுக்குச் செல்லுமாறு அனுப்பி வைத்தான்.

நிகரில்லாத எட்டுத் திக்குகளிலும் மேல் உலகம் ஏழிலும், கீழ் உள்ளவாகச் சொல்லப்படுகின்ற பாதலங்கள் யாவற்றிலும் மற்ற இடங்களிலும் போய்த் தன் அழிவில்லாத ஆணையைச் செலுத்தும்படி அளவில்லாத அவுணர்ர்களை ஆறு கோடி வெள்ளங்களுடன் செல்லுமாறு செய்தான். தூர்க்குணன், தருமகோபன், துன்முகன், சங்கபாலன், வக்கிரபாலன், கொடிய மகிடன் முதலானவர்களைக் கூட்டமான அமைச்சர்களாகத் தன் துணைக் கொண்டு மிக்க தேவர்கள் துதிக்க, சூரபன்மன் ஆட்சி செய்தான்.

36. தேவர் எல்லாம் ஏவல்செய்ய

சூரபன்மன் இவ்வாறு அரசு செய்து வந்தான். அக்காலத்தில், கவர்க்க வுலகத்துக்குத் தலைவனான இந்திரனும் தேவர்களும் மற்ற முனிவர்களும் கூடி, மலை போன்ற மாளிகைகளையுடைய பெரிய வீர மகேந்திரத்தில் உள்ள ஒப்பில்லாத சூரபன்மன் ஏவுதற்கு முன்னமேயே, குறிப்பறிந்து ஏவல் செய்து வந்தனர். இந்திரன் முதலியவர், கொல்லுதலில் வல்ல சிங்கமுகன் நகரத்திலும், தாரகனது நகரத்திலும், அவனுடைய இனத்தவர் நகரங்கள் பலவற்றிலும் சென்று, இட்ட பணிகளைச் செய்து பல வழிகளினும் தங்கள் மேன்மை இழந்து, தெய்வத்தன்மை இழந்து தாழ்ந்த நிலை அடைந்து துன்பப்பட்டனர்.

37. புதல்வரைப் பெறுதல்

அவ்வாறு நிகழ்ந்து வரும் காலத்தில் சூரபன்மன் செய்த தவத்தின சிறப்பால், பதும கோமளை வயிற்றில் புதிதாகத் தோன்றிய பிறைபோல் நாடோறும் அழகுடனே விளங்கி எமனுக்கும் எமனைப் போன்ற ஒரு மகன் பிறந்தான். மிக்க அழகு வாய்ந்த அந்த மகன் மேல் கட்டி அமைந்துள்ள செம்பொன் தொட்டிலில் உறங்கும் போது, ஒரு நாள் கதிரவனின் ஒளிக் கதிரானது திறக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பலகணியின் வழியாய் உள் புகுந்து அவனது மேனியில்பட்டது. அம்மகள் அதைப் பார்த்துக் கதிரவனைச் சினத்துடன் நோக்கினாள். சூரபன்மனின் மகன் சிறந்த பொன்னால் செய்யப்பட்ட தொட்டிலில் உள்ள அழகான மணி மயமான காலில் கதிரவனை இறுக்கமாக கட்டி முன்போன்று உறக்கம் கொண்டான். அப்போது தேவர்கள் அதனைப் பார்த்து உளம் அஞ்சித் துடித்தனர்.

இதைக் கேட்டவுடன் சூரபன்மன் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து "நீங்கள் என் மகனை அணுகி மிகவும் நல்ல சொற்களைச் சொல்லி, அவன் கதிரவனை விட்ட பின்பு, அக்கதிரவனை அழைத்துக் கொண்டு இங்கு வாருங்கள்" எனச் சொன்னான். சூரபன்மன் கூறியதைக் கேட்ட நான்முகன் 'நல்லது' என்று சொல்லி, சுவர்க்கவுலகத்தவரான மேனகை முதலான அரம்பையர் பாட்டுகளைப் பாடி ஆட்டுகின்ற பொன்மயமான மணித்தொட்டிலின் மீது உறக்கம் கொள்கின்ற அம்மகனை அடைந்து அளவற்ற வாழ்த்துக்களைச் சொன்னார். வாழ்த்துக் கூறிப்பின் அம்மகனைப் புகழ்ந்து முன்னே நிற்க, அந்த மகன் "நீவிர் பெறவிரும்பியது யாது?" என்று வினவினான். "இந்தக்கதிரவனின் துன்பச்சிறையை விடுவிப்பாயாக" என்று நான்முகன் வேண்டிக்கொள்ள " பழமை உடையவரே! உம் சிறந்த படைக்கலத்தை (பிரம்மாத்திரத்தை) தருவீரானால் இவனைச் சிறைவிடுப்பேன்" என்றான் சூரன்மகன். அவ்வாறு கேட்ட சூரபன்மனின் மகனுக்கு நான்முகன் தன் படைக்கலத்தை, பிரம்மாத்திரத்தைக் கொடுக்க, அந்த அசுரமகன் வரிசையாகப் பொருந்திய கதிர்களையுடைய கதிரவனை அவிழ்த்து விட்டான். மணம் பொருந்திய தாமரைமலர் இருக்கையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் அந்த மகனைப் புகழ்ந்து, 'இந்தப் படையை ஏற்றுக் கொள்க' என்று சொல்லிக் கொடிய மோகப்படைக்கலத்தைத் தந்தார்.

நான்முகன் மோகப் படையைத் தந்தவுடன் கதிரவனுக்கும் நான்முகனுக்கும் அனுமதி தந்து அனுப்பினான் தந்தையான சூரபன்மன் அந்த

நிகழ்ச்சியைக் கேட்டு, போகுமாறு நான் முகன் முதலியோர்க்கு அனுமதி தந்து, தன் மகனுக்கு அந்த நல்ல நாளில் 'பானுகோபன்' என்று பெயரை இட்டான். கதிரவனின் பகைவனான இம்மைந்தனைப் பெற்ற பின்பு அகாரின் மன்னனான சூரபன்மன் அன்புடன் 'அக்கினி மகாசூரனையும்' சிறந்த நிறமுடைய 'இரணியனையும்', 'வச்சிரவாகு' வையும், அழகு நிறைந்த மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய பதுமகோமளை பெற, மகிழ்ச்சி அடைந்தான். மை பூசப் பெற்ற கரிய கண்களையுடைய மற்ற மனைவியர் மகிழ்ச்சியுடன் கருப்பம் எய்திப் பெற, கொடிய சூரபன்மன் மூவாயிரம் மைந்தரைப் பெற்று அங்கு வாழ்ந்து வந்தான்.

சினம் மிக்க சிங்கமுகனிடத்தில் 'அதி சூரன்' எனக் கூறப்படுகின்ற ஒரு மைந்தன் தோன்றினான். வேறுநூறு மைந்தரும் பிறந்தனர் அவர்களின் வன்மையை எவர்தாம் சொல்லவல்லவர்? (முதல் மனைவியரிடத்தில் அதிசூரன் பிறந்தான்; மற்ற மனைவி யரிடத்தில் நூறு பேரும் தோன்றினர் என்க) அக்காலத்தில் சூரபன்மனின் மற்றொரு தம்பியான யானை முகத்தை உடைய தாரகனிடத்தில் முற்காலத்தில் செய்த தவ வலிமையால் வானத்தில் வாழ்கின்ற இளங்கதிரவனைப் போல ஒரு சிறந்த மகன் வந்து தோன்றினான்.

இம் மைந்தன் 'அக்ரேந்திரன்' என்ற பெயரை பெறுவான் என்று, அம்மகனுக்கு அப்பெயரைப் பெற்ற நன்மை மிக்க இளைஞனாகி மன்மதனைப் போல உடல் அழகுறத்திகழ்ந்தான். கற்பதற்குரிய கலைகள் எல்லாவற்றையும் கற்றாலும் குற்றம் பொருத்திய கலைகள் ஒன்றையும் செய்யான்; பாவங்களையே செய்யான்; பழியைப் பொறான்; நீதியற்ற அதற்கு மாறான எதையும் நினைக்க மாட்டான்.

கருவம் கொண்டு, தம் வன்மையையும் வீரத்தையும் பேசி, எதிரே வந்து போர் செய்பவர் உண்டானால், அவர்கள் அழியுமாறு எதிர்த்து அவர்களின் மார்பில் படைக்கலங்களின் தழும்பு பொருத்தச் செய்ய நினைக்கும் இயல்பு உடையவனாக விளங்கினான்; (வலியப் போர்க்குத் தான் செல்லமாட்டான் என்பதாம்) எண்ணில்லாத தலைகள் வளரப் பெற்ற ஒரு கள்ளிச்செடி 'அகில்' என்பதை ஈன்றாற் போல், தாரகன் அந்த மகனைப் பெற்றுச் செல்வம் மிக்க 'மாயமா புரியில்' வாழ்ந்து வந்தான்.

38. வில்வன் வாதாவிப்படலம்

சூரபனமன முதலியவருடன் பிறந்தவன் 'அசமுகி' என்ற பெயரைக் கொண்டவன், பெண்ணைக்கூரிய நற்குணங்கள் ஏதும் இல்லாதவளாய்கொடிய அரக்ககுணம் கொண்டவளாய்த் தவமுனிவா யாகங்களை அழிப்பதைத்தன் விளையாட்டாகக் கொண்டு வளாநது வருநாளில் தவமுனிவாகள் செய்யும் யாகத்தைப் பாததாள பாதது 'இவன் செய்யும் தவத்தை இப்போதே அழிப்பேன், அதுவுமின்றி விரைவாக இங்கு மைந்தரைப் பெறுவேன்' என்று உள்ளத்தில் எண்ணிச் சென்று அந்தத் துருவாச முனிவருக்கு எதிரே நின்றான் ஆட்டின் முகம் போன்ற முகம் கொண்ட கொடிய அசமுகி அந்தத் துருவாச முனிவரை வலிநது கூட்டி இரண்டு மைந்தா தோன்றினா அந்த இருவரும் வலிமையிற் சிறந்தவர்கள் தாயான அசமுகி அந்த இருவரையும் தன் பக்கத்தில் வருமாறு அழைத்தாள் மகிழ்வுடன் தழுவிக் கொண்டாள்

சினதீயை யுடைய துருவாசமுனிவா தம் அடிகளை வணங்குகின்ற ஆற்றலமிக்க மைந்தரை எதிரே பாதது, "உங்கட்கு வேண்டிய பொருள் யாது?" என்று வினவினா கொடிய அசமுகி பெற்ற அந்த மைந்தா "உம் தவத்தையெல்லாம் நாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு அருள் செய்க" என்று வேண்டினா, வருந்தித் தவம் செய்வதைவிடத் தந்தையின் தவத்தைப் பெற்றுக்கொள்வது எளிது என்று எண்ணி இவ்வாறு அம்மைந்தா உரைத்தனா சிறந்த தவ முனிவரான துருவாசா "நான் செயத் தவம் எல்லாவற்றையும் தருக" என்று வினவினால அவற்றைத் தரமாட்டேன் வேறு ஒரு பொருளை நீங்கள் விரும்புவதானால் கேளுங்கள் தருகின்றேன்" என்றா அதனைக் கேட்ட அம்மைந்தா இருவரும் சினம் கொண்டு இவனது உயிரை விரைவில் கவாவோம்" என்று எண்ணி விரைநது எழுந்தனா துருவாச முனிவா தம்மைக் கொல்வதற்கு எண்ணிப் பகைமையுடன் வருகின்ற சிறுவரின் செயலைப் பாதது, "நீங்கள் குற்றம் இல்லாத முனிவருக்கே நான் தோறும் துன்பத்தைச் செய்வீர் ஆகக் சில நாட்களுக்குப் பின் அகத்திய முனிவா உங்கள் உயிரைக் கவர் வருக" எனச் சாபம் இட்டா

அம்முனிவா இதக்கைய சொல்லைக் கூறி 'எதிரே இருந்தால் தம்மைக் கொல்வா' என்று எண்ணி மனத்தில் எண்ணிய ஒரு மாய மந்திரத்தால் மறைந்தா அப்போது, அந்த இருவரும் தம் தந்தையைக் காணாதவராய்த் தாயான அசமுகியிடத்து அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு அந்த இடத்தைவிட்டு

நீங்கினா அந்த இருவரும் வேறு ஒரு வனத்தை அடைந்து மெய்யான முனிவா கூட்டத்தை யெல்லாம் கொல்ல எண்ணி உறுதியான உள்ளத்துடன் நானமுகனைக் குறித்து தீயினிடையே நின்று தவத்தைச் செய்தனா

இங்ஙனம் தவநியமத்துடன் வீரவேளவியைச் செய்ய, நானமுகன் அதைப் பார்த்துப் பூவுலகத்தில் வந்து செயற்கரிய செயலைச் செய்கின்றாய் நான் தரவேண்டிய வரமயாது? என்று வினவினா அசுர வடிவுடைய வில்லவன் அவருடைய இரண்டு அடிகளையும் வணங்கித் துதித்து வேளவித்தீயில் இடம் அவியுணவாக இறந்து விட்ட ஒப்பில்லாத எனதம்பி, உடலில் நிறைந்த உறுப்புகளுடன் விரைந்து உயிர் பெற்று வரவேண்டும்" என்று கேட்டான், வில்லவன், அவ்வாறு அவன் வேண்ட, நானமுகன், "வாதாவி எழுவாயாக" என்று கூறினான் அப்போது அந்த வாதாவி உயிர் பெற்று எழுந்து ஆரவாரம் செய்தான் பிறகு மைந்தா இருவரும், ஆண் சிங்கம் போன்றுள்ள குரபனமனுக்கு முன்னால்கொண்டு, "நாங்கள் உங்கட்கு மருகா ஆவோம்!" எனச் சொல்லிப் பூவுலகத்தில் உள்ள முனிவர்களுையெல்லாம் கொல்லத் தக்க சிறந்த வலிமையைப் பெற்ற இயல்பையும் எடுத்துக் கூறினா மன்னனான குரபனமன் அந்த இருவரையும் மகிழ்ச்சியுடன் மிகவும் தழுவி "மருகாகளே! நன்றாக என் நகரத்தில் இருங்கள்" என்று சொல்ல அந்த மைந்தா இருவரும் சிலநாட்கள் அங்கே இருந்து பின்னர் மண் உலகத்துக்கு வந்தனா இங்கு தவம் செய்யும் உயிர்களைப் பறிகொடுத்தது இரண்டு பேருள் தம்பியான வாதாவி பொன் மயமான முறுக்கிய கொம்புகளையுடைய போரில் வல்ல ஆட்டுக்கடாவாகி நிறக, தமையனான வில்லவன், தவம் செய்யும் முனிவா போல வடிவு கொண்டான்

"இன்று தங்களுக்கு உணவு இங்கே!" என்று ஒப்பில்லாத முறையிலே வேண்டி, உணவு வகைகளையெல்லாம் சமைத்து ஆட்டுக்கடா வடிவுடைய தம்பியைச் சுவையமைந்த கறி சமைக்கும்படி வெட்டி, சமைத்து, முனிவா அந்த உணவை உண்ணச் செய்தது, தம்பியை உயிர் பெற்று எழுமாறு அழைத்து, வாதாவி வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு உயிர் பெற்று வெளியே வர இறந்துவிட்ட முனிவரின் உணவை உண்ட பின்பு, முன் போலத் தம்பி ஆட்டின் வடிவம் கொண்டும், தமையன் முனிவன் வடிவம் கொண்டும், கேடிலலாத முனிவா கூட்டம் எல்லாம் நாள்தோறும் இறக்கும்படி செய்து கொண்டிருந்தனா

39. இந்திரனுக்கு வந்த நிலை

இவ்வாறு விலவலன, வாதாவி என்ற இருவரும் மற்ற அசுரர்களும், சொல்வதற்கரிய பெருமையுடைய முனிவர்களையும் தேவர்களையும் நிகா இல்லாத மானிடர்களையும், வருத்த, மாயையின் அன்புக்குரிய மகனான சூரபனமன அரசாண்டு கொண்டிருந்தான் அவ்வாறு அவன் அரசினை நடத்தும் போது குற்றம் இல்லாத சூரபனமன இந்திரனைக் கொடிய சிறையிலே வைத்து, வருவதை உணராதவனாய், அவனுடைய மனைவியைக் கவாந்து கொள்ள எண்ணினான்

ஒன்பது கோடி என்ற எண் கொண்டவரை விரைவாக அன்பு பாராட்டி அழைத்து, “நீங்கள் வென்று இந்திரனின் மனைவியைப் பிடித்துக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று சூரபனமன அனுப்பி வைத்தான்

போ மேற்கொண்டு சென்ற வீரர்கள் எல்லாரும் நூறு வேளவிகளுக்கு தலைவனான இந்திரனைத் தேடியும் காணாதவா ஆயினா அவருடன் சென்ற அசுர மங்கையா யாவரும் இந்திரன் மனைவியைக் காணாதவராயினா, அதனால் அறிவு இழந்து தம் மனத்தில் தோன்றிய துன்பம் பெருகப் பெற்றனா ‘எம் மனைன் எங்களை அழைத்து இங்கு அனுப்பிய செயலை நாங்கள் முடிக்கவில்லை! இந்திரன் இந்திராணியுடன் ஒளிந்து கொண்டான்!’ என்று கூறிக் கொண்டு அந்த இந்திரனின் நகா முழுவதும் அவர்களைத் தேடினா வீரர்கள் நகரங்கள் எங்கும் சுற்றித் தேடினா அங்குள்ள தேவரைப் பிடித்து மலைகளுக்குப் பகைவனான இந்திரனைக் காட்டுங்கள் என்று அடித்தனா அசுர மங்கையா, இந்திராணி எங்கு இருக்கின்றாளா என்று வினவி, இரத்தம் வடியுமாறு தேவ மங்கையரைத் துன்புறுத்தினார்களா தேவர்கள் எல்லாரும், “எம் மனைனும் அரசியும் போன இடத்தை நாங்கள் அறிய மாட்டோம் எங்களை நடுங்குமாறு வருத்தாதீர்! மிகவும் வருந்துகிறோம்!” என்று இரக்கம் உண்டாகுமாறு உள்ளம் தளாந்து சொல்ல, அந்த அசுரர்கள் அதே தேவர்களை வருத்தாமல் விட்டு வான் உலகத்தை விட்டு நீங்கிப், பழைய மகேந்திர நகரத்தை நெருங்கி விரைவாகச் சூரபனமனை அடைந்து சுவாகக் வுலகத்தில் நிகழ்ந்ததைக் கூறினா இந்திரன், இந்திராணி என்ற இருவரும் வேறு இடத்துக்கு சென்று விட்டனா’ என்று அவர்கள் சொல்ல அசுரரின் மனைனான சூரபனமன தீயைப் போல சினம் கொண்டான் தேடுவதற்கரிய சிறந்த மணியை இழந்த நாகத்தைப் போல உள்ளத்துன்பமும் அடைந்தான்

மேக ஊாதியையுடைய இந்திரன் மனைவியும் தானுமாக நீங்கிச் செல்ல நிகரில்லாத அந்தச் சுவாகக வுலகம் முழுவதும் பொலிந்து தோன்றிய சந்திரனும் விண்மீனும் மறைந்த இராக காலம் போன்று யாதொரு சிறப்பும் இல்லாததாய் இழிவு அடைந்தது அங்குச் செல்வங்கள் எல்லாம் அழிந்தன துன்பம் நிறைந்தது இன்பம் நீங்கியது தேவரின் மனக்கிளாசசி ஒடுங்கியது எல்லா வுலகங்களிலும் அழுகை ஒலி எழுந்தது அனைவரின் கண்களும் நீரைச் சிந்தின அந்தச் சுவாகக வுலகம் உயிரி நீங்கிய உடல்போல ஆகியது தேவாக்கு மன்னனான இந்திரனின் மகனான தூண்போலச் செம்பொன் நிறமான தோளையுடைய சயந்தன சுவாகக உலகத்தை நீங்கிச் சென்று சிறிய தந்தையைக் காண்பதற்கு எண்ணிச் சென்று, பெருமையுடன சில நாட்களாக வைகுந்தத்தில் இருந்தான்

தந்தையின் தளாச்சியை அறிந்தால், தம் குடியில் உள்ள தலைமை முழுவதையும் மைந்தர் என்று கொள்ளுதல் வழக்கமாகும். அதுவே அறமாகும் என தந்தையும் சொக்க வுலகத்தில் இல்லை நான் சென்று என அமராவதி நகரத்தைக் காப்பேன்' என்று மனத்தில் நினைத்து மைந்தனான சயந்தன பொன் உலகத்துக்கு வந்தான்

40. சயந்தன் துயரம்

பொன் உலகத்துக்கு வந்த சயந்தன வருந்தும் தேவர்களைப் பார்த்துத் தன் உயிரி போல இருக்கும் தந்தை தாயாரைக் காணாதவனாய்த் துன்பக் கடலில் அழுந்தி, ஏக்கமும், துன்பமும் மிகுந்த வேறொரு செயலும் இல்லாது பித்தங் கொண்டவரைப் போல இருந்தான் இங்ஙனம் இருந்த போது இந்திரனின் மகனான சயந்தனின் மனத்தைத் தெளிவிக் கண்ணி நாரதர் என்னும் பெயர் கொண்ட சிறப்பு மிக்க நல்ல தவதையுடைய முன் ாவர், சயந்தன அச்சத்துடன் எழுந்து தொழுது, வேறொரு இருக்கையைத் தந்து 'இந் ஃ, இருப்பீராக என்று பக்கத்தில் நின்றான் அப்படி நின்ற சயந்தன அந்த நாரதாக்குச் சொல்வான் "எப்போதும் வருத்தம் செய்கின்ற வலிய ஆற்றலையுடைய சூரபன்மனுக்கு அஞ்சி என்னைப் பெற்ற தந்தை தாயார் சென்றனர் சென்ற இடத்தை நான் அறியேன் எங்களுக்கு நோந்த இந்தத்தீமை எப்போது நீங்கும்' எம்பிரானே, சொல்லு" என வேண்டினான்

செருக்கை ஒழித்து நின்ற சயந்தன இதனைச் சொல்ல, நாரத முனிவன் விரைந்து ஆராய்ந்து மேலும் மேலும் வளரும் அன்புடனே அந்தச் சயந்தனைப்

பார்த்து, அவ்விடத்தில். அழகு விளங்கும் மணிகள் இழைக்கப்பட்ட இருக்கையில் இருப்பாயாக' என்று சொல்லி அமரச் செய்து, பின்னர், பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“உங்களின் தாழ்வும் அவுணரின் உயர்வும் என்றும் நிலைக்க மாட்டா. இதை உண்மை எனக் கொள்வாய்! இந்த நகரத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்ற உன் தந்தையும் தாயும் தங்கள் வடிவத்தை மறைத்துக் கொண்டு போய் மண்ணுலகத்தில் உள்ளனர். மைந்தனே! நீ பிறப்பதற்கு முன்னம், தேவர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்த கயமுகன் என்ற அகரன் இறக்கும்படி முன் நாளில் உன் தந்தை முயன்றான். அது போல இந்தக் கொடிய சூரபன்மன் இறக்கும் படி இப்போதும் முயல்வான்”. பலவற்றையும், இப்படிச் சொல்லி, “இனி இக் கொடிய சூரபன்மனும் இறப்பான்! உங்களின் துன்பமும் விரைவாக அழிந்து விடும். இதை நிச்சயித்துச் கொள்!” என்று கூறி, நாரத முனிவர் அச்சயந்தனைத் தேற்றி விட்டுப்போனார். சயந்தன் தெளிந்து அங்கே இருந்தான்.

சிறந்த கற்பக மரங்களின் நிழலில் இருந்து, வாழ்கின்ற செல்வத்தை வெறுத்து, அழகுடைய மனைவியுடன், மண்ணுலகத்தில் தெற்குத் திசையை அடைந்து, பன்னிரண்டு பெயர்களைப் பெற்ற பழைமையுடைய சீகாழிப்பதியை அடைந்து இந்தப்பதி யான் இருப்பதற்குச் சிறந்தது என்று எண்ணி இந்திரன் அங்கே இருந்தான். அந்த நல்ல சீகாழிப்பதியில் துன்பத்தை மறந்து இந்திரானியுடன் இந்திரன் இருந்தான். பின்னர், ‘எந்நாளும் யாம் கடவுளைத் துதித்து, உள்ளத்தில் பொருந்திய மகிழ்ச்சியுடன் பூசை செய்வோம்’ என எண்ணி அந்த இடத்தில் பூஞ்சோலையை உண்டாக்கும்படி நினைத்தான்.

அவ்வாறு இந்திரன் இருந்து வந்த காலத்தில் உலகங்கள் தோறும் அகரத்தலைவனான சூரபன்மனால் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர்கள் பூவுலகத்தில் தேடி வர, இந்திரன் அதை அறிந்தான். விரைவாகத் தன் மனைவியுடன் அங்கு மூங்கில் வடிவு கொண்டு மறைந்து தவம் செய்து கொண்டிருந்தான். மூங்கில் உருவத்துடன் நின்று மெலிவுடன் தவம் செய்து நாள்தோறும் சிவபெருமானை வணங்கி வந்தான். அவனைத் தேடி வந்த ஒற்றர்கள் அவனைக் காணாதவராய்ப் போயினர். பின்னர், கரிய மேகங்கள் அவுணரின் கொடுங்கோன்மையால் மழை பொழியாது போக அந்தச் சோலை வாட்டம் அடைந்தது.

நீண்ட அழகுடைய அந்த நந்தவனம், மழை இல்லாததால் தீப்பட்டது போல் வாடியது. அதனை வேள்வித்தலைவன் இந்திரன் பார்த்துக் கவலை

அடைந்து முன் காலத்தில் நானமுதலும் திருமாலும் தேடி அறிவதற்கரிய சிவபெருமானை நினைத்து துதிப்பதல்லாது வேறு செய்வதறியாது திகைத்திருந்தான். பகைவரின் திரிபாங்களை எரித்தவீரரான் சிவபெருமானை நினைக்கவும், “மலர்களையுடைய நந்தவனம் வாடிப் போயின என்றாலும் அழியமாட்டா. சிறந்த இந்தத் தலத்தில் ஒரு நதி வரப் பெறும். இந்திரனே! இப்போது வருந்தாதே?” என்ற ஒரு கூற்று வானிலே தோன்றியது. அங்ஙனம் தோன்றிய இனிய கூற்றைக் கேட்டு எங்கள் கடவுளான சிவபெருமானின் அருளே இது! என்று எண்ணிக் கைதொழுது வணங்கி, உடலானது புளகம் அடைய, உள்ளத்தில் முழுமகிழ்ச்சி பெருகத் துணிவுடன் இருந்து வந்தான். அந்த இடத்தில் அழகான ஓர் ஆறு வந்தது. அதுதான் காவிரி ஆறு.

41. கிரவுஞ்சமலை

அகத்திய முனிவர் பொன்மயமான மேருமலையினின்று புறப்பட்டுப் பூமியையே வழியாகக் கொண்டு, தெற்குத் திக்கை நோக்கி வரும்போது, வலிய சிங்கமுகனுக்குத் தம்பியான தாரகாகுருக்கு வாழும் இருப்பிடமானமிக்க வன்மை கொண்ட மாயாபுரிக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரது வருகையை அவ்விடத்தில் இருக்கின்ற கிரவுஞ்சன் என்ற அசுரன் கண்டான். அந்த அசுரன் உயர்ந்துள்ள வான் உலகத்தை மண் உலகமாகச் செய்வான். பூவுலகத்தை அதற்கு மாறான வான் உலகமாகச் செய்வான்; அலைமடிந்து விழுகின்ற கடலை மேலே உயர்ந்துள்ள மலையாகச் செய்வான்; மலையைக் கடலாகச் செய்வான்; கதிரவனைச் சந்திரன் ஆக்குவான்; சந்திரனைக் கதிரவன் ஆக்குவான்.

அத்தகைய இயல்புடைய அசுரத் தலைவனான வலிய கிரவுஞ்சன் என்பான், சிறந்த தமிழை வளர்த்த அகத்திய முனிவர் செல்லும் வழியில் விந்தமலையைப் போல் செறிந்து பொருந்திய சிகரங்களைப் பெற்று, மலை வடிவத்தைக் கொண்டு, அந்த அகத்தியரைத் தன்னிடம் வருதற்குரிய வழியை உண்டாக்கிக் கொண்டு இருந்தான் அகத்திய முனிவர் அந்த வழியைப் பார்த்தார். அகத்தியர் அந்த வழியாகச் செல்லும் போது வன்மையான தீயானது வளைந்து கொண்டது; சுழற்காற்று வீசியது; மேகங்கள் விரைவாக மழை சொரிந்தன; ஒப்பற்ற இடிகள் விழுந்தன; வலிய இருட்டபடலம் மூடியது; மிக்க வன்மையுடைய அந்த அசுரத்தலைவன் கிரவுஞ்சன் இவ்வாறு முடிவற்ற மாயங்களைச் செய்தான். மிகவும் குறுகலான வடிவை உடைய அகத்திய முனிவர் அத்தன்மையைப் பார்த்து, ‘கொடிய அசுரர்களின் மாயவித்தை இது’

என்று எண்ணி, தான் பயின்ற ஞான உணர்வால் மனம் தெளியத்தக்கவாறு ஆராய உண்மை அறிந்து, தீயைப் போல் சினந்து கைதட்டிச்சிரித்தார்.

“இந்த மலையில் உள்ள இவ்வழி மூலம் செல்வோம்” என்று அந்த வழியில் போக, அந்த வழியானது ஒரு குரோச தொலைவு கழிந்ததும் முடிவின்றிப் போயிற்று அங்கு வேறு ஒரு வழி தோன்றியது. அகத்திய முனிவர் வேறான அந்த வழியைப் பார்த்து, அதில் செல்லவும், சிறிது தொலைவு கழிந்ததும் முடிவின்றிப் போயிற்று அங்கு வேறு ஒரு வழி தோன்றியது. அகத்திய முனிவர் வேறான அந்த வழியைப் பார்த்து, அதில் செல்லவும், சிறிது தொலைவு சென்ற பின்பு அப்பால் போவதற்குரிய வழி இல்லாமல் ஒழியத் திரும்பி வருகின்ற போது, முன் இருந்த வழியும் காணாதவராக அந்த முனிவர் மயங்கிச் சிறிது கழிந்த பின் ஓரிடத்தில் ஒரு வழியைக் கண்ட பின் அதில் உள்ளத்துன்பத்துடன் சென்றார். அகத்தியர், “நல்லது, நல்லது! இந்த அசுரனா நமக்கு இந்த மாயத்தைச் செய்ய வல்லவன்! இன்று நான் இவனது வலிமையை அழிப்பேன்” என்று சொல்லித் தம் கையில் உள்ள தண்டினால் கொடிய அசுரனின் மலைவடிவத்தில் குத்தி நெருங்கிய துளைகளை உண்டாக்கிப் பின் கூறப்படும் சாபங்களைக் கூறத் தொடங்கினார்.

“சிறந்த அறிவைப் பெறாத கொடியவனே! உன் பழைய வடிவத்தை நீக்கி, நீண்ட மலை வடிவைக் கொண்டு இவ்விடத்தில் நில்! கொடிய அசுரர் எல்லார்க்கும் வன்மை மிக்க இருப்பிடம் ஆகிய பெரிய தவத்தவார்க்கும், ஒழிந்த சுவர்க்கத்தில் இருக்கின்ற தேவர்களுக்கும் பல நாளாகக் கொடிய தொழிலைச் செய்வாயாக!” வன்மை வாய்ந்த தமிழை வளர்த்த அகத்திய முனிவர், தீமை தரும் இத்தகைய சாபத்தைச் சொல்லித் தம் கமண்டலத்தில் நிறைக்கப்பட்டிருந்த கங்கை நீரைக் கையில் எடுத்து, உள்ளத்தில் மந்திரத்தை உச்சரித்து அந்த மலையினது மாயம் கெடுமாறு அவ்விடத்தினின்று திரும்பித் தெற்குத் திக்குக்குச் செல்லும் வழியைக் கண்டு ஆராய்ந்து அவ்வழியில்போனார்.

42. மலையின் கர்வம் தரைமட்டம் ஆனது

செந்தமிழை வளர்த்த அகத்திய முனிவர் வாளை அளாவிய இமயமலையை நீங்கி மேகங்கள் படியப் பெற்ற அழகிய சிகரங்களையுடைய தேவகிரியின் சார்பில் சென்று, அந்த நகரத்தில் இறந்தவர்க்கு அருளுடன் தம் பஞ்சாட்சரத்தை உபதேசிக்கின்ற மூன்று திருக்கண்களையுடைய

சிவபெருமானின் காசித் தலத்தை அடைந்ததா கங்கையாறு பாய்கின்ற காசித்தலத்தில் உள்ள நஞ்சுண்டகண்ட முடைய விக்ஷாநாதப் பெருமானின் தாமரை மலா போன்ற திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, அந்த இடத்தினின்றும் நீங்கிக், கருவம் கொண்டு விளங்கும் விந்த மலையின் ஒரு பக்கத்தில் சென்று அந்த மலை நிற்கும் நிலையைப் பார்த்துச் சிறந்த அறிவை உடைய அகத்திய முனிவா 'மிகவும் அதிகமான உயரத்தை உடைய வானம் வரையும் வளர்ந்து நின்ற விந்தமான பெரிய மலையே, கேள்! நாம் பொதிய மலையில் சென்று இருக்க எண்ணி வந்தோம் அதற்கு இப்போதே நீ ஒரு சிறிதாகச் செல்லத் தக்க வழியை அளிப்பாயாக!' என்று சொன்னா

அப்போது அம்மலை "கதிரைகள் பரப்பும் சூரிய சந்திராக்கும் செல்ல அரிதாக வானவழியைத் தடுத்துப் பழைய திருமாலைப் போன்ற நான் சிறிய வடிவம் கொண்ட உனக்கு அஞ்சி வழியை அளிப்பேனோ? என்னுடைய நிலையை நீ அறியாய், திருப்பிப் போ!" என்று கூறியது அதைக்கேட்டதும் அகத்திய முனிவா சினம் உண்டாகி நகைக்கச் சிவபெருமானின் இரு பொற பாதங்களையும் தியானித்து முன் காலத்தில் இந்திரன் வேண்டிய போது கடலைத் தன்னிடத்து அடக்கிய கையை நானமுகனின் சத்தியவுலகம் வரை நீட்டினா தவத்தைவிடச் சிறந்த பொருளும் உண்டோ? தேவர்கள் வியக்கும்படி, மிகக் குறுகியவரான அகத்திய முனிவா விந்தமலையின் மேல் மிகவும் உயரத்திய தமது அகங்கையை வைத்துப் பலமாக அழுத்த, விரைவில் பூமியில் ஆழந்து, சொல்லப்படும் பாதல் உலகத்தில் புகுந்தது சேறறிலே ஆழப் பவரைப் போல பாதல்வுலகத்தில் அழுந்தும் விந்தமலை அஞ்சி, "அண்ணலே! என மீது அருள் கொண்டு கேட்டுருளுக! தங்களை வழிபடாமல் இகழ்ச்சி செய்து என மேனமையை இழந்தேன் சிறியவன் செயத குற்றத்தை நினைக்க வேண்டாம் இனி நான் மேலே எழுவது எப்போது? சொல்லுக!" என்று கேட்க, அலைமடிந்து விழும் கடலை அடக்கிய உள்ளங்கையையுடைய தலைவரான அகத்திய முனிவா, விந்தமலையின் சொல்லைக் கேட்டு, 'நான் சென்று இந்த வழியாகப் பின் ஒருகாலத்தில் திருப்பி வந்தாலநீயும் மேலே எழுவாய்' என்று நாரத் முனிவரது தந்திரத்துக்கு ஏற்ப நல்ல சிரிப்புடன் உரைத்தா பிறகு தெற்கு நோக்கி நடந்தா

43. வில்வலன் வாதாவி வதை.

அகத்திய முனிவா வருவதை வில்வலன் வாதாவி என்ற இருவரும் பார்த்தனா "மிகக் சினத்தையுடைய அகராகனின் உயிரைக் கவாந்தவன் முன்

காலத்தில் கடலினை உண்டு உமிழ்ந்த தன்மையுடையவன் இவனே ஆகவேண்டும்! தேவர்களைக் காப்பதற்காக வந்தான் போலும்! அத்தகையவனுக்கு இப்போதே உணவை அளித்து உயிரையும் உடலையும் கவர்வோம்!" என்று நினைத்து: இளையவனான வாதாவி என்பவன் மலைப் பக்கத்தின் ஓர் இடத்தில் ஆட்டுக்கடா வடிவம் கொண்டு சென்று அந்த இடத்தில் உள்ள புதரின் மென்மையான தழைகளை மேய்ந்து நின்றான் தமையனான வில்வலன் ஒருவழிப்பட்ட ஐம்புலன்களை யுடைய முனிவரின் வடிவத்தைக் கொண்டு குறுமுனி அருகில் வந்ததும் அவரைப்பார்த்து, "பெரியீர்! தாங்கள் வரும்படி இந்த நாள் வரை நான் தவம் செயதேன் இன்றைக்கு அந்தத்தவம் நிறைவேறியதனால் இங்கு எழுந்தருளினீர். நானும் முனிவரின் நிலையை அடைந்துள்ளேன். பாவியேனின் இருப்பிடம் இது. இந்த இடமானது தூய்மை பெறுமாறு இங்கு எழுந்தருள் வேண்டும்!" என்று சொல்லி அவருடைய அடிகளை வணங்கினான்.

"எம் தலைவ! முனிவருள் சிறந்தவரே தாங்கள், யானும் என்மரபினரும் உய்யுமாறு இந்நாள் இங்கு வந்தருளினீர். ஆதலால், என் இல்லததில் தங்கியிருந்து சமைத்த வெற்றுச் சோற்றையேனும் உண்டு, அடியவனுக்கு எஞ்சியதை உண்ணத் தந்து, அருள் செய்ய வேண்டும்" என்று சொன்னான். தீய செயல்களை விலக்குகின்ற சொல் பேசுவதில் ஆற்றலுடைய முனிவருள் சிறந்த அகத்திய முனிவர் சூரபன்மனின் மருமகனாக உள்ள வில்வலன் கூறியதைக்கேட்டு, "அன்புமிக்கவனே! நீ உரைத்தது சிறந்தது. யாம் உன்னிடம் பொருந்திய வுணவை மகிழ்ச்சியுடன் உண்டு பின் அப்பால் செல்வது முறையாகும்!" எனக் கூறினார்.

அந்த வில்வலன், வன்மையால் ஆட்டுக்கடாவைப் போல் உருவம் கொண்டு முனிவர்களின் உயிர்களை யெல்லாம் அழிக்குமாறு அமைந்த தம்பி வாதாவியை வலியபயிடித்து எமனைப்போல் வந்துள்ள அகத்திய முனிவர்க்கு முன் கொணர்ந்து, தன் கையிலே எடுத்த கூரிய வாளால் வெட்டி, இரண்டு துண்டாகச் செய்தான். வில்வலன், அழகான அந்த ஆட்டின் மேல் தோலை உரித்து, நீக்கி, வாளால் வெட்ட வேண்டியவற்றை வெட்டியும் அரிய வேண்டியவற்றை அரிந்தும், இனிமையான உறுப்புகளில் பொருந்திய தசை முழுவதையும் மதித்துக் குடைந்து எடுத்துப் பாத்நிரங்கள் பலவற்றில் சோத்துச் சிறந்த நீரால் மூன்று முறை முறைப்படி கழுவி, முன் சொல்லப்பட்ட அந்த ஊன்களுக்கு இட வேண்டிய உப்பு முதலான பொருள்களை இட்டு சுடுகின்ற

தீயின மேல ஏற்றி நனகுசமைத்த பின்பு, அரைக்கப்பட்ட நுட்பமான மிளகுப் பொடி முதலியவற்றைத் தூவி மறஹொரு பாததிரத்தில்நெய்யை யூற்றிப் பொரிக்க வேண்டியவற்றைப்பொரித்து அந்தக் கறியில் இட்டு, அதன் மணமானது வெளியில் செல்லாதவாறு மூடி வைத்து, நல்ல புகையைச் சுவாசத்தால் முகாந்து உலகத்தவரால் விருமப்படுகின்ற அறுவகையான சுவைகள் பொருந்தச் சமைத்து மற்றும் வேண்டிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் தானே ஓர் இமைப்போதிற்குள் சமைத்து விரைவாக மனத்துன்பத்துடன் சென்று அகத்திய முனிவரின் அடிகளை வணங்கினான்

கடல நீர் முழுவதையும் முன் ஒரு காலத்தில் அடங்கிய சிறிய கையில் தங்குமபடி வாராத நீரை அங்குப் பரிமாறப்பட்ட உணவு வகைகளில் குழுமபடி மந்திரத்துடன் இரண்டு முறை கூறி அந்த நீரைத்தான் ஒரு முறை பருகி ஐந்து வாய்க்களுக்கு ஆகுதி செய்து அதன் பின் செய்ய வேண்டியவற்றையும் தவறாது செய்து, அந்தத் தவமுனிவா மிக்க விருப்புடனே உணவு உண்ணத்தொடங்கினான் அகத்தியா உண்டுமுடித்தவுடன் விலவலன் என்ற பெயரையுடைய கொடிய அசுரன் நான் முகனின் வரத்தை எண்ணி அங்கு வந்த அகத்திய முனிவரின் உயிரைக் கவாதலையே பொருளாக எண்ணி, “வாதாவி என்ற மைந்தனே! என தம்பியே! விரைவாக வருவாயாக!” என்று சொல்ல, அகத்திய முனிவரின் வயிற்றில் ஆட்டுக்கடாவாக இருந்த வாதாவி “அண்ணா! விலவலனே! தீமை உண்டாகும் என எண்ணாமல் முன் காலத்தில் கடலை உண்டதைப்போல என ஊனையும் உண்ட கொடிய இம்முனிவனது உள்ளே உள்ள உயிரைக் கவாந்து வன்மையைக் கொடுத்துக் குறுகிய வயிற்றைக் கிழித்து வருவேன்!” என்று சொல்லித் தம்பி வாதாவி சிங்கம்போல காசசித்தான் தமிழில் வல்ல அகத்திய முனிவா அசுரமாயம் உணாந்து சினம் கொண்டு “தசைக்கறியாகி உண்ணப்பட்ட வாதாவி எனப்பவன் உயிரை இழந்து, உண்ணப்பட்ட உணவின தன்மையையே பெற்றுச் சீரணமாகு!” என்று வயிற்றை ஒரு முறை தடவினான் கொடிய அந்த வாதாவியும், காட்டுத் தீயினால் மூடப் பெற்ற சிறிய எளிய செடியைப் போல இறந்தான், இறக்க, வானத்தில் உலாவுகின்ற மேகம் போல அவ்விடத்தில் எதிரே நின்ற விலவலன் தன்னுடைய தம்பி இறந்ததை அறிந்து எதிப்பாணாயினான்

விலவலன் தன் உண்மையான பழைய வடிவை எடுத்து அகத்திய முனிவரைச் சினந்து, ஒரு தண்டனை எடுத்து, அவரைக் கொல்ல எண்ணி வந்தான் அப்போது, அந்த முனிவாதம் கையில் உள்ள தருப்பையைச்

சிவககணையாகப் பாவித்துச் செலுத்த அதனால் அந்த விலவலனும் இறந்தான் அகத்தியா அதன்பின் கீழான அந்தக் களவாகள் இருந்த இடத்தைவிட்டு நீங்கி அப்பாற சென்றா

44. பாவம் தொலைந்தது

சிறிய வடிவத்தையுடைய அகத்திய முனிவா தம் சிவந்த கையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த காவிரி ஆற்றுடன் கொங்கு நாட்டை நெருங்கிச்சென்ற போது இறந்து விட்ட அந்த விலவலன வாதாவி எனப்பவாகள் சிறந்த தவத்தையுடைய முனிவரைப் போல வடிவம் கொண்டு அந்த இடத்துக்கு வந்தனா

குற்றம் அற்ற தவ வல்லமையுடைய அகத்திய முனிவா அந்த இருவரின் செயலைப் பார்த்து இந்த அகராகளை முன்னமேயே ஒழித்து விட்டோம் சிறந்த தவத்தை ஆற்றிய முனி குமாரா ஆதலால் எம்மை நோக்கி வந்தார்கள ஆதலால் நம்மை விட்டு நீங்காத பிரமகத்தி குற்றம் நீங்குமாறு சிவபெருமான திருவடிகளை அன்புடன் இங்கு வழிபடுவோம்” என்று ஒப்பிலலாத அகத்திய முனிவா எண்ணிச் சிறிது நேரம் நின்று, குற்றம் இல்லாத கொங்கு நாட்டுக்கு அருகில் உள்ள ஓர் இடத்தில், ‘நம் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு ஏற்ற இடம் இதுவே’ என்று மனம் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்து பகதி மிக்க தன் மனத்தால் தியானித்து பிரதிட்டை செய்தா

தூயமையான கமண்டலத்துக்குள் தீர்த்தமே அல்லாது செப்பமான சிறந்த மலாகளும், தீ சிறந்த தூபமும், சமைக்கப்பட்ட நைவேதியமும் முதலானவற்றைத் தக்கவாறு நன்றாகச் சேர்த்தா சிறந்த முனிவா இறக்குமாறு முயன்று அவர்கள் வரும் வழியில் குடியிருந்த வஞ்சகரான அந்த இருவரின் உயிரைக் கவாந்த பாவமானது தீருமபடி சிவபெருமான அடிகளில் குறைவிலலாத அன்புடன் பூசை செய்தா மற்றும் பல நாட்களாக உமையம்மையாரை இடப்பாகமாகக் கொண்ட சிவபெருமானுக்கு குறைவிலலாது சிறந்த பூசையைச் செய்து அங்கு இருந்தா அதனால் அவரைச் சாந்திருந்த கொடிய பாவம் அழிந்து போய விட்டது

45. இந்திரன் அருச்சனை

காக்கையினது உருவத்தை எடுத்து முன்பே அகத்திய முனிவரின் கமண்டலத்தில் இருந்த விநாயகப் பெருமான அந்தக் கமண்டலத்தை

நிலத்தில் கவிழ்க்கும் போது பாய்ந்து ஓடிய காவிரி ஆற்றின் தன்மையானது, கைவிடுவதற்கு அரிய பாசங்களை நீக்கி நன்னெறிப்படுத்தக் கடவுள் அருள் வழிப்பட்டு ஒழுகும் அரிய உயிர் போல விளங்கியது. பாய்கின்ற நீர் வெள்ளமுடைய காவிரி ஆறு விரைவில் அழகிய சோலைகளுள் புகுதலும், மனவருத்தம் கொண்டிருந்த இந்திரன் பார்த்துக் கூத்தாடிச் சிரித்து எம் பெருமானின் வழிபாடு முற்றுப் பெற்றது என்று எண்ணிப் பாடல்களைப்பாடிச் சிவபெருமானின் அடிகளை வணங்கித் துதித்துத் துன்பம் தீர்ந்தான். பெருமையுடைய காவிரி ஆறு பாய்ந்ததும் இந்திரனைப் போல் வாடியிருந்த சோலை, விரைவாகச் செழித்து, வருத்தும் பசி வரப் பெற்றவர் பெறுவதற்கு அரிய அமிழ்தமானது வந்து கையகப்பட உண்டது போல் குளிர்ச்சியுடன் தழைத்தது. இந்திரன் மகிழும்படி இவ்வாறு பூஞ்சோலை முழுவதும் நன்றாக மலர்தலும், அந்த நல்ல பூக்களைக் கொண்டு சிவபெருமானுக்கு அன்புடன் சிறந்த பூசையை செய்ய அந்த இந்திரன் நினைத்தான். இரவு விடியும் காலமான வைகறைப் பொழுதில், வண்டுகள் பூக்களில் மொய்ப்பதற்கு முன்னமே, பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து, நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானின் திருவடிகளில் விதிப்படி பூசை செய்தான். முழு முதற் பொருளான சிவபெருமானை, இவ்வாறு இந்திரன் பூசை செய்து, நாள் தோறும் மற்றவர் எவரும் ஒப்பாகாதபடி தவம் செய்து சீகாழிப்பதியில் இருந்து வந்தான்.

46. தேவர் துயர்

அவ்வாறு இந்திரன் சீகாழிப் பதியில் சிவபெருமானை வழிபட்டு வந்த நாளில், சில தேவர்கள் அசுரரின் மன்னன் சூரபன்மனுக்கு ஏவல் செய்தலால் மிகவும் இளைத்து, 'இந்தக் கீழமை எப்போது நீங்கும்' என்று நினைத்து வருந்தி வான் உலகத்தை விட்டு மண் உலகத்துக்கு வந்தான். இனிய தமிழுக்கு இருப்பிடமான தென் தேசத்தை அடைந்து, மனிதர்களால் புகழப்படுகின்ற சீகாழிப்பதிக்கு வந்து, தேவர்கள், தம் மன்னன் இந்திரனை, கண்டு, அவனை அணுகி, மணம் பொருந்திய அன்று, பூத்த தாமரை மலர் போன்ற அடிகளை வணங்கித் துதித்துச் சொல்லலானார்கள்.

"சூரபன்மன் முதலான கொடிய அசுரர் வீரம் அழிந்து இறக்கும் பொருட்டும், இந்த வுலகத்தில் உள்ளவர் யாரும் பழிக்கத் திரிகின்றோம் என்ற இததகைய எங்கள் துன்பம் நீங்கும் பொருட்டும் ஏதேனும் ஒரு முயற்சியைச்செய்வீர்!" என்று பலவற்றையும் சொல்லி அத்தேவர்கள் வருந்தினர். வருந்தவும், மன்னனான இந்திரன், அச் சொற்களைக் கேட்டு, அத்தேவர்களின் மனத்தில்

குடிக்கொண்ட துன்பத்தை அறிந்து, அதைத் தீர்ப்பதற்குரிய வழியாது' என்று எண்ணிச் சோாநது பெருமூசு விட்டுச் சொல்லலானான்

அகரரின மன்னனான சூரபன்மன வேள வியைச்செய்து சிவபெருமானால் தரப்பெற்ற வரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு எம் சிறந்த பதவிகளையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு, நில வுலகத்தில் எம்மிடம் இழிந்த குற்றேவலசெய்யவும் நியமித்தான் பெரிய கடலில் உள்ள பெரிய பல மீன்களைச் சுமந்து இழிவான் மற்ற ஏவல்களைச் செய்தாவது வருந்தி உலகத்தில் வாழ்வோம் என்று எண்ணியிருந்தோம் அது மட்டுமன்றித் தந்திரமாக வேறு ஒரு தீமையைச் சூரபன்மன எண்ணினான் அவன் எண்ணியிருந்த தீமை என்ன என்றால் திருமகளைப் போன்ற என மனைவி இந்திராணியைக் கவாவதற்கும் வீணை என்னைக் கட்டுஞ்சிறையில் வைப்பதற்கும் கொடியசூரபன்மன முன்பே நினைத்தான் அதற்கைய கொடிய செயலைச் செய்யக் கருதிப்படைகளைத் தேவலோகத்தில் எம்மிடம் சூரபன்மன ஏவினான் அதை என அறிவுடைமையால் உணர்ந்து நானும் என மனைவியுமாக நடுங்கிப் பயந்து எங்கள் உடலை மறைத்துக் கொண்டு விரைவாக அந்த விண்ணுலகத்தை விட்டு நீங்கினோம்" அச்சமயம் தேவர்கள் இந்திரனைப் பார்த்து "நீதி முறையை அறியாத அசுரர்கூட்டத்தை முன்காலந்தோறும் அழித்தீர்! சூரபன்மன முதலியவரின் உயிரைக் கவரும் வழியையும் தேடுகின்றீர் ஆதலால் பூமியை ஆள்கின்ற மன்னாக்கும் பல முனிவர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் ஆராயுமிடத்து, நீரே அல்லாமல் துணையாக உள்ளவா வேறு எவா? ஆகவே, எங்கள் துன்பத்தைப் போக்க விரும்பி நீர் சிவபெருமான வீற்றிருக்கும் கயிலாய மலைக்கு எங்களை அழைத்துக் கொண்டு போவீராக!" என்று உரைத்தனா, இந்திரனும் 'நல்லது' என்று சொல்லி, தேவாக்கரசன் எழுந்து, தேவர்களைப் பார்த்துச் "சற்று நேரம் இந்த இடத்தில் இருங்கள்," என்று சொல்லி அனைவரையும் அங்கே இருக்கச் செய்து, தான் ஒருவன் மட்டும்தன் மனைவி இந்திராணி இருக்கும் இடத்துக்குப் போனான்

47. இந்திராணியின் சோகம்

அன்னப் பறவையைப் போன்ற நடையுடைய இந்திராணி, இந்திரன் தன்னிடம் வந்தவுடன், முந்தி எதிரா கொண்டு போய் முறைப்படி பல முறையும் பொன் மயமான அவன் அடிகளை வணங்கி எழுந்து வணங்கவும் மன்னன் இந்திரன் சொல்லலானான் "கொடுமை செய்யும் சூரபன்மனின் கடிய

ஏவலகளாலே துன்பம் அடைந்து சில தேவர் என்னை வந்து அடைந்தனர். அவர்கள் தமமுடைய துன்பம் பலவற்றையும் எடுத்துக் கூறி வருந்தினர். அவர்கள் உள்ளத்தில் இருக்கின்ற துன்பத்தையும் நம் துன்பத்தையும் பொன் போன்ற சடைமுடியையுடைய எம் இறைவனான சிவபெருமானிடம் முறையிட்டால் இந்நாட்களில், அகரர்க்கு இறுதியை உண்டாக்கி முற்காலத்தில் நமக்கிருந்த அரசவரிமையைத் தருவார் என்ற துணிவால், மேலும் மேலும் வளர்கின்ற துன்பத்தீயால் பதை பதைத்து எரிகின்ற மனமுடைய சிறந்த தேவருடன், நான், பால் போலும் இனிய சொல்லைப் பேசுகின்ற உமையம்மையை இடப்பாகத்தில் கொண்ட சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற கயிலை மலைக்குப் போகின்றேன். என இந்திரன் சொன்ன சமயத்தில், அன்னப்பறவையைப் போன்றமென்மையான நடையையுடைய இந்திராணி துன்பம் அடைந்து, வன்மையான அம்புகள் தன் உடலில் விழுவதால் சோர்ந்து விழும் மயிலைப் போல், கணவனான இந்திரனுக்கு முன் மயங்கி விழுந்தாள். அவ்வாறு விழுந்த இந்திராணி பொறுத்தற்கரிய துன்பமான கடலில் அழுந்தித் தன் அறிவையும் இழந்தாள். இந்திரன் அவளது தன்மையைப் பார்த்துக் குனிந்து தன் பெரிய கையால் அவளை எடுத்து, சற்று நேரம் சிந்தனை செய்து, அன்போடு அவளைப் பார்த்து, “உன் எண்ணம் நல்லது!” என்று சொல்லி, அணுகி, விருப்பத்துடன் அவளைத் தழுவிப் பின் வருவதைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“சிவந்த சடைமீது சிறந்த பிறையைச் சூடிய தூயவரான சிவபெருமானும் பாற்கடலில் பள்ளி கொள்கின்ற திருமாலும் சேர்ந்து பெற்ற ஐயனார் எங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்க வருந்துவது முறையா! அம்பை வென்ற கண்களையுடைய பெண்ணே! சிவபெருமான் பெற்ற அந்த மகனை வந்தருளுக என்று அன்புடன் துதித்து உள்ளத்தில் எண்ணினால், இங்கு வருவார். திருக்கயிலாய மலையினின்று நான் திரும்பி வரும் வரையும் காத்தருளுக என்று, உன்னை அவரிடத்தில் அடைக்கலமாகத் தருவேன் என்று கூறி தேவர்கள் இருக்கும் இடத்தை இந்திரன் சென்று சேர்ந்தான்.

48. இந்திரன் கயிலை செல்லல்

இந்திரன் வான் உலகத்தில் இருக்கும் தேவர்களுடன் திருக்கயிலாய மலையை அடைந்து திருநந்தி தேவர் காவல் பூண்டுள்ள முதல் வாயிலை அடைந்து அவரை வழிபட்டுத் துதித்து நின்றான். அப்போது நந்திதேவா “சிவபெருமான் சனக முனிவர் முதலான நால்வரும் அறியும் பொருட்டு.

ஞானத்துக்குக் காரணமான யோக மாககத்தின் உண்மைப் பொருளைக் காண்பித்து அதற்கு ஏற்றவாறு நிடைடையில் வீற்றிருக்கின்றாா, ஆதலால் நீங்கள் அனைவரும் உள்ளே செல்ல இது தக்க சமயம் அன்று” என்று திருவாய் மலாந்தரா சிறந்த தவத்தைச் செய்த சிலாத முனிவரினம்கனான திருநந்தி தேவா கூறிய சொல்லை மனத்தில் பதிய இந்நிர்ண கேட்டான கேட்டு, தணிநது இறங்கிய நஞ்சு திருமபவும் ஏறினாற போல துன்பக கடலில் ஆழந்தான

“முமஸூர்த்திகளுள் சிறந்தவரான சிவபெருமானின் செயலும் இப்படியாயிற்று தேவர்களும் யானுமாக மண்ணுலகத்துக்குச் செல்வோமானால் கொடிய அகரா இப்போதே சிறைப்படுத்துவது உறுதி ஆதலால், அந்தப்பூவுலகத்துக்குநானும் இந்தத் தேவர்களும் செல்லப் போவதில்லை சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் தரிசிப்பதற்கு ஏற்ற சமயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு உம வாயிலின் ஒரு பக்கத்திலே காததுக்கிடப்பேன்” என்று சொன்னான நந்திதேவா, இந்நிர்ண உரைத்த அதனைக் கேட்டு, “நீங்கள் உமமை ச சாநதுள்ள துன்பத்தை நீக்கி, இந்த இடத்திலே இருங்கள்” என அருள் செய்ய, அங்கே ஒரு பக்கத்திலே தேவாக்களுடனே இந்நிர்ண இருந்தான

49. அசமுகி

தினனை எப்போதும் நீங்காது இருக்கும் ஒப்பற்ற கணவன் இந்நிர்ண நெடிய திருமாலும் நான்முகனும் தேடியும் அறிவதற்கு அரிய பிரணவ வடிவமான இறைவன் வீற்றிருக்கின்ற கயிலாயமலைக்குச்செல்ல, இத்திராணி, பக்கத்தே வந்து வன் தேவதைகள் துதிகக, நீண்ட நாட்கள் பழகிய சீகாழியில் உள்ள நந்தவனத்தில், இருந்து தவத்தைச் செய்து வந்தான

வான் உலகத்தில் அரக செய்யும் இந்நிர்ண எண்ணிய செயல் நிறைவேறும் பொருட்டுத் தவத்தைச் செய்பவளான இந்நிராணி, அந்த இந்நிர்ணின் வரவைக் காணாதவளாய்ப் பல காலம் கழிய நாளுக்கு நாள் தன்மேனி நலம் அழிய வருந்தலானாள் வண்டுள்ள கூட்டமாகிய இசையைப்பாடும் கூந்தலையுடைய இந்நிராணி, இந்நிர்ணைப் பிரிதலால் வருந்தி உள்ளம் துடித்துத் தவநிலையில் இருக்கும்போது, கடல் குழந்த உலகத்தில் வாழ்கின்ற குரபன்மனின் தங்கை, நஞ்சைப்போன்ற அசமுகி என்பவள், “ஏடி! இச்சோலையைப் பா!” என்று குளிர்ந்த செழிப்பான சோலையின் அழகைப் பக்கத்தே வந்துள்ள துன்முதியிடம் கூறி, அச்சோலையைக் காட்டிப் பேரொலியுடனே அந்தச்சோலைக்கு அருகில் வந்தான

ஒப்பில்லாத ஆட்டுக்கடாவினமுகமகொண்ட அசமுகி, தேன பொருந்திய அந்தச் சோலையை அணுகி கொம்பு, அரும்பு, சிறந்த பூ கிளை, என்ற இவற்றையெல்லாம் பார்த்து, தடையின்றி இவ்விடத்தில் உள்ளவற்றையெல்லாம் காண்பேன என்று எண்ணி எட்டுத் திக்குகளிலும்தேடுவதற்காக விரைவில் அச்சோலையுள் புருந்தாள அந்த இடத்தில் நின்ற ஐயனாரின் படைத்தலைவன் மாகாளா அதைப்பார்த்து, “மிகவும் கீழமகளான இவள் ‘அசமுகி’ என்ற பெயர் கொண்ட கொடியவள் இவள் எதைப்பார்த்து இங்கு வருகின்றாள்? இவளது எண்ணம் யாதோ? இவள் செல்வதைப்பார்த்துக் கொண்டு என்னை அவள் காணக் கூடாத வகையில் மறைவாக நின்று பார்ப்போன் ”

“இவளது செயலையெல்லாம் முழுகக் கண்டு விரைவாக அங்கே திரும்பிச் செல்லும் போது நன்கு எதிரே போய்க் குற்றத்துக்கு ஏற்ற தண்டனையை அளிப்பேன்” என்று எண்ணிக் கொலையைச் செய்கின்ற விலையுடைய தோள்கள் கொண்ட வேடவன் போல வேறோர் இடத்தில் நின்றா அவ்வாறு மாகாளா நிற்கவும், அசமுகி அவர் நிற்பதைக் காணாதவளாய், மனத்தில்களிப்புமிக துன்புமிகுடன் சென்று பூஞ்சோலை முழுவதும் உலவினாள் அப்போது பொன் போன்ற கொங்கைகளையுடைய இந்திராணி அங்குத்தவம் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள்

“அங்கு இருக்கின்ற இவள் இந்திராணி ஆவாள் எம் அரசன் குர்பனமனுக்கு அஞ்சிக் குறையாத வளத்தையுடைய சுவாகத்தை விட்டு இங்கு வந்துள்ளாள் ‘இவளைப்பிடித்து வாருங்கள்’ என்று எம்மன்னன் சிறந்த அன்புடன் அளவில்லாத படை வீரர்களை அனுப்பினான் இந்திரன், தேன போன்ற இனிய மொழி பேசும் இவளை இங்குத் தனியாக வைத்து விட்டுச்சென்றுள்ளான் துயரம் அடையாது இவளைக் காப்பதற்கு ஒரு தேவரும் இங்கு இல்லை தக்க நேரம் இதுவே! அந்த இந்திரன் இங்கு வருவதற்கு முன்னம் கொத்தாகப் பொருந்திய மலர் சூடிய கூந்தல் உடைய இவளை எடுத்துச்செல்வேன்! ” என எண்ணி அவளை நெருங்கலானாள் நெருங்கி, “திருமகளைப்போன்ற பத்மகோமளையையும் அசக்ரபனமன் எனப்பவன் வெறுப்பான் மற்ற எல்லாப் பெண்களையும் அவ்வாறே வெறுப்பான் உன்னுடன் அளவில்லாத அன்புடன் இருப்பான் இதுநிச்சயம் ஆதலால் இனி விரைவாக என்னுடன் வருவாயாக” என்று இந்திராணியை நோக்கி அறத்தைக்கொன்ற அசமுகி சொன்னாள்

50. இந்திராணி அழுகை

சிறந்த ஆட்டின் தலையைக் கொண்ட அசமுகி சொன்ன அந்தக் கட்டுச் சொல்லை இந்திராணி கேட்டதும் தன் காதுகள் இரண்டிலும் தீயில் காய்ச்சப்பட்ட வேலானது நுழைந்தாற் போல வருந்தி அழுதாள்

‘என்னை நெருங்க வல்லவா எவா? எவரும் இல்லை ஏனென்றால் தேவர்கள் என்னைச் சுற்றியிருந்து காவல் செய்கின்றனர் அதுவே அல்லாது மனமானது என உயிரையும் ஐம்புலன்களையும் காகக் வலலது ஆதலால் நீ விரைந்து போவாயாக என்று இந்திராணி சொல்லக் கொடியவளான அசமுகி அந்த இந்திராணியின் மென்மையான கைகளைப்பிடித்து விரைவாக இழுத்துக் கொண்டு நடந்து வனமையுடனே சென்றாள் வனமையிலலாத இந்திராணி ஐயோ என்று அலறிப் புலம்பத் தொடங்கினாள்

51. மகா காளர் வருகை

மகாகாளர் ஐயனாரின் திருவருளினபடி ஒழுகும் படைத் தலைவா தேவத் தலைவரின் அவைகளில் எல்லாம் புகழ்ப்படும் வீரா திருமாலின் உந்தித் தாமரையில் தோன்றிய நானமுகன் முதலான தேவா அனைவரும் துதிக்கக் கொடிய நஞ்சினை உண்டு காதத் சிவபெருமானது பெயரைப் பெற்றவா எமனுக்கு எமனைப் போன்றவா இரண்டு பிறைச் சந்திரன்களைக் கடைந்தாற்போல விளங்கும் அழகிய வளைந்த பற்களை உடையவா பூவுலகத்தில் மழை பொழிய வருகின்ற மேகங்கள் மின்னினாற்போல வாளை ஏந்திச் சுழற்றும் கையை உடையவா இடியின் ஒலி போல ஆரவார ஒலியை உடையவா அதட்டிப் பேசும் சொல்லை உடையவா அதத்கையவா அசமுகியைப் பார்த்து ‘களவு செய்து கொண்டு எங்கே போகின்றாய்? நில்’ என்று அதட்டியபடி வந்தாள்

விரைவாக வந்த அந்த வீரா ஓலம் இட்ட இந்திராணியைப் பார்த்து தாயே! வருந்தாதீர் அசமுகி என்று சொல்லப்படும கொடியவளுக்குச் சிறிதும் அஞ்சாதே! இங்கு உன்னைப் பிடித்திருக்கின்ற கையை முறைப்படி வெட்டி விரைவில் விடுவிப்பேன்! காண்பாயாக! என்றாள் மாகாளர் அவ்வாறு உரைத்ததைக் கேட்கவும் மூங்கிலில் தோன்றிய தீப்போலத் தன் குலத்தை அழிக்கத் தோன்றிய அசமுகி சினந்து என முன்பாகவா இந்தச் சொல்லைச் சொன்னாள்? இவளைப் பாதுகாப்பாய் என்று உனக்கு இந்தப் பணியை அளித்தது யார்? என்றாள்

“பூமி முதலான மூன்று உலகங்களையும் அருள் கூர்ந்து காப்பவரும் மேகமானது அழகு நிறைவுற்று வந்தாற்போன்ற கரிய நிறம் உடையவரும் தெய்வத்தன்மையுடைய வெள்ளை யானையை ஊர்தியாக உடையவரும் ஆகிய ஐயனார இந்த ஏவலை ஏவினாரா என பெயர் வீரா எல்லாரினும் சிறந்த வீரனான வீர மாகாளன் எனபதாகும்” எனறா இப்படி மாகாளர் சொன்னதும், அந்தச் சொல் இந்திரனுக்கும் சிவபெருமானும் இலககுமி வீற்றிருக்கும் மார்பையுடைய திருமாலும் பெற்ற ஐயனார்க்கும் பொதுவாக நிற்க, தேவர்கள் அசுரர்களால் வருந்த வேண்டிய விதியிருந்ததால் அங்கு வந்தவா இந்திரனின் ஏவலாள் என அசுமுகி நினைத்தாள்

அசுமுகி, துன்முகியான தோழியிடம் அகப்பட்டிருந்தவளான பொலிவுடைய அழகு பொருந்திய உடலை உடைய இந்திராணியைத் தான கைப்பற்றி, பெருமையுடைய மேருமலையின் சிகரத்தைப் பிடுங்கிச் செல்லும் வாயுவைப் போல, வலிய இழுத்துக் கொண்டு சென்றாள் அவ்வாறு அசுமுகி போகவும், ஐயனாரின் வீரர்களுள் தலைவரான மாகாளர் அவளது செய்கையைப் பார்த்து, ‘நீ போகின்றாய் போலும்! நில!’ என அதட்டிக்கொண்டு, அவளை அணுகி உடை வானை உருவி, வயிரம் உடைய அந்த அசுமுகியின் கூந்தலைச் சிவந்த நிறத்தையுடைய தம கையால் பிடித்துக் கொண்டு, தேவர்கள் ஆனந்தக் கூத்தாட, இந்திராணியைப் பிடித்த அவளது கையை வெட்டினார்

52. அசுமுகி சோகம்

அசுமுகி மயங்கிப் பதைத்து உதறிய கைகளை உடையவளாய் வெருட்சி அடைந்து, பூமியின் மீது பெருங்கையை அடித்து உருண்டு, முதுகும் மார்பும் தேயுமாறு புரண்டு, மாலைக் காலத்தில் வரும் மேகம் போல காணப்பட்டாள் “இப்போது இந்திரனின் மனைவியை விரைவாகப் பிடித்து வன்மையான வாயில் இட்டு உண்பேன்”, என்று விரைவாக அசுமுகி எழுவாள், சிறிது தொலை நடப்பாள, பின்பு திருமபுவாள், விழுவாள், இருப்பாள, சாயவாள், இரங்குவாள், சோவாள்

“ஒளிநதிருக்கின்ற இந்திரனையும் இந்தக் காட்டில் இருக்கின்ற உன்னையும் தேவர்களையும் ஓர் இமைப் போதில் பிடித்துக் கொண்டுபோய் என தமையனான சூரபன்மனின் முயற்சியால் என நகரத்திலே சிறை வைப்பேன் இது திண்ணம் உங்களைச் சிறைப்படுத்தேனானால், நான்

உலகம் முழுவதையும் ஆள்கின்ற சூரபன்மன் என்பவனின் தங்கை அல்லேன என்று சபதம் செய்து அவ்விடம் விட்டு அகன்று சென்றாள்

53. இந்திரன் மீட்சி

வீர மாகாளர் சென்ற பின்பு, இந்திராணி ஒரு பெண்மான் தன் இனத்தைப் பிரிந்து காட்டில் இருந்ததைப் போல, அந்தக் காட்டில் இருந்து தன் கணவனின் முயற்சி நிறைவேறும் பொருட்டுத் தவம் செய்ய, நாரத முனிவா அதனை தன் ஞான நோக்கால் அறிந்து, மேன்மையுடைய வெள்ளிமயமான கயிலாய மலையில் விரைவாகச் சென்று, இந்திரன் ஒழுகுகமுடைய தேவரோடும் சிவபெருமானின் அடிகளைத் தொழுவதற்குச் சமயம் வாய்க்காதிருக்கின்ற வாயிலிற் போய்ப், பூவுலகத்தில் உள்ள இந்திராணிக்கு நிகழ்ந்ததை உரைத்தார்

நாரத முனிவா சொன்ன சொல்லைக் கேட்டதும், இந்திரன் மிகவும் மனக் கவலை கொண்டு, சிறிது போழ்துக்குள் ஒருவாறு தேறி, முனிந்து, பின்பு சிவபெருமானின் அருளைச் சிந்தித்து, அப்பெருமானின் புகழைப் புகழ்ந்து எழுந்தான்

“தேவ மங்கையர் அமங்கலிகள் என்ற பெயரைப் பெற்றுக் கொள்ளாமைப் பொருட்டுக் கருநிறம் கொண்ட சிறந்த திருக்கண்ட ததையுடைய எம் தலைவரான சிவபெருமான், எங்களுக்கு அருள் செய்யுமபடி பொய் இல்லாத தவத்தைச் செய்யும் பொருட்டு, மண்ணுலகத்துக்குச் செல்வோம் அவ்வாறே அருள் செய்து எங்களை அனுப்பியருள்க!” என்று வேண்டினான்.

“நல்லது! நீங்கள் அவ்வாறே செல்லுங்கள்” என்று நந்திதேவா சொல்ல, கேட்ட இந்திரன் நெருங்கிய தேவர்களுடன் போய்ச் சீகாழியை அடைந்து, அங்கிருந்த வீர மாகாளரைப் பார்த்து, எதிரே போயத் தழுவி, அளவிலலாத உபசார சொற்களைச் சொல்லி, “தலைவரே! தாங்கள் செல்லலாம்” என்று அந்த மாகாளரை ஐயுனாரிடம் அனுப்பி, தன் மனைவி தவம் செய்யும் இடத்துக்குப் போய் அவளது உள்ளத் துன்பத்தைப் போக்கினான் அப்போது அவன், கைவெட்டுப்பட்டு, அசுமுகி உரைத்த சபதத்தை இந்திராணி சொல்லக் கேட்டு அதற்குச் செய்யத் தக்கது யாது என்று சிந்தித்தான். ஒளி பொருந்திய வச்சிரப் படையை உடைய இந்திரன், ஆலோசித்துத் துணிந்து, தன்னைச் சார்ந்த இந்திராணியையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு, விரைவாக அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கிப், பக்கத்தில் சூழ்ந்து வரும் தேவர்களுடன், சிவபெருமான் எடுத்த வில்லான மேருமலையில் போய் மறைந்தவாறு இருந்தான்

54. சூரன் அரசிருக்கை

மேலே உயர்ந்துள்ள வானத்தினின்று தோன்றிய சிறந்த பூமியின் ஒரு பகுதியான ஆயிரம கோடி அண்டங்களில் உள்ள பொன் சுவர்களுள் தீயவற்றை விலக்கி நல்லவற்றைத் தோந்தெடுத்துப் பல நான்முகங்கள் செய்து வைத்தாற் போன்ற இடைவிடாமல் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற அவைமண்டபம் ஒன்று, ஓர் ஆயிரம் யோசனை பரப்புக் கொண்டதாக விளங்கியது. இந்த நிலவுலகத்தில் உள்ள பழைய அண்டங்களின் இடையிடையே பொருந்தியுள்ள பெரிய மேருமலைகளைப் பல நான்முகர்கள் ஒன்று சேர்ந்து கையால் அலங்காரமாக விளங்கச் செய்து வைத்தாற் போல், சூரபன்மன் அரசியல் செய்கின்ற அவையிலே வரிசையாக நிறுத்தப்பட்ட ஆயிரங்கோடி பொன் தூண்கள் பரந்து விளங்கின பொன் மயமாக விளங்கும் அண்டங்களின் மேல் இடங்கள் தோறும் பொருந்தியிருக்கும் சிவந்த வானம், சிவபெருமானது ஆணையால் ஓரிடத்திலே வளைந்தாற்போல், சூரிர்ந்த மேல் கட்டிகள் (விதானம்) மேலே விளங்கின, பன்னிரண்டு கோடி என்ற எண்ணுடைய பல இடங்களிலும் சூழ்ந்திருக்கின்ற சூரியர்கள் சிலர் மட்டுமே அல்லாமல், அவர்கள் எல்லாரும், சிவபெருமானின் கட்டளைப்படி ஒன்றாக வந்ததுபோல் வரிசையான கண்ணாடிகள் பதிக்கப்பட்டு அங்கு விளங்கின.

பூமியின் ஒரு பகுதியான அண்டங்களில் உள்ள சூரியர்களின் ஒளிக்கதிரும், அளவில்லாத சந்திரர்களினிடம் உள்ள தெரிந்த நிலவான கதிரும், சிறந்து ஐந்து நிறங்களையுடைய மேகக் கூட்டங்களும் ஆகிய எல்லாப் பொருள்களும் ஓரிடத்தில் கூடி பெருமையுடைய மேற்கட்டியைச் சூழ்ந்திருந்தாற்போல், அந்த மேற்கட்டியில் அளவில்லாத கவரிகளும், பல ஆடைத் தொங்கல்களும், இடையில் பொருந்தி எங்கும் நெருங்கி விளங்கின. நான்முகன் உதய காலத்தில் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்துச் சொல்லும்படி வந்து, சமயம் இல்லாததால் ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கித் தங்கியிருந்தார். அந்த நான்முகன் பெற்ற மைந்தர்கள் ஒழுகுகின்ற நீரையுடைய பாத்திரத்தில் நாழிகையைப் பார்த்து, நாழிகைப் பறையைக் கால எல்லை கழிவதற்கு முன் அடித்துக் கொண்டு, நாழிகை தோறும் முறைப்படி சொல்லித் திரிந்தனர். தேவர்களும், மற்ற முனிவர்களும் மற்றவரும் குற்றம் செய்யாத தங்களிடத்துச் சினம் அடையாமல், மற்ற எவரிடத்திலாயினும், அரசனான, சூரபன்மன் குற்றம் கண்டு சினம் கொள்வானாயின், கோபிக்கப்படாத தாங்கள் உயிரை இழப்பவரைப் போல் அஞ்சிப் புகழ்ந்தும், அவன் மகிழ்ச்சியடைந்தால் தாங்கள்

உய்யப் பெற்றும், இடிவிழுந்தோறும் மந்திரம் சொல்லித் துதிப்பவர் போல் ஒழியாது துதித்து நிற்பர்.

55. அசமுகி வருகை

இவை போன்ற மிகப்பல சிறப்புகள் பொருந்தச் சூரபன்மனான அரசன் வீற்றிருந்தான். அப்போது பழைய அந்த நகரத்தின் பக்கமாகத் துன்புகியோடு அசமுகி என்ற சூரபன்மனின் தங்கை வந்து சேர்ந்தாள்.

அசமுகி மேன்மை பொருந்திய மகேந்திரம் என்ற பழைய நகரத்தில் கூடியிருந்த செல்வங்கள் எல்லாம் அழியும் பொருட்டு, மூதேவியானவள், தன் பக்கத்தில் தோழியுடன் வந்தாற் போல், கிழக்குத் திக்கில் உள்ள வாயிலை அடைந்து அரண்மனைக்குள் நுழையவும், அசமுகியான மூதேவியின் வெட்டுப்பட்ட கையைப் பார்த்து வந்து கூடியவர் அனைவரும், இந்தச் செயலைச் செய்தவர் யாரோ என்று சொல்லி மிக்க துன்பத்தை அடைந்து தீப்போலச் சினந்தனர்.

56. அசமுகி புலம்பல்

ஆட்டின் முகமுடைய கொடிய அசமுகி கொலு மண்டபத்துக்கு அருகில் வந்து, பலப்பல மானையகளைச் செய்யவல்ல தாயையும், சுற்றத்தவரையும், மருமக்களையும் வன்மை வாய்ந்த தமையர்களையும் மனத்தில் எண்ணி, அந்த இடத்தில் உள்ள திருமகள் விலகிச் செல்லுமாறு கதறிக் கொண்டு புலம்பலாள்.

“எம் இனத்தவரே! ‘எங்கும் உதவி செய்ய வருவீர்கள்’ என்று எண்ணி, அஞ்சாமல் இந்திராணியை வலியக்கையைப்பற்றி, மிக்க வீரத்துடனே இழுத்து வந்தேன். அப்போது என் பின்னே வந்து போர் செய்த வீரமாகாள் என்பவன் எனது கையை வெட்டி இந்திராணியையும் அழைத்துச் சென்றான். அந்தச் சோலை சூழ்ந்த காட்டில் ஒருவரேனும் வரமாட்டாரோ! நீங்களும் அந்தத் தேவர்க்கு அஞ்சி ஒளிந்து கொண்டீரா? என் மருமகனான இரணியனுக்கு மூன்று தலைகள் உண்டு. அக்கினி முகாசரனுக்கு இரண்டு தலைகள் உண்டு. மற்றொரு மருமகனான வச்சிரவாகுவுக்குப் பத்துத் தலைகள் உள்ளன. அவர்கள் அத்தலைகளை வீணாக வளர்த்தார்களா? இந்தத் தலைகள் யாது செய்யும்? ஒரு தலையை உடைய ஒருவன் என் கையை வெட்டி விட்டு சென்றான். இங்குக் கூறப்பட்டவர் எல்லாம் அசுரர்க்கு அஞ்சுவார் போலும்!

பாதலத்தில் உள்ள அரக்காக்களே இவர்களுக்கு எளியவா போலும் ” என்று பலவாறு புலம்பினாள்

57. சூரன்தண்டஞ் செய்படலம்

இவ்வாறு அசுமுகி பலப்பல சொல்லிப் புலம்பி பின்னே தொடர்ந்து வரும் துனமுகியுட ன நடந்து போய், அததாணிமண்டபத்தில் இருக்கும் சூரபன்மன அடி முன போய வீழ்ந்து புரண்டாள் அசுமுகி நிலத்தில் புரண்டு வண்டியின் சக்கரம் போல உருள்கின்ற போது, பெரிய அந்த அரசவையில் இருந்தவா வெருண்டு அஞ்சித் திகைத்தனா வனமை பொருந்திய வீரக்கழலை அணிந்த சூரபன்மன இரண்டு கண்களிலும் தீயுண்டாகப் பார்த்து “அசுமுகியாகிய தங்கையே! ஏன் இங்கு புலம்புகின்றாய்? உன்னையும் அறியாமல் என்னையும் அறியாமல், உன் கையையும் இந்தத் துனமுகியின் கையையும் வாளால் வெட்டிய பின்னரும் முனப் போலவே துன்பம் ஏதும் இன்றி இருந்தவா யா?” என வினவினாள் “இந்திரனின் மனைவியான இந்திராணி பூவுலகத்தில் ஓடித்தலை இருந்து தவம்செய்ய, நாம் அவனை உனக்குரியவளாகக் வேண்டும் என்று எண்ணிப் போய்க் கவாந்தோம் அப்போது ஒரு தேவன் விரைவாக வந்து எங்களைச் சினந்து எம் கைகளை வெட்டி இந்திராணியை மீட்டுச் சென்றான்”, என்று அசுமுகி சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்னம் அவனுடைய கண்கள் தீயை உமிழ்ந்தன எரியும் வாயானது புகைப் படலங்களை வெளிப்படுத்தியது மூக்கானது தீயை உமிழ்கின்ற காரைப் போல பெருமூச்சு விட்டது பிறை போல ஒளி விளங்கும் பற்கள் உதட்டைக் கடித்தன “அந்த அண்டம் வெடித்ததோ” என்று கேட்டவா ஐயம் கொள்ளும் படி கொடிய வாய் சிரித்தது உதடுகள்துடித்தன புருவங்கள்மேலே உயர்ந்தன பல வரிசைகள் ‘நற், நற்’ என்ற ஒலியுண்டாகக் கடிக் கலாயின் மேகங்களினின்று முத்துக்கள் சிந்தியது போல வியாவைத் துளிகள் பல முறை சிந்தின் சிந்திய அந்த வியாவை வற்றுமாறு மயிர்த்துளைதோறும் தீப்பொறிகள் உடனே வந்து தோன்றின் உள்ளத்தினின்றும் சினம் என்ற தீமூண்டது

இவ்வாறு அந்தச் சூரபன்மனிடத்தில் பெரிய கொடிய சினம் உண்டாகத் திகுப பால்கா அஞ்சி ஓடினா முனிவர்கள் நிலைகுலைந்தனா நடனம் செய்து கொண்டிருந்த தெய்வமங்கையரும் அச்சூரபன்மனின் புகழைப் பாடுகின்றவரும் ஆகிய எல்லாரும் பதைத்து ஓடினா “வெற்றியுடைய வாளால் இம்மங்கையரின் கைகளை வெட்டும் தளாச்சியற்ற ஆணம்களையும்,

உம் மனத்தில் மயக்கத்தை உண்டாக்கிய இந்திராணியையும், இந்திரனான கள்ளனையும், தம் உயிர்களில் அன்பில்லாத தேவர்களையும், பிடித்துக் கொண்டு வருவேன். அவர்கள் அங்கே இல்லாமல் மறைந்துவிடுவாரானால் உலகம் எங்கும் அவர்களைத் தேடுவேன். தேடிய பின்னும், அவர்கள் வாழும் சுவர்க்கத்துக்குப்போய் அந்த நகரத்தைத் தீப்பற்றுமாறு எரிப்பேன். அங்குள்ள தேவரையும் பெண்களையும் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு நாழிகையில் வருவேன். எனக்கு விடை கொடுப்பீராக!" என்று பானுகோபன் வேண்டினான். தந்தையான சூரபன்மன், சினம் தணிந்து, "மைந்த, உன் படைகளோடு அங்குச் செல்!" என்று சொன்னான். பானுகோபன் 'நல்லது' என்று கூறி மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

தன் மகன் பானுகோபன் செல்லவும், பின், வலியவனான சூரபன்மன், தீப்பொறி பறக்கின்ற கண்களையுடைய தூதர் சிலரைப்பார்த்து, "அந்த நான்முகன் இங்கு வருவான்! வந்தால் அவனை எனக்கு முன்னே அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று பணித்தான். "நான் முகன் எங்கு இருக்கின்றார்?" என்று சொல்லிக் கொண்டு போய், நான்முகனைக் கண்டு, "எம் இறைவன் உங்களை அழைத்து வருமாறு பணித்தார்" என்று உரைத்தனர். உரைக்கவும், அந்த நான்முகன் பஞ்சாங்கத்துடன் விரைந்து நடந்து சூரபன்மன் முன்பு போனார். அவ்வாறு சென்ற நான்முகன், வாரத்தையும் திதியையும் விண்மீனையும் அவற்றுடன் கூடிவரும் யோகத்தையும் கரணத்தையும் பிறவற்றையும் சொல்ல, சூரபன்மன் "நுட்பமான அறிவால் உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்தவரே! இவர்களுக்கு, இழக்கப் பெற்ற கைகளை விரைவாகப் படைத்து தருவீராக!" என்று கேட்டான் சூரபன்மன். இந்தச் சொற்களைச் சொல்லவும், நான்முகன் அவனது கருத்துக்குச் சம்மதித்து "இம்மங்கையர்க்கு வலிமையுடைய கைகள் முன்போல் பொருந்துக!" என்று சொல்ல, ஓர் மாத்திரைப்பொழுதுக்குள் அந்தக் கைகள் முன்போல் வளர்ந்தன. சூரபன்மன் அதனைப் பார்த்து, "நின் வல்லமை நல்லது" என்று வியந்து சொன்னான். அதன் பின்னர், சூரபன்மன், அசுமுகி என்ற தன் தங்கையைப் பழமையுடைய அந்நகரத்தில் இருக்குமாறு செய்தான்; துன்முகியை, "இந்திராணி முன்பு இருந்த இடத்தைக் காட்டி விட்டு வருவாயாக" எனச் சொல்லித் தன் மகன் பானுகோபனுடன் அனுப்பினான்.

அவுணருக்கு அரசனான சூரபன்மன், தன் பக்கத்தில் திரிந்து கொண்டிருந்த பல ஏவலரைப் பார்த்து, உலகம் எங்கும் பரவிய சிவந்த

7. ஷண்முகர்

சக்திம் சரம் ச கட்கம் ச சக்ரம் பாச அபயௌததா
 குக்குடம் ச தநு; கேடம் சங்கம் தத்தே ஹலம் வரம்
 மயூர வாஹனோபேதம் சர்வலக்ஷண சம்யுதம்
 ஜயா ச வீஜயாசைவ வாம தக்ஷிண பார்ச்வயோ;
 சர்வாலங்கார சம்யுக்தம் சர்வாபரண பூஷிதம்
 ஷண்முகம் ச இதீவிக்யாதம் ரக்தவர்ணம்.

ஆறு திருமுகம், பன்னிரு கைகளில் முறையே வேல், அம்பு
 கத்தி, சக்ரம், பாசம், அபயம், சேவல், வில், கேடகம், சங்கு
 கலப்பை, வரதம், ஸர்வலக்ஷணராய், வலத்திலும் இடத்திலும்
 ஜயை, வீஜயை என்னும் இரு பத்நிமாருடன் மயில்
 வாஹனத்தமர்ந்து திவ்யாபரணாலங்கூருதராய்
 வீற்றிருக்கும் கோலம்.

ஷண்முகர்

கதிர்களையுடைய சூரியனையும், விண்மீன் கூட்டங்களையும், தோன்றி வருகின்ற மற்றக் கோள்களையும், மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் இப்போதே அழைப்பீராக!" என்று சொன்னான். சூரபன்மன், "இப்பெண்ணின் கைதுண்டாகி வெட்டுண்ட தன்மையைத் தாங்கள் காணவில்லையாம். இவர்களின் பார்வைகள் இவர்கள் செல்லும் வழியில் சென்றனவாம் இவர்களின் செயல் நன்றாக உள்ளது!" எனப் பழித்துக் கூறி, அவர்கள் எல்லாரையும் சிறையில் வைத்தான்.

மன்னர்க்கெல்லாம் மன்னனான சூரபன்மன் வலிய சிறையிலே வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தத் தேவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் எப்போதும் என்கட்டளைப்படி நடப்பீராக! இந்திரனுடன் கூடாது விலகுங்கள்! உங்கள் பழைய தொழில்களைச் செய்யும் பொருட்டு இனிச் செல்லுங்கள்!" என்று சொல்ல, அத்தேவர்கள் 'நல்லது இதனைச் செய்கின்றோம்' என்று இனிய சொற்களைக் கூறிச் சென்றனர். அவர்கள் சென்ற பின்பு சூரபன்மன் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற நான் முகனுக்கும், மைந்தருக்கும், அமைச்சர் அனைவர்க்கும், மேன்மை மிக்க முனிவர்க்கும், பெரிய படைத்தலைவர்க்கும், போவதற்கு விடை அளித்துத் தன் கோயிலுள் சென்றான். இந்திரனையும் இந்திராணியையும் பிடித்துக் கொண்டு வரப் பாணுகோபன் சீர்காழித்தலம் நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

58. அமரர் சிறை

மேகங்கள் சூழ்ந்த தன் மாளிகைக்குச் சென்ற வீரன் இளமையுடைய சூரபன்மனின் அழகு மகன் பாணுகோபன், ஒப்பற்ற அழகைத் தன் உடல் பெறுமாறு அலங்கரித்துத் தும்பைமலர் மாலையைச் சூடிப் பழைய படைக்கலங்களுள் சிறந்தவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு பெரிய மகேந்திரநாகரத்தை நீங்கி ஒலிக்கின்ற கடலான அகழியைக் கடந்து, மண் உலகத்தில் சென்று, பக்கத்தில் வருகின்ற துன்முகியைப் பார்த்து, "உங்கள் கைகள் வாளால் வெட்டப்பட்ட இடத்திற்கு செல்வாயாக!" என்று பாணுகோபன் சொல்லவும், துன்முகி "மகனே கேட்பாயாக! தேன்கள் பொருந்திய மலர்கள் செறிந்த ஒரு சோலையில் ஒரு வீரன் எங்கள் கைகளை வெட்டி அங்குத்தங்கியிருந்தான். இந்திராணியும் இருந்தாள் அந்தச் சோலையும் இதுவே!" என்று சொல்லி அழகிய விரலால் சுட்டிக் காட்டி, பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களுடைய சீகாழிப்பதியில் உள்ள மரங்கள் செறிந்த அந்தச் சோலைக்குள் போனாள்.

ஒளியுடைய கதிரவனைச் சினந்து சிறை வைத்த அந்த மைந்தனின் முன் அணிப்படை, முன்னே போய் அந்தச் சோலையை அழித்து வெற்றிடமாக்கியது. பாணுகோபன், இந்திரனமனைவி இந்திராணியையும், கூர்மையான வாளை ஏந்திய வீரனையும், அந்த இடத்தில் தேடிக்காணாதவனாய் பின் பூவுலகம் முழுவதும் தேடி அதன்பின் அழகிய சுவாகக உலகத்துக்கு சென்றான்.

அழகிய நிறம் கொண்ட இதழ் மலரும் மலர் மாலையைச் சூடிய பாணுகோபன், இவ்வாறான நிகழ்வுகள் நிகழ், சுவர்க்க வுலகத்தில் புகுந்தான். அதனைக் கண்ட தேவர்கள் உளம் வருந்தி ஏக்கம் அடைந்து அறிவு கெட்டு, 'இங்குப் போக்கு வந்தவன் பாணுகோபன்', என்று எண்ணி, வருந்தி ஓடிச் சென்று, இந்திரன் மகனான சயந்தனுக்கு அதனைக் கூறினர். அதைக் கேட்ட சயந்தன் "எங்கள் தலைவரான வியாழ குருவும் இப்போது இங்கு இல்லை. தேவர் கூட்டத்திலும் பலர் இல்லை. என் தந்தை தாயாரும் இப்போது இங்கு இல்லை. உங்களுடன் தனியாய் உள்ளேன். அந்தப்பாணுகோபன் வந்த தன்மையும் உம்மையும் துயர்படுத்தும் போல் தோன்றுகிற விதியின் ஆற்றலை நான் அறியேன். "போருக்கேற்ற வீரத்துடன் அந்த அசுரர்களுடன் போர் செய்யப்போவேன். நீங்களும் என்னைப் பேணி விரும்பினீர். ஆதலின் என்னுடன் வாருங்கள். வர இயலாதவர் விரைவாக இப்போதே விரும்பிய இடத்துக்குப் போங்கள். ஒருவர் அல்லாமல் அனைவரும் மனத்தில் அஞ்சி என்னைப் பிரிந்துபோவீராயினும் நல்லது; துணிவுடைய நான் சற்றும் தளர்ச்சி அடையமாட்டேன்," என்று சயந்தன் கூறியதும் தேவர்கள் துன்பம் அடைந்து, "உம் எண்ணம் இதுவானால் எங்கட்கு வேறு எண்ணம் உண்டோ? வெற்றி பொருந்திய அசுரரின் ஏவலைச் செய்து நீங்காத துன்பத்தை அனுபவிப்பதைவிட இறந்துபோவது நல்லது. விரைந்து போர் செய்வதற்கு எழுவிர்" என்று உரைத்தனர். இந்திரன் பெற்ற மைந்தனான சயந்தன் பசிய அழகிய மேகம்போன்ற நிறம் உடையவனாய் வெண்மையான உடலை உடைய ஐராவத யானையின் மீது அழகு பொருந்த இருப்பது, நிலைபெற்ற திருமால் அலையுடைய பாற்கடலில் அழகுடன் இருந்தாற் போன்று விளங்கியது. அந்தச் சயந்தனின் பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் மிக்க துன்பம் அடைந்து, ஒளிந்துவிட வேறொரு வழியும் காணாதவராய், 'போருக்குச் செல்லாதிருப்பது இழிவாகும் என்று எண்ணி, மனம் துணிந்து, பல படைக்கலங்களைத் தாங்கி, அச்சம் அல்லாதவர்களைப் போல அந்த சயந்தனுடன் சென்றனர்.

தேவர்கள் நெருங்கினர். அசுரர்கள் போர் உண்டாயிற்று என்று சொல்லிக் கொண்டு ஆரவாரித்து நெருங்கினர். இரு பக்கத்தவரும் முன்னும் பின்னும் நெருங்கிச் சினந்து வேல்களைச் செலுத்தினர். கையில் உள்ள வாளால் வெட்டினர். வில்லை வளைத்துக் கூரிய அம்புகளை எய்தனர்.

59. சயந்தனுடன் சமர்

அச்சமயத்தில் நடைபெறும் போர் முயற்சியையும், படைத்தலைவர் தன் கட்டளைப்படி போர் செய்து இளைத்ததையும், சயந்தனின் சிறந்த வலிமையையும், வீணாகத் தன் படையான கடல் வற்றிப்போவதையும், முன் ஒருநாளில் கதிரவனைச் சிறைப்படுத்திய பானுகோபன் பார்த்தான்.

வானில் உலவும் கதிரவனைச் சிறை செய்த அவுண்ணான பானுகோபன், 'இது இந்திரன் மகனான சயந்தனின் மாயை போலும்!' என்று நினைத்து, முற்காலத்தில் சுக்கிராசாரியர் உபதேசம் செய்த சிறந்த ஞான மந்திரத்தை மனத்தில் எண்ணினான். அவ்வாறு ஞான மந்திரத்தை மனத்தில் நினைத்துக் கொடிய சூரியனுக்குப் பகைவனான அசுரன் எதிரே செல்லவும், மாயத்தால் உண்டான சயந்தனின் பல வடிவங்களும் நீங்கின. சயந்தன், பின்தனியனாகி, ஆயிரம் கதிர்களையுடைய சூரியன் தோன்றியபோது கலை தேய்ந்த தேய் பிறைச் சந்திரன் போல் வேகத்தையுடைய ஐராவத யானையின் மீது காணப்பட்டான்.

சயந்தன் அங்குத் தன் அறிவுகுன்றி மயங்கியிருந்தபோது, அவனது ஊர்தியான ஐராவதம் என்ற யானை, அவனைப் பார்த்து, மனம் கலங்கி, துன்பப்பட்டுச் சிறிது நேரம் நின்று, சினந்து எதிர் சென்றது. காயும் தன்மை கொண்ட பழைய தன்மையுடைய கதிரவனைச் சினந்து சிறை வைத்த அசுரன் நடத்திவரும் உருளை உடைய தேரின் மீது யானை பாய்ந்தபோது, அந்தத்தேரில் கட்டப்பட்ட குதிரைகளும், தேரோட்டியும் அழிந்தனர் அதைப்பார்த்து ஐராவதயானை ஆரவாரம் செய்தது. உருளையையுடைய பண்படுத்தப்பட்ட சிறந்த தேர் அழிந்தபோது, முற்காலத்தில் கதிரவனைச் சினந்து சிறையிட்ட அசுரன் பானுகோபன், விரைந்து கீழே குதித்து ஐராவத யானையைச் சினந்தான். சினம் கொண்ட பெரிய யானை அந்தப் பானுகோபனின் அணிகளை அணிந்த மார்பில் எதிரே போய்த் தாக்கியது, தாக்கவும் மலையை துளைக்கப்புகுந்த ஊசியைப் போல் அந்த யானையின் நான்கு கொம்புகளும் முரிந்தன; ஐராவத யானையின் நான்கு தந்தங்களும் 'சட்ட, சட்ட,' என்ற ஒலியுடன்

முரிந்தன. சிறப்புடைய சூரபன்மனின் மகன் பானுகோபன், அந்த யானையினது நீண்ட துதிக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, மற்றக் கையால், ஐராவத யானையின் கன்னத்தில் அடித்தான். இரக்கம் இல்லாத மனமுடைய பானுகோபன் கையால் அடிக்கவும், ஐராவத யானை, சூழ்ந்த தெளிந்த அலையுடைய பாற்கடல் மடை உடைந்தது போல் புலம்பி, நிலத்தில் விழுந்து மூர்ச்சையாயிற்று! அப்போது சயந்தனும் கீழே விழுந்தான்.

வன்மை வாய்ந்த தோள்களையுடைய சயந்தனை அசுரத் தலைவர்கள் பிடித்த சமயத்தில், எல்லா அசுரர்களும் ஒன்று கூடி, “இவன் மிகவும் வஞ்சகன், வஞ்சகன், அடியுங்கள், குத்துங்கள்; இவனது உயிரைக் கவருங்கள்!” என்று கூறினர். மன்னர்க்கு மன்னனான சூரபன்மனின் சிறந்த மகனான பானுகோபன், இப்போது பொன்னால் செய்யப்பட்ட நீண்ட பெரிய வேறு ஒரு தேர்மீது ஏறிச் சொல்வதற்கரிய புகழையுடைய சயந்தனைப் பிடித்துச் சூழ்ந்து நின்ற அசுரர்களைப் பார்த்து சொல்லலானான்.

60. சிறையில் சயந்தன்

“நான், கட்டப்பட்ட வில்லை வளைத்து எய்த அம்புகள் படுவதால் இவன் அறிவு மயங்கி உடல் இளைக்கப் பெற்றான். பேசவும் இயலாதவன் ஆனான். ஆதலால் ‘இவன் பகைவன்’ என்று எண்ணி வருத்தாதீர். தேவர் கூட்டத்துடன் விரைவில் சிறைப்படுத்துங்கள்!” என்று சொன்னான். அசுரர்கள் பானுகோபன் உரைத்ததை கேட்டு மந்திர மலையைப்பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் சுற்றிய வாசுகி என்ற பாம்பைப்போல், இந்திரன் மகன் சயந்தனின் இரு தோள்களையும் ஒடிந்தனவோ என்று பார்த்தவர் ஐயம் கொள்ளுமாறு கயிற்றால் கட்டித் தேவர்கள் கூடிநின்ற கூட்டத்துள் சேர்ந்தனர்.

“மகரந்தத்தையுடைய மலர் மாலையை அணிந்த மார்பினனான சயந்தனையும், அவனுடன் வந்து போரிட்ட எங்கள் பகைவர்களையும், மற்றவரையும் அழைத்துக் கொண்டு நீங்கள் முன்னால் செல்லுங்கள்” என்று பானுகோபன் சொல்ல, அவ்வாறே அந்த அசுரர்கள் கவர்க்க உலகத்தை விட்டுச் சென்றனர். பின்னர் பானுகோபன் படைகளுடன் திரும்பி மண் உலகத்துக்கு வந்தான்.

பெரிய பூவுலகத்தவரால் மதிக்கப்படும் வீர மகேந்திரபுரியில் புகுந்து, அரச மாளிகையின் முன் போய்க் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரினின்றும் இறங்கி,

படைகளை அங்கே நிறுத்தி, சிறைப்பட்ட தேவகளை அழைத்துக் கொண்டுபோய், அசுரர்க்கு முன்னான குளிரந்த தேன் துளிகள் பொருந்திய மலர் மாலையைச் சூடிய தன தந்தையின் அடிகளை வணங்கி, "என் தந்தையே! நான் எங்கு தேடியும் இந்திராணியைக் காணேன். தேவர்களையும் சயந்தனையும் ஒருங்கே பிடித்துக் கொண்டு வானத்தில் உள்ள சுவர்க்கம் முழுதும் தீயை மூட்டித் திருமபி வந்தேன்!". எனப் பாணுகோபன் கூறினான்.

பாணுகோபன் இதைச் சொல்லவும், சூரபன்மன் மகிழ்ந்து, இளமையுடைய மகனைத் தழுவித், தனக்கு முன்னாகக் கொணர்ந்து விடப்பட்ட சயந்தன் முதலிய தேவர்கள் மீது உள்ளம் கன்றிச் சினந்து, வாளையுடைய கையையுடைய காவலாளரைப்பார்த்து, "நெருங்கி நிற்கும் இத் தேவர்களின் உறுப்புகளை யெல்லாம் வெட்டு வீராக!" என்றான்.

சூரபன்மன் அத்தன மையை பார்த்து சினந்து, " இவர்களை ஒரு காலத்திலும் விடப்படாத எண்ணத்தக்க நரகத்தை போன்ற கடுஞ்சிறையிலே இடுங்கள்" என்று மிக்க வன்மையுடைய அசுரர்கள் கேட்கமாறு சொன்னான் உடனே அசுரர்கள் சயந்தனையும் மற்றத் தேவர்களையும் பிடர் பிடித்து தளளி அந்தச் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர் முன காலத்தில் பெருமை பொருந்திய கதிரவனைச் சிறை வைத்த அசுரனுடன் சயந்தன், தேவர் உலகில போர் செய்து, தளர்ந்த போது, வெற்றியுடைய கொம்புகள் முரியப்பெற்று வீழ்ந்து மயங்கிய ஐராவத யானை அறிவு தெளிந்த பின்பு பூவுலகத்தில் சென்றது.

அந்த ஐராவத யானை திருவெண்காட்டுக்குச் சென்று முதற் பொருளான மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானை மேன்மையுடைய சிவலிங்கத்தில் ஆவா கனம் செய்து அதன்பின்பு, தூய்மையுடன் பூசை செய்து வந்தது.

சிறந்த அறிவையுடைய அந்த யானை சிவபெருமான் அருளிய ஆகமநூல் ஆராய்ந்து முதிர்ந்த பக்தியுடன் மறைவாகப் பூசை செய்து வந்தது. அப்போது முரிந்த அதன் கொம்புகள் நான்கும் வளர்ந்தன.

இத்தகைய சமயத்தில் இந்திராணியுடன் சென்று மேருமலையிலே ஒளிந்திருந்த இந்திரன், சூரபன்மனின் மகனான பாணுகோபன் சுவர்க்கத்தில் சடுகின்ற தீயை மூட்டி எரித்து அந்த இடத்தில் இருந்த தேர்களைத் தன் மைந்தனான சயந்தனுடன் பிடித்துச் சென்று சிறையில் வைத்திருப்பதைக் கேட்டுணர்ந்தான்.

இந்திரன் அதைக் கேட்டுணர்ந்து வருந்தி மேருமலையில் பல காலமாய்க் கங்கையாற்றை அணிந்த சடையுடைய சிவபெருமானை நினைத்துத் தவம் செய்ய, அப்போது சிவபெருமான எழுந்தருளி வந்து உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது?" என்று வினவ, அவன் " நீதி நெறியின்று தவறிய சூரபன்மனின் உறவினரை அழித்து, எமதுயரத்தை நீக்கியருள வேண்டும்" என்று இந்திரன் வேண்டிக் கொள்ளவும், எம் சிவபெருமான திருவாய் மலர்ந்தருளவா " யாம் மணம் செய்து கொண்டு பின்பு ஒரு மகனைத் தோற்றுவிப்போம் அம்மைந்தனே சென்று வெற்றியையுடைய சூரபன்மன் முதலான அசுரரை விரைவில் அழித்து சிறப்பாக உங்கள் அரசரிமைகளை அளிப்பான வருந்தாதே" எனச் சொல்லி மறைந்தருளினார்

61. வீரவாகு தூது

"நான் முகன் முதலான தேவர்களையும் முனிவர்களையும் போலவே முன் சொன்னபடி மிகக் கூட்டத்தவரான அசுரரும் எம்பெருமானின் வழித்தோன்றலானவர்கள் ஆயினும் கொடியவரை அழித்துத் தண்டித்தல் என்பது நீதிநூல் முறையாகும் இதுவுமன்றிச் சொல்வதற்கு அரிய தருமநெறி அதுவேயாகும் 'இன்று இனி துணிபு ஆனாலும் நினைக்கத்தக்க சூரபன்மனையும் அழியாத சிறப்பையுடைய அவனையும் சுற்றத் தாரையும் எல்லாம்கொல்வது முறைமையாகாது. அதனால் தேவரின் சிறையைப் போக்கி வாழும்படி சொல்வதற்கு ஒரு தூதுவனை அசுரருளிடம் விரைவாக அனுப்புவோம்' நாம் அனுப்புகின்ற தூதனின் தூதுச் சொல்லைச் செவியேற்று அவுணரின் மன்னனான சூரபன்மன் தேவர்களைச் சிறையினின்று விட்டு விடுவானானால் இவ்வாமல் இன்னும் பல காலம் வாழ்நாள் அவ்வாறின்றித் தூதனின் சொல்லை ஏற்றுக் கொள்ளாது போனால் நாம் அங்குச் சென்று அவனைக் கொல்வோம் இதுவே அந்நூல் முறைமையாகும்' என்று தம் திருவுள்ளத்தில் அப்பெருமானை நினைத்தருளினார்

கூமையான செம்மையான ஒளியுடைய வேலையுடைய குமரக் கடவுள் திருமால், நான் முகன், இந்திரன் முதலிய தம்மை அடுத்துப் பக்கத்தே உள்ள தேவர்களைப் பார்த்து, 'அசுரர்களின் சுற்றத்தாரையெல்லாம் அழிக்கும் பொருட்டு நான்கு செல்வோம்' அதற்கு முன்னம் ஒரு தூதனை அனுப்பிக் கொடிய சூரபன்மனின் உள்ளக் கருத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்,' என்று சொன்னார் "பணிகளைச் செய்வதற்கே அல்லாமல் எங்கும் உலவுகின்ற வாயு-தேவனும் உள்ளே போக முடியாத காவல் அமைந்த அந்த வீர மகேந்திரத்தில் தேவர்கள் பணிசெய்யச் செல்லலாமே அல்லாது வேறு காரணங்களை

முன்னிட்டு உள்ளே செல்லுதல் என்பது முடியாது. எனக்கும் அங்குச் செல்வது அரிது. ஆதலால் மிக்க காவல அமைந்த அந்த நகரத்துக்குள் விரைந்து சென்று மீண்டு வரத்தக்கவர், இந்த வீரவாகு தேவரே ஆவார்", என நான் முகன் முருகப்பெருமானின் திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்ப சொன்னார் அப்பெருமான், 'இது நல்லது' என்று அருளித்தேன் பொருந்திய மலர் மாலை சூடிய வீரவாகு தேவரின் முகத்தைப் பார்த்து நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் இவ்வாறு சொல்லத் தொடங்கினார்

"வீரவாகுவே, நீ விரைவாகப் பழைமையுடைய மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று, குற்றமற்றவரான சிவபெருமான் அளித்தருளிய இந்திர ஞாலத்தேர் என்னும் தேரினையுடைய சூரபன்மனைக் கண்டு, ஒரு நான்கு தந்தங்களையுடைய ஐராவதம் என்ற யானைக்குத் தலைவனான இந்திரனின் மகன் சயந்தனையும், மற்றத் தேவர்களையும் சிறையினின்று விடுவித்து அறநூல் முறைமை பிறழாமல் சிறந்த செல்வத்துடன் வாழ்வாயாக!" என்று சொல்வாயாக! அந்தச் சொல்லை அவன் ஏற்காது மறுத்துவிடு வானானால் நீ அவனை நோக்கி, 'உன் சுற்றத்தையெல்லாம் அழித்து, உன்னையும் கூர்மையான வேலுக்கு இரையாக்க நாளை நாம் அங்கு வருவோம்' என்றும் 'இது பொய்யன்று' என்றும் சொல்லித் திரும்பி வருக" என்று முருகப்பெருமான் சொன்னார், உடனே வீரவாகு தேவர் அப்பெருமானைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினார், "மிக்க வன்மையுடைய அசுரர்கள் நெருங்கியுள்ள பெரிய வீரமகேந்திரபுரியில் அழகிய செல்வத்துடன் வாழும் சூரபன்மனின் முன்பு சென்று "எம் பொருமானே! தாங்கள் ஆணையிட்டவண்ணம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி அவனது மனக்கருத்தை உணர்ந்து திரும்பி வருகின்றேன், என்று வீரவாகு தேவர் வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றார்.

அப்போது குற்றமில்லாத தம்பியரான இலட்சத்து எட்டுப் பேர்களும் உண்மை அன்புடன் பின்னால் வருவதைப் பார்த்து வீரவாகுதேவர் அவர்களை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார், "நீங்கள் அனைவரும் கேளுங்கள்.! நான் பெரிய அலைகளையுடைய இக்கடலைத் தாண்டிக் கொடிய மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று சூரபன்மனின் எதிரில் போய் நம் இறைவன் முருகப் பெருமான் உரைத்த எல்லாவற்றையும் சொல்வேன். அவன் அச்சொற்களை ஏற்காது மறுத்து விட்டானானால் அவனது பழைய நகரம் முழுவதையும் அழித்துவிட்டுத் திரும்பி வருவேன்," என்று வீரவாகு தேவர் உரைத்ததைக் கேட்டவுடனே வியந்து தன் தம்பியர் அனைவரும் வணங்கவும், அவர்களைத் தன் பொன்னொளி விளங்கும் மார்பில் பொருந்துமாறு தழுவிக்கொண்டு மிக்க

வன்மையுடைய பூதக்கூட்டத்தினருள் தலைவராக உள்ளவர்களையும் பார்த்து “இங்கேயே நில்லுங்கள்!” என்று சொல்லி, வீரவாகுதேவர் பெரிய கடல்கரையை அடைந்தார்.

வீரவாகுதேவர் தம் காலகளில் கட்டப்பட்ட அழகிய பொன்கழல்கள் கலீர் கலீர் என்று ஒலி செய்ய, அலையும் அழகிய அலைகளையுடைய கடலின் கரையோரத்தில் உள்ள மேருமலையை விட உயர்ந்த கந்தமாதன மலையின் பொன்மயமான சிகரத்தின் மீது விரைவாக ஏறினார். கந்தமாதன மலையின் மீது ஏறிச் சென்ற வீரவாகு தேவர் வீரக்கழலை அணிந்த சூரபன்மனின் ஒப்பில்லாத வீரமகேந்திரத்தில் செல்ல எண்ணி, எம் இறைவனான முருகப்பெருமானின் திருவுருவத்தை நினைத்து தியானித்து கைகளைத் தலைமீது கொண்டு குவித்துத் திருமாலும் நான்முகனும் வியப்புடன் பார்க்கப் பேருருவத்தைக் கொண்டார். வீரவாகுதேவர் தம் பெரிய கண்களைப் பரப்பி எட்டுத்திக்குகளையும் ஏழு வகையான கடல்களையும், இவையே அல்லாது உள்ளே தெளிந்த அலைகளையுடைய பெரும்புறக் கடலையும், மற்ற எல்லாவுலகங்களையும் பார்த்து சிவபெருமானின் கயிலாய மலையைப் பார்த்து கைகுவித்து வணங்கி நின்றார். ஆணவம் என்பது இல்லாத உள்ளத்தை உடைய வீரவாகுதேவர் திருமால் முதலியவன் வாழ்கின்ற வைகுந்தம் முதலான உலகங்களைப் பார்த்துச், சுற்றிலுமுள்ள அமராவதி முதலான திசை நகரங்களைப் பார்த்து, பூமியில் உள்ள மாட்சிமையுடைய காஞ்சி முதலான நகரங்களைப் பார்த்து, வீரமகேந்திரபுரியைப் பார்த்து, “இந்தச் சூரபன்மனின் நகரத்துக்கு எந்த நகரமும் ஒப்பானது அன்று.” என்று சொன்னார்.

அச்சமயத்தில் அந்த வீரவாகுதேவர் “எம் முருகப்பெருமானின் பெரிய பன்னிரண்டு தோள்கள் வாழ்க. ஆறு திருமுகங்கள் வாழ்க! முழுக் கருணை பொழியும் பன்னிரண்டு திருவிழிகள் வாழ்க! தூய்மையான நீண்ட வேல் வாழ்க! அப்பெருமானிடம் உள்ள மற்றப் பதினொரு படைக்கலங்களும் வாழ்க! தேவர்க்குத் தேவனான முருகப்பெருமானின் திருவடி வாழ்க!” என்று துதித்தார்.

முருகப்பெருமானின் அரிய அருளைப்பெற்று அந்தக் கந்தமாதன மலைமீது நின்ற வீரவாகுதேவர், “எல்லா வுலகங்களையும் கடந்து மேலே செல்லும் இந்த பெரு வடிவத்துடன் சென்றால், இந்த வுலகம் அழியும். ஆகவே இது தக்கதாகாது.” என எண்ணி அங்குப்போவதற்குத் தக்க அழகிய சிறிய வடிவத்தைக் கொண்டார். அந்தக் கந்தமாதன மலைமீது நின்ற பெருமை பொருந்திய வீரவாகுதேவர், வானத்தில் எழுந்து, தலையில் உள்ள மணிமுடியானது அண்ட கோளகையை முட்ட, வீரபத்திரர், உரு விளங்குகின்ற

சரப்பறவையின வடிவத்தைக் கொண்டு சென்றுபோல, மலை போன்ற மாளிகைகளையுடைய வீரமகேந்திர நகரத்தினை எண்ணிச் சென்றா

62. மலை எழுந்து கடல் அழுந்த..

ஒலிக்கும் வீரகமழலை அணிந்த காலையுடைய வீரவாகுதேவா அப்போது பூமிகுக்கு கீழே சென்று கிடக்கும் கந்தமாதன் மலையைப் பாதது "நீதிரும்பி மேலே எழுக", என்றா அவ்வாறு கூறியவுடன் அது விரைவாக ஒளியுடன் மேலே எழுந்து ஒலிக்கும் பெரிய கடலின் கரையில் பழையபடி போய்ததங்கி இருந்தது பூதத்தலைவர்களும் மற்ற இலட்சத்து எட்டுத் தம்பியரும் அந்த வீரவாகு தேவரின் பக்கத்தில் அணிவகுத்துச் சென்றாற்போல, அந்தக் கந்த மலையினின்று வீரவாகுதேவா கிளம்பி எழுந்து சென்றபோது, வானில உண்டான காற்றின் விரைவினால் பூமியில் இருக்கும் மலைகள் யாவும் அடியற்றுப் பக்கத்தில் உடன் பறந்து சென்றன பொன்னால செய்யப்பட்ட வீரக கமழலை அணிந்த வீரவாகு தேவா கடலினமீது இவ்வாறு போய், மாலையை அணிந்த திண்மையான தோள்களையுடைய கொடிய சூரபன்மனின் அழகிய நகரத்தின் வடக்குப் பக்கத்தில் உள்ள வீரதையுடைய வீரனான பெரிய யாளி முகம் பொண்ட அசுரனால் (யாளி முகனால்) பாதுகாக்கப்படுகின்ற இலங்கை என்னும் பெயரையுடைய பழைமையான பெரிய நகரத்தின் அணமையில் உள்ள எல்லை வழியாகச் சென்றா

63. வீரசிங்கன் வதை

வடக்குத் திக்கில் இருந்த படைத்தலைவனான வீரசிங்கன் எனப்பவன் ஒளியுடைய இறகுகளை உடைய சிம்புள பறவையைப் போல வெற்றியுடைய திண்மையான தோளையுடைய வீரவாகு தேவா விரைவாகச் செல்வதைப் பார்த்து, 'நம் காவலைச் சற்றும் மதியாமல் தனனதனியாக ஒருவன் வருகின்றான் 'இங்ஙனம் இங்கு வரும் இவன் யா?' என்று வடவைத்தீயினை போல் சினம்கொண்டான் இவனது உயிரை விரைந்து பறிப்பேன் என்று தனக்குள் எண்ணிக் காற்றின் வேகமும் மனத்தின் வேகமும் தோற்கும்படி எழுந்து வான் வழியாக ஐதநூறு வெள்ளப்படைகளும் தனனைச் சூழ்ந்து வருமாறு பூமியில் விளங்கும் கடலைப் போல நேரே வீரவாகு தேவரின் முன்னம் சென்றான்

பொன் போன்ற நிறத் தன்மை கொண்ட திண்மையான தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவா கூறலானா 'நான் இந்த இலங்கையைக்

கடந்து அரசு செய்யும் சூரபன்மன இருக்கும் வீரமகேந்திரத்துக்கு சென்று வரும் பொருட்டு எண்ணி வந்திருக்கின்றேன் இதுவே யான் வந்த செயலாகும்! நீ வலலமையுடையவனானால் உன்னால் இயன்ற ஒன்றைச் செய்! பார்க்கிறேன்” என்று உரைத்தாா மிக்க ஆற்றலையுடைய வீரசிங்கன். வீரவாகு தேவர் உரைத்ததைக் கேட்டு, “இவன் சிறிதும் நம் அசுரரின் கட்டளையை மதிக்கின்றானிலலை! இவன் ஒரு வன்மையாளன் போலும்! வீரமகேந்திரத்துக்குச் சென்று திருமபி வருவதை அறிவோம். நல்லது” என்று மனத்தில் எண்ணினான்; தன் பக்கத்தில் நெருங்கியிருந்த படை வீரர்களைப் பார்த்து “இவனது உயிரைக் கவருங்கள்!” என்று ஆணையிட்டான். மேற்கண்டவாறு வீரசிங்கன் தம் படை வீரர்க்கு ஆணையிட்டவுடன் வேடர் வேட்டையாடும் காட்டில் ஒரு சிங்கத்தைச் சுற்றி வளைத்துச் சண்டை செய்வதைப் போல், அழகு பொருந்திய வெற்றி மிக்க தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவரை, சினம் கொண்ட வலிய ஆற்றல் உடைய அசுரர் எல்லாம் சூழ்ந்து கொண்டு போர் செய்யலானாா. விரிந்த பனிக்கூட்டத்தையும் பரந்துபட்ட இருளையும், அக்கினி முதிர்ந்து படர்ந்தது போன்ற அழகுடன் காணப்படும் எரிக்கும் கதிர்களையுடைய அசுரன் அழிக்கும் தன்மையைப் போன்று, தனியே சென்ற வீரவாகு தேவர், மிகுதியாய் வந்த அசுரர் படைகளையாவும் அழியுமாறு ஒளி பொருந்திய ஒரு வானைச் சுழற்றிச் சுற்றி வெட்டினார். இரத்த வெள்ளம் விரைவாக ஓடி உப்புக்கடலுள் உறைந்தது, விரைவாக அரக்கர் படையெல்லாம் அழிந்தன. பெரியயானை, குதிரை, தேர் ஆகியவை எல்லாம் அழிந்து குறைந்தன. கை, கால், மார்பு வளைந்த முடி, ஆகியவை வெட்டப்பட்டு விழுந்தன. பிணத்தைத் தின்னும் பேய்க் கூட்டங்கள் அங்கு நிறைந்தன. பூதங்கள் எங்கும் பரந்தன. இவ்வாறு நூறு வெள்ளம் படைகளை வீரவாகு தேவர் கொல்லவும், மற்ற எஞ்சிய நானூறு வெள்ளம் படை வீரரும் மனம்நொந்து வருந்தி அவரவர் உயிர்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு விரைவாக வானத்திலும் பூமியிலும் உள்ள இடங்கள் தோறும் அஞ்சி ஓடி ஒளிந்தனர்.

அவ்வாறு அவர்கள் அஞ்சி ஓடவும், படைத்தலைவனான வீரசிங்கன் விரைந்து சினம் கொண்டு, திக்குகளைக் கடந்து சென்று வளர்ந்துள்ள வெற்றியுடைய வீரவாகு தேவரீது ஒரு சூலத்தை எடுத்து வீசினான். அவ்வாறு வீசிய அந்தச் சூலத்தைத் தம் வாளால் இரண்டு துண்டுகளாக வெட்டி வீழ்த்தினார் வீரவாகு.

இவ்வாறு வீரவாகு தேவர் போர் செய்யவும் ஆண்களுள் சிறந்த வீரவாகுவின் வெற்றி மேன்மையைக் கண்டு, தன் கையில் கொண்ட

படைகளுள் ஒப்பில்லாத வச்சிரப படையை எடுத்து அவர் மீது எய்தான வீரவாகு தேவா அதன் எதிரிலே போய அதனை வாளால் வெட்டி அவன் வேறொரு ஆயுதத்தை எடுப்பதற்கு முன்னம் அவனது எதிரில் சென்றா போயத தம் ஒளி பொருந்திய வாளால் வீசி வீரசிங்களின் கைகளை வெட்டி கொடிய அவனது தலையையும் அறுத்து அதனை உப்புக்கடலில் விழுமாறு தள்ளி வாளை உறைகருள் செலுத்தி வெற்றி வீரராகநின்றா ஆறுமுகப் பெருமான அனுப்பிய தூதரான வீரவாகு தேவா

64. இலங்கை அழிந்தது

விலாங்கு மீனுடன் சுறா மீன்களும் உறங்குகின்ற அலைகளையுடைய கடலின் மீது மேருமலையானது சென்றாற போல வான் வழியே செல்லுதலை விடுத்து மாலையணிந்த திண்மையான தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவா அசுரர்களின் இருப்பிடமான இலங்கையில் உள்ள மலையின் மூன்று சிகரங்களுள் ஒன்றின் மீது பாயந்தா பௌரிய கிரவுஞ்ச மலையைத் தனவேலினாலபிளக்கச் செய்த ஆறுமுகப் பெருமான அனுப்பத் தூதராக வருகின்ற தனியரான வீரவாகு தேவா பழமையான இலங்கையின்மலை மீது குதித்தலும் அதில் இருந்த அதிவீரன் என்பவனும் மறற அசுரர்களும் கலங்கி ஏக்கம் கொண்டு இடியேறுண்ட பாம்பைப் போல எல்லாரும் உடல நடுங்கி விழுந்தனர் பெருமையுடைய வீரமகேந்திரத்துக்கு வடக்கில் உள்ளதாய் இப்பக்கத்தே உள்ள இலங்கையின் மீது வீரவாகு தேவா குதித்தவுடனே அந்த இலங்கை கல்கலத்தது அசுரர்களுடன் உவாககடலில் படிவதைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார். இலங்கை இப்படியாக கடலுள் முழுகவும் அந்த இலங்கையுள் சுற்றத்ததுடன் வாழ்ந்திருந்த அரக்கர்கள் எல்லாம் கலங்கினர் அழுதனர் கவலை கொண்டனர் நெருங்கி மயங்கினர் புலம்பினர் மருண்டு மாய்ந்தனர்

65. அதிவீரன் வதை

இவ்வாறு இலங்கையானது கடலுள் முழுகவும் அந்த நகரத்தை அப்போது காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த ஒளியுடைய வேலையுடைய அதிவீரன் என்பவன் அதனை அறிந்தான் தான் காவல் மேற்கொண்டிருந்த இலங்கை கடலில் முழுகுவதைக் கண்டு அதிவீரன் மிகக் துன்பத்தை அடைந்தான் வெட்கமும் கொண்டான் சினந்து பெருமூச்சு விட்டுத் தீ எழ நகைதான் தனக்குள் பின்வருமாறு எண்ணலானான்

“அழகு பொருந்திய சூரபன்மனோ? அல்லது அவனுடைய தம்பியரான தாரகாசுரன் சிங்கமுகாசுரனோ? இவர்களின் மைந்தரான பானுகோபன்

அக்கினி முகன வசசிரவாகு அதிசூரன அக்ரேந்திரன் முதலியரோ? ஐயம் தீர அறிய இயலவில்லை! இவாகளையே அல்லாது இததகைய செயலகளைச் செய்வா யா? அவர்களாக இருந்தாலும் இவ்வாறு செய்வதற்குரிய தீயதைச் செய்யமாட்டா ஆதலால் இந்த எண்ணம் தக்கதன்று இவாகளின் தாயான மாயையும இவ்வாறு செய்ய மாட்டாள்!

‘நான முகன திருமால் சிவபெருமான என்ற மூவரும் இவ்வாறு செய்வதற்கு நினைக்க மாட்டார்கள அப்படியானால் பின்பு தேவர்களிலயா இவ்வாறு செய்யவல்லவா? தேவர்கள் எல்லாம் நம் சிறையில் அடைப்பட்டுள்ளன யாக்க காவலனான இந்திரனோ தன் அரிய உயிரைக் காததுக் கொள்ளும் பொருட்டாக எங்கோ மறைநது வாழ்கின்றான்’ ‘குறைவிலலாது இங்கு வாழ்கின்ற அக்ரர்கள் மிகக் உடல் வன்மையும் மாயையும் உடையவரேனும், பக்கவரை வெல்கின்ற சூரபன்மனின் திண்ணிய படை வன்மைக்கு அஞ்சி இததகைய செயலைச் செய்யமாட்டா மிக்க ஆற்றல் உடைய மைநதனான அதிவீரன இவ்வாறு எண்ணி வருந்தி ஒல் என்று ஒலிக்கின்ற ஒலியுடைய உப்புத் தன்மையுடைய கடலமீது சென்று இச்செயலைச் செய்தவா எவா? என்று ஆராய்ந்து அறிவேன இச்செயலைச் செய்தவரைக் கண்டால் கொல்வேன அவர்களின் உடலில் உள்ள இரத்தத்தைக் குடிப்பேன்,” என்று அதிவீரன பலவிதமாக எண்ணி, ‘மேலே சொன்னதே தக்கது’ என்று தீர்மானம் செய்து, படைகளுள் இறந்தவா போக மறவரையெல்லாம் தேடி அழைத்துக் கொண்டு வலிய அலைகளையுடைய கடலின் மேல் வந்தான்

கடலுள் முழுகிய இலங்கை நகரத்தில் இருந்த அதிவீரன, தன் படைகளுடனே அக்கடலின் கரையின் மேல் பகுதியை அடைந்து பெரிய கடலின் நடுவே உள்ள வடவா முகாக்கினியின் கொழுந்து மேலே சென்றது போல நின்ற ஆற்றல் உடைய வீரவாகு தேவரின் நிலையைநேரில் கண்டான் இவனைக் கொன்று இவனது உயிரைப் பறிப்பேன்” என்று யாளிமுகனின் மகனான அதிவீரன எண்ணி வருதலும், அப்போது கடலில் முழுகியவர்களின் செயலகளைப் பாபபதற்காகச் சற்றுத் தங்கியிருந்த வீரவாகு தேவா அதிவீரன வருவதைப் பார்த்தா

அச்சமயத்தில் அவனது பக்கத்தில் படைஞராக வந்த அக்ரர்கள் போா செய்யச் சூழ்ந்து கொண்டனா உடனே வலிமையும் வெற்றியும் உடைய வீரவாகுதேவா தம் வாளை உறையினின்று எடுத்து அவர்களின் உடலும் உயிரும் அழியும்படி விரைந்து கொல்லலானா தன் படைகள் எல்லாம்

அழிந்து இறந்து கடலில் விழுந்து முழுகிப் போவதைப் பார்த்து, அதிவீரன், 'என பகததே இருந்த வீராகளை நீ கொன்றாய்! விரைவிலே உன்னைத்தின்று விடுவேன்! பா!' என்று மொழிந்து போ செய்யத தொடங்கினான்

அவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு வருகின்ற அதிவீரன் தோற்றத்தைக் கண்டு "நீ விரைவாக வருவாயாக!" என்று வீரவாகுதேவா அழைத்ததா அப்போது அந்த அதிவீரன் போ எதிர்த்து, "இவனை இப்போதே கொல்லுக!" என்று குந்தத்தை எடுத்து வீரவாகுதேவா மீது எறிந்தான் யானை போன்ற ஆற்றல் கொண்ட வீரவாகு தேவா, அதிவீரனால் எறியப்பட்ட குந்தம் தம் மாப்பில் வந்து படுவதற்கு முன்பு அது தம்மை நோக்கி வருவதை அறிந்து தன் கையில் இருந்த தீயைப் போன்ற வாளினால் அப்போது அந்தக் குந்தம் இரண்டு துண்டுகளாக விழுமபடி வெட்டினான்

அந்தக் குந்தம் தன் பகததிலே இரண்டு துண்டாய் விழுந்ததைப் பார்த்து அதிவீரன், கையால் ஒரு தண்டினை விரைந்து எடுத்து, "நெருங்கிய போரைச் செய்கின்ற உனது உயிரை இது பறித்து விடும்!" என்று சொல்லித், தேவர்கள் புகழ்கின்ற வீரவாகு தேவரின் மாப்பில் போய் தைக்குமாறு எறிந்தான் அவ்வாறு அதிவீரன் தண்டினை வீரவாகுதேவா மீது எறிந்த போது அதை மறறவரால் வெல்வதற்கரிய வீரவாகுதேவா தம் ஒப்பற்ற வாளினால் வெட்டாமல் தமது மாபை அந்தத் தண்டிற்குக் காட்டினான் அது உடனே அவரது மாப்பில் பட்டுப் பல நுட்பமான தூள்களாக ஆயின அந்தப் பாவியான அதிவீரன் அதைப் பார்த்து அச்சத்துடன் வியப்பும் அடைந்தான் பின் அதிவீரன் மூன்று தலைகளையுடைய வேறொரு குலத்தை எடுத்து வீரவாகுதேவரின் அழகிய மாப்பில் புண்படுமாறு எறிந்தான் எறியவும் அதைக் கண்டு வீரவாகு தேவா சினத்துடன் அசுகுலத்தைத் தம் சிவந்த கையால் பிடித்து ஓடித்தான் தக்க சமயம் பார்த்துச் சென்று வீரவாகு தேவா அதிவீரனின் இரு காலங்களையும், தலையையும், மாபையும், தோளையும், ஒளி விளங்கும் வாளாலே ஒரு முறையிலேயே வெட்டிக் கொன்றான் உடனே எமனவந்து அவனது உயிரைக் கவாந்து சென்றான்

66. மகேந்திரம் செல்லல்

வீரவாகு தேவா, அந்த அதிவீரனைக் கொன்ற பின்னா, வாளை உறைக்குள் இட்டான் போ செய்வதைக் கைவிட்டான், வீரமகேந்திரத்துக்கு

செல்வதைக் குறித்து அழகுடைய இலங்கையினின்று மேலே எழுந்து செல்பவரானார். வீரவாகு தேவர் வான் வழியே வீரமகேந்திரம நோக்கிச் செல்லவும், கடலில் விழுந்த இலங்கை நகர் மீண்டும் மேலே எழுந்து பழையபடி வந்து நின்றது வாருடன் விளங்கும் வீரக்கழலை அணிந்த காலையுடைய வீரவாகு தேவர் வான் வழியாகச் செல்லவும், குளிர்ந்த தெளிவான கடல் மீது பழையபடி எழுந்து நின்ற இலங்கையானது, சிறப்புடைய நான்முகன் உறங்குகின்ற இரவான ஊழிக் காலத்தில் தோன்றிய கடலுள்ளே அமிழ்ந்த மேரு மலையானது, அந்தப் பிரளயவெள்ளத்தில் மறுபடியும் உலகத்தில் ஒளியுடன் நீர்வற்றுவதால் மேலே தோன்றி விளங்கும் தன்மையைப் போன்றிருந்தது

வீரத திரு வாழ்கின்ற, வெற்றி பொருந்திய தோளையுடைய வீரவாகு தேவர், இவ்வாறு இலங்கை நகரத்தை விட்டு நீங்கி மேலே ஆயிரம் யோசனை தொலைவு வானிலே போய், தேவர்களின் பகைவனான சூரபன்மன் இருக்கின்ற வீரமகேந்திரத்துக்கு நேரே சென்றார். நெற்றிக் கண்ணையுடைய நந்தி கணத்தவரான வீரவாகு தேவர், சக்கரவாள மலையைப் போன்ற மதிலால் சூழப்பட்டுள்ள மகேந்திர புரியையும் அம்மதில் உறுப்புகளையும், வாயில்கள் ஒவ்வொன்றிலும் காணப்படுகின்ற கூட்டமான மணிகள் இழைக்கப்பட்ட கோபுரங்களையும் உற்று நோக்கிப் பார்த்தார்.

நான்கு வகையாகப் பகுக்கப்பட்ட படைகளின் கூட்டமான கடலை வீரவாகு தேவர் பார்த்தார்; வியப்பு அடைந்தார்; பகைவர் மிகுதியாய் உள்ளதையும் அவர்கள் மேற்கொண்ட காவலையும் கண்டார்; அந்தப் பெரிய நகரத்துக்குள் புகவேண்டும் என்று எண்ணிய எண்ணத்தால் பின்வருமாறு சொல்லலானார். “அந்தச் சூரபன்மனால் அனுப்பப்படுகின்ற மைந்தர்கள், தம்பியர், படைத் தலைவர்கள் மற்றுமுள்ளவர் என்ற அத்தகையவரையெல்லாம் வெல்வது என்றால், அது அரிய செயல்! கூர்மையான வேலையுடைய முருகப்பெருமானின் திருவருள் வன்மையால் பலகாலம் இங்குப் போரைச் செய்து முடிப்பேன்! என்றாலும், “ஞானநாயகரும் பரம்பொருளான தலைவரும், ஒப்பில்லாத வேதத்துக்குத் தலைவரும் தேவர்க்கு முதற் கடவுளும், ஆறுமுகப் பெருமானும், நினைமலச சோதி நாயகருமாகிய அவரையன்றி வேறு எவர் அந்தச் சூரபன்மனை அழிக்க வல்லவா?”

“ஆகவே இப்போது நான் குரபனமனுடன் போா செய்வது என்பது முறையானதன்று அதுவன்றி அவ்வாறு போரிட ஆறுமுகப் பெருமானின் ஆணையும் இலலை இங்ஙனம் செய்வது என போல வரும் தூதா செய்யும் செயலுமன்று எனவே போா செய்யாத வண்ணம் இந்த நகரின் உள்ளே செல்வதே முறையானதாகும் என்று ஒப்பில்லாத சிறப்புடைய வீரவாகுதேவா எண்ணி’ இங்குள்ள இந்த வாயிலில் அளவிலலாத வன்மை மிகுந்த படைகள் நெருங்கி இருக்கின்றன எனவே இதைக் கடந்து அப்புறம் போக முடியாது இதன் பக்கமாகவே சென்று பெருமையுடைய கிழக்கு வாயிலை அடைவேன என்றெண்ணிச் சென்றாா

“அந்த வாயிலில் உள்ள அளவிலலாத படைவெள்ளத்தைப் பாராததோம் இங்கும் படைகள் வானிலும் பூமியிலும் நிறைந்து நிற்கின்றன ஆகையால் இந்தக் கிழக்குத் திசை வாயில் வழியாகவும் உள்ளே போவது அரியதாகும் என்று வீரவாகு தேவா எண்ணி மலையைக் காட்டிலும் வன்மையான தோள்களையுடைய வீரவாகுதேவா “இங்கு இவ்வழியாக உள்ளே போவதற்கு வாய்ப்பு இலலை ஆதலால் இனித் தெற்குத் திக்கின் வாயில் வழியைப் பாப்பேன்’ என்று அந்தக் கிழக்குத் திசை வாயிலினின்று நீங்கிச் சென்றாா

67. கயமுகன் வதை

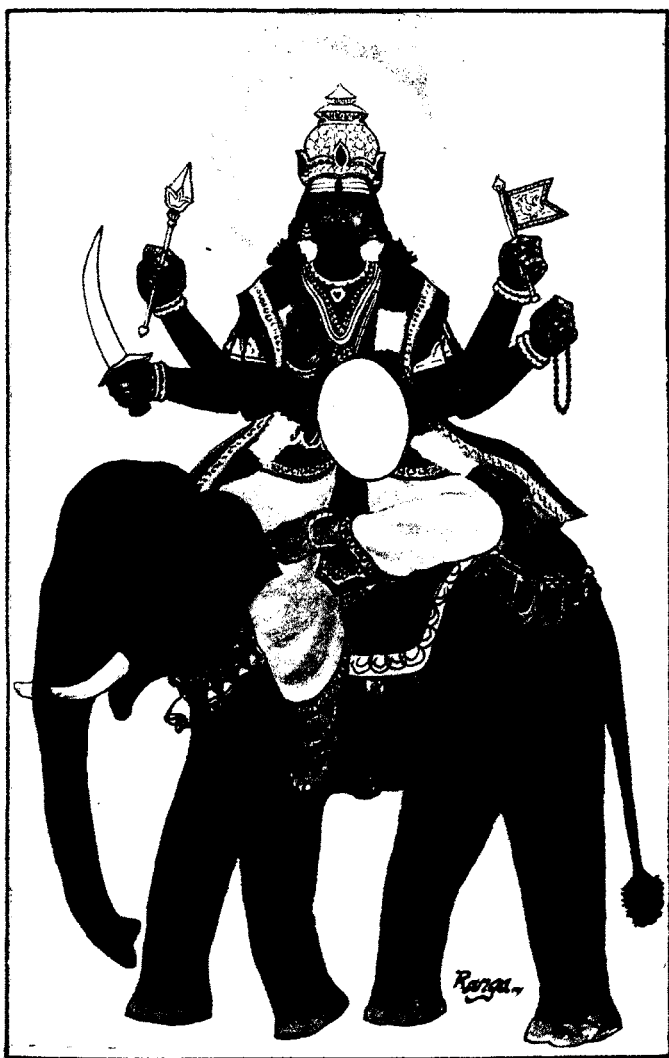
வீரவாகு தேவா அவ்வாறு போகும்போது அந்த நகரத்தின் கிழக்குத் திக்கின் காவலை மேற்கொண்டவனும் யானை முகத்தை உடையவனும் மரக்கலத்துக்கு மீகாமன போன்றவனும் வானத்தில இருந்து அந்த நகரத்தைப் பாப்பவனும், ஆயிரம் யானையின் தலைகளையுடையவனும், மூவாயிரம் கைகளையுடையவனும், இரண்டாயிரம் தோள்களை உடையவனும், மிகக் சினம் பொருந்திய உள்ளத்தை உடையவனும், எமனுக்கு ஒரு எமனாய் விளங்குபவனும், பொன் மயமான ஏம்புரத்திலே எப்போதும் மன்னனாக வீற்றிருப்பவனும், பகை கொண்டு தன் எதிரில் வந்து போா செய்வதற்குப் பகைவா இல்லாததால் ஊக்கம் குறைந்திருப்பவனும் கரிய மேகங்களை எடுத்த வாயில் இட்டுக் கடித்து அதன் நீரைக் குடித்து, இடியுடன் அம்மேகங்கள் ஓடுமாறு விரட்டுபவனும் எப்போதும் போா செய்தலில் எண்ணம் காண்டிருப்பவனும், மேகத்தைப் போன்ற கரிய நிறமுடைய உடல்கொண்ட தென் திக்கில் உள்ள ஆயிரம் காவலர்கள் பாசக்கயிறுகளுடன் வந்து பொருந்தியிருப்பது போல, அசைந்து தொங்கும் பெரிய ஆயிரம் துதிக்கைகளையுடையவனுமாக விளங்கிய கயமுகனைக் கண்டாா

8. தாரகாரி

ஏக வக்தரம் த்ரிநயனம் கஜப்ருஷ்டோபரிச்சிதம்
 ஷ ட்புஜம் ச அபயம் கட்கம் சக்திம் வாமதரே ததம்
 கேடகம் ச அக்ஷமாலம் ச சூக்குடம் வாமவறஸ்தகே
 தாரகாரிம் பஜே க்யாதம் ரக்தவர்ண.

ஒரு திருமுகம், மூன்று கண்கள், யானை முதுகில்
 அமர்ந்திருத்தல், வலது மூன்று கைகளில் அபயம்,
 கத்தி, சக்திவேல், இடது மூன்று கைகளில் கேடயம்,
 ருக்ராக்ஷ மாலை, கோழிக் கொடி.

தாரகாரி

அக்கயமுகன், ஆயுட்காலமானது முடிந்து இறக்கும் காலம் நெருங்கியுள்ளவனாதலால், இறுமாப்புடன் அந்தப்பக்கமாகப் போகின்ற வீரவாகு தேவரைப் பார்த்து, மிகவும் சினந்தது. வானில இருந்தபடியே “மிகுந்திருக்கும் காவலையெல்லாம் கடந்து இங்கு வந்து புகுந்துள்ளாய நீ மாயையைப் பழகியுள்ளாயோ! எங்கும் செல்லும் இயலபுகொண்ட அந்தக் காற்றும் என ஆணைக்காவலைக் கடந்து எப்போதும் போகவல்லதோ? எல்லா உயிர்களையும் கொல்வதற்கு நின்ற எமனைப் போன்ற மிக்க வலிமைபடைத்த என எதிரில் நிலலாமல் நீ எங்கே போவாய்?” என்று கயமுகன் அதட்டிக் கொண்டு வந்தான்

வெற்றியுடைய வாகை மாலையைச் சூடிய பெரிய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவா, வலிமை பொருந்திய கால்களையுடைய மதத்துடன் கூடிய கயமுகாசுரன் மேற்கண்டவாறு கூறிய சொற்களைக் கேட்டு, “இவைநல்லன!” என்று நகைத்த வண்ணம் தீய வாயையுடைய கயமுகாசுரன் எதிரில் வீரவாகு தேவா சென்று “இறப்பதற்காகவே என்னிடம் வருகின்றாய், அப்படியானால் வா, வா!” என்று சொன்னார்

தேவா எல்லாம் அஞ்சும்படி வருகின்ற கயமுகாசுரன் ஒரு மலையைப் பிடுங்கி, “இது உன் உடம்புடன் உயிரையும் உண்டு விடும!” என்று சிவபெருமானின் மைந்தரான வீரவாகு தேவா மீது வீசியெறிந்தான் யானையின் முகத்தையுடைய கயமுகாசுரன் வீசியெறிந்த மலையானது, வீரவாகு தேவரின் தோள்களின் மீது பட்டவுடன், திருநீற்றுக் கட்டி உடைந்தது போலப் புழுதியாய் உடைந்து பொடியானது

எம் சிவபெருமானின் கண்ணினின்று தோன்றிய முருகப்பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவா மீது, விரைவாக ஆயிரம் பெரிய மலைகளைக் கயமுகாசுரன் வானம் கக்கியது போல வீசி எறிந்தனன் பெரிய பல மலைகளைப் பிடுங்கி எறியவும், அவற்றில் உள்ள ஒன்றை ஒன்று நிகாதத கொடிய புலி, யாளி, சிங்கம் தந்தங்களையுடைய யானைகள் என்னும் இவை பல கோடியாக நெருங்கிப் பேரொலியுடன் கீழே விழுந்தன

68. மலைகள் தூளாயின

அறநெறியைக் கடந்து தம் வனமையால் தேடிய பொருள்கள் யாவும் அயலா கவாந்து கொள்ளுமாறு இறைத்து அதனால் யாதொரு பயனும்

பெறாதவரைப்போல், ஆற்றல் பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் மீது எறியப்பட்ட மலைகள் எல்லாம், அவர்க்குத் துன்பம் ஏதும் செய்யாது வீணாக உடைந்து போனதைப் பாத்துக் கொண்டு கயமுகாகரன் நின்றான்.

அவ்வாறு தான் எறிந்த மலைகள் பயனற்றுப் போனதைப்பார்த்துக் கயமுகாகரன் வியப்பு அடைந்து பின் சினம் கொண்டு ஒரு தண்டினை, மிக்க ஆற்றல் உடைய வீரவாகு தேவர் மீது எறிந்தான் அதனை வீரவாகு தேவர்கண்டு, ஒளி பொருந்திய தீயை ஒத்த வாள் ஒன்றை உறையினின்று எடுத்து, கயமுகாகரன் எறிந்த தண்டினை இரண்டு துண்டாகி விழச் செய்து அந்த அசுரனின் எதிரில் சென்றார் மேலும் வீரவாகு தேவர் மீது எறியும் பொருட்டு சுடுகின்ற தீப்பொறிகளையுடைய கண்ணினனான கயமுகாகரன் மிகவும் உயர்ந்த வேறு சில மலைகளைப் பிடுங்கும்போது, அதனை முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் கண்டு, வாளை எடுத்துக் கொண்டு சென்று, அவனது ஆயிரம் துதிக்கைகளையும் வெட்டி எறிந்தார். அவ்வாறு வீரவாகு தேவர் வெட்டவும், கவலை கொண்டு கொடியவனான கயமுகாகரன் தன் இரண்டாயிரம் கைகளையும் நீட்டி வீரவாகுத் தேவரைப் பிடித்து, உணவாகக் கொள்வேன் என்று தன் உள்ளத்தில் எண்ணிக் கைநீட்டி வளைத்துக் கொண்டான். வன்மைமிக்க அந்த வீரரான வீரவாகு தேவர், தம் கையில் இருந்த வாளால் விரைவாக ஒரு பக்கத்தில் உள்ள அவனுடைய ஆயிரம் கைகளையும் வெட்டினார். சினத்தையுடைய பெரிய யானையின் முகமுடைய கயமுகாகரனின் திண்மையான ஆயிரம் கைகளையும் வீரவாகு தேவர் வெட்டவும், மற்ற ஆயிரங்கைகளால் வெற்றியுடைய வெற்றி மாலை குடிய வீரவாகு தேவரின் மார்பில் ஒங்கி அடித்தான். அங்ஙனம் அடித்தவுடன், அவர் எல்லையில்லாத சினம் கொண்டு அறுபட்டு விழுமாறு அந்த ஆயிரம் கைகளையும் தம் வாளால் வெட்டினார். கொலைத்தன்மை கொண்ட அஞ்சாமையுடைய தொங்கும் வாயையுடைய யானையின் முகத்தையுடைய கொடிய கயமுகாகரன் தன்னிடம் உள்ள கைகள் அனைத்தும் போய் ஆயிரம் தலைகளை மட்டும் உடையவனாய்க் குளிர்ச்சி பொருந்திய அனேக கிளைகளால் கொய்யப்பட்டு அசைகின்ற விழுதுகள் அறுபட்டு நிற்கின்ற ஆலமரம் போல நின்றான்.

முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் அந்தக் கயமுகாகரன் தோள்களால் முட்டிப் போர் செய்வதைப்பார்த்து, “இவன் வன்மையற்றவனாய் எல்லாக் கைகளையும் இழந்து நிற்கின்றான்; ஆதலால் தான் இனி வான்

கொண்டு இவனுடன் போசெய்யமாட்டேன் என்று நினைத்துத் தீர்மானித்துத் தன் வீரவாளை உறையிலே புகுத்திவிட்டுத் தனது ஒரு காலால் அந்த அசுரனின் மாபிலே உதைத்தாரா அவ்வாறு வீரவாகுதேவா காலால் உதைக்கவும் மதநீர் பொருந்திய கன்னத்தையுடைய யானையின் முகம் கொண்ட கொடிய கயமுகாசுரன் ஒன்று கதறிக் கொண்டு கீழே விழுந்து துடித்துப் பதைத்து உயிரிவிட்டான் அவனது பிளவுபட்ட மாபினின்று வெளிப்பட்ட இரத்தமானது ஆறாகப் பெருகி ஓடிக் கடலில் கலந்தது

வேதங்களாலும் காணுதற்கு எட்டாத முழுமுதற் கடவுளான முருகப் பெருமான எனக்கு ஆணையிட்டருளியதை மறந்து விட்டு அசுரருடன் போரிட்டுக் கெண்டு நிறைவு அறிவுடைமையாகாது என்று கருதியவீரவாகு “சூரபனமன வாழ்கின்ற பழைய நகரத்துள் விரைவில் செல்வேன்! என்று விரைந்துசென்றாரா

சென்ற வீரவாகு எந்தப் பெரிய வாயில் வழியாகச் சென்றாலும் அங்கெல்லாம படைக்கலங்களைக் கையிலே கொண்ட அசுரரின் படைக்கலம் காவல மேற்கொண்டிருக்கும் தன்மையால் இந்த நகரத்தில் நான் இந்த உருவத்தில் ஒருவா கண்ணிலும் படாமல் தப்பி உள்ளே செல்ல முடியாது ஆதலால் வேறு வடிவம் கொண்டு இந்த நகரத்தினுள் போவேன்! என்று எண்ணியவராக நுட்பமான அணுவைக் காட்டிலும் சிறியதாயும் பெருமையில் உண்மையான பெருமையை உடையதாயும் எவ்விடத்தும் நிறைந்ததாயும் உள்ள செவ்விய ஒப்பற்ற முருகப்பெருமானின் திருவடிகளை மனத்தில் துதித்து, அன்புடன் வழிபட்டு அப்பெருமானின் திருவருளால் வீரவாகுதேவா ஓர் அணுவின் வடிவு கொண்டார் நுட்பமான தன் அறிவைப் போல மற்றவரால் காணப்படாத தன்மை கொண்ட ஒரு சிறிய அணு உருவத்தை எடுத்து வீரவாகுதேவா, கயமுகாசுரனைக் கொன்ற போக்களத்தினின்று நீங்கி, நிகரில்லாத முருகப்பெருமானை வணங்கி, மேல எழுந்து வான் வழியாய் போய்க் கிழக்குத்திசையில் இருந்த கோபுரத்தின் மீது நின்றார்

69. நகர் புகல்

எம் சிவபெருமான எல்லா அண்டங்களையும் தேவா மக்கள் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர் வாழ்வன என்ற எழுவகையான உயிர்க

கூட்டங்களையும், பிண்டப் பொருளான மற்றவற்றையும் படைத்து முன் காலத்தில் ஓரிடத்தில் நிறைத்து வைத்த தன்மையைப் போலக் காணப்படுகின்ற மகேந்திர நகரத்தில், நெருங்கியுள்ள வளங்களை எல்லாம் வீரவாகுதேவர் பார்த்துத் தமக்குள் எண்ணலானார். “இங்கு ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள மேன்மையையும் வலிமையையும், உடைய குதிரைகளும், இவையேயல்லாது, மற்றவையும் எல்லாம் உள்ளன அதலால் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து அறிந்தவர் அல்லவோ எல்லா வுலகங்களையும் பார்த்து அறிந்தவர் ஆவார்.

மிக்க புகழையுடைய சூரபனமன் சிவபெருமானிடத்தில்தவம் செய்து பெற்றுக் கொண்ட ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் இருக்கும் மலைகளை விட மிகுந்த தோகளும், அவ்வண்டங்களில் உள்ள கடல்களைக் காட்டிலும் அதிகமான யானைகளும், அந்தக் கடல்களில் உள்ள அலைகளைவிட அதிகமான தாவி ஓடும் குதிரைகளும், அக்கடல்களில் உள்ள நுட்பமான மணல்களைக் காட்டிலும் அதிகமான காலாளகளும் மிகுதியாய் உள்ளன. ஆயிரத்து எட்டு அண்டம் என்னும் உலகங்களில் உள்ள அளவில்லாத சிறப்புப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் நான் கண்டேன். ஆனால், அறம், மெய்மை, கருணை என்னும் இவற்றை நான் காணவில்லை! அவற்றையும் பற்றிச் சென்று தேவருடன் சிறையில் வைத்து விட்டான் போலும்?

அந்த நகரத்தில் யானை கட்டும் இடங்கள் பதினாயிரம் யோசனை; விரைந்து ஓடும், தோர்களின் நிலையங்கள் பதினாயிரம் யோசனை; வெற்றியுடைய குதிரைக் கொட்டில்கள் இரப்பதினாயிரம் யோசனை நீளங்கள்; இவற்றை இன்னும் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் இன்னும் அதிகமாக ஆனாலும் ஆகும். குழலின் ஓசையும், நரம்புக் கருவிகளான வீணைகளின் ஓசையும், குற்றம் இல்லாத கொம்புகளுடன் தூகளங்களின் ஓசையும், இவையே அல்லாது தண்ணுமைகளின் ஓசையும், பாடுபவரின் ஓசையும், அழிவற்ற விழாக்களின் ஓசையும், தெளிந்த கடல் ஓசையை விட அதிகமாக விளங்கும்.

வில்லைச் செய்பவரும், வாளைச் செய்பவரும், இவையேயல்லாமல் மற்றக் கருவிகளைச் செய்பவரும், உடல் வன்மையால் மற்றோர் செய்பவரும், மாய வித்தை செய்பவரும், மந்திரத்தை உச்சரிப்பவரும் என்னும் இத்தகையவர்

காணும் இடங்களில் எல்லாம் உள்ளனா மேகங்கள் தவழும் கோபுரங்களும் மாளிகை இடங்களும் உயர்ந்த வரிசையான மேலநிலை மாளிகைகளும் சோலைகளும் கட்டு மலைகளும் வண்டுகள் மொய்க்கும் தடாகமும் குறைவிலல்லாமல் மாளிகைகள் தோறும் உள்ளன இந்த மகேந்திர நகரத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் அழிவிலலாது எப்போதும் இதில் உள்ள செல்வங்களை ஐம்புலன்களாலும் அனுபவிக் கண்ணித தவத்தினது தொடர்பால் பதது என்றும் நூறு என்றும் ஆயிரம் என்றும் கோடி என்றும் கூறுகின்ற இந்தக் கணக்குகள் அமைந்ததலைகளை உடையவராய் உள்ளனா

என்று இங்ஙனம் முருகப்பெருமானின் தூதரான வீரவாகுதேவாநினைத்து இமயமலையைப் போன்ற கிழக்குத் திசையில் இருக்கும் கோபுரத்தின் மீது நின்று அந்நகரத்தின் சில வளங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு செல்வச்சிறப்புடைய சூரபன்மன இருக்கும் நகரத்தை அடையத் துணிவு கொண்டா

அலங்கரிக்கப்பட்ட மாளிகைகளின் ஒளியானது விளங்கும் தெருக்களில் ஆரவாரத்துடன் நெருங்கிப் பரிவாரங்கள் மிகுந்துள்ளதைப் பார்த்து முன்பே எண்ணித் துணிந்த சூழ்ச்சியுடைய வீரவாகுதேவா கிழக்குத்திசையில் உள்ள கோபுரத்தை நீங்கி அந்த ஊரின் நடுவாக வான வழியாகச் சென்று வேதங்களின் முடிந்த முடியாக விளங்கும் ஞானநாயகரான ஆறுமுகப்பெருமானின் திருவருளை கொண்டுநடந்து சென்று தூய நிலவு ஒளி போன்ற ஒளி விளங்கும் கோரைப் பற்களையுடைய சூரபன்மனின் மைந்தருள் முதலவனான பாணுகோபனின் இருப்பிடத்தைப் போய்ப் பார்த்தா

குழந்தைப் பருவத்தில் பாய்ந்து செந்நிறமான கதிரவையுடைய கதிரவனைப் பிடித்துத் தொடடில காலிலே கட்டிய பாணுகோபனின் இருப்பிடத்தை வீரவாகு தேவா பார்த்து வியப்படைந்து அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி ஒளிவீசும் விழிகளையுடைய அக்கினி முகாசுரனது அரண்மனையைக் கடந்து போய்ச் செந்நிறமான உடல் கொண்ட இரணியனது அரண்மனையையும் கடந்து வீரவாகுதேவா சென்றா

பதத்துத் தலைகளையும் இருபது கைகளையும் கொண்ட வன்மைமிக் வச்சிரவாகுவின மாளிகையையும் விரைந்து கடந்து போய் மூவாயிரம் என்று சொல்லப்படுகின்ற மைந்தர்களின் இருப்பிடங்களையும் கடந்து சூரபன்மனின் உரிமையான அமைச்சர்களாகிய துணைவர்களுக்குள் முதல் அமைச்சுத்

தனமைப பெற்று வாழும் தருமகோபன் எனபவனின் காவல அமைந்த மாளிகையின் சிகரத்தின் மீது தங்கி தேவரும், இந்திரனின் மகனான சயந்தனும் இருக்கும் அசுரா சூழநதுள்ள சிறைச்சாலையை வீரவாகுதேவா உற்றுப்பாராததா

70. சயந்தன் புலம்பல்

அங்கு முடிமுதற் பொருளான சிவபெருமானின் அம்பான நீண்டதிருமால் அறிதியில்கொள்கின்ற படுக்கை பாதகலில் தோன்றிய சந்திரனைப் போன்ற இழிவுடைய நெற்றியுடைய இந்திராணி பெற்றெடுத்த மகனான சயந்தன் எனபவன் தேவா கூட்டத்துடன் அரிய சிறையிலே வைக்கப்பட்டிருந்தனன்

மேலும் பிறரால் நெருங்குவதற்கரிய சிறையினால் இறந்திருப்பான் அச்சிறையால் இறவாது போனாலும் எண்ணத்தக்க பல யுக காலமாகத் துன்பத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பதால் நெருங்கிய பழைய பழி நீங்கத்தானே உயிரை விட்டிடுவான் ஆனால் தான் உண்ட அமுத்ததினால் தனக்கு மரணம் நேராமலும் தன் உயிரைப் போக்கிக் கொள்ள இயலாமலும் சயந்தன் தவித்தான் அவன் தன் தேவா உலகில் உள்ள மந்தாரம் சந்தனம், பரிசாதம், அரிசந்தனம் கற்பகம் என்ற ஐந்து வகையான மரங்களின் நிழலைக் குறித்து எண்ணிப் பாப்பான் ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட மலாப்படுக்கையை எண்ணிப் பாப்பான் தன்னைப் போல தன்னை விருமபும தேவ மங்கையரை எண்ணிப் பாப்பான் இந்திரச செல்வத்தை எண்ணி மனம் தளாவான் "என்னைப் பெற்ற தாயான இந்திராணியும், தந்தையான இந்திரனும் பொறுக்க இயலாததுன்பத்தில் மூழ்கியிருந்ததால், மேம்பட்டு விளங்கும் பரஞ்சுடரான சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவம் செயது வீடு பேறறை அடைந்து விட்டனரோ! அவர்கள் உயிருடன் இருக்கின்றனா என்ற சொல்கேட்கவும், வழியிலலையே என்று வருந்திப் புலம்பிய சயந்தன், பவழத்தைப் போன்ற சிவந்த சடையுடைய சிவபெருமான சூரபன்மனுக்கு அளித்த அழிவற்ற வரத்தைத் தந்த காரணத்தால், அச்சூரபன்மன் தன் உடல் அழியுமாறு இறக்கமாட்டான் நமமைச் சிறையினின்று விடுவிக்வும் மாட்டான் அப்படியானால் நமக்கு இந்தச் சிறை எப்போது நீங்குவது? என நினைத்து வருந்தியபடி இருந்தான்

பிறைசூடிய பெமமான சிவபெருமான திருவருள பேறறை நான் உடையவனாக இருந்தால இந்தப் பெரிய துன்பக் கடலினின்று கரையேறுவேன தீவினையேனான எனக்கு அந்தத் திருவருள இல்லையோ'' என்று சயந்தன வருந்தினான் இப்படிப் பலவிதமாக அளவிலலாத எண்ணங்களை எண்ணி எண்ணித் துன்பம் அடைந்து பெருமூச்சு விட்டு விமயி அங்கு அவனைச் சுற்றியுள்ள தேவர்களும் இவனைப் போலவே தம் பழைய நிலைமையை எண்ணித் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, சயந்தன கைகால் விலங்குகள் பூட்டப்பட்டு மகேந்திரபுரிச் சிறையில் இருந்தான் சயந்தனும் தேவர்களும் இவ்வாறு இருக்கும் போது, கண்டகன், உதாவகன், கராளன், மாபலன், சண்டகன், இங்கன், சங்கன் முதலாக உள்ள கொடுமை செய்வதில் வல்ல எண்ணத்தக்க அவுணா பலா கூட்டமாகச் சோந்து கொண்டு அந்தச் சிறைச்சாலையைக் காத்தனா அங்குள்ள அக்காவலர்கள், ''மன்னனான நம் குரபனமனின் ஆணைப்படி நிலலாத வேளவித் தலைவனான இந்திரனும் அவனுடைய மனைவியுமான இந்திராணியும் எங்கே உள்ளனர்? அவர்கள் இருக்கும் இடத்தை சொல்லீரானால் நீவிர் உயிர் பிழைப்பீர் இல்லையானால் உம் உயிரை வாங்கி விடுவோம் நேற்று வரை சொன்ன சொல்லைப் போல எண்ணாதீர் இது உண்மை'' என்று கூறினா இவ்வாறு கண்டகன் முதலியவா வினவவும், சயந்தன அவர்களைப் பார்த்து ''எம் தாயும் தந்தையும் தேவ உலகத்தினினின்று ஓடிப் போனபோது அவர்களைப் பார்த்தோம் அதன் பின்பு அவர்கள் இருக்கும் இடம் முதலியன பற்றி நாங்கள் ஒன்றும் அறியோம் நரகம் போன்ற இந்தச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுத் துன்பம் அடையும் நாங்கள் என்ன ஆலோசனை செய்து சொல்வோம்?'' என்றனர்

71. பரமன் அருள் வேண்டிப் பணிதல்

இங்ஙனம் வருந்திய காவலர்களான அக்ரர்கள், அதேதேவர்களுக்குப் பக்கத் துணை இருந்து முறை தவறாது காவல் செய்த வண்ணம் இருந்தனா இந்திரனின் மகனான சயந்தன வருந்திக் களைத்த தேவருடன், தேவர்களுள் உத்தமரான நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானை நோக்கிப் புலம்பத் தொடங்கினான் ''கங்கையைச் சடைமுடியில் சூடியவரே! கடுநஞ்சுண்ட கரிய கழுத்தினை உடையவரே! நெற்றிக் கண்ணையுடையவரே! பிறைச் சந்திரனை அணிந்த பெருமானே! சிவனே! சிவனே! என்று இங்கு

அடியவரான நாங்கள் அனைவரும் புலம்புவதை எங்கள் உயிருக்குள் உயிராக உள்ள உங்களுக்குக் கேட்கவிலலையோ? உலகை உண்ண முயன்ற காளியின் வெடகமும் கருவமும் நீங்க அவள் எதிரில் சபதம் செய்து கொண்டு நடனம் செய்த அருளானது எங்களை இங்கே, இப்போது வந்து அணுகாதோ? தாருகாட்சன கமலாட்சன வித்துன மாலி என்ற மூவரின் உடல்கள் கருக அவர்கள் இருந்த முப்புரங்கள் அழியவும் செய்தருளினீர்! எம்பெருமானே, இந்த வீரமகேந்திரத்தையும் தீயினுக்கு இடலாகாதோ?" என இப்படி பலவிதமாகச் சொல்லி வருந்தி விஷம் தலைக்கு ஏறியதைப் போல துன்பம் மேலும் அதிகரித்து அறிவை முற்றும் கெடுக்க ஒன்றையும் உணராதவனாய், மயக்கம் அடைந்து இறந்தவரைப் போல இந்திரன் மகன தரையில் வீழ்ந்தான் "ஒன்றாகியும் இரண்டாகியும் ஐந்தாகியும் இருபத்தைந்தாகியும் முன காலத்தில் பின்னும் ஐந்தாகியும் அளவிலலாதவனாய் நின்ற சிவபெருமானே! உயிராக கூட்டத்தின் துன்பத்தைப் போக்கி நன்மை செய்ய அருள் புரியீரோ?"

72. சயந்தன் கனவு காண் படலம்

இனிய சிறிய திருவடிகளையுடைய சிறுவன் திருவடிவில் திருச்செந்தூரில் வந்து, தேவரின் துன்பத்தை நீக்க எண்ணி எழுந்தருளியுள்ள ஆறுமுகப் பெருமான, தன் உணர்வின்றி மயங்கிக் கிடக்கின்ற சயந்தனின் கனவில் அவனுக்குத் திருவருள் செய்ய வேண்டும் என்ற திருவுள்ளத்துடன் எழுந்தருளினார் வீரவாகுதேவா ஓங்கார மந்திரத்தின் பொருளாகி உயிர்கள் தோறும் நீங்காது உறைகின்ற முருகப் பெருமானை மனத்தில் நினைத்து, அங்கு அப்போதைக்கு வேண்டிய ஒரு சண்முக மோகன் மந்திரத்தை அன்புடன் சொல்லிக் கொண்டு, கொடிய அசுரர்கள் நெருங்கியுள்ள சிறைக்குள் புகுந்தார் காவலர்களான அசுரர்களுக்கு பக்கத்தில் காவலை மேற்கொண்டிருப்பவா எல்லாம் மயங்கி எழுதப்பட்ட ஒவியம் போலாயினர் உடனே குளிர்ந்த மலர் மாலையைச் சூடிய கூரிய வேலையுடைய முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவரைப் பாத்துச் சயந்தனும் தேவர்களும் சற்று நேரத்துக்கு முன் அசுரர்கள் துன்பப்படுத்த நாம் இறந்தவரைப் போல மூச்சிததுக் கிடக்கும்போது, நாம் பெருமை அடையுமாறு அருளிய வள்ளலான முருகப் பெருமானின் தூதரே இவா என்று தம் உள்ளங்களில் நினைத்தனர் வீரவாகுதேவா அதேதேவர்கள் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று

வேல ஏந்திய முருகப் பெருமானின் திருப் பெயர்களுள் ஒன்றைச் சொல்லிக் கொண்டு துதித்து, அமராபதி மகன் சயந்தனின் எதிரே சென்றார். கலைகளையெல்லாம் கற்றறிந்த விரவாகுதேவர் சொல்லலானார்: “நான் சிவபெருமான் அருளிய மைந்தனான முருகப் பெருமானின் தம்பியாவேன். அவரது தூதனுமாவேன். வெற்றி பொருந்திய நந்தி கணததில் உள்ளவன் என் பெயர் வீரவாகு. உங்களைச் சிறையினின்று விடுக்கும் பொருட்டுச் சூரபன்மனிடம் கூறுமாறு வந்தேன்,” என்று கூறிய வீரவாகுதேவர் “எண்ணற்ற பாவங்களைச் செய்கின்ற அசுரர்கள் நெருங்கி வாழுகின்ற இந்த நகரத்திற்குள் அறிவுடையவர் எவரும் செல்லமாட்டார். எம் பெருமானான முருகப் பெருமானின் திருவருளால் நான் சேற்று நிலத்தில் செல்பவரைப் போல மனவாட்டத்துடன் வந்தேன். இங்குப் புண்ணியர்களான உங்களைக் கண்டதனால் அழிவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்!” என்று கூறினார். இவ்வாறு வீரவாகு தேவர் சொல்லவும், சயந்தன், மகிழ்ந்து வீரவாகுதேவரைப் பார்த்து “ஐயா! நாங்கள் இந்த கொடிய சிறையில் அடைபடுவதற்கு முன்னம், என்னைப் பெற்றெடுத்த தந்தை தாயர் நீங்கிச் சென்றனர். அன்றிலிருந்து இன்று வரை அவர்கள் செய்த செய்கையும் அதனால் அடைந்த பயனும் ஆகியவற்றை யெல்லாம் பெரியோய், எனக்குக் கூறவேண்டும்” என்று வேண்டினான். வீரவாகுதேவர் அது கேட்டுத் தேவர்களின் மன்னனான இந்திரன் முன்னாளில் அழகிய இந்திராணியுடன் சீர்காழியை அடைந்தது முதலாக திருச்செந்தூருக்கு வந்தது வரை உள்ள செயல்கள் எல்லாவற்றையும் விரைவாக விளங்கச் சொன்னார். “ஒப்பற்றதாய், ஞான ஒளியாய் யாவரும் நினைத்தறகரிய பரம் பொருளாய் இருக்கின்ற சிவபெருமானே ஆறு முகங்களும் பன்னிரெண்டு கைகளும் கொண்டு குழந்தையைப் போலக் கந்தன் என்ற பெயருடன் எல்லாரும் காணுமாறு எழுந்தருளியிருக்கின்றார். தாமரை மலர் போன்ற ஆறு முகங்களையும் பன்னிரண்டு தோள்களையும் கொண்டு, எம் இறைவன் எழுந்தருளியதன் காரணம் யாது என்றால், செந்நிறம் பொருந்திய கண்ணையுடைய திருமாலின் கொப்பூழில் தோன்றிய நான்முகனின் சிறுமையும், இந்திரனது துயரையும், உங்களது கவலையும் ஒழித்து எல்லாவுலகங்களையும் காப்பதற்கே ஆகும். “சிறு விதி” எனப்படுகின்ற தக்கனது வேள்வியில் சோந்து அவன் அளித்த அவியை உண்ட பாவம், முறைப்படி வீரபத்திரரால் தண்டிக்கப்பட்டு முழுவதும் முடிந்ததில்லை. அந்த பாவத்தின் மிச்சம் சிறிது இருந்ததால் உங்களுக்கு இந்த துன்பம் உண்டாகியது. இதனை ஆறுமுகப் பெருமானே

அல்லாது யாா நீக்க வல்லாா? தேன சிந்தும் மலா மாலையை அணிந்த தோளையுடையவனே! ஒரு தாளுடன் கூடிய தாமரை மலரைப் போன்ற ஆறு முகங்களையுடைய எம்பெருமானின் வீரவேல கொண்டு கிரவுஞ்ச மலையுடனே தாரகாகரணைக் கொன்ற வெற்றியானது சூரபனமனை அசுரா தலைவனை அழிக்க நல்ல முகூதத்ததில் ஆரம்பித்ததைப் போன்றது அன்றோ? பத்து நாட்களிலேயே எம்பெருமான பொருந்திய பெரிய போரை உண்டாக்கி அசுரப் படைகளைச் சூரபனமனுடனே கொன்று உங்களைச் சிறையிலிருந்து நீக்கிப் பெரிய சிறப்புகள் அனைத்தையும் உங்களுக்கே அளித்தருளுவான் ஆதலால் நீங்கள் வேறொன்றையும் நினைக்க வேண்டா” என்று பலவற்றையும் வீரவாகுதேவா, இந்திரனின் மகனான சயந்தன மற்றுமுள்ள தேவா அறியுமாறு உரைத்தாா அவர்கள் ‘நல்லது என்று மகிழ்ந்தவராய் ‘அசசம் தரும் வேலையுடையவரே! நீவா வெற்றி பெறுக” என்று வாழ்த்தினா வீரவாகுதேவா அங்குள்ளவர்களை விடுத்து நீங்கினா யானை போன்ற காவலரின் மனத்தில் உள்ள மயக்கம் விலகிச் செல்லவும் சூத்திரரைப் போன்ற அந்த அசுரா மயக்கம் தெளிந்து தேவா சயந்தனைச் சூழ்ந்து கொண்டு முனனைப் போல காவலை மேற்கொண்டவா ஆனா

73. அவை புகுதல்

வீரவாகுதேவா சூரபனமனுக்கு அஞ்சித் தன் மனைவி இந்திராணியுடன் சுவாககத்தை விட்டு நீங்கிச் சென்ற இந்திரனின் மகனான சயந்தன இருந்த சிறைச்சாலையை விடுத்து, வான வழியாகப் போய் அசசூரபனமன் இருக்கின்ற நகரத்தின் அகன்ற அகழியைக் கடந்து பத்தாயிரத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான யானைகளும், தோகளும், குதிரைகளும் காலாள்களும் என்ற நான்கு வகைப் படைகள் என்ற அசுர வெள்ளம் தக்கவாறு பொருந்திச் சூழ்ந்திருக்கின்ற மேகங்கள் தவழ்கின்ற கொடிய மதிலின் முன்னே சென்றாா திட்டி வாசலையுடைய கோபுரத்தில் ஒப்பில்லாத வாயிலில் மிக்க வனமையுடைய உக்கிரன், மயூரன் முதலியவா, முழங்கும் நான்கு வகைப் படைகள் பத்தாயிரம் சூழ வனமையுடன் காவல் செய்வதை வீரவாகு தேவா பாததாா பின்னா அந்த மதிலைக் கடந்து, செல்வத்துடன் வாழும் சூரபனமனின் அரண்மனைக்குள் ஊக்கத்துடன் மேல்வழியாகப் போய், எதிரில் உள்ள மேலே உயர்ந்து தோன்றும் சூளிகையின் மேலே போய்ச் சூரபனமனின் மாளிகையில் உள்ள வளங்கள்

எல்லாவற்றையும் மீளவதற்கு அரிதாகக் கண்ணும் மனமும் பொருந்த, நரசிம்மம் போன்ற உக்கிரததையுடைய சிறந்த வீரவாகு தேவா பாததா மாளிகையின் அழகு முதலியவற்றைப் பாதத வீரவாகுதேவா, கொடுமையும் வலிமையும் மிகக் குரபனமன சிங்கத் தலைகளால் சுமக்கப்படுகின்ற இருக்கை மீது அமாந்து செம்பொன் மண்டபத்தில் அரசு விற்றிருந்ததைப் பாததா ஆயிரம் யோசனை அளவையுடையதாகக் கொள்ளப் பட்ட இடமுடைய பெரிய அவை மண்டபத்தில், நீக்குவதற்கரிய மக்கள் நிறைந்து என் விழவும் வெற்றிடம் இல்லாமல் நெருங்கி நிற்க வயிர மணிகளால் உடலும், வயிடுரிய மணிகளால் பற்களும், ஒளி பொருந்திய தலையின் மீது முத்துக்களால் ஆன பிடரியும் அசை தரும் கண்களும் அமைந்துள்ள சிங்கத்தின் தலையால் சுமக்கப்படுகின்ற அரியணையில் கரிய நிறம் கொண்ட இரு பாம்புகள் வளைந்து மேலே சென்று முறுக்கப் பட்ட வாலுடனே எதிரில் இருந்தது போலத் தொங்கும் குண்டலங்கள் காதில் ஆடவும் நெற்றியில் தூய சிவச் சின்னமாகிய வெண்ணீராகிய திருநீறு பொலிய விளங்கிய குரபனமனைப் பாதத வீரவாகுத் தேவா எண்ணுவா உடம்பும் உறுப்புகளும் இளைக்குமாறு தவத்தைச் செய்பவர்களுள் குரபனமனைப் போல வைராக் கியத்துடன் தவம் செய்து உயிரை விட்டு இறந்தவா எவரும் இல்லை மூன்று கண்களையுடைய எம் சிவபெருமானும் இவனுக்கு வரம் அளித்தது போல வேறு எவாக்கும் வரம் அளித்தது இல்லை பெருமையுடைய வேளவிகளைச் செய்து தீயிலேயே விழுந்தும் பின்பு எழுந்து உயாவு பொருந்திய இதத்கைய வரங்களைப் பெற்றிருந்தும், இந்த குரபனமன நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருக்கும் தன்மையை நினனக்கவிலலையே' இவன் உயிருக்கு இவனே எமனாக வீதி இவனை இயக்குகிறது போலும்' என்று பலவாறு எண்ணிய வீரவாகுதேவா குரபனமனை நேருக்கு நோ காண் எண்ணி மலையினின்று இறங்குகின்ற சூரியனைப் போலக் குளிகைக் கோபுரத்தினின்று இறங்கிக் குமரக் கடவுளான முருகப் பெருமானின் திருப் பொற்பாதங்களை உள்ளத்தில் தியானித்துக் கொண்டு அசுர மனனை குரபனமன வீற்றிருக்கின்ற அழகுடைய அததாணி மண்டபத்திற்குச் சென்றா அளவிலலாத மிகுந்த செல்வங்கள் விளங்கும் கொலுமண்டபத்தில் அமாந்திருந்த வீரக்கழலை அணிந்த குரபனமன வீற்றிருக்கும் இடத்தின் அருகில் சென்று, பகையினால் வெல்வதற்கு அரிய வீரவாகுத் தேவா அந்த அவையில் உள்ளவா எல்லாரும் காணும்படி தன் பழைய வடிவத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டினா “மேருவை

வில்லாகக் கொண்ட ஒப்பில்லாத பரம் பொருளான சிவபெருமான் பெற்ற மகனான வெற்றியுடைய வேலையுடைய ஆறுமுகப் பெருமானின் தூதன் நான்'' என்று வீரவாகுதேவர் சொல்லி இன்று இப்போது இந்த அசுரரின் மன்னனான சூரபன்மனின் இருக்கையின் கீழ் எளியவனாக நிற்பது எம் முருகப் பெருமானின் பெருமைக்கு இழுக்காகும்! என்று எண்ணினார். மாயை என்பவள் பெற்றெடுத்த சூரபன்மன் பொருந்தி இருக்கின்ற மிக உயரமான அரியணையின் கீழ் ஒரு பக்கத்தில், விரைவாகச் சென்று இருப்பது சிறப்பான செயல் ஆகாது அவ்வாறு செய்வது பணி மக்களின் செயல். அதுவே அல்லாமலும் பாவமும் ஆகும்' என்று வீரவாகு தேவர் தம் உள்ளத்துக்குள் எண்ணினார் இவ்வாறு எண்ணி ஆறுமுகப் பெருமானின் இரு பொற்பாதங்களை எண்ணித் தியானித்த சமயத்தில், அப்போது, அந்த இறைவனின் திருவருளால், இரவிலே ஆயிரம் கோடி கதிரவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாற்போல் பொன்மணி என்பவை கொண்டு இழைக்கப்பட்டுள்ள ஆசனம் ஒன்று மிக விரைவாக வந்தது அப்போது அங்கே: முத்தால் ஆகிய பந்தலும், முத்துச் சிவிகையும், முத்தமிழில் வல்ல ஞானசம்பந்தருக்குச் சிவபெருமான் அளித்ததைப் போல், முருகப்பெருமான் வீரவாகு தேவர்க்கு அளிக்க அவ்விடத்திற்கு வந்தது ஓர் சிங்காதனம். பன்னிரண்டு கோடி கதிரவர்கள் எல்லாம் சூழ்ந்து வரப் பொன்னால் ஆன மேருமலை அலைகளைக் கொண்ட கடலை அடைந்ததைப் போல, ஒளி பெருந்திய பொன்னும் மணியும் இட்டுச் செய்யப்பட்டுள்ள அரியணை சூரபன்மனின் அவைக்கு நடுவே வந்தது.

அத்தகைய சிறந்த ஆசனமானது அந்தச் சூரபன்மனின் எதிரில் இருக்கவும், அதைப் பார்த்து வீரவாகுத் தேவர், 'இதனை, என் தலைவரான முருகப்பெருமான் அனுப்பினார் போலும்!' என எண்ணி மகிழ்வுடன் அப்பெருமானின் திருவடிகளைத் துதித்து அவர் இட்ட கட்டளையை எண்ணி அதன் மீது அமர்ந்தருளினார். இவ்வாறாக வீரவாகுத் தேவர் சிறந்த பொன்னும் மணியும் பதித்துச் செய்த இருக்கையின் மீது, உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியும் வீரமும் மேம்பட அமர்ந்து இருந்ததை அந்த அவையில் இருந்த அனைவரும் கண்டனர். ''முன் ஒரு காலத்தில் இந்திரன் முதலானவர் எல்லாம் மயங்குமாறு சிறப்புப் பொருந்திய வித்தியாதர உருவத்துடன் வந்து, குற்றமில்லாத ஒரு துரும்பை எடுத்து நட்டுத் தனது அதிகார முறைமையைக் காட்டிய சிவபெருமானே இவன்'' என்று சிலர் கூறினார்.

அந்த அவையில் இருந்தவர் இவ்வாறான அளவில்லாத சொற்களைச் சொல்லவும், அங்குள்ள ஒப்பில்லாத அரியணையில் சூரபன்மன் எவ்வளவு உயர்வாக உள்ளானோ அவ்வளவு உயர்வுடன் காணப்பட்டுச், செம்மையான கையில் வேல் ஏந்திய முருகப் பெருமானைப் புகழ்ந்து கொண்டு, வீரவாகுதேவர் இருந்தார். வீரவாகு தேவர் தம் அரியணையில் வீற்றிருக்கவும், அதனை அசுரர் தலைவனான சூரபன்மன் கண்டான்; பல் வரிசைகளைக் கடித்துக் கறுவிச் சினந்து உடலில் வியர்வைத் தோன்றக், கண்களில் தீப்பொறி பறக்க, மூச்சில் புகை தோன்றப் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானான். “என்னை மதிக்காமல் என் எதிரிலே வந்திருந்தாய்! இதனால் உறையில் உள்ள வாளை எடுத்து விரைவாக வெட்டித் தலையைத் துண்டாக்கி விழச் செய்வேன். ஆயினும் உன் செயல்கள் முழுவதையும் கேட்டறிந்த பின்பு அச்செயலைச் செய்யலாம் என்று உள்ளம் பொறுத்துக் கொண்டேன்! தீய சூரபன்மன் இத்தகைய சொற்களைக் கூறக் கேட்டதும் ஆற்றல் மிக்க வீரவாகு தேவர் வானத்தில் காணப்படுகின்ற விண்மீன்களைப் போல உடல் மீது வியர்வைத் துளிகள் உண்டாகச் சினம்கொண்டு “மாயைகளைச் செய்து திரிகின்ற சாமானியர்களைப் போல நீ என்னையும் எண்ணிவிட்டாய். அத்தகைய நின் எண்ணத்தை கைவிடு! நான் சொல்லும் இதனைக் கேட்பாயாக” என்று சொல்லலானார்.

“ஆறுமுகப் பெருமானது படைத்தலைவராய் இலட்சத்து ஒன்பது பேர் வந்துள்ளனர். அவ்வாறு வந்துள்ளவர்களுள் நானும் ஒருவன். என் பெயர் பகைவரால் புகழ்ந்து கூறப்படும் வீரவாகு என்பது ஆகும். தாரகாசுரன் என்னும் உனது தம்பியையும் கிரவுஞ்ச மலையையும் ஓர் இமைப் போதுக்குள் கொன்றழித்த வேலையுடைய முருகப் பெருமான், சூரபன்மன் என்ற பெயர் கொண்ட உன்னிடத்தில், தூதனாகத் தன் பெருங் கருணைத் திறத்தால் என்னை அனுப்பியுள்ளார்” என்று உரைத்தார்.

பகைவர்க்குப் புறங்காட்டி ஓடாத இயல்புடைய வீரவாகு தேவர் உரைத்த சொல்லைக் கொடுங்கோல் ஆட்சியை நடத்தும் சூரபன்மன் கேட்டதும் அவன், “உன் தலைவனான முருகன் என்னிடம் உன்னைத் தூதாய் அனுப்பியதற்குக் காரணம் என்ன? சொல்வாயாக!” என்று கேட்க, எம்பெருமானின் தூதனான வீரவாகு பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

74. தூது வந்த சேதி

“இந்திரனை அவனுடைய மனைவியான இந்திராணியுடன் தூரத்திவிட்டு வானத்திலே விளங்கிய சுவர்க்கத்தைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தி, அந்த இந்திரனின் மகனான சயந்தனோடு பல தேவர்களைச் சிறையிட்டிருக்கின்றாய் என்று எம் ஆறுமுகக் கடவுள் அறிந்தார். இந்திரன் முதலானவரும் நான்முகன் முதலானவரும் வந்து வேண்டிக் கொள்ளவும், அவர்களது குறையைப் போக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டு, பன்னிரண்டு தோள்களையுடைய ஆறுமுகப் பெருமான், பூவுலகத்தில் அளவில்லாத பூதப்படைகளுடன் வந்தருளியுள்ளார். “பூவுலகத்துக்கு வந்த உன் தம்பியைக் கிரவுஞ்ச மலையுடனே அழித்து நேற்றே திருச்செந்தூரில் வந்து எம் இறைவர் எழுந்தருளியுள்ளார். உன்னையும் விரைந்து கொலல எண்ணியுள்ளார். இன்று உன் மீது கருணை கொண்டு உன்னிடம் சிலவற்றைச் சொல்லிட என்னை அனுப்பியுள்ளார்.

“இவற்றையெல்லாம் கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்தருளிய முருகப் பெருமான் உனக்குச் சொல்லுமாறு எனக்குக் கூறினார். ஆதலால் அங்கு அமரரின் வலிய விலங்குடன் கூடிய சிறையை அகற்றித் தரும் முறையாக இந்தச் செல்வத்தை நன்றாக அனுபவித்துக் கொண்டு நீ வாழ்க!” என்று கூறியருளினார். வீரம் குன்றாத வீரவாகு தேவர் இங்கு இத்தகையவற்றை வகுத்துக் சொல்லும் சொற்களைக் கேட்டதும், சினம் மூளும் உள்ளத்தையும், தீப்பொறிகளைச் சிந்தும் கண்களையும், புகை எழுகின்ற சுவாசத்தையும் ஒன்றுடன் ஒன்று அடிக்கப்படுகின்ற உள்ளங் கைகளையும், அளவு கடந்த முறுவலையும் உடையவனாகச், சூரபன்மன் சொல்லலானான். “உயர்ந்த ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும் வென்று ஒப்பில்லாத மன்னர் மன்னனாக விளங்கும் எனக்கு, பற்கள் முளைக்கப் பெறாத மழலை பேசும் சிறுவனோ இத்தகைய அறிவுரைகளைச் சொல்பவன்! பலவற்றையும் சொல்வதால் பயன் என்ன? நான் தேவர்களைச் சிறையினின்று விடுவிக்க மாட்டேன். நீ அறிவற்றவன். ஆதலால் ஒன்றும் அறியாத ஒரு குழந்தையின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு தூதனாக வந்தாய். உன் உயிரை உனக்கு நான் தந்தேன். நீ உயிர் உள்ளவனாகப் போவாயாக!” என மொழிந்தான். ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும் ஆளும் சூரபன்மன் இவற்றைச் சொல்லவும், வீரவாகு தேவர் சினத் தீ சிந்த, உள்ளம் கட்ச் சினம் கொண்டு, தீயும் காற்றும் மூச்சின் வழி வர, மயிர்கள் சிலிர்க்க, சிரிப்புத் தோன்ற, கண்கள் செந்நிறம் அடைய “எல்லாவற்றுக்கும் முதலான பிரணவமும், ஐந்து பொறிகளும், சகல

வேதங்களும், இதுவன்றிச் சொல்லப்படுகின்ற கலைகளும், அவற்றில சொல்லப்படுகின்றவையும் மற்றவையான யாவும் குமார்க்கடவுளின் திருவுருமமாகும். எங்கும் நின்று திருவருள் செய்யும் முருகப் பெருமானுக்கு எங்கும் யாவராலும் வணங்கப்படும் திருமுகங்கள்; எல்லா இடங்களிலும் திருச்சணகள், எல்லா இடங்களிலும் திருச்செவிகள், எல்லா இடங்களிலும் திருக்கைகள், எல்லா இடங்களிலும் கழலணிந்த திருவடிகள், எல்லா இடங்களிலும் திருவுருவங்கள். செந்தாமரை மலர் போன்ற விழிகளை உடைய திருமால முதலான தேவர்க்கும், இன்பத்தை அளிக்கும் வேதங்களுக்கும், மற்ற எல்லாவற்றுக்கும் முதன்மை பெற்று விளங்கும். 'ஓம்' எனக் கூறப்படுகின்ற பிரணவமே, ஒப்பிலலாத முருகப் பெருமானின் அழகிய திருமுகங்களில் ஒன்றாகும். அத்தகைய அப்பெருமானின் இயலபையாவரே எடுத்துக் கூறவல்லார்? எம் இறைவனின் வேலுக்கு இரையாக இருப்பவனே! நீ இழிவான சொற்களால எம் இறைவனை இகழ்ந்து பேசினாய், விரைவாக உன் நாவை அறுத்து உனது உயிரையும் பறிப்போம். என்னை இங்குத் தூதாக அனுப்பிய முருகனின் ஆணை அதுவன்று. ஆதலால் உன் உயிரை உனக்கு அளித்தேன். இன்று மட்டும் உயிருடன் வாழ்ந்து கொண்டிரு! உனக்கு, இன்னும் ஓர் உறுதியைச் சொல்வேன். நீயும் உன் சுற்றத்தவரும் இன்னும் அழியாமல், இருக்க வேண்டுமானால், தேவர்களைச் சிறையினின்று விட்டு விடு! போர் உண்டாவதைத் தவிர்ப்பாயாக! கந்தவேளின் கழல் அணிந்த திருவடிகளே அடைக்கலம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருப்பாயாக!" இவ்வாறு வீரவாகு தேவர், நீங்குதலில்லாத பெரிய மாயையுடைய கிரவுஞ்ச மலையைத் துளைத்த வேலையுடைய முருகப் பெருமானின் குண நலன்களை எடுத்துச் சொல்லிடவும், இழிவான தொழிலை உடைய அசுரனான அற்பன் அவற்றையெல்லாம் கேட்டறிந்து சினம் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டவனாக இவற்றைக் கூறினான். "வான் உலகை இடமாகக் கொண்டு வாழ்கின்ற தேவர்களின் சிறைக் காவலை கைவிடக் கனவிலும் எண்ண மாட்டேன். நீ என் எதிரில் இருந்து இறுமாப்பான சொற்களைச் சொன்னாய். ஓர் இமைப் போதில் அனைத்தையும் அழிக்க வல்லவன் நான் என்பதை அறிவாய்" என்று கூறிய சூரன் பக்கத்தின் நின்ற அசுரர்களில் ஆயிரம் பேரைப் பார்த்து, "தூதனாக வந்த இவனைக் கொல்லுதல குற்றமாகும். ஆகவே இவனை சிறையில் அடையுங்கள்!" என்று ஆணையிட்டான் சூரபன்மன் இப்படிச் சொன்னதும், அந்த அசுரர் ஆயிரவரும், எதிர்த்துக் கண்கள் தீப் பறக்கப்

9. க்ரௌஞ்சபேத்தா

சதுர்புஜம் த்ரிநேத்ரம் ச ஸ்திதம் ஸிம்ஹாஸனோபரி
வரத அபய ஸம்யுக்த புஷ் பபாண இக்ஷுகார்முகம்
மயூர வாகனாருடம் நமஸ்யே ரக்ஷண உன் முகம்
க்ரௌஞ்சபேத கரத்வந்த்வம் கிரௌஞ்சபேதிச்வரூபகம்

நான்கு திருக்கரங்களில் முறையே வரதம், அபயம், மலர்ப்
பாணம், சுரும்பு வில், மூன்று கண்கள், மயில் வாஹனத்தில்
ஸிம்ஹாசனத்தில் வீற்றிருத்தல், ரக்ஷித்தலே நோக்கமாகக்
கொண்ட திருமுகம், கிரௌஞ்சத்தைப் பிளந்த இரு கைகள்,
கிரௌஞ்ச பேதி சொரூபம், ரக்த வர்ணம்.

க்ரௌஞ்சபேத்தா

பார்த்து. நெருங்கிய தீயைப் புகை சூழ்ந்தது போல். பொன்னால் செய்யப்பட்டு விளங்கும் பீடத்தின் மீது அமர்ந்து இருக்கும் வீரவாகு தேவரைப் பிடிக்கும் பொருட்டுச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். உடனே வீரவாகு தேவர் தாம் இருந்த இருக்கை விட்டு எழுந்து வன்மையுடன் அந்த ஆயிரவர் தலையில் இருந்த முடியைக் கையால் பிடித்து அகர மன்னனான சூரபன்மன் இருக்கும் பெரிய அவையில் தரையிலேயே அடித்து விரைவாக அவர்களின் உயிரை அழித்தார். சிங்கம் போன்ற ஆற்றல கொண்ட வீரவாகு தேவர் இவ்வாறு சொல்லிச் செல்கின்ற சமயத்தில, அவர் அமர்ந்திருந்த அரியணையும் மேலே எழுந்து வானத்தில் சென்று மாயையைப் போல விரைவாக மறைந்தது!

75. சதமுகன் வதை

ஒளி பொருந்திய பிறை நிலவைப் போன்ற கோரைப் பற்களையுடைய அகரர் ஆயிரவரைக் கொன்று வீரவாகு தேவர் சபையை விட்டு செல்வதைக் கண்களில் தீப்பொறி பறக்கச் சூரபன்மன் பார்த்து. தன் அருகிலே நின்று கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்து. "ஆறுமுகனின் தூதனான வீரவாகு இங்கு ஆயிரம் பேரைக் கொன்று, என் வீரம் முதலானவற்றை முற்றும் இகழ்ந்து வெற்றியுடையார் போல வீர மொழிகளைச் சொல்லி, தான் அமர்ந்திருந்த இருக்கையும் வான் வழியாகப் போகத் தானும் செல்கின்றான். வீரவாகு எதிர்த்த நம் வீரர் ஆயிரவரைக் கொன்று விட்டுச் செல்கின்றான். ஆயினும் ஒருவன் அனுப்பிய தூதனைக் கொல்வது பெரும் பழியாகும். ஆகவே அவனது வலிமையை அடக்கிப் பிடித்து விரைவில் இங்குக் கொண்டு வருக!" என்று சொன்னான். சதமுகன், கருக்கொண்ட கரிய மேகத்தைப் போன்ற கருநிறமுடைய சூரபன்மனின் அடிகளை வணங்கித் தக்க ஆணையைப் பெற்று, நான்கு பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துள்ள கடல் சூழ்ந்து வந்தாலும் கெடுத்தற்கு முடியாத ஊழிக் காலத்தில் வீசும் பெருங்காற்றை வடவாமுகாக்கினி தொடர்ந்து சென்றாற் போலச் சென்றான். "கள்ள வடிவங்களைக் கொண்டு செல்வதற்கு முடியாமல் எட்டுத் திக்கு எல்லைகளுக்குள் எங்குப் போவதாயினும் நான் உன்னைத் தப்பிச் செல்லும்படி விட்டுவிடுவேனோ!" என்று சொல்லிக்கொண்டு பின்னால் நெருங்கி வரவும், வீரவாகு தேவர் தாம் போதலை நிறுத்தி, அவனுக்கு எதிராகத் திரும்பினார். அப்போது சதமுகனைச் சூழ்ந்து வந்த இலட்சம் வீரரும் எதிர்த்து

நின்று கொடிய அம்புகளை எய்தனா வேலகளை வீசினை கல என முழங்கும் வண்ணம் சககரங்களை விடுத்தனா கை வேலகளைப் பாய்ச்சினா மூன்று தலைகளைக் கொண்ட சூலங்களை விட்டனா கோடாரி கொண்டு வீசினை அசுரரின பகைவரான வீரவாகு தேவா பிடுங்கி எறிந்த சூளிகை மேலே போய வானத்தே நின்று போ செய்யும் அசுரா மீது பட்டு அவர்களின் ஏழு தாதுகளும் பொடியாகி உடல எல்லாம் ஒரே காலத்தில் அழியுமாறு செய்து சிறகைப் பெற்று பறந்து மேலே போய ஊழ் முடிவில் இறந்து கீழே விழும் மேருமலையைப் போலப் பிரவாகமான நீருடன் கூடிய மேகங்களின் ஆரவாரத்துடனே தரையில் விழுந்து தூளாகியது கொடிகள் செறிந்திருக்கின்ற சூளிகையுடனே அசுரா கூட்டத்தினா அணிநதிருந்த முடிகளும் அழிந்தன நாசிசளும் நீண்ட தலைகளும் ஆகிய யாவும் அழிந்தன அழிவற்ற காதுகளும் மறைவான உறுப்புகளும் அழிந்தன நிறைந்த குரிய கால்கள் அழிந்தன முழங்கைகளும் அழிந்தன உடல்கள் முற்றும் அழிந்தன இலட்சம் வீரரையும் சூளிகையுடனே இமைப் பொழுதில் அழித்து நிலத்தில் வீரவாகு தேவா நின்றா அப்போது சதமுகன தன் விழிகளால் பார்த்து உள்ளத்தில் கலக்கத்தை அடைந்தான் தன்னுடன் துணையாகப் படை வீரர்களைக் காணாதவனாய்க் கவலை அடைந்தான் பின்பு ஒருவாறு தெளிவை அடைந்தான் இரும்பு உலகை சூலம் வேல சககரம் தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களை வீரவாகு தேவா மீது வீசலானான் அவ்வாறு அச்சதமுகன் வீரவாகு தேவா எறிந்த கோபுரத்தை அழித்த பின்பு மேலும் நூறு அம்புகளை அவரது மாட்புகுக்கு குறிக்கொண்டு எய்ய முற்பட்டான் அதனைக் கண்ட வீரவாகு தேவா அவனது அருகில் போய் அவனது கையில் இருந்த விலலைப் பிடுங்கி முறித்தா அப்போது அவரைக் பிடித்துக் கொள்வதற்கு அதுவே தக்க சமயம் என்று எண்ணித் தன் கைகளுள் நூறு கைகளை நீட்டி வீரவாகு தேவரைப் பிடித்தான் அங்ஙனம் பிடித்தபோது அச்சதமுகனை வீரவாகு தேவா தம் பெருந்தோள்களால் தாக்கித் தரையில் விழும்படி தள்ளினா அச்சதமுகன் துடித்துக் தரையினின்று எழமுயலவும் வீரவாகு தேவா ஒரு காலால் உதைத்தா இடியேறுண்ட பாம்பைப் போல அவன் துடித்திட தம் மறறொரு காலால் அவனது வாய்கள் வழியாக இரத்தம் ஒழுகும்படி மிதித்தா எட்டுத் திசைகளிலும் நின்று உலகத்தைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற இயல்பையும் மதத்தையும் கொண்ட திக்கயங்களை விட வன்மையுடைய வீரவாகு தேவா மின்னல் போல ஒளிவிடுகின்ற பற்களையுடைய கொடிய அசுரனான அந்தச் சதமுகனின் மாட்பு

பிளவுபடும்படி ஒரு காலில் உதைத்து, மற்றொரு காலினால கீழே தள்ளித், தலைகளை எல்லாம் உதைத்து உருட்டினார். வீரவாகு தேவர் அசசதமுகனின் நூறு தலைகளை ஒருநொடிப் பொழுதுக்குள் அழித்துக் கொன்றார். அவ்வாறு செய்த பின்னும் அவர் எல்லையில்லாத சினம் கொண்டு 'ஆறுமுகப் பெருமானின் உறுதி மொழிகளை இகழ்ந்த சூரபன்மனின் அவை மண்டபத்தை அழித்துப் பின்னர் இந்த நகரத்தையும் அழிப்பேன்' என்று எண்ணினார்.

76. காவலாளர் வதை

ஒளிரும் வேலையுடைய முருகப்பெருமானின் அடிகளைத் தியானித்து அப்பெருமானின் அருளுடனே, வீரவாகு தேவர், உலகத்தை அளந்த திருமாலைப் போல் பேருருவத்தை எடுத்து நின்றார். வீரவாகு தேவர் அந்த அசுரக் காவலர்களை மிதித்தார்; கோபம் கொண்டு தகர்த்தார், துவைத்தார், உருட்டினார்; புரட்டினார்; சிதைத்தார்; இவ்வாறு வேறு வேறாக அசுரப் படைகள் யாவும் சின்னா பின்னமாகி விழுந்து கெடுமாறு உமையம்மையாரின் திருவடிச் சிலம்பினின்றும் தோன்றிய வீரவாகு தேவர் - மிக விரைவாக - முன்பாகவே கொன்றருளினார்

77. வச்சிரவாகு வதை

வீரவாகுவை அடைந்து ஆரிய போர் செய்தவர் எல்லாம் தம் வலிமை அழிந்து உயிர் ஒழிந்து இறக்கவும், அதனை, வான் வழியே செல்கின்ற தூதுவர் உணர்ந்து தம்மை ஆள்கின்ற அசுரர் தலைவனான சூரபன்மனிடம் ஒடிப்போய் "அரசே! நின் படை வீரர்களாகிய காயி சதத்திர வாகுகள் சென்று இங்கு வந்த அத்தூதனுடன் சற்று நேரம் போர் செய்தனர். உடனே அத்தூதன் அவர்கள் போர் செய்தலைப் பார்த்து ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கி அடித்தான். அடித்ததும், ஆயிரம் நம் வீரர்களும் இறந்து விழுந்தனர். இது நிழந்ததாகும்!" என்று உரைத்தனர். தூதுவர் கூறியது கேட்டதும் மூன்று உலகத்தவராலும் புகழப்படும் அசுரர் தலைவனான சூரபன்மனின் சினத்தைப் பார்த்து வெற்றி யுடையவனும் வலியவனும் அழகிய வச்சிர உடலும் பத்து தலைகளும் ஆகிய 'வச்சிரவாகு' என்ற மகன் தான் அமர்ந்திருந்த இடத்தினின்று எழுந்து

போய்ச் சூரபன்மனின் அடிகளை வணங்கிச் சொல்லலானான். "தந்தையே அற்பமான ஒரு தூதுவன் பொருட்டாகத் தாங்கள் இங்ஙனம் கூறக் கேட்பது பொருந்தக் கூடியது தானோ? சிறுபொழுது இங்கேயே இருங்கள். நான் சென்று போரில் அவனது பெருவன்மையை அழித்து அவனைச் சிறைப்படுத்தி இங்குக் கொண்டு வருவேன்! அதனைக் காண்பீராக!" என்று வச்சிரவாகு சொன்னான். "முருகனால் விடப்பட்ட தூதனைப் போரில் வென்று ஒரு தாம்புக் கயிற்றில் கட்டி இமைப் பொழுதுக்குள் கொணர்வேன். அனைவரும் போர்க்கோலம் பூணுங்கள்!" என்றான் வச்சிரவாகு. பாலான வச்சிரவாகு இவ்வாறு சொல்லவும், அவனுடன் உள்ள ஊழியரும் வீரர்களுமாகிய இளையரும் முன் குறித்த போரை உத்தேசித்து விரைவாகப் போர்க் கோலம் கொண்டு வச்சிரவாகுவைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். மிக்க ஆற்றல் உடைய வச்சிரவாகு கொடிய தன் படையான வெள்ளத்துடன் போய், சிவந்த வேலையுடைய வீரரான முருகப் பெருமானின் ஏவலை மேற்கொண்டு மகேந்திரத்துக்கு வந்துள்ள வீரவாகு தேவர் நின்ற போர்க்களத்தை அடைந்தான், வீரப் போர் புரியத் தொடங்கினான். வீரவாகு தேவர் எட்டுத் திக்குகளையும் சுமந்து கொண்டு அசையமாட்டாமல் வருந்தி நிற்கின்ற கொடிய திக்கு யானைகளுக்கு உணவாகச் சிலரை எடுத்து வீசினார். மற்றும் சிலரைத் தெளிந்த அலைகளையுடைய கடல் நீரைக் குடித்த வறுமையானது நீங்க வடவைத் தீ இருக்கும் இடத்துக்கு எடுத்து வீசினார். சிறந்தவரான வீரவாகு தேவர் இவ்வாறு பல வகையால் அழிக்கவும் இமைப் பொழுதுக்குள் சேனைகளும் துணைவரும் இறந்தனர். இறவாமல் எஞ்சி உயிருடன் இருந்தவர்கள் தளர்ச்சி அடைந்து வானத்திலும், கடலிலும், எட்டுத் திசைகளிலும், நடுங்கி, மானத்தையும், வன்மையையும் இகழ்ந்து தளர்ந்து ஓடிவிட்டனர். தம் படைகளின் அழிவான இந்த நிலையைக் கண்டதும் வச்சிரவாகு "நம் பெரும் படைகள் எல்லாம் அழிந்து விட்டனவோ!" என்று இரங்கி மிகவும் சினம் கொண்டு தன் தேரில் இருந்த தேரோட்டியைப் பார்த்து "இந்தத் தேரை நீ அந்த தூதன் முன்னே விரைவாக ஓட்டிச் செல்" என்றான். நிலத்தினை அடைந்த சூரபன்மனின் மகனான வச்சிரவாகு எழுந்து தன் நீண்ட வில்லை வளைத்துப் போர் செய்ய நினைக்கவும், ஆற்றலில் தலைமையுடைய வீரவாகு தேவர் பார்த்து, தம் கையை நீட்டி அந்த வச்சிரவாகு எடுத்த வில்லை வலியப் பிடித்துப் பேரொலி உண்டாகுமாறு ஓடித்தார். தான் கையில் எடுத்த வில்லை தேவர் முறித்திடவும், தீப்போல் ஒளிர்கின்ற கண்களையுடைய வச்சிரவாகு ஒரு

கையில் வாளை எடுத்து எதிர்த்தான். வீரவாகு தேவரும் தம் இடையில் இருந்த வாளை எடுத்து அந்த வச்சிரவாகுவின் எதிரே சென்றார். வச்சிரவாகு எதிரே நடந்து வந்து வெட்டிய வெட்டினை விலக்கி, மாவீரர் வீரவாகு தேவர் பலரைக் கொன்ற போர் ஆற்றல் உடைய தன் வாளால் வச்சிரவாகுவின் வாளுடன் கூடிய பெரிய கையை வெட்டி எறிந்தார். தன் செவ்விய கையானது அறுபட்டதும், கொடியவனான வச்சிரவாகு, வீரவாகு தேவரை மடக்கிக் கொண்டு, தன் மற்றொரு கையில் இருந்த தண்டினை அவர் மீது எறிந்தான். அதைப் பார்த்து, வீரவாகு தேவர், அந்த தண்டினைத் துண்டாக வெட்டி எறிந்து, அந்த வச்சிரவாகுவின் பத்துத் தலைகளையும் வாளால் வெட்டி எறிந்தார். முருகப் பெருமானின் தூதரான வீரவாகு தேவர் வீசிய வாளால் வச்சிரவாகுவின் பத்துத் தலைகளும் அறுபட்டு வீழ்ந்தன. விழவும், வலிமை பொருந்திய அவ்வச்சிரவாகு என்னும் கொடிய அசுர மன்னன் மடிந்தான். வெற்றியையுடைய அவுணரின் மன்னனான சூரபன்மனின் மகனான வச்சிரவாகு இறந்த போது, அவனைச் சூழ்ந்து பக்கத்தில் இருந்த அவுண வீரர்கள் அழுது புலம்பி நான்கு திக்குகளிலும் சிதறி ஓடினர்.

78. யாளிமுகன் வதை

“ஆற்றல் பொருந்திய தோள்களையுடைய வீரவாகு தேவர் போகும் போது அவரைக் கண்ட அசுரர்கள் இவன் எமன் ஆவான். இவனுக்கு எதிர் வராதீர்! இவன் உங்களைக் கொல்வான்! கொல்வான்!” என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டு ஓடினர். இறவாது அந்த நகரத்தில் இருந்த அவுணர் இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு செல்ல, அழகு அழிந்து மூதேவி வாசம் கொண்ட பல வீதிகளையெல்லாம் கடந்து பெரிய மகேந்திர நகரத்தை விட்டு வீரவாகு தேவர் நீங்கினார். மகேந்திர நகரத்தைவிட்டு நீங்கிய பின்பு, காளை போன்ற வன்மை கொண்ட வீரவாகு தேவர், வானத்தில் எழுந்து, முருகப் பெருமானை வணங்கி வடக்குத் திசையில் உள்ள இலங்கை நகரத்தை அடைந்தார். “என காவலையுடைய இந்த நகரத்தைக் கடந்து இங்கு என் மகனைக் கொன்று எம் மன்னவனின் ஊருக்குச் சென்று திரும்பி வருகின்ற இக்கள்வனை, அவன் இதுவரை அடைந்துள்ள வெற்றியுடன் அழிய என் வன்மையால் கொல்வேன்” என்று சொல்லி யாளிமுகன், மலை போல எழுந்து ஒரு வெற்றியுடைய வாளை எடுத்துக்கொண்டு, அங்கு நின்று கொண்டிருந்த சில படை வீரர்களுடன் வீரவாகு தேவரின் எதிரே போய்

நின்று போராடலானான். சூழ்ந்து கொண்ட படையினர் வீரவாகு தேவர் மீது தம் கைகளில் கொண்டிருந்த பல வகைப்பட்ட கருவிகளை விட்டுச் சினத்துடன் போர் செய்தனர். வீரவாகு தேவர் சினத்துடன் சூறைக் காற்றைப் போல அவர்கள் கூட்டத்துள் வாளுடன் புகுந்தார். மூக்கும், மார்பும், தோளும், காலும், ஒள்ளிய கழுத்தும், தலையும், கையுமான இவை வேறுபட்டு வேறுபட்டு அழியக் கொடிய அசுரரான படைகளை வீரவாகு தேவர் கொன்றார். யாளி முகத்தையுடைய அத் தலைவன் மிகவும் சினம் பொருந்திய உள்ளத்துடன், வீரவாகு தேவரின் பக்கத்தில் சென்று, ஆயிரம் எண் கொண்ட உலகம் அழியும் ஊழிக் காலத்தில் உண்டாகும் இடி ஒலிபோல ஒலியுண்டாக அடித்தான். தம்மை அடித்த யாளி முகனின் ஆயிரம் கைகளையும் வீரவாகு தேவர் ஒரு கையால் பிடித்து, வாளால் அக்கைகள் துடித்திட துண்டாக வெட்டினார். இப்படிப் போர் நடக்கும் போது எமனை வலியப் போய் வா என்று அழைப்பதைப் போல் வீரவாகு தேவரைப் பிடிக்கும் பொருட்டாகத் தன்னுடைய துதிக்கைகளையெல்லாம் அந்த யாளிமுகன் நீட்டினான். அந்த யாளிமுகன் தன் துளை பொருந்திய நீண்ட துதிக்கையை நீளமாக நீட்டிய சமயத்தில், வீரவாகு தேவர் தம் ஒப்பற்ற வாளால் வன்மையிழந்த அவனது ஆயிரம் தலைகளையும் கொத்தாக அறுப்பட்டு விழுமாறு வெட்டினார்.

79. வீரவாகு மீட்சி

ஒளிர்கின்ற செம்மையான கதிர்களையுடைய மேனியரான வீரவாகு தேவர், யாளி முகன் என்ற அசுரனைக் கொன்றழித்தார். இந்திரச் செல்வத்தைப் பொருந்திய இலங்கையை நீங்கி அழகிய அலைகளையுடைய கடல்களைத் தாண்டி கடந்த மாதனம் என்ற மலையை அடுத்துள்ள செந்தில பதியை வீரவாகுத் தேவர் அடைந்தார். வீரவாகு தேவர் வருவதைக் கண்டு அங்குக் கூடியிருக்கும் பூதகணப் படையினர் முழுமதியைக் கண்ட, கரிய கடல் பொங்குவது போல ஆரவாரம் செய்தனர். அளவில்லாத பூத கணத் தலைவரும் தம்முடையவரான தம்பியரும் சூழ்ந்து வர முருகப் பெருமானின் அரசு வீற்றிருக்கின்ற கோயிலை அடைந்தார். திருமாலும், தேவர்களும், நான்முகனும், துறவியரும், மேகத்தை ஊர்ந்து செல்லும் இந்திரனும் ஆகியவர் கூடிப் பக்கத்தில் இருக்க, தேவர்களின் தலைவனான முருகப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் கோலத்தைப் பார்த்து உள்ளமானது எலும்புடனே

நெக்குருகவும். தூய்மையான நீர் கண்களின்று பெருகவும், விதிர்ப்பு உடலில் ஏற்படவும், விரைவாக உடல் மயிர்கள் புளகங் கொள்ளவும் சூரபன்மனை அழிக்க இருக்கும் முருகப் பெருமானின் சேவடிகளை வீரவாகு தேவர் வணங்கினார்.

தெய்வத் தன்மை பொருந்திய அழகிய குளிர்ந்த சேவடிகளை மூன்று முறை வணங்கி மகிழ்ச்சியும் பக்தியும் மிகத் துதித்து, வீரவாகு தேவர் முருகப் பெருமானின் திருமுன்பு நிற்க, முருகப் பெருமான் வீரவாகு தேவரை நோக்கி, “வீரவாகுவே! நீ தேவர்களை வருத்தும் சூரபன்மன் முன் சென்று விரைவாக நாம் சொல்லியனுப்பிய தூதுச் சொல்லைச் சொல்ல, அவன் அதற்கு விடையாகச் சொன்னதையும் விரைந்து நீ திரும்பி வந்தவற்றையும் முறைப்படி வரிசையாக இப்போது எடுத்துக் கூறுவாயாக” என்று மொழிந்தருளினார். “அழிவில்லாத தேவர் கூட்டத்தைக் கொடிய சிறையினின்று விடுவிக்க மாட்டேன் என்று அந்த சூரபன்மன் சினத்துடன் மொழிந்தான்! அடிகளே! அவன் விடை அதுவானதால் யான் அங்கிருந்து நீங்கி விரைவாக இங்கு வந்தேன்! நிகழ்ந்த செயல் இதுவாகும்!” என்று உரைத்தார். அங்கு, அப்போது, ஆயிரம் பெயர்களைக் கொண்ட சிவந்த கண்களையுடைய திருமால், நான்முகன், மேகத்தை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரன் ஆகியவர்களைப் பார்த்து முருகப் பெருமான் “தேவரை அடைத்து வைத்துள்ள சிறையின்று விடுவித்து நீ நன்மை அடைந்து நீண்ட காலம் வாழ்க என்று நாம் சூரனுக்குத் தூதரை அனுப்பிச் சொல்லுமாறு செய்தோம் பாவியான அச்சூரபன்மன் தனக்கு அதுவே நன்மை அளிக்கக்கூடியது என்று ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை! அழிவதே அவன் விதியாதலால், குற்றமில்லாத தேவரைச் சிறையினின்று விடுவிக்க மாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டான். அவனது மேன்மையைப் போக்க நாளை நாம் அவனுடன் போர் செய்வதற்குப் புறப்படுவோம்!” என்று அப்பெருமான் மொழிந்தருளினார். ஆறுமுகங்களையுடைய இறைவன் இவ்வாறு சொல்ல, அதனைக் கேட்ட மற்றத் தேவர், “கொடிய சூரபன்மன் மீது போர் தொடுத்துச் செல்வோம்” என்று முருகப் பெருமான் கூறிய சொல் நம் துன்பத்தைப் போக்கியது!” என்று கூறினார்; மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். அப்போது வீரவாகு தேவர் அந்த மகேந்திர நகரத்தில் இந்திரனின் மகனான சயந்தன் சிறையில் இருக்கும் இயல்பையும் மற்றச் செய்கையையும் எடுத்துச் சொல்லித் தேவர்க்கு மன்னரான இந்திரனின் உள்ளத்தைத் தெளிவடையச் செய்தார்.

80. சூரன் கவலை

யுகமாக அணிவகுத்து நின்ற பெரும்படை அழிந்திட, வச்சிரவாகு என்ற சூரபன்மனின் மகன் இறந்ததும், வெற்றிமாலை சூடிய தோள்களையுடைய தூதரான வீரவாகு மகேந்திரத்தினின்று திரும்பியதும் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் சூரபன்மனின் ஏவலை மேற்காண்டிருக்கும் அவனுடைய தூதர் வருத்தத்துடன் போய் அவனிடம் கூறினார். பத்துத் தலைகளையுடைய தன் இளைய மகன் வச்சிரவாகு வீரம் அழிந்து இறந்த போன விதத்தைச் சூரபன்மன் கேட்டதும், நடுங்கித் துன்பக் கடலுக்குள் வீழ்ந்தான். குற்றம் அற்ற கற்புடைய சூரபன்மனின் மனைவியான பதுமகோமளை என்பவள்தான் பெற்ற இளைய மகன் போரில் இறந்து விட்டதனை அறிந்து, மலர்களைச் சூடிய கூந்தல அவிழ்ந்து குலைய, மார்பின் மீது அடித்துக் கொண்டு அழுதாள். அச்சமயத்தில், அறத்தை வெறுத்து ஒதுக்கும் தீய நெறியில் செல்லும் தருமகோபன் என்ற தீய அமைச்சன், சூரபன்மன் முன்பு வந்து கைகூப்பி வணங்கி, “அரசே! நீ ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் ஆளும் மேன்மையை உடையை! நிகரில்லாத செல்வத்தைப் பெற்றுள்ளாய்! அழிவில்லாத ஆயுளை அடைந்துள்ளாய்! சொல்ல முடியாத வலலமை கொண்டுள்ளாய்! சிறந்த புகழை உடையாய்! இத்தகைய இயல்புடைய நீ வருந்துதல் உனக்குச் சிறந்த இயல்பாகுமா? இங்கு வந்து அழிவு செயதவை பூதக் கணங் படைகள் அல்ல. சிவபெருமான் பெற்ற முருகப் பெருமானும் அல்லன். அந்த முருகப் பெருமான் சொல்லி அனுப்பிய ஒரு தூதுவன் செய்த எளிய செயலுக்காகப் பெருமைக்கு எல்லை இல்லாதவனே, பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் வருந்தலாமோ?” என்று ஆறுதல் சொன்னான். மேன்மையாக விளங்கும் அறத்தைக் கோபிப்பவன் என்று பொருள்படும் பெயர் கொண்டவன் (தரும கோபன்) தேறுதல் செய்யவும் அசுரர் தலைவன் சூரபன்மன் தெளிவு பெற்று எழுந்து ஆற்றுவதற்கு அரிய துன்பத்தை அடக்கிக் கொண்டு, தன் பணியாளரை நோக்கி “என் மகனின் உயிரைக் கவர்ந்து சிறந்த இந்த நகர் அழிவை செய்து விட்டு வலிய தூதுவன் அகன்று போனதை நீங்கள் பார்த்தீர்களோ? அல்லது மற்றவர் கூறியதைக் கேட்டீரோ! உண்மையைச் சொல்லுங்கள்!” என்று வினவினான். “வண்மையுடன் இங்கு தூதாக வந்தவன் இந் நகரினை விட்டு அகன்று இலங்கையை நோக்கி அப்பக்கமாகப் போனான். அதனை நாங்கள் பார்த்தோம். இது உண்மையாகும்” என்று உரைத்தனர். தூதர் உரைத்த அந்தச் சொற்களைச் கேட்டதும் அவுணரின் அரசரான சூரபன்மன் தன் பக்கத்தில் நின்ற

பணியாளரைப் பார்த்து "நீங்கள் விரைவாகச் சென்று உலகைப் படைத்துச் செந்நிற தாமரை மலர்மீது இருக்கும் நான்முகனை விரைவாக இங்கு அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று ஆணையிட்டான். அதைக் கேட்ட அவர்கள் சொல்லலானார்கள். "எம் அரசே! இப்போது நாங்கள் சொல்லும் இதனைச் கேள்! இப்பழைய உலகங்களை எல்லாம் படைக்கும் தேன் மணம் கமழும் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் தேவர்க்கரசரான இந்திரன் முதலானவரோடு கூடி, பூதப் படையுடன் இம்மண்ணுலகில் வந்துள்ள ஆறுமுகப் பெருமானிடம் சென்றுள்ளான்" என்று கூறினர். ஏவல் மக்கள் மேற்கண்டவாறு சொல்லவும், அதைச் சூரபன்மன் கேட்டு, "நன்றாக உள்ளது, நன்றாக உள்ளது!" என்று வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டுச் சினந்து தீயுண்டாக நகைத்து, நான்முகனை இங்கு விரைவாகப் பிடித்து வாருங்கள்!" என்று மொழிந்தான். தம் மன்னனான சூரபன்மன் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லவும், அவனுடைய ஏவலர் கேட்டு, "இதைச் செய்வோம்!" என்று ஒன்றுபட்டு விரைந்து சென்று பிற அண்டத்தில் போய்த் 'தேவருள் மூத்தவனான நான்முகனை தம் மன்னன் சூரபன்மன் பிடித்துக் கொண்டு வருமாறு கூறினான்' என்று சொல்லி அழைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தனர். ஏவலர், பரிவாரங்கள் பலரும் நெருங்கி உலகம் புகழுகின்ற சூரபன்மன் என்னும் மன்னன் முன்னம், வேறொர் அண்டத்து நான்முகனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டனர். சூரபன்மன் அந்த நான்முகனைப் பார்த்து "மாண்பு இழந்த மகேந்திர நகரத்தினை முன இருந்ததைப் போலப் படைப்பாயாக!" என்று ஆணையிட்டான் சூரபன்மன் இவ்வாறு சொல்ல, அவனது ஆணையைத் தலை மேற்கொண்டு, "ஐயனே! ஓர் இமைப் பொழுதுக்குள் முன்பு உன் பழைய இந்த நகரத்தை, முன்பிருந்த அழகைப்போல நான் படைக்கிறேன்" என்று அந்த நான்முகன் சொல்லித்தான் பெரிய உலகத்தைப் படைக்கின்ற தன்மையை நினைத்துக் கொண்டு அவ்வண்ணம் செய்வானானான். பொன்னால் ஆன மதில், மாளிகைகள், வீதிகள், பொன்னும் மணியும் பொருந்திய சிகரங்கள், மரங்கள், மன்மதனும் விரும்பும் சோலைகள், மண்டபங்கள், வாவிகள், பொய்கைகள், மேகம் தங்கும் உயர்ந்த அரங்கங்கள், மன்றங்கள், திண்ணைகள் முதலியவற்றை யெல்லாம் முன்பு போல விளங்கத் தன் கைத் தொழில் வன்மையால் அந்த நான்முகன் படைத்தான். இவ்வாறு மகேந்திர நகர் முழுவதையும் அழகு விளங்கப் படைத்த பின்பு கரியமலை போன்ற மேனி கொண்ட சூரபன்மனின் மிகப் பெரிய அரண்மனையை

நன்றாக முன்பிருந்ததைப் போலச் சிறப்புடன் திருத்தி நான்முகன் படைத்தான். அச்சம் பொருந்திய நகரத்தையும் அழகிய குளிர்ந்த அரண்மனையையும் படைத்ததும், மன்னனான சூரபன்மன், அந்த நான்முகனின் செயலைப் பார்த்து, அன்பு காட்டி மகிழ்ந்து, அசுரர்கள் எல்லாம் பாராட்ட முன்போலச் சிங்கங்களால் சுமக்கப்படுகின்ற மணிபதித்த இருக்கை மீது அமர்ந்தான். சூரபன்மன் தன் அரியணையில் அமர்ந்து, பின் அன்னப் பறவையை வாகனமாகக் கொண்ட நான்முகனைப் பார்த்து, "நீ உன் அண்டத்துக்குச் சென்று படைத்தல் தொழிலைச் செய்து கொண்டிருப்பாயாக!" என்று சொல்லி ஏவவும், அந்த நான்முகன் விடைபெற்றுத் தன் உலகத்தை அடைந்தான்.

81. சூரன் ஆலோசனை

சூரபன்மனின் பணியை மேற்கொண்டு முன்னர்ச் சென்ற ஒற்றர், வன்மையுடைய கடலைத் தாண்டிச் சென்று, திருச்செந்தூரில் போய், அங்கிருந்த ஆறுமுகப் பெருமானின் படைகளையும் பிறவற்றையும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டு மகேந்திர நகரத்துக்குத் திரும்பித் தம் மன்னனை வணங்கி முருகப் பெருமானிடம் உள்ள கொடிய பூதப் படை இரண்டாயிரம் வெள்ளம், சொல்வதற்கரிய சிறப்புடைய படையின் தலைவர்கள் நூற்று எட்டு பேரும் உயர்ந்து விளங்கும் ஓர் இலட்சத்து ஒன்பது வீரருமாவர். இத்தகைய படையினரோடு பிறவி என்பது இல்லாத சிவபெருமானின் மைந்தரான முருகப் பெருமான் இந்த உலகத்தில் வந்துள்ளான். "அவுணர்க்கு அரேசே! இது உண்மை! நின் தம்பியான தாரகா சுரனையும் எல்லையில்லாத மாயையைத் தன்னிடம் காப்பாற்றி வைத்துக் கொண்டிருந்த அழகான கிரவுஞ்ச மலையையும், இரண்டு பிளவாக வேலால் அம் முருகன் பிளந்து எறிந்தான். அவ்வாறு அவர்க்கு அழிவைச் செய்து அலைகள் உலவும் கடற்கரையிலே அமைந்துள்ள திருச்செந்தூர் என்ற மாநகரத்தில் அவன் வந்துள்ளான். தன்னிடத்தினின்று விலகி அசைகின்ற கதிரையுடைய அம்முருகன் விரைவாக இங்கு வருவதன் பொருட்டாகக் கல் போன்ற தோள்களையுடைய தூதன் ஒருவனை இங்கு அனுப்பினான். அத்தூதன் தன் வழியில் இருந்த இலங்கையை அழித்து இங்கு வந்தான். திரும்பும் போது யாளிமுகனை வலக்கையில் உள்ள வாளால் வெட்டிக் கடலைத் தாண்டி சென்றான். "சிவந்த கதிர்களையுடைய கூரிய வேல்

படை ஏந்திய அப்பெருமான் தெளிவான அலையையுடைய கடலைத் தாண்டிப் பெருகும் கொடிய பூதகணங்களுடன் போர் வீரர்களோடும் இந்த மகேந்திரத்துக்கு வந்து போரிட எண்ணி இருக்கின்றான். இதை ஐயத்துடன் கூடிய சொல் என எண்ண வேண்டா. நாங்கள் உரைத்தது உண்மையே ஆகும் ஆதலால் இதற்குரிய ஏற்பாடுகளை எண்ணிச் செய்வாயாக" என்று உரைத்தனர். தம் ஒற்றர் கூறிய சொல்லைக் கேட்டுச் சூரபன்மன், தன் ஒப்பில்லாத தம்பியான சிங்கமுகாசுரனையும், குறைவற்ற கேள்வியுடைய தருமகோபன் முதலான அமைச்சர்களையும், பானுகோபன் முதலிய மைந்தரையும் தம்மை அடுத்து உறவினருடன் வாழ்கின்ற புலிமுகன் முதலிய படைத் தலைமையுடையவரையும் இமைப் போதிற்குள் அழைத்து வருமாறு செய்தான். "படை வகுப்புகளில் படைகளாக நிறுத்தப்படுகின்ற பூதர்களைக் கொன்று பகைத்த வீரர்களையும் அழித்து அச்சிறுவனை வென்று மற்றுமுள்ளவர்களையும் கொன்று ஓர் இமைப் போதில் திரும்பி வரத்தக்க ஆற்றல் கொண்டவன் யானே ஆவேன்" என்று சூரன் கூறவும், "அனுபவிக்கின்ற செல்வத்தாலும், வன்மையாலும் சூழ்ச்சியாலும் எவ்வளவு பெரியவரானாலும், பின்னால் சினத்துடன் ஒரு செயலைச் செய்ய எண்ணினால் நம்முடைய மெய்யான துணைவரை முதலில் வினவி அவர் கருத்தை அறிந்து அதன்படி செய்வார். எனவே ஒப்பில்லாத நின் படைத் தலைவருள் ஒருவனை அழைத்துப் படையுடன் இலைவடிவான கூரிய வேலையுடைய முருகன் மீது போர் செய்ய அனுப்புவாயானால், அவன் அச்சிறுவனை வருந்தி விரைந்து வெற்றி பெற்றுத் திரும்பி வருவான். "நான் கூறிய அதனைச் செய்வாயாக!" என்று அறத்தைக் கோரிப்பவனான தருமகோபன் சொல்லி முடிக்கும் போது புன்முறுவல் தோன்றக் கல்லைப் போன்ற தோள்களையுடைய 'காலசித்து' என்னும் அச்சத்தை தரும் வேலையுடையவனான மற்றொரு அமைச்சன் "எனக்கு ஆணையிடு! சிவபெருமானின் மகனையும், பூதகணத்தவரையும் என் கையில் உள்ள கால பாசத்தால் இங்கு உன் முன் கொண்டு வருவேன்!" என்று காலசித்து என்ற அமைச்சன் கூற அப்போது அங்கிருந்த 'சண்டன்' என்ற அமைச்சன் தான் செல்வதாக கூறக்கேட்ட 'அனலி' என்று அவுணர் படைத் தலைவன் சினத்துடன் புன்முறுவலும் சிறிது தோன்ற அடக்கத்துடன், "ஒரு வீரன் தன் வலிமையைத் தானே எடுத்துக் சொல்வது வழக்கமன்று (ஆதலால் நான் என் வலிமையை எடுத்துப் பேசமாட்டேன்) எனவே என்னைப் 'போருக்குச் செல்' என்று ஆணையிட்டு அனுப்புவாயாக! நான் படையுடன் போய் உன்னை

வெறுக்கின்ற பகைவரை வென்று உலகத்தில் அவர்களை உயிர் இல்லாமல் செய்து இங்கு திரும்பி வருவேன்” என்றான் இத்தகைய சொற்களைத் தீய நெறியையுடைய அமைச்சரும் ஆராய்ச்சியுடைய பழைய படைத் தலைவரும் கூறினர். கூறவும், விளங்கும் செம்மையான ஒளியையுடைய கதிரவனுக்குப் பகைவனான ‘பானுகோபன்’ என்ற சூரபன்மனின் மகன் அவர்களைப் ‘பேசியது போதும்’ எனக் கையமர்த்தி, சூரபன்மனான தந்தையை நோக்கி “தந்தையே நீ ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் தலைவன். இத்தகைய நீ, சிவபெருமான் பெற்ற மகனான முருகனுடன் போர் செய்ய எண்ணிப் புறப்படுதல என்பது அழகன்று. எம்பிரானே! என்னை அனுப்பி வெற்றி அடைந்து இங்கு வீறுடன் இருப்பாயாக! அங்கு என்னை அனுப்பினால் போரைத் செய்யவரும் பகைவரது தொகையை எல்லாம் அழித்துத் தேவராய் எதிர்த்தவரையும் இமைப் பொழுதில் வென்று பின் திரும்புவேன்” என்றான். கதிரவனின் பகைவனான பானுகோபன் இத்தகைய சிலசில சொற்களை உரைத்து முடித்தபோது தளர்ச்சி என்பதை அறியாத வன்மை கொண்ட தன் தந்தை சூரபன்மனின் முகத்தைப் பார்த்து, ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்த ‘இரணியன்’ என்ற மைந்தன் சொல்லலானான். “வெற்றியளிக்கும் போரைச் செய்து பகைவர் கூட்டத்தை அழித்துத் தேவர் எல்லாரையும் கொன்று வருவேன். இன்று இரவே என்னைப் போருக்கு அனுப்புவாயாக!” என்று கூறவும், அவனுடைய மற்றொரு தம்பியான ‘எரிமுகன்’ என்பவன் “வலிமையுடைய ஒப்பற்ற அழிவிலலாத உடல கவசமும் சிறந்த ஆயுதங்களும் முன்நாளில நான்முகன் தர அவற்றைப் பெற்றுள்ளேன். வாட் படையையுடைய அரக்கரைக் கொன்று புகழ் பெற்றுள்ளேன். நான் சளைத்தவன் அல்லன். எனவே அம்முருகன் மீது போர் தொடுக்க என்னை அனுப்புவாயாக!” என்றான். இத்தகைய சொற்களை எரிமுகன் என்பவன் சொல்ல, அவனைப் ‘பேசியது போதும்’ எனத் தடுத்து விலக்கி, ஆயிரம் தலைகளையுடைய சிங்கமுகாசுரன் என்ற தம்பி மன்னர்க்கு மன்னனான சூரபன்மனைப் பார்த்துப் பேசலானான்.

82. சிங்கமுகன் சீலம்

“எந்தையே! சிறையை விலக்குவாயானால் குமரக் கடவுள் இங்கு வந்து போர் செய்ய எண்ண மாட்டான். நாம் செய்த குற்றங்களையும் அப்பெருமான் மனத்தில் கொள்ள மாட்டான். நாளைக்கே இமை மூடும் பொழுதுக்குள்

கயிலாய மலைக்குத் திரும்பிச் சென்று விடுவார். சிறந்தவர்களான தேவர்களின் சிறையை விட்டு விடாது நீ இருப்பாயானால், பகைவரின் நகரங்களையெல்லாம் எரித்த சிவபெருமானின் மைந்தரான ஆறுமுகப் பெருமான், நம் குலம் எல்லாம் அழியுமாறு கொன்று உன்னையும் கொல்வான். இது உண்மையே யாகும்!" என்று சிங்கமுகன் முழங்கினான். மற்றவர் பேசுவதைத் தடுத்துச் சிங்கமுகன் இவ்வாறு சொல்லவும், கொடிய சூரபன்மன் தன் பெரிய கையுடன் கையை அடித்துப் பெருமூச்சுவிட்டு அதட்டிச் சந்திரனின் ஒளி போன்ற பற்கள் ஒளிவீச மென்மையான உதடுகளைக் கடித்து உடலில் தீப்பொறி பறக்கச் சினந்து முடியையுடைய தலையை அசைத்து இவற்றைச் சொல்லலானான். "திருமால், நான்முகன் முதலான சான்றோர்களும் எல்லையில்லாத காலமாக நான் தேவர்களைச் சிறையில் அடைத்திருப்பதைப் பார்த்தும், மிகவும் எனக்கு அஞ்சியே இருந்தனர். அங்ஙனம் இருக்க தனித்த ஒரு சிறுவனா என் அழிவற்ற உயிரைப் பறிப்பவன்? மாறுபாடு இல்லாத வச்சிரவுடலும் வன்மையும் இறுதியில்லாததான ஆயுளும் என்ற இவற்றைப் பெற்றுள்ள என்னை எவராலும் ஊறு செய்ய முடியாது. அங்ஙனமாக, இப்போது பகைத்துப் போர் செய்து சிறுவன் ஒருவனோ என்னைக் கொல்ல வல்லான்? மதிக்கத் தகாத ஒரு சிறுவன் என்னைக் கொல்வான் என்று நீ சொல்வது எத்தகையது என்றால், வானில் கதிர்வனை ஒரு கனியாகும் என்று கருதி விரும்பிக் கண் இல்லாதவன் காட்டிட, அதைக் கையில்லாதவன் சென்று அடங்காத ஆசையுடன் பறிக்கச் சென்றதைப் போன்றதாகும்" எனச் சூரபன்மன் சொல்லவும் நெருங்கிய பல தலைகளைக் கொண்ட சிங்க முகத்தையுடைய சிங்கமுகாகூரன் என்ற தம்பி 'நன்று நன்று' என்று விளம்பி, 'அண்ணலே! இன்னமும் நான் ஒன்று கூறுவேன், கேள்' என்று உரைக்கலானான். "அந்தப் பரம்பொருளான சிவபெருமானை நீ எண்ணியே அளவற்ற ஆண்டுக் காலம் உண்மையான பெரிய தவத்தைச் செய்தாய். நீ செய்த அந்த உண்மையான தவத்தைக் கண்டு உன்முன் வெளிப்பட்டுத் தோன்றி ஒப்பிலலாத வரங்களை உனக்கு அளித்து, பின்பு அவ்வரங்களில் முடிவையும் கூறி வைத்தான். அதனை நீ அறியவில்லை போலும்! பெறுதற்கரிய வரங்களான செல்வங்களை உடைய நீ அறத்தைக் கடைப்பிடித்து நெறிப்படி நடவாது உனக்குள்ள பேராற்றலால் தேவர்களைக் கோபித்துச் சிறையில் வைத்தாய். யாவார்க்கும் மேலான ஈசன் அத்தகைய உன் செயலைக் கண்டு நின் வலிமையை அழித்து உன்னைக் கொல்லத் திருவுளம் கொண்டுள்ளார்.

“வரத்தைச் சூரபன்மனுக்குக் கொடுத்த நாமே அழிப்பது முறையாகாது வரத்தால் பெருமை பெற்றுள்ள அந்தச் சூரபன்மனை மற்றவர் அழிப்பதும் முடியாது” என இவ்வாறு எண்ணியே, தம் வடிவமாக உள்ள ஒரு மகனைக் கொண்டு உன்னை அழிப்போம் என்று அப்பெருமான் எண்ணியருளியுள்ளார். செந்நிறத் திருமேனியும், அழகிய முகங்கள் ஆறும், அதற்கு இருமடங்கு தொகையான பன்னிரண்டு தோள்சருமாகக் கொண்ட திருமேனியுடன் முன்னவாக்கெல்லாம் முன்னவனான மேலான முழு முதற் பரம்பொருளான சிவபெருமான் தன் நெற்றிக் கண்ணின்று ஒப்பில்லாத ஒரு மைந்தனைக் தந்தருளினார்.”

“சீலமில்லாதவரால் உணரமுடியாத சிற்பரனான அப்பெருமானைச் ‘சிறுவன்’ என்று சொன்னாய். சிறிய விதையில் ஆலமரம் முழுவதும் அடங்கியிருந்து பின் தோன்றுவது போல அப்பெருமானிடத்திருந்தே முன் நாளில் பல பொருள்களும் வந்து தோன்றின. அப்பெருமான் அருவமாகவும் விளங்குவார். அருவமும் உருவமும் இல்லாத ஓர் தன்மையாகவும் விளங்குவார். ஊழின் காரியமாகவும் விளங்குவார். அதன் காரணமாகவும் விளங்குவார். அப்பெருமானின் திருவிளையாடலை எவரே சொல்ல வல்லார்? கருவாயான புலன்களும் காட்டுபவனும் காண்பவனும் காட்சிப் பொருளும் எனச் சொல்லப்படுகின்ற நால்வகைப் பொருள்களும் ஐம்பொறிகளும் ஐவகையாக விளங்கும் வினைகளும் இடமும் முறைப்படியே முற்றுகின்ற பயனுமாக இறைவர் விளங்குகின்றார்.”

“முடிவில்லாத ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களைப் பெற்று விட்டோம் என்று உன்னை நீயே வியந்து கொண்டாய். நீ தத்துவ பேதங்களை உணரவில்லை. பிருதுவி உலகங்களோ அளவற்றவை. மற்ற அண்டங்களைப் பற்றி நீ கேள்வியுற்றால் மயங்குவாய். “நீ ஒப்பற்ற வச்சிரவுடலைப் பெற்று விட்டோம்” என்று எண்ணி விட்டாய். இதனை அறவே விட்டுவிடு. நல்வினை தீவினைகள் என்னும் இவற்றுக்கு ஏற்ப உடல் எடுத்துள்ள உயிர்கள் எல்லாம் இறந்துவிடும் என்று மேலோர் முடிவு கூறியுள்ளார். அங்ஙனம் இருக்க நீ மட்டும் அழியாது இருப்பாயோ? அழிவில்லாத உண்மையான உடலமைப்புடையவனாக இருக்க வரம் பெற்று விட்டோம் என்று கூறினாய். அழிவற்ற உடல் என்பதற்குச் சொல்லப்படும் பொருளைக் கேட்பாயாக. மூன்று உலகங்களிலும் உள்ள உயிர்களைப் போல் சில நாள்களில் அழியாது மிக பெருநாட்கள் வாழும் இயல்பே அது! அறிவாயாக.” சிங்கம் போன்ற

முகமுடைய தம்பியான சிங்கமுகன் அன்புடன் கூறிய இச்சொற்களைக் கேட்டு, முடியணிந்த தலையை அசைத்து, காதில் சிவந்த கனலைச் செருகியதைப் போன்று சினந்து மூத்தவனான சூரபன்மன், "நீருடன் கூடிய பல பாத்திரங்களுள் கதிரவன் தன் வடிவத்தை வெவ்வேறாகக் காட்டுவதைப் போல, பிரமம் என்று கூறப்படுகின்ற ஒப்பிலலாத பொருளானது உயிர் என்று பெயர் பெற்றுப் பல வடிவங்களைத் தாங்கி மாயையால் கெடாத பல கரும் பேதங்களை ஆற்றும். குடமானது உடைந்தவுடன் அந்தக் குடத்தில் இருந்த ஒளியானது வானத்துடன் கலந்து நிற்கும் தன்மை போல, உடலின் பேதங்கள் எல்லாம் முடிந்த காலத்திலே சொல்லாலும் மனத்தாலும் தொடர முடியாத பெருஞ்சோதியானது அபேதமாகும். வெற்றியும் வல்லமையும் இல்லாதவர் தாழ்வர். அவற்றையுடையவர் உயர்வர். இது உலகத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சியாகும். ஆதலால் நான் அழிவு இல்லாத பெரியவன் ஆவேன். ஆறுமுகன் என்பவன் சிறுவன். ஆதலால் அவனை நான் வெவ்வேன். இது திண்ணம். தொகுதியான நம் குலத்து முந்தைய பெரியோர் பலரின் உயிர்களை அழித்த பகைவர் ஆதலால் தேவரைச் சிறையிலே அடைத்தேன். தீமை செய்தவரைத் தேடிக் கண்டு ஓர் அரசன் தண்டித்தல் நெறியானதே ஆகும் என மனுநீதி சாத்திரங்களும் சொல்லும்."

"தேவராக உள்ளவரின் சிறைக் காவலைக் கைவிடேன். அவர்களே அல்லாது அத் தேவர்களின் தலைவரான இந்திரனையும் தேடிக் கண்டு இனிச் சிறையில் அடைப்பேன். ஏக நாயகனான சிவபெருமானே வந்து போரிட்டாலும், அவனுடன் எதிர்த்துப் போர் செய்வேன். ஆதலால் இத்தகைய சிறு சொற்களைச் சொல்லாமல் தவிர்ப்பாயாக! அகரர்களின் குல ஒழுக்கத்தைக் கை விட்டாய். இப்போது தேவர் போல ஆகிவிட்டாய். வலிமையை இழந்து விட்டாய். மேலே நடக்க வேண்டிய ஆண்மையையும் வெற்றியையும் நீக்கியவன் ஆனாய். இனி மௌனமாக அரிய தவம் செய்யப் போவதே உனக்கு நல்லது. பூதகணத்தவரையும், அவருடைய தலைவர்களையும், சிவபெருமானின் மகனையும், மற்றவர் எல்லாரையும், வெல்லப் போருக்குச் செல்வேன்; நீ தளர்ச்சி அடையாதே! உன் பெரு ஊருக்குச் செல்!" என்று சூரபன்மன் சொன்னான். இத்தகையவற்றை அவுணரின் மன்னன் சூரபன்மன் சொன்ன போதில், சிங்கமுகன், 'இவன் அறிவு நன்றாக உள்ளது' என்று எண்ணி நகைத்து கண்களில் எல்லாம் பொருந்திய தீப் பொறியானது வெளிப்பட, கொடிய சினம் பொருந்திய தன் உள்ளத்தில் பின்வரும் இவற்றை எண்ணலானான். "நான் இவனுக்கு உறுதி

தருவனவற்றை எடுத்துச் சொன்னேன். நல்லறிவு இல்லாத இவன் என்னை இகழ்ந்து பேசி விட்டான். வர இருக்கும் தீமையை இவன் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. தான் அழியும் வகையைத் தேடிக் கொண்டான். அறிவில்லாதவர்க்கு எத்தகைய அறிவுரையையும் உரைப்பவர் அறிவற்றவரை விட அறியாமையுடையவர் ஆவார். நீண்ட சிவந்த கண்களையுடைய நின்மலரான சிவபெருமான் தந்த வாழ்நாள் அழிந்து விட்டது. மடியும் காலம் நெருங்கி விட்டது. இங்குள்ள எல்லாரும், இந்தச் சூரபன்மனான மன்னனும் இறப்பான். இந்திரன் செய்த தவமும் பொய்யாகுமா? மன்னவர்க்கெல்லாம் மன்னனான சூரபன்மன் ஆறுமுகனின் வேலால் இறப்பான்; இதையும் பார்த்துக் கொண்டு இங்கு இருப்பது குற்றமாகும். இவன் இறப்பதற்கு முன்னம் இறந்து விடுவதே முறையானதாகும்” என்று இவ்வாறு எண்ணிய சிங்கமுகன், தன் தந்தை போன்ற சூரபன்மனின் அடிகளை வணங்கித் துதித்து, “மன்னவனே! சினம் கொள்ளாதே! என் பிழையைப் பொறுத்துக்கொள். உள்ளத்தில் சினம் கொண்டு என்னை இகழ வேண்டாம். நான் போருக்குச் சென்று பகைவரை எதிர்த்துப் போர் செய்வேன். பகைவரை அழிப்பேன். அதனை நீ அறிவாயாக” என்று கூறவும், சூரபன்மன் “இன்று நின் ஊருக்குச் சென்று அங்குள்ள படைகள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகக் கூட்டி வைத்துக் கொண்டு இனிதாக இருப்பாயாக! அச்சிறுவன் முருகன் இங்கு வந்தால் உன்னை அழைப்பேன். அப்போது வருவாயாக!” என்றான். “பகைவர் மீது நான் போருக்குச் செல்வேன் விடை தருவாயாக” என்று தன் தம்பி சிங்கமுகன் வேண்டவும், தமையனான சூரபன்மன் பெரிதும் உள்ளம் மகிழ்ந்து, மிக்க அன்புடனே, ‘வா’ என்று அச்சிங்கமுகனை அருகில் அழைத்து, மார்புறத் தழுவித் கொண்டான். “விரைவாக முருகன் பெரு நகரத்துக்குள் போர் தொடுத்து, வந்தானாயினும் போர் மேல் நீ செல்லாதே! அவன் போருக்கு வந்த அதனை ஓர் தூதன் மூலம் சொல்லி அனுப்புவாயாக! நான் உடனே விரைந்து போர் செய்ய வருவேன்!” என்று சிங்கமுகன் சொன்னான்.

